

နေ့ရွယ်လင်မြင့်

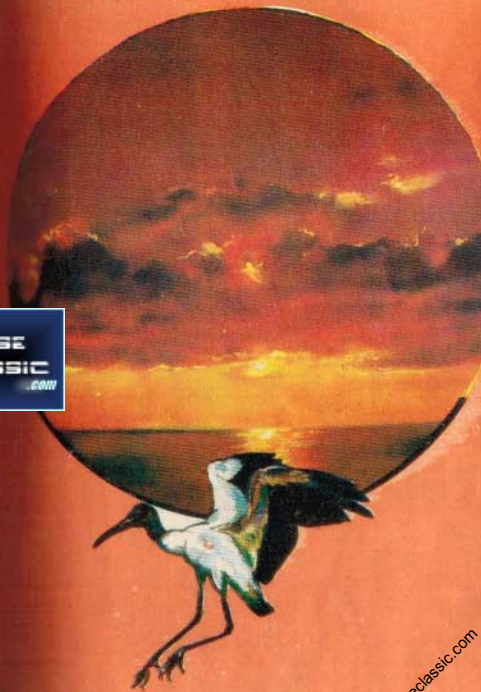
မေကြော့သက်ထားဝေ

ဝိန်ရတနာ

BURMESE
CLASSIC
.com

BURMESE
CLASSIC
.COM

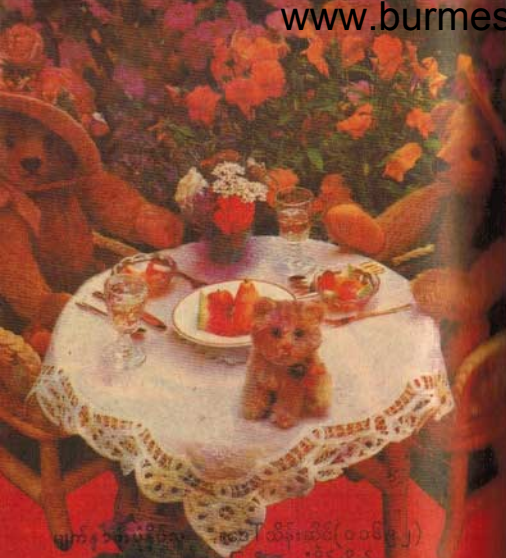
BURMESE
CLASSIC
.com

မောင်ကျော်လွင်
စေတနာ့စာပေ

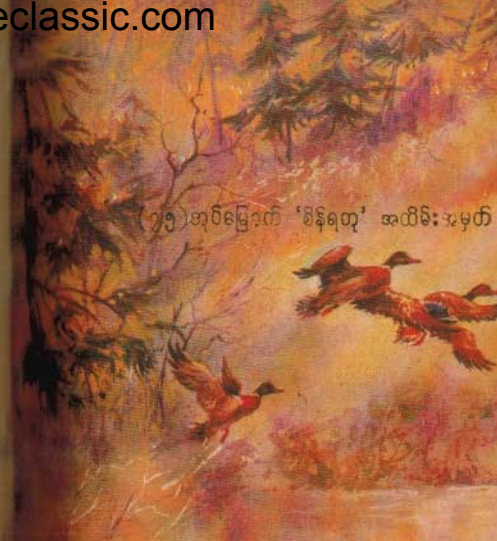
အမှတ် (၅၉) (၁၉) လမ်း၊ ရန်ကင်း

မိုး - ၂၅၅၄၅၊ ၂၆၀၂၃

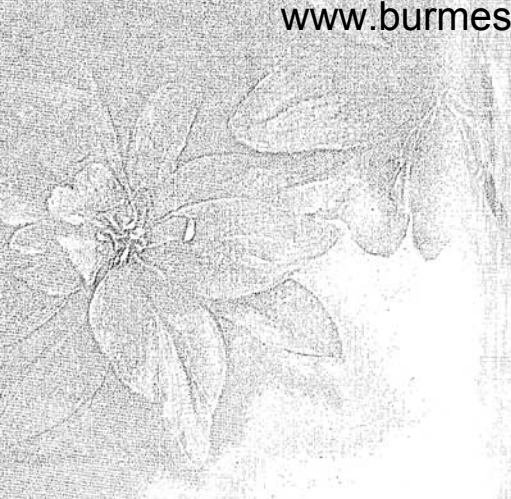
ပျက်စီးသောပုံစံသာ... နေရာ၊ ထိန်းသိမ်း(ဝေခံရ၍)
 ပြုစုစားပွဲနိုင်ထိုက်၊
 ...ပြုတ်ထားရုံ၊
 ...ရရှိပါ့မလား၊
 ...ရန်တုန်ပြီး
 စေမုန့်ပြုချက်အမှတ်... ၅၀၀ / ၉၇(၁၁)
 မျက်နှာပုံးနှင့်ပြုချက်အမှတ်... ၅၅၅ / ၉၇(၁၁)
 ပထမဆုံးကြိမ်၊ ၁၉၉၇ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၀
 အံ့ ၁၄ ၅၀၀၊ ထပ်ပို့၊ ၃၀ ဇူလိုင်

(၇၅)အုပ်မြောက် 'စိန်ရတု' အထိမ်းအမှတ်

နေနွယ်ဇင်မြင့်

မေကြေဥ သက်ထာသးဝေ

မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေပု
စီစဉ်ထုတ်လုပ်သည်။

(၃၅) အုပ်မြောက် "စိန်ရတနာ" အသိမ်းအမှတ်

ဆုတ်ဝေလွှာ
အတွင်းဝန်ပုံနှိပ်သွား

မောင်ဟန်(၁၈၇၆)
ကမ္ဘာလှိုစာပေ၊
အမှတ် ၂၅၉ နှစ်စားလမ်း၊
ဒေါပုံ၊ ဝန်ကုန်မြို့၊
မောင်သိန်းဆိုင်(၁၁၆၅၅)
မြတ်လေးပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၁၂၄၊ မြတ်ဇေးနု
ပြည်ထောင်စုရိပ်သာလမ်း၊
မင်္ဂလာဒုံ၊ ဝန်ကုန်မြို့။

(ခုတ်ယူတွဲ)

မေကြော့သက်ထားဝေက ဖယောင်းတိုင်လေး
တစ်ယောက်တစ်တိုင်စီ ဘေးနားထွန်းလျက် ငြိမ်သက်နေ၏။
ဒါကို ဖရက်မြင်နေရသည်။ သူတို့စည်ခန်းလေး မီးပိတ်
လိုက်တာမြင်ကထဲက အဲသည်စည်ခန်းကို မြင်နိုင်ဖို့ မှန်
ပြောင်းကို ပြေးယူခဲ့တာ။ သည်မှန်ပြောင်းက အလင်းမှိန်
မှန်လေးကိုလည်း မြင်ရသည်။ သူတို့အကြောင်းလေးတွေ
ပြန်ပြောကြတိုင်း၊ သူတို့လေးတွေ သနားစရာကောင်းအောင်

မိန့်ရတုအထိမ်းအမှတ်

အောင် နာကျင်ကြေကွဲကြသည်တဲ့။ ကံဆိုးခဲ့ရဖူးသောအတိတ်တစ်ခုကို သူတို့ အလင်းထဲမှာ ရင်မဆိုင်ရဲကြပါ။ ပြီးတော့ သူတို့ကိုယ်လေးတွေ ပျော့ခွေလျက်၊ ကိုယ့်ဦးခေါင်းကို ကိုယ့်လည်တိုင်က သယ်မထားရမှာကိုတောင် ဝန်လေးနေတတ်ကြသည်တဲ့။

ဧည့်ခန်း၏ကြမ်းခင်းကော်စောပေါ်မှာပဲ လဲလဲလျောင်းလျောင်း ခွေခွေခေါက်ခေါက်ကလေးတွေဖြစ်နေကြကာ၊ ပြောသူကလည်း သူ့အရိပ်ညို အတိတ်မဲကို နာကြည်းစွာ ကြောက်ရွံ့နေတတ်သည်။ နားထောင်သူတွေကလည်း မျှဝေခံစားကာ ကိုယ်စီ ရင်နာလျက် ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်သံလေးတွေပင် မထုတ်ရက်စွာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတတ်ကြသည်တဲ့။ ပြောသူက စကားကို ရပ်နားမှပဲ မေးခွန်းပေးဖို့ သတိတရဖြစ်ကြသည်တဲ့။

ဒါကို ... ဒေါ်လေးလှထံမှ ဖရက်ပြန်ကြားထားရသည်။ မေသီဂီရည်တုန်းကတော့ လွတ်သွား၏။ ခန့်ကူးတံခါးကိုပိတ်ပစ်လိုက်ကထဲက ဘယ်လိုတစ်ခုတစ်ခုကိုမျှ ကြိတ်လုပ်ကြမှာလဲ ထင်တော့ထင်သား။ သို့ပေမယ့် ... ဒေါ်လေးလှ စပ်စုလိုစိတ်ကို ဖျောက်လျက် စောစောစီးစီးမှ ခွင့်ရတာကိုပဲ ကျေနပ်စွာ အိပ်ရာဝင်လိုက်၏။ ဖရက်တတ်ဒေါ်လေးလှကို ဈေးသွားဈေးပြန်လိုက်ပေါင်းပြီးမှ ...

“ကျွန်တော် ဘာမှလုပ်ဖို့မလှတပါဘူး။ စိတ်ဝင်စား”

လိုပါ။ လူသုံးလေးဆယ်ဆန်တဲ့ဘော်ဒါဆောင်ကြီးဖွင့်နိုင်လျက်နဲ့ မိန်းမသားငါးယောက်ထဲနေတာ သူတို့က အချစ်တော်တွေလား။ ဘယ်သူတွေလဲ ဘယ်လိုပေါင်းမိသွားလဲဆိုတာ သိချင်ရုံသက်သက်ပါ ...

“ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားတာကတော့ တစ်ယောက်ထဲပေါ့နော်၊ ဒါပေမယ့် ... ကျွန်တို့သူတွေအကြောင်းပါသိထားမှ ကျွန်တော်ကြိုးစားသင့် မကြိုးစားသင့်ဆုံးဖြတ်ရမှာပေါ့ ဒေါ်လေးရဲ့ ...

“ကျွန်တော်က အိမ်အနေအထားတွေ တံခါးအဖွင့်အပိတ်တွေမေးတာမှမဟုတ်တာ၊ သူတို့အကြောင်းလေးတွေပဲသိချင်တာ၊ မဟုတ်တာမလုပ်ပါဘူး”

ဖရက်၏အကြောင်းပြချက်က ကောင်း၏။ ဖရက် လာဘ်ထိုးသောငွေက မက်လောက်၏။ ဒေါ်လေးလှကိုယ်တိုင်၊ ကိုယ်ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးနေရသည့် တစ်စိမ်းညီပစ်မငါးယောက်အကြောင်းကို သိလိုစိတ်လည်း ပြင်းပျလာ၏။ လူသားတို့စီမံ စပ်စုငှပ်ကောင်ငံလေး တစ်ရောင်း၏။

“တစ်ညတုန်းကတော့၊ သူတို့ငါးယောက် ဧည့်ခန်းမှာ ဘာတွေစုပြောလဲမသိဘူးကွယု၊ ဆောင်ကူးတံခါးကို ပိတ်လိုက်ကာ”

“ဒေါ်လေးအခန်းကနေ ခြံထဲလှည့်ဆင်းလိုမရဘူးလား”

“ဒါ တော့ရှိတာပေါ့၊ တံခါးပေါက်”

၃၆၆ ❀ စနေခွယ်စေခြင်း

“ဒါဆို ... လှည့်ဆင်း၊ ဧည့်ခန်းနား သွားနားထောင် လို့မရဘူးလား”

“ရတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ... အဲဒါကို ဒေါ်လေးသိပြီးတဲ့နောက်မှာ မပြောသင့်ရင် ပြန်မပြော နိုင်ဘူး၊ သူတို့ ဒေါ်လေးအပေါ်မှာ ကောင်းကြပါ တယ်”

“ဒေါ်လေးသဘော၊ ပြောချင်မှပြော၊ ပြောချင်သ လောက်ပဲပြော၊ မပြောချင်တာချန်ထား”

“ဒါဆိုရတယ်”

ကြော့က သူ့အကြောင်းလေးတွေကို ငိုငိုပြီး ပြောရာတာ ဒေါ်လေးလှကြားပြီးပြီ။ ဘာကိုမှ ချန်မထားဘဲ ကိုယ့်ထင်မြင်ချက်ကလေးတွေပါ ဖြည့်စွက်လျက်၊ လူပီသ စွာ ဝေဖန်ချက်ကလေးတွေလုပ်လျက်၊ ဖရက်ဆီ အကုန် ပြန်ပြောပြီးပြီ။ ဒီနေ့ ... ဘယ်သူ့အကြောင်းပြောကြသည့် မသိ။ ဧည့်ခန်းလေး မီးမှိန်နေသည်။ ဒါကို ဖရက်က လှ ဝင်းတို့ တိုက်အပေါ်ထပ် လသာဆောင်ပေါ်မှ မြင်နေရ၏။ ရှေးတုန်းက အုတ်ပေါ်တိုင်း လသာဆောင်ကြီး အကြီးကြီး၊ ထုတ်လျက် လသာညာတွေမှာ သားနှင့်သူငယ်ချင်းတွေထွက် သီချင်းဆို၊ အစားမျိုးစုံစားပြီး၊ စာကျက်ကာနီးကျမှ အိပ် ထဲပြန်ဝင်သွေဝင်၊ အဲဒီမှာပဲ ကျက်သူကကျက်သေးသည်။

မြန်မာပြည်ပြန်လာပြီး ..

“ရန်ကုန်မြို့နေ၊ အမှေ့ထံပေးပါ” ... ဆို တာမျိုး၊ တစ်ခုတည်းသော သဲလွန်စကလေးကိုသုံး၍ ကောက် ရိုးပုံထဲမှ အပ်တစ်ချောင်းကို ရှာနေရတာ၊ လှဝင်းနှင့်ခင်ခင် ခင် ခင် ရတာ၊ မဟာကုသိုလ်ကြီးပါပဲ။ ကံထူးလွန်းလို့ ရရှိသွား သည့်အဆက်အစပ်ကလေးပါ။

“ဘိုမရုပ်ကလေးကွာ၊ ဆံပင်က ရွှေအိုရောင်၊ အရှည် ကြီး၊ ဖြီးလို့ရတယ်၊ ကျစ်ဆံမြီးတွေဘာတွေကျစ်ပေး ရင်လည်းရတယ်၊ သူ့ကို မှောင်လိုက်ရင် “အူဝဲ” လို့ ငိုတယ်၊ အဲဒီအရုပ်မျိုးရှိတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကိုတွေ့ချင်တယ်” ... ဆိုတော့ ...

ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတွေကတောင် ဝိုင်းဟားကြ သေးတာ။ နီးစပ်ပြီ ... နီးစပ်ပြီ ... ဆိုတာကို သီချင်း လုပ်ဆိုပြီး လှောင်ကြသေးသည်။

“ဟာ ... တိုက်ဆိုင်တယ်ဟေ့၊ ငါတို့ခြံရှေ့မျက်နှာ ချင်းဆိုင်မှာ ကောင်မလေးငါးယောက်နေတယ်ကွ၊ အဲ ဒီအရုပ်မျိုးလေး၊ တစ်ခါ ... ဧည့်ခန်းမှာတွေ့ဖူးတယ် တူမတူ ငိုမငိုတော့မသိဘူး၊ နောက်တစ်ခါကျတော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကိုင်ဆော့နေတာ ...

“ကလေးမဟုတ်၊ သူငယ်မဟုတ်၊ အပျိုပဲဖြစ်နေပြီ။ အရုပ်နဲ့ဆော့နေတယ်၊ ဒါပေမယ့် ... အဲသည်ဝူနန်း က အရုပ်နဲ့ဆော့နေတာ ဘယ်သူမှန်း ငါမသိလိုက်

ဘူးကွ ...

“ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပဲပေါ့လေ၊ ဒီလောက်ပဲ သတ်ထားမိလိုက်တယ်၊ နောက်တော့ တစ်ခါမှမတွေ့ မိတော့ဘူး၊ ငါကလဲ မှန်ပြောင်းနဲ့ကြည့်တာ ... အဟီး” ... တဲ့။

ခု ... မှန်ပြောင်းထဲမှာ သူတို့ငါးယောက်လုံး ကိုမြင်နေရသည်။ သို့ပေမယ့် ... မီးကစိုနံ့မိနံ့မို့ ရပ်ရည် တွေမကွဲပြားလှပါ။ သူတို့ ခွေခွေခေါက်ခေါက်လေးတွေထိုင် သူထိုင်၊ လှဲသူလှဲ၊ စကားပြောနေသူက တစ်ယောက်။ ။ ရက်တွေလိုသည့်အရုပ်ကလေးကို မှန်ပြောင်းနှင့်မြင်နိုင်သည့် နေရာတိုက်တွင်းမှာတော့ မတွေ့ရပါ။ သူတို့ပြောနေကြ သည့်အကြောင်းတွေကိုတော့ မကြာခင် ပြန်သိရမှာပါ။ ကြော့ ရှင်းခင်ဆိုသည့်အဆိုတော်မလေးအကြောင်းတောင် သိရပြီး ပြီပဲ။ မေသိဂီရည်အကြောင်းတော့ လွတ်သွားခဲ့ပြီ။ ပြန်သိ ရဖို့မလွယ်တော့ပါ။

ခွေခွေခေါက်ခေါက် လဲလဲလျောင်းလျောင်းတွေ ထဲမှာ အသံလေးစွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသည့် ခင်ထားတင်ဆို တာ ဘယ်သူဖြစ်မလဲ။

“အဲဒီဦးဟန် ... နေကောင်းသွားပြီလားသက်”

“မကောင်းရှာပါဘူးကွယ်၊ ဦးဟန်ဆုံးပြီ”

“အို ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

ဦးဟန်အကြောင်း ကြားရတာ၊ ဘေးလူတွေ တောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်ဆိုတော့၊ ဦးဟန်ရဲ့ကျေးဇူး တွေကို ခံစားခဲ့ရဖူးသည့် သက်ဆိုလျှင် ပိုတောင်ဆိုးရှာပါ လိမ့်မည်။

“သက်က ကိုထူးနောင်နဲ့ ဘယ်လိုအဆင်မပြေဖြစ်တာ လဲ”

“ခေကြားဘူးလားမသိဘူး၊ မိန်းမတွေက ဆင်းရဲဒဏ် ကိုမခံနိုင်ဘူး၊ ယောက်ျားတွေက ချမ်းသာဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘူးဆိုတာ”

“ကြားဖူးတယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက် ချမ်းသာလာလို့ လက်ရှိယောက်ျားကို စွန့်ပြီး အငယ်အနှောင်းတွေ လျှောက်ထားတယ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မရှိဘူး၊ ယောက်ျားတွေများ လက်ထဲပိုက်ဆံကလေးရွှင်ရင် ... မျက်စိကပြူးပြိုကြည့်ပါပြီ အငယ်အနှောင်း ...

“ဒါပေမယ့် ... မိန်းမတွေကျတော့ ချစ်တာပမာန ဆိုပြီး အိမ်ထောင်ပြု၊ ဆင်းရဲပလားဆိုရင် အမေအိမ်ထောင် ပြန်တက်ရင်တက်၊ ချမ်းသာတဲ့လူနောက်လိုထွက်ပြေး ရင်ပြေး ...

“လူတိုင်းတော့မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ဖြစ်တတ်တဲ့သဘောကို ပြောတာ”

“သက်ကို ဦးဟန်က လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခဲ့တယ် နော်၊ ဦးဟန်ဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ငြင်းစရာဘာမှမရှိတဲ့လူတစ်ယောက်၊ လူသူတော်ကောင်း၊ ချမ်းကလဲချမ်းသာသေး၊ သက် ... ပုံပြီးအားကိုးပစ်လိုက်ဖို့ကောင်းတယ် ...

“ဦးဟန်ကို ငြင်းရတဲ့အတွက်၊ သက်ဟာ ... ထောင်နဲ့ချီနေတဲ့ သိန်းဂဏန်းစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ရတာ၊ သက် ... မောင်ထူးကိုပဲချစ်တယ်၊ ပစ္စည်းမက်ပြီး မောင်ထူးနဲ့ခွဲရမယ်ဆိုတာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်လို့၊ ဦးဟန်ကိုငြင်းခဲ့တာ ...

“သူ့အလှည့်ကျတော့ ... ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲသက် ... ဟင်”

ထားက မစောင့်နိုင်စွာ ဖြတ်မေး၏။

“ဦးဟန်က ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်လေ၊ သူ့ဓမ္မာ အသည်းကင်ဆာဆိုတဲ့ ဝေဒနာကို မချီမဆန်ခံစားနေရတုန်း၊ သေတမ်းစာရေးခဲ့တယ်၊ သူ့ရောဂါက ... သည်းကင်ဆာဆိုတာကိုလဲ သူ့နောက်မှသိတယ်တဲ့။ အဲဒါ ... သူ့ပစ္စည်းတချို့ကို သူတို့ဘာသာအယူလှူခဲ့တယ်၊ တော်တော်များများကို ... မောင်လူ၊

ကိုပေးခဲ့တယ်”

“ဟယ် ... ရက်ရောလိုက်တာ”

“သူ ... ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုလုပ်တာလဲဟင်၊ သက်ဘယ်လိုထင်လဲ”

“သက်ကိုချစ်လို့၊ သက်ကိုပေးရင် မယူမှာသေချာလို့၊ သက်ကောင်းစားရအောင်၊ သက်နဲ့လက်ထပ်မယ့်မောင်ထူးကိုပေးခဲ့တာလို့ ရိုးရိုးသားသားတွက်ယူရင်လဲရတယ်”

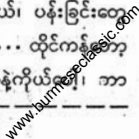
“အားနာစရာကြီး၊ သူ့တော့ မချစ်၊ နေမကောင်းတုန်းတောင် သွားမပြုရခဲ့ဘဲ၊ သူ့ပစ္စည်းပုံပေါ် ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့လက်တွဲပြီး ခုန်တက်ရမှာ ဘယ်လောက်အားနာစရာကောင်းလဲ”

သက်က လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးလိုက်သည်။

“အဲဒါပဲ”

သက်မျက်နှာက တင်းနေ၏။

“အဲဒါ ... မိန်းမမာန်၊ မိန်းမသိက္ခာ၊ မိန်းမစိတ်ကောင်းလို့ခေါ်တယ်၊ နောက်တစ်ချက်ရှိသေးတယ်၊ ဒေါ်လေးလှလွန်းဟန်က သက်ကိုခေါ်ပြောတယ်၊ ဦးဟန်ဆုံးတော့ သက်တို့သွားပါတယ်၊ ပန်းခြင်းတော့ဘာတွေလဲပိုပါတယ်၊ သက်ဆိုရင် ... ထိုင်ကန်တာ့လိုက်ပါသေးတယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာနဲ့ကိုယ်ချေ၊ ဘာ

၇၂၂ ❀ နေနွယ်ခင်မြင့်

ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျေးဇူးရှင်လေ”

“ဦးဟန်အစ်မက ဘာတဲ့လဲ”

“သူ့မောင်ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို သူသိတယ်တဲ့။ အရမ်းသဘောကောင်းတယ်။ စေတနာကောင်းတယ်။ ရက်ရောတယ်။ ဒါပေမယ့် ... တစ်ခါတလေမှာ ဦးဟန်မှာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အငြိုးအတေးကြီးတတ်တယ်တဲ့ ...

“မောင်ထူးကို အမွေတွေလွှဲခဲ့တာ၊ ဂလဲ့စားချေသွားတာတဲ့”

“ဘယ်လို”

“ပစ္စည်းတွေကိုတောင် မမက်နိုင်ဘဲ အချစ်ကိုဦးစားပေးခဲ့တဲ့ သက်ရဲ့အချစ်ဟာ စည်းစိမ်တွေနဲ့ထပ်တူတည်ရှိနေပြီတဲ့။ သက်လိုမာနမိုးနဲ့မိန်းမဟာ၊ မောင်ထူး တခြားနည်းနဲ့ချမ်းသာလာရင်တောင်၊ မောင်ထူးက နည်းနည်းပါးပါး ဘဝင်မြင့်စကားတစ်ခွန်းပြောတာနဲ့ လက်ထပ်မှာမဟုတ်ဘူးတဲ့ ...

“မောင်ထူးက ဦးဟန်ပေးခဲ့တဲ့ အမွေနဲ့ ချမ်းသာနေသမျှ၊ သက်ဟာ မောင်ထူးကို ဘယ်တော့မှလက်ထပ်မှာမဟုတ်ဘူးတဲ့၊ မောင်ထူးကလဲ သိပ်ချမ်းသာချင်တဲ့ကောင်၊ ချမ်းသာဖို့ကို တစ်သက်လုံးစိတ်ကူးယဉ်လာခဲ့တဲ့ကောင်တဲ့ ...

“သူ့စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်ကြီး ရင်ခွင်ထဲကြွေကျတာ မောင်ထူးက ဘယ်တော့မှ စွန့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူးတဲ့”

“ဖြစ်နိုင်တယ် ... မေယုံတယ်၊ တချို့ အဲဒီလိုစိတ်ထူးစိတ်ဆန်းသမားတွေရှိတယ်။ သူများမတွေးနိုင်တာ သူတို့တွေးပြီး ထူးထူးဆန်းဆန်းလုပ်တတ်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီစကားကို ဒေါ်လေးလှလွန်းဟန်က သက်ကိုတကူးတကခေါ်ပြောတာနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့မောင်က အဲဒီလိုပဲပြောခဲ့တယ်တဲ့၊ သက်ယုံတယ်၊ ဦးဟန်နဲ့တူတူ အလုပ်လုပ်လာတာ၊ ဦးဟန်ရဲ့စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးတွေ သက်က အံ့ကုန်သိတယ်၊ ဦးဟန်ဟာ စိတ်သဘောထားမြင့်မြတ်တဲ့ လူကြီးလူကောင်းမှန်ပါတယ် ...

“ဒါပေမယ့် ... သူလဲ ပုထုဥင်လေ၊ တစ်ခါတလေမှာ၊ ဦးဟန်ဟာ အငြိုးအတေးကြီးကြီးနဲ့ မကျေနပ်အောင် နှာကြည်းနေတတ်တာ သတိထားမိတယ်၊ သက်ကိုချစ်လို့ သက်ကောင်းစားအောင်၊ သက်လက်ထပ်ရမယ့်သူကို ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာထက် ...

“သက်မာနကို နှိုးဆွပြီး ဂလဲ့စားချေဖို့အတွက်၊ ရှိသမျှစည်းစိမ်ပုံအောသွားတယ်ဆိုတဲ့အချက်ကို၊ သက်က ပိုလက်ခံတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကိုယ်မရတဲ့ချစ်သူ”

မိန့်ရတုအထိမ်းအမှတ်

ယူချင်တဲ့သူနဲ့ယူမယ့်ကိစ္စမှာ အမွေးပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ တော့၊ ဒီကိစ္စ ဘယ်သူမှ စေတနာမသန်နိုင်ဘူးကွာ”
“ဟုတ်တယ်”

“လွယ်ပါတယ်၊ ကိုယ့်လက်ထဲရောက်လာတဲ့အမွေ တွေကို သူ့ဘာသာနဲ့ရောက်ယ့်ဘာသာနဲ့ပါ၊ အလှူလုပ် ပေးလိုက်ပေါ့၊ တိုက်ကြီးတွေဆိုလဲ ချာချီ (Church) ကိုတစ်လုံးလှူ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်လုံးလှူ၊ လှူ ပစ်ပေါ့ကွာ၊ လူမသေငွေမရှားပါ၊ သူ့လောက် သူ့ဌေး ကြီးဖြစ်မလာရင်တောင် တင့်တောင့်တင့်တယ်ဆိုတဲ့ အထိတော့ ကြီးစားရင်ရနိုင်ပါတယ်”

“သက်က အဲဒီလိုပဲပြောပါတယ်ဝေ၊ မောင်ထူးက လက်မခံခဲ့ဘူး”
“အော်”

ဒီနှစ်ယောက် ဘယ်လိုကွဲကွာခဲ့ရတယ် ...

ဆိုတာ ခုမှသဘောပေါက်ရတော့သည်။

“သူ့အစ်မက၊ သူ မရလို့ ကြားထဲကဝင်မနာလိုပြီ၊ လိစယ်တာဖြစ်မယ်တဲ့၊ ဦးဟန် ဒီသဘောမရှိဘူးတဲ့”

“ဒေါ်လေးလှလွန်းဟန်က ဆင်းရဲလို့လား”

“မဆင်းရဲပါဘူးကွာ၊ သူ့များနိုင်ငံသွားနေပြီး အဲဒီ နိုင်ငံသားတချို့ထက်တောင် ပိုချမ်းသာနေသေးတာပါ။ ပြီးတော့ ... ယူလို့လဲမရပါဘူး၊ ဟိုနိုင်ငံလားပြန်”

နေတော့၊ မြန်မာပြည်ကအမွေကို ဆက်ခံခွင့်လဲမရှိ ပါဘူး၊ သူ့မောင်က ပြောဖို့ကိုမှာခဲ့လို့ပြောတာတဲ့။ ဆိုလိုတာက မာနမရှိ အရှက်မရှိရင် ယူကြပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ... ဒီအမွေတွေကို စွန့်လှူလိုက် ဖို့ပဲလိုတယ် ...

“သက်တို့ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ၊ လာတုန်းကလဲ တစ်ယောက် ထဲကုသိုလ်နဲ့ အကုသိုလ်ပဲပါတယ်၊ ဘာမှပါမလာ ဘူး၊ သေတော့လဲ ဘယ်ရည်းစား၊ ဘယ်ချစ်သူမှ လိုက်မသေပါဘူး၊ ကိုယ့်နောက်ကို ကုသိုလ်နဲ့အကု သိုလ်ပဲပါမှာ၊ ဒါတွေ အမေက ဆုံးမထားတာ ...

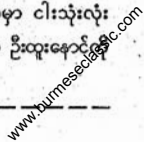
“အမေတော်ချင်တဲ့ သမက်လောင်းကိုငြင်းပြီးမှ သူ့ စည်းစိမ်ခံစားရင်၊ အမေကရောက်ရာဘဝက ထဆဲ ရေမှာမြင်ယောင်သေး”

သက်က နာနာကျင်ကျင်လေးရယ်ရှာ၏။

“မောင်ထူးက ပြောလို့မရဘူး၊ ချမ်းသာတဲ့အရသာကို သူသိသွားပြီ၊ အဲဒီဒဏ်ကို သူမခံနိုင်ဘူး၊ သူ့အောက် ခြေလွတ်သွားပြီ၊ ဘယ်လိုမှ မစွန့်နိုင်ဘူး”

ပါဂျရီး တဝီဝီ၊ ဆယ်လူလာတကိုင်ကိုင်နှင့်

ကျွေးအစစ်နှင့်လုပ်ထားသော စီးကရက်ဘူးထဲမှာ ငါးသုံးလုံး ပျံသောက်နေသောလုပ်ငန်းရှင်သူဌေးပေါက်စ ဦးထူးနောင်နောင် ပျက်စိထဲ မြင်လာသည်။

“ငါ့နဲ့ထိုက်လို့ငါရတာ၊ ဒီအချိန်မှာ ငါဟာ ဒီလို အကျိုးပေးဖို့ ဘဝက ကံစီမံပေးပြီးသား၊ စည်မထ စားနေရတဲ့အဖေနဲ့အမေကို ပေါ်ဆန်းမွှေး ကျွေးပြီး၊ ကားပေါ်တင် ရွှေတိဂုံဘုရား နေ့တိုင်းပို့၊ ဘဲကင် လား၊ ကြက်ကြော်လား၊ ပုစွန်ထုပ်ကြီးဆီပြန်လား

“ဘာစားမလဲ၊ ပန်းသီးတစ်လုံး တစ်ထောင်ဆိုရင် တောင် ကိုယ့်မိဘစားဖို့ ဝယ်ကျွေးနိုင်တဲ့ဘဝကို ငါ မဲစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး မိသက်၊ ငါ့တစ်ယောက်ထဲအတွက် ဆိုရင် ငါ ဒီလောက်ဖက်တွယ်မထားပါဘူး၊ ခုတော့ အဖေနဲ့အမေလဲရှိနေတယ်ကွာ ...

“စည်းစိမ်ချမ်းသာကြီးရရှိခံစားပြီးမှ မိန်းမလိုချင်တာ နဲ့၊ အဖေနဲ့အမေကို ဧည့်မထပြန်စား၊ ငဇင်ရိုင်းသို ကပ်လေးပြန်ချက်စားလို့ ငါမပြောနိုင်ဘူး ...

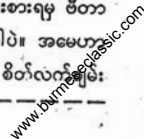
“ကိုယ့်ကိုပေးခဲ့ပြီပဲ စိတ်မသန့်စရာ ဘာမှမလိုဘူး၊ ဂလဲ့စားချေခဲ့တယ်ပဲထား၊ နင်နဲ့ငါနဲ့လက်ထပ်လိုက် ရင် သူဂလဲ့စားခြေတာအထမမြောက်ဘူး” ... တဲ့။

“ပြီးတော့ ... မောင်ထူးကမိန်းမသားမာနကိုထိခိုက် တဲ့စကား၊ သက်ကိုတိုက်ရိုက်စော်ကားတဲ့စကားတစ် ခွန်းလဲပြောခဲ့သေးတယ်၊ ခုဆို ... သူ့မှာ ဝိုင်းဝိုင်း လည်နေပြီတဲ့။ တချို့ သမီးရှင်တွေကတောင် ကြား၊ လူးနဲ့ စပ်ချင်ဟပ်ချင်ဖြစ်နေကြတယ်တဲ့ ...

“သူကသာ သက်အပေါ် မေတ္တာစစ်နဲ့ သစ္စာရှိချင် လို့ ဦးစားပေးတာတဲ့။ သိပ်မူမနေနဲ့။ တော်ကြာမှ လွတ်တဲ့ငါးကြီး ... ကြီးလှချီရဲ့ဖြစ်မယ်တဲ့ကွယ်၊ ဟောဒီရင်ဘတ်ကြီးထဲက နာလိုက်တာ။ သူပြောပုံ”

ထူးနောင် စကားတွေကို ပြန်ပြောပြဖြစ်၏။ ကိုယ့်တုန်းက သူ့ကိုချစ်စိတ်ဖြင့် အဲသည်စည်းစိမ်ကြီးကို လက်လွှတ်ခဲ့သည်။ လျှပ်စစ်လိုက်တာတွေပါရမှာဆိုတော့ ကိုယ် စွန့်ပစ်ခဲ့တာ သူ ... အခုရတာထက်တောင် များသေးသည်။ အချစ်ကို မိုက်မဲစွာ ကိုးကွယ်ခဲ့သလို၊ သူ့အလှည့်ကျတော့ အချစ်သည် ဦးစားပေးအဆင်ထဲမှ လျှော့ကျပျက်ပြယ်သွား ရ၏။ ဒါတွေကို ကိုယ်မက်ခဲ့လျှင် သူ့ဆီတောင်ရောက်လာ ပြာမဟုတ်၊ ဦးဟန်က ရောဂါရှိလို့ကွယ်လွန်မယ်ပဲထားဦး၊ သူဌေးမှဆိုးမလေးဘဝနှင့် အရပ်ရှစ်မျက်နှာလှည့်ပြီး စိန် တွေပစ်ကြံနေနိုင်သည်။

အမေလည်း ဆင်းရဲသားအဖြစ်နဲ့ ကွယ်လွန်ခဲ့ ပျတာပါပဲ။ ကိုယ့်အမေကိုယ် ကိုယ့်ချွေးနည်းစာဖြင့် အတတ် နိုင်ဆုံးကျွေး၊ ဆေးကု၊ အမေအတွက် ဆန်ကောင်းလေးခွဲ မျက်ကျွေးတော့၊ သားအမိနုတ်ယောက်ထဲရှိတာ ဘာထူးမှာ ပိုလဲ ... ဟု အမေပြောခဲ့တာတွေ။ ပန်းသီးစားရမှ ဗီတာ မင်စီရသလား။ မာလကာသီးကလဲ ရတာပါပဲ။ အမေဟာ လူဌေးမကြီးအဖြစ်နဲ့ နေမသွားဘူးပေမယ့်၊ စိတ်လက်နှစ်ပါး

သာစွာ ဘဝနိဂုံးကို ချုပ်သွားခဲ့တာပါပဲ။

“ခုထိလဲ မစွန့်နိုင်သေးဘူးပဲလား”

“မစွန့်နိုင်သေးဘူးပဲ။ ဧည့်စိမ်းချမ်းသာဆိုတာကလဲ ယစ်မူးစေတတ်တဲ့အရာပဲလေ။ မူးယစ်ထုံရိုင်းသေး ဖြစ်တဲ့အထဲမှာ စည်းစိမ်ချမ်းသာကိုတောင်ထည့်ချင် တယ်။ စွဲတယ်။ မဖြတ်နိုင်ဘူး ...

“မခံစားဘူးသေးတဲ့လူတွေ အရသာမသိလို့ မတတ် မက်လုပ်မေယ့် ခံစားဖူးသွားပြီဆိုမှတော့ အရသာသိ သွားပြီလေ။ ပါဂျရီးလေး လက်တင်စီးနေတဲ့သူက နံပါတ်လေးဆယ်နှစ်တတ်စိကာကြပ်ကြပ်ကြီးကို ချွေ ခော်နံတွေကြားထဲ တိုးဝတ်နိင်ပါဦးတော့မလား”

“သူလက်ထပ်သွားပြီလား”

“ဟင့်အင်း ... တစ်နေ့နေ့၊ သက်က ကြောက်ပါ ပြီ။ နောင်တရပါပြီ အေဒါပြီး သူ့ဆီပြေးကပ်လာမယ် ထင်နေတယ်။ သူက ... သက်က သက်သက်မဲ့ လက်ပေါက်ကပ်တာတဲ့။ သက်ပြေးလာမယ့်နေ့ကို အ ထင်သေးစွာစောင့်စားနေလေရဲ့”

“အဲဒါကြောင့် ... သက် အဲဒီကုမ္ပဏီက အလုပ် ထွက်တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ သူပြောပေးထားတာဆိုလဲ မလုပ်ချင် ဘူး။ သူကတော့ မရှိတော့ဘူးပေါ့လေ။ ဦးဟန်ရဲ့

ကုမ္ပဏီကိုပြောင်းပြီး ဦးဟန်ပြောခဲ့တာမှန်းသိတော့လဲ ပိုမလုပ်ချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ထွက်တာ၊ သူက အခု သူရိုင်ဖြစ်နေတဲ့ ဦးဟန်ကုမ္ပဏီမှာ သက်ကို သူ့အ တွင်းရေးမှူး လာလုပ်ဖို့ခေါ်နေသေးတယ်။ ဟာသပဲ”

“ဘာလို့လုပ်ရမှာလဲကွ”

“အေးကွာ ... ဖြူစင်ရိုးသားတဲ့မိန်းမတွေရဲ့မာနကို မိန်းမသားချင်းပဲ ကိုယ်ချင်းစာနိုင်တယ်။ ကောက် ကျွန်တို့မိန်းမတွေလဲရှိပါတယ်။ အဲဒီလို မိန်းမတစ် ကောက်ကျွန်တို့လိုပဲ မိန်းမချင်းမှ ပိုသိတာ၊ မြေမြေ ချင်းမှ ခြေမြင်တာ”

“ဒေါ်လေးလှလွန်းဟန်ညာသွားတယ်လို့ မထင်ဘူး”

“သက်လဲမထင်ဘူး၊ ယုံပဲယုံတယ်။ ယုံလေ ... ရှေ့မတိုးရဲလေ”

“ဟုတ်ပါရဲ့”

“အခု ဝုပါမားကတ်မှာ ကိုယ့်ဘာသာအလုပ်လျှောက် ယူတာ၊ သက်နှင်းကြင်ဘဝမှာ မောင်ထူးမပါလဲ၊ စား ဝတ်နေရေးပြေလည်ပါတယ်။ စားချင်တာ မမြီးခြံ ဘဲစားရ၊ လှူချင်တာ မမြီးခြံတဲ့လှူရ၊ နေမကောင်း တဲ့အခါ ဆေးကုဖို့ စုငွေလဲရှိမယ်ဆိုရင် ... စိန် တွေ ပြည်တောင်းနဲ့ချင်စရာမလိုပါဘူးကွယ် ...

“အဲဒီအခါကျမှ သူ့ခိုးကြောက်ရ၊ စားမြကြောက်ရ”

ခုဆို ... သက်နှင်းကြင်ကို ဘယ်သူခိုး ဘယ်ပ။
မြကမှ မျက်စိမကျဘူး”

“ဝေကတော့ ကျနေတယ်”

“အမလေး ... ဘာလိုချင်လို့လဲ၊ ကြိုက်တာယူ”

“သက် တစ်ခါကထုတ်ကစားတဲ့ဘိုမရုပ်လေး၊ မှောက်
လိုက်ရင် အူပဲလို့ခိုတယ်”

“အော် ... ကလေးမဟုတ်သူငယ်မဟုတ်၊ အရုပ်လို့
ချင်ရတယ်လို့၊ အဲဒါလေးကဖြင့် ဟောင်းနေပြီ။ ။

မျိုးတွေ ဝယ်လို့ရတတ်ပါတယ်၊ အရုပ်ဆိုင်ကိုသူ့။
စမ်းပါ၊ ဝေကြိုက်တာယူ ဝယ်ပေးမယ်”

“တကယ်နော် ... ဒါဆို အဟောင်းမယူတော့ဘူး။
အသစ်ပဲယူတော့မယ်”

“စိတ်ချ၊ ဝယ်ပေးမယ်”

ဖယောင်းတိုင်မီးကလေးတွေ ငြိမ်းလိုက်ကြ။

ချိန်မှ ဒေါ်လေးလှက ဧည့်ခန်းနားမှ ခွာသလို၊ ဖရက် ...
မှန်ပြောင်းလေးလည်း အနားယူခွင့်ရတော့သည်။

“အော် ... လောကကြီးဟာ တော်တော်လဲကြောက်
စရာကောင်းပါလားနော်၊ လူ့လောကဆိုတာ၊ တို့လို
ဆင်းရဲသားတွေအတွက် နေစရာနေရာ မရှိဘူးကွာ
ဒေါသလဲထွက်ရဲ့၊ စိတ်လဲဆင်းရဲပါရဲ့”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ... သူဌေးဆိုတဲ့လူတန်းစားကိုလဲ အံ့
သြပါရဲ့၊ သူ့ခြံ သူ့တိုက်ကြီးနားမှာ ဆင်းရဲသားအိမ်
ပုတ်လေးတွေရှိနေကာကိုပဲ မကြည့်နိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်”

၃၈၂ ❀ ဓနုန္ဒယ်စင်မြင့်

“အသေရေလျှော့တယ်ပေါ့ကွာ”

ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ ငြီးတွားတိုင်း ထားကြ။ နေခဲ့ရသည်။ ထားတို့နေရသည်ခြံက ကျယ်ပါသည်။ သံပင်ကြီးများနှင့်လည်း ဝေဆာ၏။ သို့ပေမယ့် ... မြကျယ်ကြီးထဲမှာ ... အိမ်ပေါက်စလေးတွေ၊ ဓနိမိုးတာကပုံ၊ သွပ်အဟောင်းမိုးသည့်အိမ်ကမိုး၊ အကာကျတော့ ဝါးဝါးကက၊ ဓနိကက၊ တချို့က ပျဉ်ကာသည်။ သို့ပေမယ့် ... အားလုံးသောအိမ်ကလေးများသည် အိမ်ပေါက်စလေးတွေဖြစ်၏။ ဖိနပ်ရွတ်ရယ်၊ ကပြင်ရယ်၊ ပြီးတော့ အခန်းလေးက တစ်ခု၊ ဘေးမှာ မီးဖိုဆောင်လေးတစ်ဖက်ရပ်အဖိုပျံအဲသည်လိုမျိုး အိမ်ကလေးတွေ ဟိုတစ်လုံးသည်တစ်လုံး၊ တစ်ဖက်ခြံအိမ်ကြီးရှင်များက “အိမ်ပုတ်ကလေး” တွေတို့၊ ဘယ်နေရာက ဘယ်လိုပုပ်ဟောင်ညှို့သည်မို့ အိမ်ပုတ်ပေါ်ခံရသည်မသိပါ။ အဲသည်အိမ်ပုတ်ကလေး၊ လေးငါးလုံး၊ မြေကတစ်မတ်ကျော်ကျော်၊ ငါးပဲလောက်လား၊ သို့မဟုတ်လောက်ထိ ရှိမလားမဆိုနိုင်သော မြေကျယ်ထဲမှာရှိနေတာဟိုဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ထဲကပါ။

“ဒီနေရာတွေမှာအစက ဘယ်သူမှ မနေရဘူးကွာ။ ခိုးဒါမြဲလဲ ကြောက်ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကြောက်တိုင်မှကြည့်မြင်တိုင်၊ ကြည့်မြင်တိုင်က တကယ်နေရပ်ကွက်၊ မြေဈေးအိမ်ဈေးကောင်းတယ်။ ဒီနေရာ

က ... ဟိုရှေးရှေးတုန်းကဆို၊ သုံးလမှ မြေခွန်နှစ်ကျပ်ဆောင်နိုင်ရင်၊ ကြိုက်သလောက်ခြံခတ်ပြီးနေနိုင်တဲ့နေရာ ...

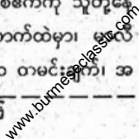
“ခုမှ ဘိုးဘွားပိုင်လေးဘာလေးဖြစ်တာ၊ တောကြီးမျက်မဲ၊ ချိုင့်တွေလျှိုတွေနဲ့၊ လူဆိုးသူခိုးလဲအောင်းပါ၊ အောင်မင်းခေါင်ဘုရားလာဖူးရင်တောင် မြင်းလှည်းနှစ်စီးသုံးစီးစာ လူစုလူဝေးနဲ့မှလာရတာ၊ ချောင်ကျလွန်းလို့၊ လူပြတ်လွန်းလို့”

အဖေ ဘယ်လိုပဲရှုံ့ချပြောပြော၊ ခုချိန်မှာ တစ်ကေမြေဈေးက သိန်းရာထောင်ချီနေခဲ့ပါပြီ။ သူဌေးတွေချည်းနေတဲ့နေရာဖြစ်ခဲ့ရပါပြီ။

“သူတို့အဘိုးလက်ထက်ကပေါ့”

ဟိုဘက်ခြံ၏ လက်ရှိမြေပိုင်ရှင်က ဦးဦးကျော်သူနှင့် ဒေါ်လေးနှင်းနှင်းတို့ပါ။ ဦးဦးကျော်သူနှင့်ဒေါ်လေးနှင်းနှင်းတို့မှာ သားနှစ်ယောက်ရှိသည်။ ဗလကျော်သူနှင့်သီဟကျော်သူ ... တဲ့။ အားလုံးက ကိုကိုကြီး၊ ကိုကိုလေးခေါ်ကြသည်။

“အစ်ကိုကျော်သူရဲ့အဘိုးလက်ထက်တုန်းကထဲက ဒီမြေကိုပိုင်တာ၊ သူတို့ဘက်က တစ်ဧကကို သူတို့နေတယ်။ ဒီဘက်က မြေသုံးမူးလောက်ထဲမှာ၊ မလဲရယ်၊ ဒီရှင်ဘာရယ်၊ သူတို့အိမ်မှာ တမင်းခွက်၊ အ

ဝတ်လျှော်၊ လက်တိုလက်တောင်းလုပ်ပေါ့၊ အဲဒါတွေကို အိမ်ပေါက်စလေးတွေနဲ့ ဝင်းခြံသပ်သပ်ခပ်ပြီးထားခဲ့တာ”

“ဟင် ... ဒါဖြင့် သူတို့ပိုင်တာပေါ့”

အမေက အိမ်နှင့်မြေကို ပြန်ပေးရတော့မလား၊

ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်လေ၏။

“နေဦး ... ငါပြောမယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဟိုဘက်ကသခင်ကြီး၊ ဒီဘက်က အလုပ်သမားကြီး၊ အစက သူတို့ဆောက်ပေးတာ၊ နောက်ပိုင်းတော့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြင်ကြတယ်။ တတ်နိုင်တဲ့သူက တတ်နိုင်သလို၊ မတတ်နိုင်တဲ့သူက မတတ်နိုင်သလိုဆိုတော့ အိမ်ချင်းက မညီတော့ဘူး ...

“ဒီဘက်ခြံကလူတွေအနေနဲ့ သူဌေးခြံမှာ မာလီဒရိုင်ဘာဆက်လုပ်တဲ့သူလဲရှိ၊ မလုပ်တော့ဘဲ အပြင်မှာလက်သမား၊ ပန်းရံလုပ်တဲ့သူလုပ်ကြ၊ သားသမီးတွေလက်ထက်ရောက်လာတော့ ပြောပါတယ် ...

“အိမ်ကြီးပေါ်တက်ပြီး ထမင်းချက်တဲ့သူလဲချက်ရဲ့၊ စက်ချုပ်တဲ့သူလဲချုပ်ရဲ့၊ သူဌေးက ... တပည့်တပန်းသံယောဇဉ်နဲ့ နေစေလာခဲ့တာ ခုထိဆိုပါတော့”

ခုချိန်ကျတော့၊ အိမ်ကြီးပေါ်တက်၍ ထမင်း

ကျက်သော၊ အဲသည်အိမ်ကြီးမှာ မာလီဒရိုင်လုပ်သောမိသား

စုက တစ်စုနှစ်စုလောက်သာရှိတော့သည်မို့ တကယ်နေသင့်တာက အဲသည်မိသားစုနှစ်စုနှင့် အဲသည်အိမ်ကလေးနှစ်လုံးထဲလိုဖြစ်နေ၏။ ကျန်အိမ်များမှ ပေါက်ဖွားဆင်းသက်လာသည့် သားသမီး ချွေးမသမက်တွေက ဦးကျော်သူလက်ထက်မှာ မျိုးဆက်နှစ်ဆင့်ပြောင်းခဲ့ပြီမို့၊ စက်ချုပ် ပန်းရံတောင်မကတော့ဘဲ မူလတန်းပြဆရာတွေဘာတွေတောင် ဖြစ်တဲ့သူကဖြစ်နေပြီ။ သို့ပေမယ့် ... တစ်ဖက်ခြံအိမ်ကြီးရှင်တို့သည် ဒီခြံတစ်ခြံလုံး၏ကျေးဇူးရှင်တွေတော့ဖြစ်နေ၏။ ဒီဘက်ခြံမှ အိမ်ပုတ်ကလေးတွေက မိသားစုဝင်များသည် ခြံကြီးရှင်မိသားစုက လိုအပ်လျှင်လိုအပ်သလိုခေါ်ခိုင်းသမျှ ငြင်းပယ်ရသည်တော့မရှိပါ။

တချို့ကျတော့ ဝမ်းသာအားရကူညီကြသည်။ တချို့က အံ့ဆက်အဆံ့ဖြတ်၊ ခပ်ရှောင်ရှောင်လုပ်၍ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး မသိကျိုးကျင်ရှိသည်။ အိမ်ပုတ်ကလေး၊ လေးငါးလုံးမှ ဆင့်ပွားကာ တချို့ ချွေးမကောင်းသမက်ကောင်းရသူတွေ၊ စီးပွားပေါက်စလေးတွေဖြစ်ထွန်းလျက်၊ တစ်အိမ်ပု နှစ်အိမ်ဖြစ်၊ နောက်အိမ်က ရှေ့အိမ်ထက်ကြီးဆိုသလိုနှင့် ... ကိုးလုံးဆယ်လုံးဆိုသလိုတောင်ရှိလာပြီ။ ဟိုတုန်းကလို ကျယ်ကျယ်လွန်းလွန်းတောင် သိပ်မရှိချင်တော့ပါ။ ဒီအိမ်မှာ ချောင်းဆိုးလျှင် ဟိုအိမ်ကကြား၍ ဟိုအိမ်မှာ ဟင်းကျက်စရာမရှိဘာ ဒီအိမ်က သိခွင့်ရသည်အဆင့်သို့တော့

ရောက်နေပြီ။

တစ်ခါတစ်ခါတော့ သွေးသားမတော်စပ်ပြ
သော တစ်ခြံထဲနေအိမ်နီးပါးချင်းများ၊ သမီးယောက်ဖတွေ၊
သမီးယောင်းမတွေ၊ လင်မယား ခမ်းမမက်တွေကလည်း ရန်
ထဖြစ်ချင်ဖြစ်တတ်၏။ ထိုအခါ အသံတွေကကျယ်လွှင့်ပြီ၊
အိမ်ကြီးဆီသို့ ပျံတက်တတ်သေးသည်။

“ဟေး ... ဟိုဆင်းရဲသားရုပ်ကွက်က ဆောင်းဆောင်း
ထားရင်ကောင်းကောင်းနေ၊ ဘာသံမှမကြားချင်ဘူး၊
ဘုံပျောက်သွားချင်လား။”

ဦးကျော်သူ ခြံစပ်သို့လာ၍ ခါးထောက်အော်
လိုက်လျှင် အိမ်ပုတ်ကလေးများအားလုံး အသံတိတ်ရလေ၏။
ထိုခြံက အနိမ့်ပိုင်း၊ ခြံကြီးက အမြင့်ပိုင်းဖြစ်ကာ၊ အပြင်
ပိုင်းနှင့်အနိမ့်ပိုင်းကြားမှာ၊ ဝင်ဒါမိယာရပ်ကွက်ကို အလယ်
ခေါင်မှဖြတ်၍ ကွေ့ပတ်စီးဆင်းသောချောင်းက ခြားနားထား၊
လိုက်သေးသည်မို့ ဦးကျော်သူ သူ့ဘက်ပိုင်းခြံစည်းရိုးမှာလဲ
ရပ်လျှင် ဆယ်ငါးပေနက်ချောက်ထဲမှ ဆင်းရဲသားအုပ်နုက
မော့ကြည့်နာယူရမြဲဖြစ်လေ၏။

“ကျွန်မတို့ကျတော့ ရန်ဖြစ်လို့ဆူသတဲ့၊ သူတို့ကျတော့
လဲ ပျော်ပြီးဆူတာပဲ”

ဦးကျော်သူကိုယ်တိုင်က အလွန်ပျော်ရွှင်စွာပေး
တတ်သူဖြစ်သည်။ သူ့ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲကျ

အထခဏလုပ်သည်။ မွေးနေ့ပွဲ၊ ဈေးရောင်းပွဲတွေကို တစ်
ခါတလေကျ တီးဝိုင်းနှင့်အဆိုတော်တွေပါ ပါဝင်ပျော်ဖြေ
လှက်၊ အစားအသောက်တွေကို ကိုယ်တိုင်ယူစနစ်ဖြင့် အ
လကားကျွေးသည့်အခါရှိသလို၊ ဝယ်စားရသည့်ပွဲမျိုးလည်း
ရှိ၏။ ထားကတော့ အဲသည်လိုပဲနားလည်ခဲ့ပါသည်။ အဲ
သည်ပွဲမျိုးတွေမှာ အနိမ့်ပိုင်း “ဆင်းရဲသားရုပ်ကွက်” ဟု
သူတို့ခေါ်မြေသုံးမျိုးလေးကို သူတို့ကင်ပွန်းတပ်ထားခြင်းခံရသော
အရပ်မှ ထားတို့လို ခြံမှီခိုလူသားတွေက၊ ခြံကြီးပေါ်တက်
၍ ကူညီရတာတွေလည်း မကြာခဏရှိ၏။

ခေါ်ခိုင်း၍ လုပ်ပေးရသည့်သဘောလေ။

ထားကတော့ အမြဲရှောင်သည်။ အမေကလည်း
မလွှတ်။ ဒီခြံမှာနေသေးပေမယ့် အဖေက လှည်းတန်းဈေး
နားမှာ ဝက်သားတုတ်ထိုးသွားရောင်းသူဖြစ်ပြီး၊ အမေက
ဘာမျှမလုပ်သူမို့၊ အိမ်ကြီးနှင့်ကင်းရှင်းသည့်အုပ်စုထဲ ထား
တို့သားမိသားစုသုံးယောက်လုံးပါ၏။ သို့ပေမယ့် ... မြင်
တွေ့နေကြသူတွေမို့ ...

ဒါဟာ ... ကိုကိုကြီး၊ ဒါဟာ ကိုကိုလေး
ဦးဦးကျော်သူ၊ ဒေါ်လေးနင်းနင်းဆိုတာ သိနေရသလို၊ တစ်
ချိန်တုန်းက ယာဉ်မောင်းကိုစိန်သီး၏သား ကိုအောင်တင်
မသန်းစိန် သမီးရုပ်ဆိုးမ ခင်ထားတင်ဆိုတာကိုလေး
နေကြသည်ပင်။ ထားက ငယ်ငယ်ကဆို ... မေ့မိသတဲ့”

၃၈၈ ❀ စနေခွယ်စင်မြင့်

လွန်းလို့ အသားကညိုညို၊ ပါးကဖောင်းတော့ နှာခေါင်း ပြားပြီး ငယ်နှာမည် “ရုပ်ဆိုးမ” တဲ့လေ။

“အစ်ကိုကျော်သူက အိမ်ထောင့်ဖယ်ခိုင်းနေပြီ ... သန်းစိန်ရဲ့” ... ဆိုသည့် ဝါကျမှစလျက် ...

လောကကြီး ကြောက်စရာကောင်းတာတွေ၊ ဆင်းရဲသားများအတွက် နေစရာမရှိတာတွေ၊ ဒေါသထွက် စိတ်ဆင်းရဲတာတွေ၊ အသရေလျော့တာတွေထိ ဖြစ်ကုန်ရ တော့သည်။ စင်စစ် ... ကိုယ့်မြေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နောက် ပိုင်းမှာ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနှင့်ကိုယ် ပြန်ပြင်ထားခဲ့ပြီဆိုပေမယ့် မူလက သူတို့ဆောက်ပေးခဲ့သည့်အိမ်ပဲ။ ဒီနေရာမှာ မျိုးဆက် နှစ်ဆက်သုံးဆက်ထိ အလကားနေခွင့်ရနေတာတောင် လွန် လှပြီဟု ထား ထင်၏။ ဖယ်ဆိုဖယ်ရုံပေါ့၊ ဖယ်ဖို့သင့်သည် ပေါ့။ ခုတော့ ... ဦးဦးကျော်သူက အလကားဖယ်ရမှာ တောင်မဟုတ်၊ လျော်ကြေးပေး၍ နှင်မည်ဆိုတော့၊ ဦးဦး ကျော်သူဘက်က ကောင်းလွန်းအားကြီးနေပြီဟုတောင် ထား ထင်မိသည်။

“ကိုယ့်ပစ္စည်းမှမဟုတ်ဘဲ၊ သူ့ပစ္စည်းသူပြန်တောင်း တာ၊ ပေးလိုက်ပေါ့အဖေရဲ့”

“ဟဲ့ ... ဘယ်သင်္ချိုင်းသွားသေရမလဲ၊ ခုခေတ်မြေ ဈေးအိမ်ဈေး ဘာမှတ်လို့လဲ”

ဘတ်သူ အမေ အင်္ဂါစတုးပြီဆိုလျှင် ထားကြောက်ပါ

၏။ အမေက အဆဲအဆိုလည်းဝါသနာပါသည်။ ညစ်ညမ်း သောစကားများကို ထမင်းစားရေသောက်ဆိုသလို နှုတ်ထွက် ရဲသူလည်းဖြစ်လေ၏။

“နှင်ချင်တိုင်းနှင်လို့ ရမလား၊ မဖယ်ပါဘူး”

“လျော်ကြေးပေးပြီးနှင်ရတာ ထုံးစံပဲဟဲ့”

ဟင် ... ဒီထုံးစံကြီးက ဘယ်လိုဖြစ်တာပါ လိမ့်။ မတရားသဖြင့်ထုံးစံကြီးပါလား။ ထားတော့ မကြိုက် ပါ။ ထားက တရားမျှတတာပဲကြိုက်သည်။ ဒီနေရာမှာ ထား မှားသလား၊ အဖေတို့မှားသလားဆိုတာ ထား သေ သေချာချာမသိပါ။ ထားကတော့ ထားမှန်သည်ဟုပဲ ထင် ပါ၏။

အဲသည်တုန်းက ထား ဆယ့်သုံးနှစ်လေ။

“ဟိုဘက်ခြံမှာ လုပ်ပြန်ပြီ၊ မွေးနေ့ပွဲနဲ့ ဈေးရောင်း ပွဲတုံကွာ၊ မွေးနေ့ဖိတ်စာကို တစ်စောင်တစ်ရာငါး

ဆယ်ဆိုလား၊ နှစ်ရာဆိုလား၊ အဲဒါနဲ့ ဝယ်ရမှာဟဲ့”

“အေး ... အစားအဆန်းပဲ”

“စားစရာတွေ နည်းနည်းပါးပါးတော့ အလကား၊ ကျွေးမယ်၊ ဘိယာတို့ဘာတို့ဝင်သောက်ရမယ်ဟဲ့”

မိန့်ရထူဇာထိမ်းဇာမှတ်

၃၉၁ မှု ဓမ္မန္တယ်စင်မြင့်

“ဟိုဘက်အိမ်က ကိုအေးမောင်က ပန်ဆိုလားဘာလား၊ သွားရောင်းမလို့တဲ့”

“ပန်ဆိုတာ ဘာလဲ”

“ပန်ဆိုလား ပန်ချာဆိုလားမသိပါဘူးအေ။ အရက်ရယ် ဖျော်ရည်ရယ် ဘယ်လိုစပ်တယ်မသိပါဘူး၊ ချိုလဲချိုရှလဲရှနဲ့၊ သောက်ကောင်းသတဲ့၊ များများသောက်ရင် မူးတယ်တဲ့။ အဲဒါ သွားရောင်းရင်သိပ်မြတ်ဆိုပဲ”

အဲသည်ပွဲကို ဖန်းမိလား (Fun Fair) ခေါ်

မှန်းထားသိနေခဲ့ပါ၏။

“ဟေ့ ... တို့ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်လဲ အထင်မသေးနဲ့ လက်မှတ်ဝယ်ပြီးတက်မယ့်သူ သုံးလေးယောက်ရှိတယ်”

ဘယ်သူတွေပါလိမ့်၊ ထား သိချင်လိုက်တာ။

ဖိတ်ရုံဖိတ်တာဆိုလျှင်တော့ ဒီမြေခိုမိပိုင်းလေးကို ဘယ်တော့မှ ဖိတ်ကြားမှာမဟုတ်တာသေချာပါသည်။ ခုတော့ ... လက်မှတ်တွေက ရောင်းတာ၊ မကုန်နိုင်လို့ ဇွတ်လျှောက်ရောင်းနေတာဆိုတော့ ပိုက်ဆံပေးဝယ်ပြီး ဝင်မည့်သူတိုင်းကို သူတို့လက်ခံရမည်ပဲပေါ့။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုသွားသွား၊ ထားမသွားရမှာက သေချာသည်။ ထားက မိန်းမသား။ ပြီးတော့ ... မိုက်ရူးရဲစွာ ဇွတ်တိုးချင်လျှင်တောင် ထားမှာ အဝင်အစားမရှိပါ။

“ဘယ်တော့တဲ့လဲ အမေ”

အမေက ထားကို မျက်မှောင်ကုပ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အဆိုတော်တွေလာမှာ၊ ထား သစ်ပင်ပေါ်ကတက်ကြည့်မလို့”

အမေမျက်မှောင်လျော့ကျသွားသည်မို့ သစ်ပင်ပေါ်တက်ကြည့်ခွင့်ရသွားပြီဟု မှတ်ယူလိုက်ရပါ၏။

ဆယ့်သုံးနှစ်သမီးတစ်ယောက်အနေနှင့် ဤကံ့ကော်ပင်ကြီးကို ဒီလောက် ခက်ခက်ခဲခဲကြီးမတက်ရပါ။ ကာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တက်နေကျမို့လို့ပါ။ သစ်ပင်ရယ်လို့ တက်နိုင်ကထဲက၊ ထားဟာ မြောက်မလေးတစ်ကောင်လို ဟိုအပင်တက်၊ ဒီအပင်တက်၊ သစ်ပင်တွေပေါ်တက်ပြီး၊ ခြေကြီးပေါ်မော့ငေးခဲ့ရတာ ထား သက်တမ်းနှင့်အမျှ။ ကိုကိုကြီးတို့ ကိုကိုလေးတို့ ကြက်တောင်ရိုက်တာတွေဘာတွေဟာ လစ်ပစ်ပေါ်တက်ကြည့်မှ မြင်ရသော အားကျဖွယ်သဘောရ

ယိုစရာ ကစားနည်းတွေလေ။ အရွက်ဖားဖားဝေတွေကြောင့် ထားကို မည်သူ့မျှ မတွေ့ရပေမယ့် ... ထားက မြက်ခင်းကြီးတစ်ခုလုံးကို စီး၍မြင်နေရသည်။ ဆိုင်ပေါက်စလေးတွေက ဆိုင်းဘုတ်ပေါက်စလှလှဆန်းဆန်းလေးတွေနှင့်။ ထားတို့ အိမ်ပေါက်စလေးတွေကို သူတို့က “အိမ်ပုတ်ကလေးတွေ” ဆိုတော့၊ ဒီဆိုင်လေးတွေကိုလည်း “ဆိုင်ပုတ်ကလေးတွေ” ... ဟု ခေါ်ရမည်ထင်သည်။ တချို့ဆိုင်က ဖန်ခွက်ကလေးတွေနှင့် ဖန်ချိုင့်လှလှကြီးတွေနှင့်၊ နောက်မှာ ဒန့်အိုးကြီးလည်း တွေ့ရသည်။

ဟောတော့ ... ဟိုဆိုင်က ထူးထူးဆန်းဆန်း၊ ဘူးသီးကြော်တဲ့။ အစ်မလှလှတွေကြော်သလိုလိုနှင့် ခုန်ဖျံခုန်ဆွလုပ်ကာ တကယ်ကြော်နေတာက အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်။ လာဝယ်စားသူလဲရှိရဲ့။ ဟိုဘက်က ဘီယာတွေ၊ ဝယ်သောက်နေလိုက်ကြတာ။ ဘီယာဖူးကိုဝယ်၊ ချက်ချင်းဖောက်သောက်၊ တစ်ငုံမော့။ ဗူးထဲမှာ ကျန်ကိုကျန်ဦးမည်ဟု ထားထင်ဆဲ ... အဲသည်ဖူးကို နောက်ပြန်လှင့်ပစ်လိုက်ပုံက နှမြောစရာကြီး။ ဟိုဘက်ဆိုင်က ကံစမ်းကစားပွဲဆိုပါ။ ထောင်ထားသည်ဖူးတွေကို ဘာနှင့်မှန်းမသိပစ်နေကြသည်။ နောက်ထပ် ဟိုဘက်ဆိုင်ကလည်း ကံစမ်းကစားပွဲဆိုပါ။ ဖြစ်မည်။

လူတွေအုံနေ၏။ “ဟာ” ... ဆိုပြီး နောက်

ပြန်ခုန်ထွက်လိုက်ကြ၊ ရယ်မောကြ၊ ပိုက်ဆံအိတ်ခွက်ပြီး ငွေတွေလှမ်းပေးကြ၊ ထားအမြင်မှာတော့ ရတာပဲမမြင်၊ ပေးရတာချည်းမြင်၏။ ငွေဖြုန်းပွဲထင်ပါရဲ့။

“အဆိုတော်တွေကို အားနာလိုက်တာ”

ထားတကယ်ပဲ ခံစားရပါ၏။ တီးခတ်သူတွေကလည်း ဖြုန်းဖြုန်းဖျင်းဖျင်းတီးကြ၊ အဆိုတော်တွေကလည်း ရှင်ကွဲအောင်အော်ကြ၊ အဲဒါတွေကို လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ၊ ဘာဆိုငံမှန်း ထားသိပ်မသေချာ၊ သိပ်မပြောတတ်တော့သော ဆိုင်ကလေးတွေမှာပဲ ဖုဖြိုးတိုးနေကြတာများသည်။ သီဆိုထီးခတ်နေသော ဂီတသည် သူတို့၏အာရုံကို မည်သို့မျှမဖမ်းစားနိုင်ပါ။ သူတို့အားလုံး တစ်နေရာမှာ ခေါင်းကလေးတွေစုသွားလိုက်ကြ၊ ဝါးခနဲသံနှင့်အတူ နောက်ကျောကလေးတွေလန်၊ နဖူးရိုက်သူကရိုက်၊ ရှေ့တိုးနောက်ငင်ရှိကြလွန်းပါတီ။

အော် ... သူတို့ကျတော့လည်း တစ်မျိုး။

ဒီအုပ်စုကျတော့ ဂီတအရသာထဲမှာ ပေါင်းစပ်ပျော်ဝင်လွန်းသည်ထင်ပါရဲ့။ ခုန်လိုက်ပေါက်လိုက် ကလိုက်ကြတာ၊ ခြေဆောင်သူကဆောင့်၊ စုံခုန်သူခုန်၊ ရှေ့တိုးနောက်ငင်က တစ်မျိုး၊ လက်တွေ ခေါင်းပေါ်ထောင် ရင်ဘတ်ရှေ့မှာ ဝေ့ခိုက်ထဲလှည့်သူကလှည့်၊ ယောက်ျားနှင့်မိန်းမ ယိုးတိုးသလိုပြေးလိုက်ကာလိုက်ကာ တစ်မျိုး။ ထားမတ်

၃၉၄ နေအိမ်အိမ်ခြံမြေ

တပ်ရပ်ခါးထောက်ပြီး ခြေတစ်ဖက်စီရေတိုးလျက် ကစားရသည့် “အင်္ဂလိပ်ကြက်ဒေသီကြက်ဖ” နှင့်လည်း ခပ်ဆင်ဆင်။

ကြည့်လိုကောင်းလိုက်တာ။

ဆယ့်သုံးနှစ်သမီးလေးက အားကျလွန်းပါသိသောမှာ ပိုက်ဆံရှိချင်လိုက်တာ။ ထားမှာ ဂါဝန်လှလှလေးတွေရှိချင်လိုက်တာ။ ဖိနပ်ကောင်းကောင်းလေးလည်း ရချင်လိုက်တာ။ ထားလည်း ပိုကံဆံဆေးဝယ်ပြီး ဒီပွဲထဲဝင်မှာပေါ့။ ထားရောက်ချင်လျှင် ဝိုင်းလှုပ်ပေးသောအုပ်စုနှင့်လိုက်သွားလျှင်ရပါ၏။ အဲဒါဆို၊ နောက်ပေးမိဖိုထဲမှာ ပန်းကန်တွေဆေးနေရမှာ။ သူတို့တွေကုန်အောင်မသောက်ဘဲ အရှေ့မြောမရှိ နောက်ပြန်လှင့်ပစ် စတိုင်ထုတ်နေသော ဘီယာဗူးခွဲတွေကို သူတို့ပြန်နင်းမိမှာစိုးလို့ လိုက်ကောက်ပေးနေရမှာ။ အဝတ်အစားကလည်း ခပ်စုတ်စုတ်ပဲဝတ်ရမှာ။ ပြီးတော့ ... ဒီမိန်းမ ဒီယောကျာ်းဟာ ရွှေပြည်လာပရိသတ်မဟုတ်ဘဲ၊ အလုပ်သမားဆိုတာ လူတကာကလည်း သိအုံးမှာ။ ထားက အဲသည်ပွဲထဲမှာ ပါဝင်ဆင်နွှဲခွင့်ရချင်တာပါ။

“ဟော”

ကိုကိုလေး။ ထားထက် ငါးနှစ်လောက်သာကြီးသော ကိုကိုလေးက လူကြီးသူမကြီးတစ်ဆူလှလို့ သူ

လည်း ဟို ... ပန်(ချ်)ဆိုတဲ့ဆိုင်မှာ သောက်နေတာလား။ မှူးမီးနေတာလား။ သောက်လဲသောက်၊ ရောင်းလဲရောင်းလဲပါရဲ့။ သူက ဆိုင်ရဲ့နောက်ဘက်ထဲကို ရောက်နေတာ။ သူကိုယ်တိုင်လဲ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် မော့လို့။ ဘာပုလဲတာပါလိမ့်။

ကိုကိုလေး မတ်တပ်ထရပ်ပြီး၊ ဖန်ခွက်နှစ်လုံး ပြုလုပ်သည်။ နောက်ဘက် ဆောင်းဘီအိတ်နှစ်လုံးက တင်ပါ။ အားနည်းသည့်အထဲကို ဖန်ခွက်တစ်ဖက်တစ်လုံးထည့်လိုက်။ သူ့ဖန်ခွက်ကလေးတွေကလည်း လှလိုက်တာ။ ဗုံကွဲပါ။ ရှည်။ ရှည်ရှည်လျားလျား၊ တညီတညာလေး၊ အချိုင့်ပျက်မရှိ။ ပြီးတော့ ... ကြည့်ရတာ ပါးပါးကြည်ကြည်ပကောင်းစားလေးတွေထင်ပါရဲ့။ အော် ... ကိုကိုလေးကလေး ကြကြိဖန်ဖန်။ ဖန်ခွက်ကလေးတွေထဲ သူ့အဖျော်ရည်တွေလောင်းထည့်လိုက်သည်။ တော်ပါသေးရဲ့ မဖိတ်မစင်ပါ။ ဝါတ်စင်ရင်တော့ ဆောင်းဘီတွေစိုကုန်မှာ။ ဒီလိုကိုး။ ဖန်ခွက်ပါးကြည်ကြည် ရှည်လျော့လေးတွေက အဖုံးလဲတင်တိုင်း ခုလို အဖုံးလေးလုပ်လိုက်တော့လဲ ဘယ်မှာဖိတ်မဟုတ်နား။ ဝါဆို ... ပုလင်းလေးတွေလား။ ဟင့်အင်းတိုက်ဘူး။ ဖန်ခွက်လှလှလေးတွေပါပဲ။ အဖုံးပါသောဖန်ခွက်ပြုလုပ်လျော့လှလှလေးတွေဆိုပါတော့။

ထား မျှော်လိုက်တာ။ ကြည့်လိုကောင်းလိုက်တာ။

တာ။ အားကျလိုက်တာ။ တစ်နေ့ ... ထားဟာ ဒီပွဲပဲ
လက်မှတ်ဝယ်ပြီးထက်နိုင်စေရမယ်။ ထားပါတုံ့ကွယ်။

“အမေရေ”

ထား သစ်ပင်အောက်သို့ရုံ၍ ခေါ်လိုက်သည်။
အမေက ထားတက်နေသည့် ကိုကော်ပင်အောက်မှာ သစ်
ကိုင်းချောက်လာကာကနေ၏။ ဒေါသနိုးစိန်က ခေါ်သံသာ
ကြားပြီး လူမတွေ့သည်မို့ ဟိုသည်လှည့်ကြည့်၏။

“အမေ ... ထား ဒီမှာ သစ်ပင်ပေါ်မှာ”

“အမလေး ဆက်ကျော်မရယ်၊ ကျော်မကောင်းကြား
မကောင်း၊ ဆင်းခဲ့စမ်း၊ ဒါ ... မိန်းမအလုပ်လား”

“ကြည့်နေတာ”

“ဆင်းခဲ့”

“အစ်မကြီးတွေ အစ်မလေးတွေ သိပ်လှတာပဲအမေ။
ဂါဝန်လေးတွေလဲ ဝတ်တယ်၊ ဆောင်းသီရည်လဲဝတ်
တယ်၊ ထားကိုလဲဝယ်ပေး”

“ဆင်းခဲ့ဆို ... ငါအောက်ကနေ မီးခွဲမြိုက်လိုက်
မယ်”

“အမေ မလုပ်နဲ့နော်”

ပြောလိုရတာမဟုတ်ပါ။ အမေက စိတ်ကြား။
နှုတ်ကြမ်း၊ ကိုယ်လဲကြမ်း။ တကယ်လုပ်ချင်လုပ်မှာ၊ လက်
ထဲပုံကလည်း ထင်းခြောက်တွေကောက်ပြီးပြီ။ သူများ။

ပြီးထဲ မှီတင်းနေထိုင်နေကြသူတွေ၊ ခြံထဲက သစ်ကိုင်းခြောက်
ပစ္စုလည်း လှကောက်ကြရသည်။ ထမင်းချက်ဖို့လေ။ သဘာ
ပထမလျှောက် ခြံစည်းရိုးမှာ နွယ်နေသော ကင်းပုံညွန့်၊ ကင်း
ပုံသီးတွေလဲ လှစူးကြရသည်။ ကိုယ်မခူးလျှင်လဲ သူများ
ပူးမှာမို့၊ အုန်းသီးလဲစာတူ၊ သရက်သီးချိန်ကျလျှင် အလှ
ပယ်ကပ်၊ ရန်တွေဖြစ်ကြ၊ အမှည့်ကျမရမှာစိုးသည်မို့ အကင်း
ပစ္စုလေးထဲက ရိုက်ချပြီး တိုသူတို့။

“မဆင်းဘူးလား ဆင်းမလား”

ဒုက္ခပါပဲ။ အမေ အော်ကျယ်အော်ကျယ်လုပ်

ပေးနှင့်၊ ထားနေရာလေးကို သူများတွေသိသွားမှာစိုးရသည်။

တက်ခြံကြီးမှာ ဆူညံဆူညံသံကြားရတိုင်း ထား တက်

ပြည့်နေကျနေရာလေး။ သစ်ပင်တက်တတ်သည့်အရွယ်မှစ၍

ထပ်တိုင်းကို လျှောက်တက်ခဲ့တာ၊ ဒီအပင်လောက်၊ အ

ပေါ်မှာ အခက်ဖြာပြီး နေစရာထိုင်စရာအဆင်ပြေတာ၊ တစ်

ကပ်ပြဲကြီးကို မျက်စိရှေ့ ဘွားဘွားကြီး မြင်နိုင်တာမရှိ

မဟုတ်။

“ကြည့်ချင်လို့ပါ အမေရဲ့၊ ညကျ နင်းပေးမယ်”

“ပြီးရော”

ဟူး။ တော်ပါသေးရဲ့။ အမေကျေနပ်သွားပေ

မယမေက လွယ်လွယ်နှင့်လျှော့သွားတာတော့မဟုတ်ပါ။

အဲဒါကို နင်းခိုင်းလျှင် ထားက အပျင်းထူပြီး ဒိပ်ပစ်နေ

များသည်မို့ နင်းပေးမည် ကတိရတုန်း လက်ခံလိုက်တာ။ တစ်ကြောင်း၊ ပြီးတော့ ... သူ့လက်ထဲက သစ်ကိုင်းခြောက်တွေ၊ နောက်တစ်အိမ်ကတွေ့လျှင် သူတော့ မကောက်ဖျား၊ လား ... ဟူ၍ ရန်လုပ်ချင်လုပ်မည်။ တစ်ဝက် ရှယ် ... လာခဲ့ချင်ခဲ့မည်။ အဲဒါကြောင့် သစ်ကိုင်းခြောက်ကောက်၊ လျှင်လည်း အိမ်ထဲ မြန်မြန်ဝင်ရရှိထုံးစံရှိ၏။

ထား မျက်စိတွေ ခြံကြီးထဲ ပြန်ဝင်ထားသည်။

“ဟာ”

ဒီကိုကိုလေးကလည်း ဟိုမမလှလှလေးကို ဖန်ခွက်ထဲကအရည်တွေ ဇွတ်တိုက်နေတော့တာကိုး။

“သောက်ကြည့်၊ သောက်ကြည့် ချိုချိုလေး၊ ရေပါကွ၊ အရက်မဟုတ်ပါဘူး၊ အရက်ဆိုရင် ကိုကိုထု”

အမယ် ... သူ့ကိုထုရဦးမတဲ့။ ထား ရယ်လိုက်သည်။ ကိုကိုလေးက ထားမျက်စိအောက်က လောက်ကိုရောက်နေတာလေ။ ခါတိုင်း ဦးဦးကျော်သူ ထောက် မတ်တပ်ရပ်ပြီး ...

“ဟေး ... ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်က အသံထွက်နဲ့”

... လို့၊ ထားတို့အုပ်စုတွေ ရန်ဖြစ်တာပဲ။

လာအော်တတ်တဲ့နေရာ။ ဒီနေရာက အောက်ဘက်ချောက်ထဲ ချောင်းကလေးဖြတ်စီးရာထိပ်မို့ အိမ်ကြီးနှင့်ဝေးသည်။ မြက်ခင်းနှင့်လည်း ဝေးသည်။ သစ်ပင်ကြီးတွေနှင့် မှောင်ကွယ်လျက် ချောင်ကျသည်။ ထားတို့မြေပြင်နှင့်ဆို ... ဆယ့်ငါးပေမြင့်သောကျောက်ထိပ်မှာအမယ် ထားတက်ထိုင်နေသော ကုံကော်ပင်ခွကြားက မြေပြင်မှ ပေနစ်ဆယ်ခန့်မြင့်တော့၊ ကိုလေးတို့သာထိုင်နေလျှင် ငုံ့တောင်ကြည့်ရဦးမှာ။ ခုလို မတ်တပ်ရပ်နေတော့ တပြေးတည်းလိုဖြစ်ကာ၊ လူချင်း ... ဆယ့်လေးငါးပေအကွာမှ ကပ်ကြားနေရတော့သည်။

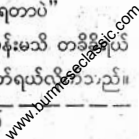
ကိုကိုလေးအနေနှင့် ... သူတို့နှင့်မလှမ်းမကမ်းမှာ အံ့ဖွဲ့လျက် ကိုင်းယုက်ဝေဖြာနေသော ကုံကော်ပင်ကြီးဟာ ချောက်အောက်ခြေမှာ ပေါက်ရောက်ပြီး မြင့်တက်လာတာကို သတိထားမိမှာတောင်မဟုတ်ပါ။ အဲသည် ပင်ခက်ဝေဖြာတွေထဲမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှိနေတာကို ပိုပြီးတော့တောင်မသိဦးမှာပါ။

“ဘီယာလား”

“ဟာကွာ ... ဘီယာဆိုတာ ပုလင်းနဲ့လာတယ်၊ ဗူးနဲ့လာတယ်၊ ဖန်ခွက်နဲ့မလာဘူး”

“ဘာနဲ့လာလား၊ ဖန်ခွက်ထဲထဲလို့ရတာပဲ”

သူတို့တွေ ဘာသဘောကျမှန်းမသိ တစ်ခါလိုလိုလိုက်ကြသည်။ ထားလည်း မိခန့် ကျိတ်ရယ်လိုက်သည်။

ကိုကိုလေးရဲ့အဖုံးပါသော ဖန်ခွက်လှလှလေးတွေမှာ အဖုံးကို ဘယ်တုံးက ဘယ်လိုဖွင့်ခွက်လိုက်သည်မသိပါ။

“ဒါမှဘိယာ”

ဘေးနားမှာ လိမ့်နေသော ဦးခွဲတစ်ခုကို ခြေထောက်နှင့်ကန်လိုက်သည်။

“အားလားလား”

ခြေထောက်ကိုမ၍ ရှုံ့မဲ့တော့ မမလှလှလေးက ကိုကိုလေးကျောကို ထု၍ထု၍ ရယ်၏။

“တကယ်လဲ မနာဘဲနဲ့”

“အဲဒီလောက် လိုက်မသိနဲ့လေ”

မမလှလှလေးတော့ ဟိုအချို့ရေ နှစ်ခွက်လုံး ပြောင်အောင်မော့လိုက်ပြီးပါပြီ။

“အားလားလား ... အပြင်းစားကြီး”

ပထမတစ်ခွက်ကို တစ်ရှိန်ထိုးမော့ခဉ်ကတော့ ဘာသံမှမကြားရ။ ဒုတိယခွက်ကိုမော့ကာမှပဲ စောစောက ကိုကိုလေးအော်သလို အားလားလားထုအော်သည်။ ဘယ်ရလိမ့်မလဲ။ ကိုကိုလေးပဲ။ စောစောက မမလှလှလေးလုပ်သလို၊ မမကျောလေးကိုထု၍ ရယ်၏။ အင်း... မမလှလှလေးက မသိလို့သောက်တာလား။ သိရဲ့သားနဲ့သောက်တာလား။ သိမှာပါ။ ကြိုက်လဲကြိုက်မှာပါ။ အလကား ... သွား။ မူလကျီသွန်နီနီ။ အို ... မကြည့်ရဲတော့ပါဘူး။

ကံ့ကော်ရွက်တွေ ယိမ်းထိုးသိမ်းငင် လှုပ်ရှားပြီး လူတစ်ယောက်လုံး ခုန်ဆင်းသွားတာ သိဟကျော်သူ လို့အတွဲလေးက သိတောင်မသိလိုက်ကြဘူးလေ။

“အမလေး ... အိမ်ရှိလူကုန်ထွက်အလုပ်လုပ်မှ ထမင်းစားရတဲ့ခေတ်ပါတော်”

အနီးဆုံး အိမ်ပုတ်ကလေးမှ ဒေါ်လေးသန်းဝင်း ဘယ်လိုညည်းညည်း ထားတို့အိမ်မှာတော့ တစ်ယောက် (၁)ပဲ အလုပ်လုပ်သည်။ အဖေ ဦးတင်အောင်ပေါ့။ အမေ (၂)။ အဖေ ဆိုင်ထွက်ဖို့ အိမ်မှာ ဝိုင်းလုပ်ပေးသည်။ ထမင်း (၃)။ ချက်၊ အဝတ်လျှော်သည်။ တံမျက်လှည်း အိမ်သိမ်း (၄)။ ကုသိပ်မလုပ်ရပါ။ လှည်းလောက်သိမ်းလောက်အောင် အိမ် (၅)။ ဘယ်လောက်ကျယ်တာမှတ်လို့၊ ဖိုဆိုတာလည်း ပူးခနဲ ပျက်ချင်မှတ်၊ ဖုတ်ဖက်ခါချင်ခါ၊ အဲဒီလောက်ဆိုပြောင်ရော (၆)။ ဝက်သားတုတ်ထိုးဆွဲခြင်းလေးက ထောင်ချီ၍ရင်းရ (၇)။ လို အမြတ်ကျတော့ ရာချီ၍ရ၏။

အမေတောင် ပိုက်ဆံရသည့်အလုပ်ကို ရွက်

လုပ်ဖို့မလိုတာ ထားလည်း အလုပ်ဘယ်ထွက်လုပ်ရပါ့မလဲ။ ထားမှာ အချိန်တွေပိုလွန်းသည်။ စီးပွားရေးကျတော့လည်း မကူရ၊ မီးဖိုချောင်ကိစ္စကျတော့လည်းမကူရ။ သိပ်မှလုပ်။ ရာမလိုတာ၊ အဖေ့ ဝက်သားတွေနှိုက်စားလိုက်ရုံ။ ကျေးဇူးတင်စာဆိုတာကလည်း အာဂရပ်ပါဂရုံ၊ အိမ်စာလေးလုပ်၊ ဒီနေ့ သင်လိုက်တာလေး၊ အမေနားညည်းအောင် အော်ကျက်၊ လိုက်။

“တိတ်စမ်း ... နားညည်းလိုက်တာ ခေါင်းတော့ ကိုက်တယ်၊ ဘယ်လိုအာပြီမှန်းကိုမသိဘူး။”

အဖေ့ တရားဝင်ဟန့်တားမိန့်နှင့် စာအုပ်ပိတ် လိုက်ရပြီဆိုတာနှင့်၊ ထား ကုံကော်ပင်ပေါ်ရောက်သည်။ ကြည့်လိုကောင်းလိုက်တာ။ အဲဒီအိမ်ကြီးက ဘယ်လိုကြည့် ကောင်းမှန်းကိုမသိ။ ထား ... သွားရေတဖျားဖျားကျလျက် အားကျခြင်းများစွာနှင့် ... တစ်နေ့တစ်နေ့ အချိန်တွေ့ များကြီးသုံးပြီးတော့ကို ငေးမျှော်မိသည်။

“ဦးဦးကျော်သူကလဲ၊ လူပျိုလေးကျနေတာပဲ”

“ဘဘကြီး” လို့ တစ်ခါခေါ်မိခဲ့ပါ၏။ မှတ် သည်လာလို့ပါ။ ဧည့်သည်က ရောမကားကြီးမောင်းပြီး တာ၊ တို့ဆင်းရဲသားအုပ်စုလေးထဲ ဝင်လာသည်။ ဝင်လာမှာပေါ့။ ခြံတံခါးမှမရှိတာ၊ မည်သူမဆို ကားနှင့်ပဲ မောင်းဝင်ဝင်၊ လမ်းလျှောက်လို့ပဲလာလာ၊ တံခါးမရှိ၊ စားမရှိဆိုတာ တာ။

တို့ခြံကို ပြောတာအစစ်။

“ဦးကျော်သူတို့ခြံလား” ... တဲ့။

တကယ်ဆို ... ဟိုဘက်ခြံလို့ပြောလိုက်လဲ ပြီးသား။ ထားကိုက အဲသည်ခြံနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် စိတ် ဝင်စားလွန်းသည်။ နေရာတကာ ပါဝင်ပတ်သက်ချင်လွန်း သည်။

“လိုက်ပြမယ်”

ထား အိမ်ကလေးပေါ်မှ ခုန်ပေါက်၍ ဆင်း လာသည်။ ဦးကျော်သူ၏ ခိုင်ခံ့ထယ်ဝါလှသော ခြံတံခါး ကြီးက ဒီနေ့မှ ထူးထူးခြားခြားပွင့်နေ၏။ ဧည့်သည်တစ် ယောက်ယောက်လာရင်း ဖွင့်ဝင်သွားပြီး ပြန်မပိတ်ရသေး တာဖြစ်နိုင်၏။ ကိုကိုလေးလည်းဖြစ်နိုင်သည်။ အိမ်လည် တတ်သော ကိုကိုလေးက အပြင်မှပြန်လာလျှင် ခြံတံခါးကို အလုပ်သမားတစ်ယောက်ယောက်လာ ဖွင့်ပေးစေဖို့ ဘဲလ်နှိပ်၍ ခေါ်လေ့မရှိပါ။ သူထွက်သွားတာ လူကြီးတွေ မသိစေချင် သလို၊ ပြန်ရောက်တာလည်း သိစေချင်ပုံမရ။ တံခါးကို သူဘာသာဆင်းဖွင့်သည်။ ဖွင့်ပြီးလျှင်တော့ ပြန်ပိတ်လေ့ မရှိ။

ထား ... ခြံထဲသို့ ခုန်ပေါက်ပြေးဝင်ခဲ့ဖူး နောက်မှ ကားက ဖြေးဖြေးမောင်း၍လိုက်ရ၏။ ဒီခြံကြီးထဲ ဝင်ဖို့ အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာနေသော ထား၏ အိမ်တံ

၄၀၄ ❀ စနေ့ယံခေါ်မြိုင်

ခါးမကြီး၏ဘဲလ်ကို နှိပ်ချပစ်ထုလိုက်၏။ ဒီနေရာမှာ ဘဲလ် ရှိနေတာ၊ ဒီလိုနှိပ်ရတာ ထားတို့တစ်ခြံလုံး ထားမှလွဲလျှင် မည်သူမျှသိမှာမဟုတ်ပါ။ ထားသာ ... သစ်ပင်တွေ တစ် ပင်ပြီးတစ်ပင်ကူးပြီး ဟိုကတက်ကြည့်လိုက်၊ ဒီကတက်ကြည့် လိုက်နှင့် အိမ်နောက်ဖေးဘက်ကျသော မီးဖိုချောင်နှင့်ပတ် သက်တာပဲ မတွေ့ရလို့ မသိဘဲကျန်သည်။ ရှေ့ပိုင်း၊ ဘေး ပိုင်းနှင့် အပေါ်ထပ်ထိ၊ ထားမသိချင်မှအဆုံး၊ မတွေ့ချင် မှအဆုံး။ တွေ့ပြီးသားမြင်ပြီးသား။ ဆယ်သုံးလေးနှစ်အတွင်း ဒီခြံကြီးထဲဝင်ခွင့်ရတာလေး ငါကြိမ်ထက်မပိုပေမယ့် ဘယ် နားမှာဘာရှိလို့ ဘာပန်းက ဘာရောင်ပွင့်ပြီး ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုဝါသနာနှင့် နေထိုင်ကြသည်ဆိုတာကစလို့ ထား လေ့လာ၊ ခိုးချောင်းစူးငေးမျှော်ကြည့်ပြီးသားတွေချည်း။

“ဘာလဲ”

ဘယ်လိုက ဘယ်လို တိုက်ဆိုင်စွာ ဦးကျော် သူကိုယ်တိုင် တံခါးထဖွင့်သည်မသိ။ အဝတ်အစားခပ်ညံ့ ညံ့နှင့်ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဟာ ဆင်းရဲသားအုပ်စုမှဖြစ် နေနိုင်တာ၊ ဖုန်းခနဲသိပ်၊ ကောင်းကောင်းလဲမမှတ်မိပုံနှင့် ငေါက်ဆတ်ဆတ်မေးလေ၏။

“ဘာကြီးမည်သည်”

“ဘာ”

စပိုရှပ်လို့ခေါ်မှန်း ထား သိသည်။ ထားတို့

ဆင်းရဲသားအုပ်စုကိုလည်း အထင်မသေးပါနှင့်။ ဟိုရှေးရှေး မျိုးဆက်သုံးဆက်လောက်တုံးကသာ ပြောရလျှင် ကျေးတော် မျိုး၊ ကျွန်တော်မျိုးဆိုပါတော့၊ အဲဒါတွေကပေါက်ဖွားဆင်း သက်လာသော မျိုးဆက်သစ်တချို့တချို့က ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုးမဖြစ်တော့ဘဲ၊ ကျောင်းနေကြ၊ စာတတ်ကြ၊ ဘွဲ့ရကျောင်းဆရာတွေဖြစ်တာလဲဖြစ်၊ တစ်ယောက်ဆိုသင်္ဘော သား၊ သူ့အိမ်က ဒီအုပ်စုထဲမှာ အချောင်လယ်ဆုံး၊ အပေါ် စက်အောက်စက်နှင့်၊ ထားတို့ တစ်အုပ်စုလုံး သွားသွားကြည့် နေရတာ၊ အဲသည်တော့ သည်အုပ်စု ကွက်ကွက်ကလေးထဲ ကျဉ်းမြောင်းနံ့ချာစွာကြီးပြင်းခဲ့ရသည်ဆိုပေမယ့်၊ ကိုယ့်အ ထွာနှင့်ကိုယ်၊ အကြားအမြင်ဗဟုသုတက ကြွယ်ဝသင့်သ လောက် ကြွယ်ဝနေခဲ့ပါပြီ။

အဲသည်တော့ ...

ဘာကြီးဝတ်ထားတာ၊ စပိုရှပ်၊ ငါးရှည်သွေး ဆိုပေမယ့် ရဲသည့်ဘက်လျော့ကာ ရင့်သည့်ဘက်သို့ လှနေ သည်။ ဘောင်းဘီကိုတော့ ဘာသားမှန်းမသိ၊ ထူထူပွပွ၊ မီးခိုးပြာရောင်ဆိုပေမယ့် အသွေးက ခပ်မှိုင်းမှိုင်း၊ ဆံပင် လှိုင်းတွန့်တွေက ကျပါးစပြုပေမယ့် အဖြူတစ်ချောင်းမတွေ့ ရသေး၊ ဆိုးထားတာလည်းဖြစ်နိုင်သည်။ ဒီလောက်စိတ်ပျို ကိုယ်နုကာ သားတွေနှင့် ညီလိုအစ်ကိုလိုဖြစ်နေသူကိုမှ “ဘာ ဘကြီး” ခေါ်မိတာ “မှားပြီ” ... ဟု ထား သိလိုက်ပါ

သည်။

“ဟဲ့ ... ဦးဦးခေါ်ပါဟဲ့၊ နင်ကလဲ”

ဦးကျော်သူနောက်မှာ လူတစ်ယောက်ထပ်ပေါ်လာသည်။ ဦးကျော်သူထက် အရပ်မြင့်၏။ သူလဲပဲ စပိုရှပ်နှင့် သူ့စပိုရှပ်က ဆင်စွယ်ရောင်လေးမို့ မျက်နှာသားနှင့် တစ်ရောင်တည်းလိုဟပ်ကာ ငေးကြည့်ယူရလောက်အောင် ချောမောလှပ၊ ကျက်သရေရှိစွာ ခဲ့ထည်နေပါသော ... ဗလကျော်သူဆိုသည့် ကိုကိုကြီး။

“ဖေဖေကို နောက်တစ်ခါ ဘာကြီးခေါ်ရင် အရိုက်ခံရမယ်”

“ဟုတ်”

ထားမျက်နှာလေး မှကျသွားရပေမယ့် ကိုကိုကြီးမျက်နှာမှာ ရယ်မြူးရိပ်ကိုတွေ့ရသည်။ မာကျောခက်ထန်မနေပါ။

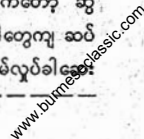
“အောက်ခြံကလေး ဖေဖေ၊ ရုပ်ဆိုးမပေါ့”

“အော် ... အော်”

ဦးကျော်သူက ခုမှမှတ်မိသေချာသွားရသည်။ ထား၏ငယ်နာမည်က “ရုပ်ဆိုးမ” ပါ။ ပြောပလောက်အောင်၊ အရပ်ကလည်းဆိုးလွန်းသည်။ လုံးနေအောင်ဝသော (မဝဘဲခံနိုင်ပါ့မလား၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ အလုပ်မရှိတိုင်း ထမင်းအိုးချည်းသွားဖွင့်စားနေတာ၊ ပျင်းပျင်းရှိ ထမင်းစား၊

ပလကားနေ ထမင်းစား၊ အလုပ်မရှိ ထမင်းစား၊ အမေပျင်း ထမင်းစား) ထား၏မျက်နှာမှာ လေသွင်းထားသော မကာလုံးတစ်ခုလိုဖောင်းကားပူတင်းနေသည်။ ပေါက်ထွက်ကာကလေးတောင် စိုးရိမ်ရသည်။ ပါးပြင်က မို့ချင်တိုင်းမို့ထားဦးချင်တိုင်းဖောင်းနေတော့၊ နှာခေါင်းခမော့၊ ခွက်၍ကျန်ပြန်ရှာ၏။ ပင်ကိုယ်က ပြူးချင်ကျယ်ချင် မျက်ဝန်းခမော့လည်း ပါးအစ်အစ်နှင့် မျက်ခွံဖောင်းဖောင်းအလယ်မှာ ဝိုင်းကပ်ခွင့်မရ၊ ဖိချခံရသလို မှေးစင်းစင်းနှင့် အလျားရှည်ရှည်ပျက်ကျဉ်းကျဉ်းဖြစ်နေရသည်။

ဆပ်ပြာရည်နှင့် ပြုတ်စိမ်လျှော်ဖွပ်ပစ်လိုက်ရပျင် ဖွေးဆွတ်သွားနိုင်ဖွယ်ရှိသော အသားရောင်ကလည်း ပျက်ရကောင်းမှန်းမသိသေးသည်မို့ သနပ်ခါးမရှိ၊ ချေးစင်းပျက်ပျက်သည်။ စိတ်ကောက်တတ်သူမို့ နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုက ထာဝရကံလန်နေတာများသည်။ အမေက ... လျှော်တတ်အောင်ပျံ့ ... တဲ့။ သို့ပေမယ့် ထားအတွေးထဲမှာတော့ အမေက လျှော်ပေးဖို့ပျင်းတာပါ၊ အဖေအဝတ်ကျတော့ လျှော်ပေးပြီး ထားအဝတ်ကျတော့ လျှော်မပေး၊ ထားလည်းပျင်းတာပေါ့၊ ကျစ်ပါတလေ ဆပ်ပြာတိုက်၊ တစ်ချက်နှစ်ချက်ဆောင့်ပြီး ပျက်ပစ်ထည့်၊ ကောက်ညှစ်လှမ်းပြီး၊ ခြောက်တော့ ဆွဲပျက်လိုက်သည်။ ဒီထက်မက ပိုပျင်းသည့်အခါတွေကျ ဆပ်ပြာကောင်မတိုက်တော့၊ ရေထဲ သုံးလေးကြိမ်လှုပ်ခါအေး

ပြီး လှန်းလိုက်သည်။ ဗျင်းလှန်းမကပျင်းခြင်းကြီးသောအပေါ်
တွေကျတော့ မလျော်ဘဲ ခဏသိမ်းထား။ သုံးလေးရက်ကြာ
တော့ ပြန်ထုတ်ဝတ်တာလည်းရှိသည်။ ထားအဝတ်တွေဟာ
အမျိုးအစားညံ့တာက တော်ရုံရယ်။ ညစ်ပတ်ပေမေ့ပြီး ဝတ်
ရောင်မထွက်တာက များများဖြစ်နေသည်။

ပြီးတော့ ... ရုပ်ဆိုးမ ... ဆိုတဲ့နာမည်ကို
အဖေကစပြီးခေါ်တာ။ အဖေပြောတော့ ချစ်လို့တဲ့။ ဝတ်
ဖြင့် စိတ်နာလိုက်တာလေ။

“စာမေးပွဲအောင်လား ခင်ထားတင်”

သောတော့။ ကိုကိုကြီးက ထားနာမည်ကို
သိလိုပါလား။ ထားတို့အုပ်စုလေးထဲမှာ လူတချို့ကို
ကြီးပေါ်ကသိပါသည်။ နောက်ပေါက်တွေကျတော့ မသိ။
အရောတဝင် အဆက်အဆံ့မရှိတာ။ သူတို့ဆီမှာ အလုပ်
ဆက်လုပ်တုန်းလုပ်ဆဲလူတွေနှင့် အဲသည် မိသားစုတွေရှိ
တော့ သိသည်ပေါ့။ ထားတို့လို ဝင်မလုပ်ကြတော့သူပျူ။
ပြီးတော့ ထားတို့အရွယ်ကလေးနှင့် ကလေးသာသာအရွယ်
တွေကို အိမ်ကြီးရှင်တွေက စိတ်မှလဲမဝင်စားတာ။ ဘယ်
ဘယ်မှတ်မိကြမှာလဲ။ ကိုကိုကြီးက “ခင်ထားတင်” လို့
တောင်ခေါ်နိုင်သည်ဆိုတော့ ထား ဝမ်းသာလှန်းလို့ ပျူ
ခနဲခနဲလိုက်သည်။

“အောင်ပါတယ် ကိုကိုကြီး”

“ဘယ်နှစ်တန်းရောက်ပဲလဲ”
“ခုနှစ်တန်းပါ”
“တော်သားပဲ”

အမလေးလေ။ ကိုကိုလေးတို့စုံတွဲ အော်သလို
အားလားလားလို့ဆောင် အော်လိုက်ချင်သည်။ ကိုကိုကြီးက
တော်သားပဲတဲ့။ ထားကို တော်တယ်တဲ့။ ဒီထက်တော်အောင်
ထား စာတွေအများကြီးကျက်တော့မယ် ကိုကိုကြီးရေ။ ကံ
ကော်ပင်ပေါ်တက်ရင်လည်း ကျက်စရာစာအုပ်ယူသွားမယ်။
သစ်ပင်ပေါ်မှာ အကြာကြီးနေမယ်။ ကြည့်စရာရှိလဲကြည့်၊
ကြည့်စရာမရှိရင် စာကျက်။ အားလားလား။ ကိုကိုကြီးလို
ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီး၊ အဲ ... ကျောင်းသူကြီး
ဖြစ်ချင်လိုက်တာနော်။ ဖြစ်မယ်လဲ မထင်ပါဘူး။ အဖေက
ကျူရှင်ပေးမှာမှမဟုတ်တာ။

“ကျောင်းကြီးကလဲ ဒီစာပဲသင်တာ၊ ကျူရှင်
ကလဲ ဒီစာပဲသင်တာ၊ တူတူကြီးကို ဘာဖြစ်လို့ ပိုက်ဆံ
ဖိုက်ကုန်မိလဲ အချိန်လဲ နှစ်ဆကုန်သေး။ ညည်း ကျူရှင်
တက်မယ်ပိုက်ဆံကို ကျုပ်လက်စွပ်လုပ်ဝတ်မယ်” ... တဲ့။

“အေးလေ ... ကျူရှင်မယူဘဲ ဂုဏ်ထူးတွေ လေး
ငါးလုံးထွက်တာ ဟိုကားထဲမှာ နင်မကြည့်ရဘူးလား၊
ဘယ်မင်းသားလဲ၊ ရေလဲထမ်းရသေးတယ်”
အဲဒါ ... ဗီဒီယိုထဲမှာ။ ဗီဒီယိုခရီးစဉ်မှာလဲ

ပြင်ပလောကမှာဖြစ်နေတာတွေကိုပဲ ရိုက်ပြတာဆိုတော့။ ပြန်
နိုင်ပါတယ်လေ။ ထား ကြိုးစားရမှာပေါ့။ ခက်တာက
ကျက်ရမှာ ကျားဖင်နိုက်ရမှာထက်ကြောက်သေး။ အရမ်းပျော်
တာ။ အဟုတ်။

“ဦးကျော်သူ”

“ဟာ ... ဦးကျော်ဇော၊ ကြပါ။ ကြပါ ... က
ရပ်ထားတာတော့ တွေ့သား။ ကားလဲလိုက်သလား။
အရင်ကားမဟုတ်လို့ မမှတ်မိဘူးဗျာ ... ဒေါ်မိ
မိမိရောမပါဘူးလား ... ပါလာသလား။ နှင်းလှ
လာပါအုံးကွ။ သားကြီးရေ၊ မင်းမေမေကို ခေါ်ချက်
ကွာ။ သွား။ သွား။ ဒီမှာ ဦးကျော်ဇောတို့ ဒေါ်ခင်မိ
တို့”

ဦးကျော်သူက အိမ်ပေါ်မှဆင်းကာ ကားမှ
ထိရောက်လာသည်။ ဦးကျော်ဇော၏လက်ကို ဆွဲ၏။ ထား
ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။ ခုနေ့သာ အနားမှာ ပုရွက်ခါး
အုံရှိလျှင်၊ သကြားလုံးတစ်လုံးချပေးလျှင်တောင် လှည့်မကြည့်
ဘဲ။ ပုရွက်ခါးထုကြီးတစ်ခုလုံး ဦးကျော်သူမျက်နှာပေါ်
ပဲ ခုန်တက်ကြလိမ့်မည်ထင်သည်။

အဲသည်နေ့ကစ၍ ဦးကျော်သူကို “ဘာပြန်”
ခေါ်လျှင် ကိုကိုကြီးက ရိုက်မည်ဆို၍ “ဦးဦး” ပဲ ခေါ်
တော့တာပါ။

“ဦးဦးကျော်သူက လူပျိုလေးကျနေတာပဲ”

စောစောကချထားသည့်မှတ်ချက်ကို ဒုတိယ
အကြိမ်ချဖွင့်ပြန်၏။

“ဒေါ်လေးနှင်းနှင်းကလဲ အပျိုလေးလိုပါပဲ”

ဦးဦးကျော်သူက အပေါ်ပိုင်းဗလာ၊ အင်္ကျီဝတ်
မထားပါ။ ရေကူးသောင်းဘီလေးနှင့်၊ ရေကူးကန်ထဲခုန်မ
ဆင်းဘဲ လှေခါးမှဆင်းသည်။ ရော်ဘာဘောကွင်းကြီးကို
ပျိုင်းအောက်ထဲ လှိုင်း၏။ ရေထဲမှာ ဟိုမျောဒီမျောလုပ်နေ
သည်။ ဒေါ်လေးနှင်းနှင်းလည်း ရေကူးဝတ်စုံနှင့်ပါ။ ခါးနေ
ရာမှာ သိပ်မသိမ်ဘဲ ဇိုက်နေရာက နည်းနည်းစုထွက်နေ
သည်ဆိုပေမယ့် ထားအဖို့ကျတော့ ကြည့်လို့ကောင်းတာပါ
ပဲ။ ဒေါ်လေးနှင်းလည်း ရော်ဘာဘောကွင်းကြီးထဲ ဝင်အိပ်
သလိုလုပ်နေသည်။ ဒါဟာ ကြိဖန်မိမိခံတာပေါ့နော်။ အဲ
လိုမိမိမျိုး ထားလဲ ရချင်လိုက်တာ။ လူကြီးတွေဆိုတော့
ရေထဲမှာ တဗွမ်းဗွမ်းတူးလျှင် မောမှာစိုးလို့ထင်ပါရဲ့။ ဟုတ်
တာပေါ့။ အသက်တွေက နည်းမှမနည်းကြတော့ဟာ။ ကို
ကိုကြီးတော့ နှစ်ဆယ့်သုံးဆိုလား။ ကိုကိုကြီးက ထားထက်
ဖယ်နှစ်ကြီးပြီး ကိုကိုလေးက ငါးနှစ်ကြီးသည်။

သူဌေးတွေကျတော့လည်း မိသားစုနည်းလိုက်
တာ။ ထားလဲ ဒီအိမ်ပုတ်ကလေးတွေထဲက ခုထိ။ ဦးဦးကျော်
သူကို အဲဒီလေးလေးတုန်း ဦးသိန်းဝင်းဆိုလျှင် အဖေက
က

ငါးဆယ်တဲ့။ သူ့မိန်းမက လေးဆယ့်ငါးတဲ့။ ဆယ့်ရှစ်ခု
သမီးကို နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်သားက ခိုးပြေးခဲ့တာတဲ့။ မွေးပုံက
တဲ့ကလေးတွေ တစ်နှစ်ခွဲကို တစ်ယောက်တဲ့။ ရှေ့တစ်ယောက်
က မကြီးသေးဘူး။ နောက်ထပ်အငယ်တစ်ယောက်မွေးပြီး
စုစုပေါင်းမွေးထားလိုက်တာ ကိုးယောက်တိတိ။ ဒါပေမယ့်
ကြားထဲမှာ နှစ်ယောက်ဆုံးသွားလို့တဲ့။

“သားသမီးဆိုတာ ရတနာပဲ။ ရချင်သလောက်မှာ
စေ” ... တဲ့။

ရတနာတွေက များလှန်းတော့ ဆင်းရဲနိုက်
တာ။ ဆောင်းတွင်းရောက်လို့မှ စောင်မြို့စရာမရှိ။ မိုးတိုက်
ရောက်လို့မှ ထီးဆောင်းစရာမရှိ။ အဝတ်အစားတွေဆိုလျှင်
စုတ်ပြတ်။ ကိုကိုကြီးတို့ကျဆော့ ညိုကိုနှစ်ယောက်ထဲမို့ များ
သာတာထင်ပါရဲ့။ ဒါဆို ထားလည်း တစ်နေ့ ချမ်းသာ
မှာပေါ့။ ထားမိဘတွေမှာ သားသမီးနည်းသည်လေး။ တစ်
က တစ်ဦးတည်းသောသမီး။

“ဟောတော့ ... ကိုကိုလေး”

ကိုကိုလေးကကျတော့ ဦးဦးဆီနှင့် ဝေးသွား
ဘက်သို့လျှောက်သွားသည်။ ဦးဦးနှင့်ဒေါ်လေးနှင်းတို့က များ
ကူးကန်၏အတိမ်ဘက်ပိုင်းဖြစ်ရမည်။ ကိုကိုလေးသွား
တာက အနက်ပိုင်းထင်ပါရဲ့။ ဒိုင်ဗင်ထိုးတော့မှာ၊ လှေပါ
ကြီးကနေ တက်သွားပြီ။ အဲသည်ပျဉ်ပြားရှည်ရှည်ကြီးပါ

ကို ထား လျှောက်ချင်လိုက်တာ။ ဘယ်လောက်အသည်းယား
များကောင်းလိုက်မလဲ။

“အမလေး”

ကိုကိုလေးလိမ့်ကျသွားတယ်မှတ်လို့။ ခြေချော်
ပျားတယ်မှတ်တာ။ ကိုကိုလေးက ခြေတစ်ဖက်ရှေ့တိုးပြီး
ပိုးပိုးဆင်းလိုက်တာကိုး။ တစ်ခါတလေတော့ ခြေထောက်စုံ
ပြုံးလှူကိုမြင့်တက်သွားစေပြီးမှ ဒိုင်ဗင်ထိုးချတာ။ ဒီတစ်
ခါက လေထဲလမ်းလျှောက်သလို ဆင်းချသွားတာ။ တတ်
လဲတတ်နိုင်ပါပေရဲ့။ တော်ပါဆရဲ့။ ရေကူးဝတ်စုံလှလှလေး။
ပရောင်မျိုးစုံပါတဲ့အကြားလေးဝတ်ပြီး အဲဒီပျဉ်ပြားကြီးပေါ်
ကနေ ခုန်ချခွင့် တစ်ကြိမ်လောက်ရဖူးရင် ထား သေပျော်
ပါပြီ။ တကယ်သေချင်သေသွားမှာ။ ထားက ရေမှမကူးတတ်
တာ။ တစ်နေ့နေ့မှာ ရေကူးလေးတော့ သင်ထားမှ။

“အဲဒီကိုကိုကြီးဟာလေ ... ပျဉ်းစရာကောင်းလိုက်
တာ”

ဗလကျော်သူက မြင်ခင်းထဲမှာ။ မြက်ခင်းထဲ
မှာ ကြွင်းပေါက်စလေးတွေရှိ ... ထင်ပါရဲ့။ တစ်လံနှစ်
လံကွာလောက်ကနေ၊ ဂေါက်သီးဘာလုံးလေးတွေကို တုတ်
နု ဖြေးဖြေးရိုက်ရိုက်ပြီးသွင်းနေတာ။ ဝင်တဲ့အခါလဲရှိရဲ့။ ချော်
တဲ့အခါလဲ ချော်ထွက်သွားရဲ့။ သူများတွေ ဂေါက်သီးရိုက်တာ
ကလေးထဲမှာမြင်ဖူးပါရဲ့။ ဂေါက်သီးကို၊ ရိုက်တံနဲ့လက်ကို

၄၁၄ မေတ္တာသက်ထားစေ

အားလုံးပြီးရိုက်တော့ ဂေါက်သီးက ဘယ်ရောက်သွားပုံနဲ့
တောင်မသိ။ အဝေးကြီးသွားကျတော့၊ အဲဒီဘောလုံးဆီရောက်
ချင်ရင်တောင် တော်တော်ကြီးသွားယူရတာ။ အဲဒီကစားပွဲ
ကို ထားတော့ မပျော်ပေါင်။ ပျင်းစရာကြီး။ ခုလို တစ်
ကွာနှစ်လဲကွာကနေ ပြေးပြေးလေးရိုက်သွင်း၊ မြေလှိုမ့်သွပ်
အဲဒါက ပိုလိုပိုလိုတောင် ပျင်းသေး။ ကိုကိုကြီးရယ် ...
အဲဒီမြင်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ ထုပ်ဆီးသာတိုးလိုက်ချင်တော့တာပဲ
ချော်လဲရင်တောင် ဒူးမပြဲဘူး၊ မြက်ခင်းလေးက ကတ္တီ၊
သားလိုခဲပေးမှာ။

“ဟော ... ဝင်လာပါပြီ ကားတစ်စီး”

အဲဒီကားကို ထား ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။
ကိုကိုလေးရဲ့အဖွဲ့။ ယောက်ျားတွေလို့မထင်နဲ့နော်၊ မိန်းမ
တွေ။ ကိုကိုလေးက မိန်းမရှာမဟုတ်၊ အခြောက်မဟုတ်၊
ကျားကျားယားယား သန်သန်မာမာကြီးနဲ့၊ ရေကူးလားကူးရဲ့၊
ကြက်တောင်ရိုက်လားရိုက်ရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဒွေးရောယှက်တင်ပေး
လိုက်ပလားဆို၊ မိန်းကလေးတွေနဲ့ချည်း ယောက်ျားလေးချုပ်
ပေါင်းတာ၊ ဘယ်နေရာဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်လိုပေါင်းတာပဲ
မသိ၊ ထားတွေ့လိုက်တိုင်းတော့ ကောင်မလေးတွေနဲ့ချည်း။
ခြေပုတ်လက်ပုတ်နဲ့၊ မျက်စိတော့လဲနောက်သား၊ ပျော်တော့
လဲပျော်သား။

“လှလိုက်တဲ့ မမလေးတွေ”

ကိုကိုလေးက ရေကူးကန်ထဲကတက်၊ မျက်
နှာသုတ်ပုဝါကြီး ခါးမှာပတ်၊ သက်တစ်ဖက်မြောက်ပြ၊ အိမ်
ထဲဝင်၊ ပြန်ထွက်လာ၊ ကိုကိုကြီးက သူ့ဘောလုံးပေါက်စ
ပလားကောက်ပြီး အိမ်ထဲဝင်၊ ကိုကိုလေးရဲ့အဖွဲ့က မြက်ခင်း
ကိုနေရာယူ၊ ဦးကြိမ်နဲ့အဖွဲ့ (ရွှေကြည်နဲ့ရွှေရီဆိုတဲ့ သမီးနှစ်
ယောက်၊ သူတို့က ထားတို့နဲ့ တစ်ခြံထဲနေတာ၊ တစ်ခုသော
မိမ်ပုတ်ကလေးရဲ့ ဝိုင်ရှင်လေးတွေပေါ့၊ ခုထိ အိမ်ကြီးမှာ
ထဲထောင့်ပါး စားစားတုန်း၊ အလုပ်အကျွေးပြုရင်း လခကောင်း
ဟောင်းထုတ်နေသူတွေလေ) က ကက်ဆက်သယ်သူကသယ်
ပုန့်တွေစားစရာတွေလဲပါနဲ့၊ ဟိုဟာ ရေခဲမုန့်ထုတဲ့အအေး
ပူ၊ မြင်ဖူးပြီးသားမို့ ထားသိနေတာ၊ ဟောဟိုဟာက ရေခဲ
ပျည်းထုတဲ့ရေခဲပူ၊ အအေးပူလင်းတွေက ကပ်လိုက်၊ ပန်း
ကန်တွေထဲမှာလည်း စားစရာတွေ၊ တစ်ခုချင်းတော့လဲ အတိ
အကျမသိနိုင်တော့ဘူး၊ မြက်ခင်းက ထား တက်ကြည့်နေ
တဲ့ ကိုကော်ပင်နဲ့ နည်းနည်းလှမ်းလို့လေ။

“သီဟကျော်သူကိုယ်တော်လေး ကြူချီတော်မူလာပါ
ပြီ”

မမလှလှလေးတွေက သံပြိုင်ညီညာဝိုင်းအော်
ကြသည်။ ဟောဒီကိုကိုလေးလောက် မိန်းမတွေ ဝိုင်းဝိုင်း
လည်တာမရှိတော့၊ ပျော်စရာကြီး။ အဲသည်ဝိုင်းဝိုင်းလည်
တွေထဲမှာ ထားလဲပါခွင့်ရချင်လိုက်တာ။ ကိုကိုလေးကလည်း

မိန့်ရတုအထိမ်းအမှတ်

ပျော်တတ်ပါဘိသနဲ့။ ထိပ်ပုတ်ခေါင်းပုတ်၊ မှန်တွေလှစား။ တစ်ခါတစ်ခါ ဂလီထိုးကြ၊ အိုကွယ် ... ယားတျိုကျိခံစား။ မူက ကံကော်ပင်ထိပ်ဖျားထိတောင် ရောက်လာသေး။ ပျော်လိုက်တာ။ ကြည့်ရုံနဲ့တောင် ဒီလောက်ပျော်ရရင် ကိုယ်တို့များပါဝင်ဆင်နွှဲခွင့်ရရင် ဘယ်လောက်ပျော်လိုက်မလဲ။ အဲဒီခံစားခွင့်ကလေးအတွက် တကယ်ပဲ သွားရေကျမျှော်လှံတောင့်တမိခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းများစွာ။

“တစ်နေ့နေ့မှာတော့ အဲဒီခြံကြီးထဲကို ဝင်ခွင့်ရမယ်၊ ရမယ်၊ ရမှဖြစ်မယ်”

ထား အံကြိတ်လိုက်သည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ပျံ့လိုက်သည်။ ဝင်ချင်လျှင် ... ခုဝင်သွားလည်း ရသာပေါ့။

“ဦးဦးကျော်သူ ... သမီးခင်ထားတင်ပါ။ အောက်ခြံက ဦးအောင်တင်သမီးပါ”

အဲသည်လောက် ဝါကျလေးတစ်ကြောင်း မှီလိုက်ရုံပဲဖြစ်သည်။ အဲသည်ခြံထဲသို့ ဝင်ခွင့်ရမှာ အသေမချာ။ သို့ပေမယ့် ... ခုလို၊ မြက်ခင်းကြီးပေါ်မှာ လူးလိုပုံကစားခြင်း၊ ကက်ဆက်ဖွင့်လျက် တေးသွားနှင့်အညီ ပြု၊ တူးခုန်ပေါက်ရခြင်း၊ ရေကန်ကြီးထဲ ဗွမ်းခနဲမြည်အောင် ခိုင်ဗင်ထိုးချခြင်းမျိုးတွေတော့ ဘယ်လုပ်ရပါ့မလဲ။ အိမ်ကြီးပေါ်လဲ တက်ခွင့်မရ။ အိမ်ကြီးသေးက ပတ်ဝင်ပြီး၊ ပီးနဲ

ကျောင်ထဲသွား။ လုပ်စရာရှိတာတွေ ဝိုင်းလုပ်ခဲ့၊ စားစရာရှိတာတွေလည်း ဝိုင်းစားခဲ့။ ပြီးရင် ပြန်လာ။ ဒီလောက်ပဲပေါ့။

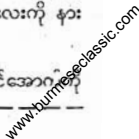
ထားက ... အဲသည်လောက်နှင့်မှ မတင်းတိမ်တာ။ မရောင့်ရဲနိုင်တာ။

မြက်ခင်းကြီးပေါ်မှာ ကိုကိုလေးနှင့် မျက်နှာရှင်းဆိုင်ပြီး လက်မြှောက်ခြေဆောင့် ခုန်ပေါက်ကခွင့်ကိုရရှင်တာ။ အလှဆုံးသောရောင်စုံကြား ရေကူးဝတ်စုံလေးဝတ်ပြီး အဲဒီသစ်သားပြားတန်းကြီး (ဘာခေါ်မှန်းလဲမသိပါဘူး) ပေါ်ကနေ ပုန်းခနဲခုန်ချလိုက်ချင်တာ။ ဘယ်လောက်များစွာသည်ထဲ လုပ်ခနဲအေးသွားလိုက်မလဲ။ လောကကြီးကို မေ့သွားလိုက်မယ့်အမျိုး။

“ဟော ... လုပ်နေပြန်ပါပြီ”

အဲသည် ကိုကိုလေးဟာ အဖုံးပါတဲ့ဖန်ခွက်ရှည်လျော့လေးနှစ်ခု၊ ဆောင်းဘီအိတ်ထဲ ဘယ်တစ်ခု ညာတစ်ခုထည့်တာ။ ဘယ်လိုဝါသနာပါမှန်းကိုမသိ။ ထည့်နေပြန်ပါပြီ။ အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်သွားပြန်ပြီ။ ပြန်ထွက်လာတော့ ပျက်နှာက ပြုံးစိစိ၊ ကြည့်လေ ... ဒီလောက် အလှချင်းပြိုင်နေတဲ့မမတွေကြားထဲက ဟိုမမ ညိုစိမ့်စိမ့်လေးကို နားကပ်ပြီး ဘာတွေပြောမှန်းမသိ။

ကွယ် ... ။ ထားရဲ့ ကံကော်ပင်အောက်မှာ

နှစ်ယောက်သားရောက်လာကြပြန်ပါပြီ။ ထား မျက်စိရှက်ပါ
တယ် ကိုကိုလေးရယ်။ မနားကိုင်းလား၊ ဝါးဆွဲလားဆိုတာ
လေးတွေဆိုတာ၊ ကိုကိုလေးတို့အလွှာမှာတော့ အာပလား၊
ထားတို့ကတော့ လက်ဖျားနဲ့တောင် အတို့ခံရတာမဟုတ်။
မျက်စိလည်းရှက်ပါရဲ့၊ ရုပ်ရှင်ထဲက မင်းသားမင်းသမီးစုံမျှ
လေးရဲ့၊ ချစ်ခန်းသရုပ်ဖော်လေးနဲ့လဲတူရဲ့၊ တီဒီထဲက ကြော်
ငြာလေးတွေနဲ့လဲတူရဲ့၊ ကြည့်လို့လဲကောင်းပါရဲ့။

ထားတို့လည်း တီဒီနေတိုင်းကြည့်ရတာပါပေါ့။
ဆင်းရဲသားရုပ်ကွက်ကို အထင်မသေးပါနဲ့၊ အပေါ်စက်နဲ့
အောက်စက်နဲ့ စမတ်ကျနေတဲ့သူတွေရှိနေပါပြီ။ ထားပျို
တောင် မကြာခင် ဆယ်လေးလက်မရောင်စုံလေးဝယ်မယ်
လို့ ဖေဖေက ပြောနေပြီ။

“ဟေး... နှစ်ယောက်ထဲ ကျိတ်တိုင်ပင်လို့မရဘူး၊
လေ၊ သယ်ရင်းတွေကြားထဲမှာ ပေါ်ပေါ်ပြော”

မလှလှလေးတွေ တစ်အုပ်စုလေး ဒီအခါအရောက်
လာကြတာ အလှပြိုင်ပွဲလား၊ အဝတ်အစားပြိုင်ပွဲလားထင်မ
အောင် ကြည့်လို့ကောင်းပါဘူး။

- “မစားဘူးတာကို ကျိတ်ကျွေးနေတာ”
- “ဘာလဲ”
- “ဒီမှာ”

ကိုကိုလေးက ဖန်ခွက်ကလေးတစ်လုံး ပြော

ပြည်။ လက်နှစ်လုံးပဲ လက်ကျန်ရှိ၏။

- “မသောက်ဘူးတာလို့ပြောပါ”
- “အေး”
- “ဘာလဲ”
- “ရေခွေးကြမ်း”
- “ပြ”
- “သွားကွာ”

ဝါးခနဲ ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

“တကယ့်ရေခွေးကြမ်းတွေ”

တကယ်ရေခွေးကြမ်းတွေဖြစ်နေတာ ဒီလောက်
ပျက်ပေါက်ရယ်စရာလား။ ရယ်နေလိုက်ကြတာ၊ ရေဒီယိုဟ
လာရှင်ဆေးမှာ အနောက်က ဝိုင်းရယ်ပေးတဲ့အသံတွေထက်
တောင် ကျယ်သေး။ ကိုကိုလေး၊ ကိုကိုလေး။ လူရှုပ်။
ဘာဝင်မလေးတစ်ယောက်ထဲကို တိတ်တိတ်ကျိတ်ခေါ်လာ
ပြီး ဝါဘာတာအညှိတွေတိုက်နေတော့ ကျန်သူတွေက စပ်
ပျက်နဲ့ရောက်လာ၊ ဝိုင်းပြည်းကြ၊ ရေခွေးကြမ်းတွေဖြစ်နေ
သက်သက်မယ့် နေကပ်တလေး၊ လူလည်လူရှုပ်ကြီး။ မရယ်
ရ ရယ်ရအောင် စိတ်စိတ်တတ်ပါရဲ့။

“အဲဒီဝိုင်းထဲမှာ ထားလဲပါချင်လိုက်တာ”

ရင်ထဲမှာ အကျယ်ကြီးအော်ပြောလိုက်သည်။
အဲသည်တုန်းက ထား ဆယ်လေးနှစ်ကျော်လို့ ဆယ်လေးနှစ်

ထဲတောင်ရောက်ပြီ။ ကိုးတန်းလေး။

“အုပ်ချုပ်သင်တန်းတက်ရင်ကောင်းမလား၊ အလှပြင်
သင်တန်းတက်ရင်ကောင်းမလား၊ အမေ”

အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာလေးတစ်ခုတတ်

မှ ပြစ်တော့မည်လော။

“ညည်း စက်ချုပ်တတ်ရင် ဖင်ဂျွတ်တက်အောင် တ
ကုပ်ကုပ်ချုပ်ရင်း ခြေသလုံးတွေတုတ်လာဖို့ပဲရှိတော့
မှာပေါ့၊ အလှပြင်သင်တန်းက ကိုယ်လဲလှသေး၊ ည
များလဲလှသေး”

အမေ့အမြင်ကို မချီတင်ကဲကြားမှပဲ ထား မိ
မနဲရယ်ဖြစ်ခဲ့ရသေးသည်။ ထားလည်း လူငယ်မို့ စက်ချုပ်
နေရမှာနှင့်စာလျှင် မိတ်ကပ်လိမ်းနေချင်သည်။ ဆံပင်ကောက်
နေချင်သည်။

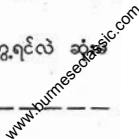
“အမေမှာ သင်တန်းကြေးရှိလို့လား၊ အလှပြင်သင်
တန်းက စက်ချုပ်သင်တန်းထက် သင်တန်းကြေးပို
များလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ သေတော့မသေချာဘူး၊ စုံမှ
မစုံခမ်းရသေးတာ”

“အမလေးအေ ... ရွှေရှိရင် ငွေရှိတာပဲ”

“ရှိသမျှရွှေတွေ ငွေအဖြစ်ပြောင်းပြီး ကုန်အောင်သုံး
နေလို့လဲမဖြစ်သေးဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့အမေ ... မလိမ္မာတာတွေ့ရင်လဲ ဆံပင်
ပေါ့၊ ညည်းကအမေ”

ခြင်းဆောင်လေးဆွဲလျှက် လမ်းထဲလျှောက်ဖက်
လာခိုက်၊ အနားမှာ ကားတစ်စင်း ငြိမ်ခနဲထိုးရပ်လိုက်တာ၊
သိပေမယ့် လုံးဝလှည့်ကြည့်လို့မဖြစ်ပါ။ သိလိုစိတ်ထက်
ကြောက်စိတ်က ပိုပြီး ခြေလှမ်းကို ပိုသွက်ပစ်လိုက်ရသည်။
အဖေဆုံးပြီး၊ အမေက အလုပ်မလုပ်တတ်၊
ထားတို့သားအမိ ထိုင်စားနေကြတာ အဖေဝင်ငွေကောင်းစဉ်
ကဆင်ခဲ့သော ရွှေတိုရွှေစလေးတစ်ခုနစ်ခု ပုံစံပြုပြီမို့ သား
အမိနှစ်ယောက်၏ စားဝတ်နေရေးက ထားတာဝန်ဖြစ်လော
ခဲ့ရပါ၏။ ဆယ်တန်းကိုတောင် နှစ်နှစ်ဖြေရသေးထားကို
အမေက ကျောင်းဆက်မထားချင်သလို၊ ထားကလည်း မ
တက်ချင်တော့တာပါ။ လူငယ်တစ်ယောက်၏ တစ်သက်တာ
မှာ အပျော်ရွှင်ဆုံးအချိန်၊ ဖျော်ရွှင်ဖွယ်ရာအကောင်းဆုံးနေ့က
ဆိုသော တက္ကသိုလ်လာပြုကျွန်းသာမှာ လွန်လွန်ကလေး ပြု
ချင်စိတ်ကို ကြေကွဲဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် မချီတင်ကဲ ဖိချုပ်
ခဲ့ရပြီးနောက် ...

“ကြည့် ... အမေက သမီးကို ငရဲပေးပြီ”

ဒေါ်သန်းစိန်က သမီးကို တွန်းထိုးရယ်လိုက်တဲ့ အမေ့နောက်ပြောင်မှန်းသိကာ ထားပါရော့ရယ်ဖြစ်လိုက်တာ။

“ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးဆို မလောက်ဘူးလား”

“အမေ့ဆွဲကြိုးက ဘယ်လောက်သားဖို့လဲ”

“တစ်ကျပ်ခွဲသား”

“ဟာ ... လောက်တာပေါ့၊ ပိုဦးမှာ၊ ဒါပေမယ့် နှမြောစရာကြီး”

အဖေ့ဝက်သားတုတ်ထိုးက ရွှေတော်တော်ပုံပုံ ခွဲမှန်းနဲ့ ခုမှပဲသိရတော့သည်။

“ဘာသင်တန်းမှတက်မနေတော့ဘဲ ဝက်သားတုတ်ထိုးသာ ထိုင်ရောင်းလိုက်ချင်တော့တာပဲ”

“မိန်းကလေးနဲ့ မသင့်တော်ပါဘူးအေ။ ဒါမျိုး ... ယောက်ျားလုပ်တာပဲကောင်းတယ်”

“တချို့အမျိုးသမီးတွေ ရှိတယ်နော်”

“ရှိတော့ရှိတယ်၊ ဣန္ဒြေလဲမမဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ... မေ့မျက်စိထဲတော့ ဒါဟာ ယောက်ျားအလုပ်လို့ပဲ။ ယုထမ်းသလိုပေါ့၊ ရေထမ်းသမားဆိုတာရှိတယ်၊ ယုထမ်းသမီးရယ်လို့မရှိဘူး၊ မိန်းမတွေ ရေတော့ထမ်းကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မိန်းမအလုပ်မဟုတ်သလိုပဲ။”

အဲသည်လိုနှင့် ...

ထား အလှပြင်သင်တန်းတက်ဖြစ်ခဲ့တာ၊ မနက်ဆို ထမင်းဗူးပါသော ခြင်းကလေးဆွဲ၍ အိမ်ကထွက် ညနေကျပြန်လာ၊ ဘတ်စကားစီးဒုက္ခကို နေ့တိုင်းခံယူ၊ ကားပိတ်မှသည် ကိုယ့်အိမ်ဆီသို့ ခြေလျင်လျှောက်။ သည်လိုလျှောက်ခိုက်၊ ဘေးနားမှာ ကားတစ်စီး ငြိမ့်ခနဲထိုးရပ်တာ ထား ဘယ်လှည့်ကြည့်ရဲပါ့မလဲ။ ကိုယ့်ခြံထဲလာနေကျ၊ ကားတွေထဲက တစ်စင်းစင်းဆိုလျှင် ထားကို တလေးတစားနုတ်ယက်တာမျိုးလုပ်မှာမှမဟုတ်တာလေ။

“ခင်ထားတင်”

“အမေ့”

ရုတ်တရက်လန့်သွားသည်မို့ ချော်လဲမလိုတောင် ဖြစ်သွားရသည်။ ဒီလိုအခေါ်ခံရလိမ့်မယ်လို့မျှ ထင်မထားတာ၊ ဒီအသံကိုကြားရလိမ့်မယ်လို့မှ မျှော်လင့်မထားတာ။

“သတ္တိကလဲ ... နာမည်ခေါ်သံကြားရုံနဲ့ လန့်ရတယ်လို့”

“ကိုကိုကြီး ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

ပင့်သန္တာရစကားကို ဆိုဖြစ်၏။ ဤပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကိုကိုကြီးဗလကျော်သူဆိုတာ ... ထားကတော့ နေ့စဉ်နဲ့ ယမျှမြင်တွေ့သိနေရတာလေ။ ကိုကိုကြီးကဆို၊ ထားကို ဂါဏ်ညစ်စုတ်လေးနှင့် ပြေးဆော့နေသည့်အရွယ်လေးလောက် ဟုန်းကသာ မြင်ဖူးမည်ထင်ထားတာ။ တွေ့မြင်ဖွင့်လှစ်

တစ်ခါမျှမကြုံခဲ့။ ထား ဒီအရွယ်ရောက်နေတာ၊ တစ်မျိုး
အားဖြင့်ဆိုရလျှင်၊ ဒီအရွယ် ဒီမိန်းကလေးဟာ “ခပ်...
တင်” ဆိုပြီးသိနေနိုင်တာ၊ အတော်ကြီးထူးခြားဆန်းကြယ်
လှသည့် အံ့ဖွယ်သူတစ်ဦးပါ။

“ဘယ်ကပြန်လာလဲ”

ထားအမေးကိုမဖြေဘဲ၊ သူက ပြန်မေးနေတာ

သေး။

“သင်တန်းကပါ”

“ဘာတက်နေလဲ၊ ကွန်ပျူတာလား”

“ဟင့်အင်း ... အလှပြင်”

“အော် ... ကောင်းတယ်၊ ဆိုင်ဖွင့်မယ်ပေါ့”

“တော်ရုံနဲ့ မဖွင့်နိုင်ပါဘူး၊ လစားပဲ ပြန်လုပ်ရ
မှာပါ”

“အော် ... ကောင်းတယ်”

အော် ... ကောင်းတယ်ဆိုတာ ကိုကိုကြီး

ဘာပြောရမှန်းမသိတဲ့အခါတွေမှာ ပြောချဖို့ပြင်ဆင်ထားတဲ့
လက်သုံးစကားထင်ပါရဲ့။

“ကိုကိုကြီးက ကျွန်မကို မှတ်မိတယ်နော်”

ဗလကျော်သူက တစ်ချက်ပြန်လိုက်သည်။

တော့ ခေါင်းညိတ်လေ၏။ အမလေး ... ချိုလိုက်တာ
တစ်သက်လုံးရုပ်တည်ကြီးနှင့်သာနေလေ့ရှိသော ညီအစ်ကို

ရင်းခြစ်ပါလျက် ကိုတိုလေးနှင့် လုံးဝဆန့်ကျင်သော ကိုကို
ကြီးကို မိန်းမသားတွေနှင့် ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ရွေးရောယှက်
တင် တစ်ခါမျှမမြင်ဘူးသလို၊ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်လဲ မတွေ့
ဘူးလှပါ။ ဦးဦးတို့ ဒေါ်လေးနှင့်တို့နှင့် စကားပြောနေတာ
ကို ထား ကိုကော်ပင်ပေါ်မှတွေ့ရတိုင်း မာသည် ထန်သည်
ယဟတ်ငြား၊ ချိုချိုလျော့လျော့လည်းမရှိလှ၊ ပုံမှန်အနေအ
ထားမျိုးနှင့်ပြောနေတာပဲ တွေ့ရသည်။ ပြုံးလားရယ်လား
နည်းပါးပါတီခြင်း။

“ဘိုးဘိုးဦးဆီသီးဆုံးပြီး ဖေဖေက ကားဆက်မမောင်း
ဘဲ ဝတ်သားတုတ်ထိုးရောင်းကထဲက ကျွန်မ ခြံကြီး
ဆီမရောက်တော့တာ”

“ဒါပေမယ့် ... ညည်း ခြံထဲမှာ ပြေးလွှားဆော့
နေတာတွေရသားပဲ၊ ညည်းကားရာ ကိုကိုကြီးကို ဘာ
ဖြစ်လို့မှတ်မိနေသေးလဲ”

မြချင်းကပ်ဟုပြောလျှင် လက်တွေ့ဖြစ်ရပ်ထက်
ပို၍ကင်းကွာပါလိမ့်ဦးမည်။ စင်စစ် ... တစ်ခြံထဲပါ။ ကို
ကိုကြီးတို့ပိုင်သောခြံထဲမှာ ထားတို့က မှီခိုကပ်ရပ် သို့မ
ဟုတ် မဆီမဆိုင်ကျူးကျော်နေထိုင်ရသူတွေပါ။ သို့ပေမယ့်
မဲသည်တစ်ဦးတည်းပိုင်ခြံကျယ်ကြီးက ဆင်ခြေလျော့လိုဖြစ်
ပြီး တစ်ခြမ်းမြင့် တစ်ခြမ်းနိမ့်ဖြစ်နေရတဲ့အထဲ ... ချောင်း
ပိုးလေးတစ်စုက အလယ်ခေါင်မှနေပြီး ဖြတ်စီးနေတော့

မြမ်းခွဲခြားကြီးကို ဖြစ်နေတော့တာပါ။

အဲသည်လိုနီးကပ်စွာတည်ရှိကြပါလျက်၊ ကွာခြားမှုအဆင့်အတန်းတွေကြောင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နှစ်ရှည်လများ မတွေ့ဖူးဘဲ မှတ်မိစရာအကြောင်းမရှိအောင်ဖြစ်နေရသည့် လောကသဘာဝကြီးက ထူးဆန်းလှပါ၏။

“ကျွန်မကတော့ အမြဲ မော့ကြည့်နေတဲ့သူပဲ”

“အဲဒီလိုဆို ကိုကိုကြီးကလဲ ... မကြာခင်ထင်ကြည့်နေမိလို့ဖြစ်မယ်”

ထား ရယ်လိုက်သည်။

“လိမ်လိမ်မာမာနေ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟော့တော့ ... တစ်နေရာထဲသို့သွားမှာချင်း တူပါလျက်၊ ထားကို “လိုက်မလား” တောင် လောကွတ်မလုပ်။ “လိုက်ခွဲ” ဟုခေါ်မတင်၊ ကာချကြီးကို လျှော့ခနဲ မောင်းထွက်သွားလိုက်တာ။ ဒီဟာ ... သူဌေးဝါဒထင်ပါရဲ့။ သူဌေးကားကြီးပေါ် ဆင်းရဲသားတွေ စီးနင်းလိုက်ပါလာလျှင် ဘုန်းနိမ့်တတ်ပါသလား ကိုကိုကြီးရယ်။ သူဌေးဆိုတဲ့အမျိုးဟာ ဘယ်ဆင်းရဲသားကိုမှ ကားပေါ်ခေါ်မတင်ချင်တာတော့ သူဌေးဝါဒစစ်စစ်ကြီးပဲဖြစ်မည်။ သူဌေးအစစ်မပြောနှင့်၊ သူဌေးကားကိုမောင်းရသည့် သူဌေးအတုပဲထားပါတော့၊ ယာဉ်မောင်းဦးလေးသိန်းဝင်း ပြောနေကျ ...

“ကိုသီဟကကွာ ... သူ့သူငယ်ချင်း တွေကရာရှစ်သောင်းတွေ ကားပေါ်အကုန်ခေါ်တင်ပြီး တစ်အိမ်တက်ဆင်းပို့ပေးရတာလောက် စိတ်ပျက်တာမရှိဘူး” ... တဲ့။

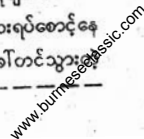
ဦးလေးသိန်းဝင်းက ခုထိ မြဲကြီးမှာ ကားဟောင်းတုန်း၊ ကိုယ့်သားအရွယ်တွေကို၊ ကိုဗလ၊ ကိုသီဟပေါ်ပြီး စကားပြောသည်။ ဦးဦးကျော်သူတို့ကပဲ သင်ထားလား၊ ကိုဗလနှင့် ကိုသီဟတို့ကပဲ သင်ထားသလား၊ ဦးလေးသိန်းဝင်းကိုယ်တိုင်က တလေးတစားဆက်ဆံတာလားဟု မသိပါ။

“သူ့ကားပဲရင် ... သူ့ဦးဆိုင် ပို့ရုံပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ သူ့သူငယ်ချင်းတချို့က ကားစီးဖူးတာမဟုတ်ဘူး၊ ကားပိုင်မရှိဘူး”

“မရှိတဲ့သူမှ ပိုမိုသင့်တာပေါ့တော်၊ ကျုပ် သတိထားမိတယ်သီလား၊ ကားရှိတဲ့သူချွန်းဆိုရင် သိပ်ရိုင်းပင်းတာပဲ၊ ကားမလာဘူးလား၊ လိုက်ပို့ရမလား၊ ကားအခက်အခဲရှိလား၊ ကားလွှတ်ပေးရမလားနဲ့၊ ကားပိုင်ရှင်တစ်ယောက် ကားပြုသနာတက်ရင်၊ နောက်ကားပိုင်ရှင်က နေမထိပိုင်မထိကို ကူချင်တာ ...

“ကားမရှိတဲ့မိတ်ဆွေများ၊ ဘတ်စကားရပ်စောင့်နေတာတွေရင် နှုတ်တော့ဆက်ပါရဲ့၊ ခေါ်တင်သွားမိတာတွေရင်

သူက ခပ်ရှားရှား”

“ဒါက ... ကားစီးနေကျလူ၊ ကားအခက်အခဲတွေကို နှိပ်ချင်းစာပြီး ကူတာပေါ့ကွ။ ကားပျက်ရင် သူ့ကို ကူရမယ်ဆိုရင်၊ ဘယ်ကူလို့ ဆုံးတော့မယ်၊ သူမှ ကားမရှိတာ၊ နေ့တိုင်းကူနိုင်မလားမင်း ... ပြော”

ဦးလေးသိန်းဝင်းနှင့်ဒေါ်လေးဆင့်တို့ အချစ်ချစ်ပြောစကားကို အဲသည်တုန်းကတော့ ထား ရယ်ပြီးမှ တောင်နေခဲ့တာပါ။

“ကိုသိဟကျတော့ တစ်မျိုးကွ။ သူခင်ရင်ကူတာပါ။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက ကားရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ပိုမိုထိန်းနဲ့သွားနေတာ၊ ကားပေါ်တက်တော့ သူတို့ထိန်းကြီးတွေနဲ့ ကားကြမ်းပြင်မှာခင်းထားတဲ့ သတ္တုလုံးစိုရွဲပြီး၊ သူတို့ခြေထောက်က ရွဲနဲ့ရောတော့ ပျက်ပတ်သွားရော၊ အဲဒါကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်တော့ ငါက လုပ်ရတာ၊ သုံးလေးရက်လောက်ကြာမှလုပ်ရင် နံ့မော်နေတာပဲ၊ ချက်ချင်းလုပ်ရတယ်၊ သူကတော့ကူညီတာပဲ၊ ငါက ဒုက္ခများလို့ပြောတာ၊ တစ်ခါတစ်ခါမျှ။ အစ်မနှင့်ဆီက ဆံပင်ခြောက်မှုတ်စက်တောင်းပြီး လေပူနဲ့တောင် မှတ်ရတယ် ...

“ကားအရမ်းညစ်ပတ်တာပဲ၊ ကားပိုင်ရှင်က စေတနာ

ကောင်းပေးမယ့် လက်တွေ့လုပ်ရတဲ့ငါက စေတနာကောင်းနိုင်ဘူး၊ ထီးရိုကြီးတွေနဲ့ ကားပေါ်တက်လာရင်၊ ရိုက်ကိုချချင်တာ” ... တဲ့။

ခု ... ကိုကိုကြီးမှာ ယာဉ်မောင်းမပါ။ သူ့ယာဉ်အောင်းလာသည်။ ကိုကိုကြီး ... ထားကို ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကားပေါ် ခေါ်မတင်သွားတာလဲ။ ထား ... ကိုယ့်ခေါက်ထီးလေးကိုယ်ကြည့်မိသည်။ ခေါက်လျက်သားလေးပါ။ ကိုယ့်အောင်းရသေးပါ။ မိုးတွင်းတော့မိုးတွင်းပေါ့လေ။ မိုးမှတော့သေးတာ၊ ထီးခြောက်ခြောက်ကလေးနဲ့ပဲဟာ ကိုကိုကြီးကားကြမ်းခင်း သတ္တုလုပ်တွေကို မညစ်ပတ်နိုင်ပါဘူး။ ချစ်ခင်တော့ရှိတာပေါ့၊ ဘာတစ်ကားပေါ်ကဆင်းပြီးလျှောက်တဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်မှာတော့ ရွဲလဲရှိရဲ့၊ သဲလဲရှိရဲ့၊ မျက်လဲမရွှေ့သာလို့ ခင်းခဲ့ရတဲ့ ဒီဒီနပ်ဟာ ကိုကိုကြီးကားကြမ်းခင်းကို ညစ်ပတ်စေနိုင်သလို၊ ကားမှန်ပြန်ပိတ်ပြီး မောင်းထွက်သွားတဲ့ ကိုကိုကြီးရဲ့ကား၊ လေအေးပေးစက်ပေးပြီး ရေမွှေးနံ့လေးသင်းနေတဲ့အထဲမှာတော့ ရွဲစော်မွက်ပျက်တွေနဲ့ဟောင်းသွားနိုင်တာပေါ့လေ။

“ဒါဟာ ... ခင်ထားတင်” ... လို့ မှတ်မိပါရုံနေပေမယ့် ခင်မင်မှုအတိုင်းအတာက၊ ကရိုကထစ်ချင်တာကဆောင် မလေးနက်လို့ပေါ့၊ ပေါ့တိမ်လို့ပေါ့၊ ပါးပါးနုနုလေးမို့ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ... ဒါပေမယ့်ပေါ့လေ

“ဒါဟာ ... ခင်ထားတင်” ... လို့ ရှုပေါင်းများစွာ မဆွေမမြင်ရပါဘဲ မှတ်မိပေးလိုက်မှုလေးကိုပဲ။ အဲသည်မှတ်မိမှုကလေးဟာ အဖြင့်တစ်နေရာတနေ နေချပေးရတာဆိုရင်လဲ အဲသည် ပါးပါးလှစ်လှစ် ခြေကလေး။ မှုကလေးကိုပဲ ကျေးဇူးတွေအများကြီး၊ အများကြီး၊ တကယ်ကိုအများကြီးထင်လိုက်ရတာပါ။ ကိုကိုကြီးရယ်။ ကိုကိုကြီးတို့အရိပ်မှာ ခိုနေရသူအဖြစ် ထာဝရ ကျေးဇူးရှင်လို့ သက်မှတ်ထားတာပါ။ ကိုကိုကြီးရယ်။

လမ်းက တစ်ခပ်ခါးခါးနဲ့ ကိုကိုကြီးကားလေး၊ ကွေးချိုးပျောက်ကွယ်သွားချိန်မှာ ထားကတော့ ရှောင်ဖို့ထက် ဖို့ ရုတ်တရတ်မေ့သွားလို့ ဗွတ်ကလေးတစ်ခုထဲ ခြေကလေး၊ ရွံပေလေးနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာပါ။ ကိုကိုကြီးရယ်။

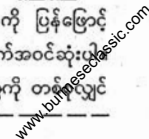

“ကြည့်လုပ်၊ ကြည့်လုပ်၊ ကြည့်လဲလုပ်နော် ... ပြောလိုက်ပါပေရဲ့”

အဲဒါသန့်စိန်က ဆေးပေါ့လိပ်ကို တရုတ်လိုက်သည်။ ထားက တစ်ခပ်ခါးလှည့်လို့လဲ။ ထားရဲ့...

ထားအတွက်ဆို တော်တော်ကလေး လုံလောက်နေသည်။ အလျားနှစ်ဆခွဲ၊ အနံ့တစ်ဆဆိုတာ၊ နည်းတဲ့မှန်လား။ ဒါထားအလှပြင်သင်တန်းတက်ပြီးမှ အိမ်မှာ ကိုယ့်ဘာသာမိတ်ယပ်လိမ်းကျင့်ဖို့၊ ဆံပင်ထုံးကျင့်ဖို့ဝယ်လိုက်တာပါ။ မှန်ထဲမှ ထားက ပင်ကိုရုပ်နဲ့ အတော်ကြီးကို ကွာခြားနေသည်။

နေပူထဲလျှောက်ဆော့ခဲ့သမျှ ညိုချင်တိုင်းညိုနေသည့်အသားက ခုတော့ ... လတ်လတ်ကလေးဖြစ်လာကာ ဖြူသည့်ဘက်သို့ရောက်၏။ အဲသည်အသားလတ်ကလေးကို မိတ်ကပ်ရောင်ပျော့ပျော့ခပ်ဖွေးဖွေးလေးဖြစ်အောင် လိမ်းပြီးမှ ပါးစိုးပေါ်မှာ ပန်းနုသွေးကို အရောင်မှိုင်းပြီး ပါးပါးမှိုနှိပ်လေးဖြစ်အောင်တင်၏။ မျက်ခွံက ပုလဲပါသော ဖရမ်းရောင်၊ သင်တန်းတက်နေသောတစ်ချိန်လုံးမှာ ဆရာမက နည်းနည်းပါးပါး နှုတ်သိမ်းဖို့ တဖွဖွပြောခဲ့ပေမယ့် ဒေါင်းရမ်းငြင်းဆန်ခဲ့သော မျက်ခုံးထူထူကို ဒီနေ့မှ စိတ်ရှည်လက်ရှည် တပင်ချင်းနှုတ်သည်။ နှုတ်ခမ်းက အနေတော်လှလှပပလေးဖြစ်ပါလျက်၊ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ရှိရင်းထက်ချဲ့ထွင် အောက်ဆင်းပြီး ထူထူဝန်းဝန်းလုံးဖြစ်အောင် လှိုင်း၏။ မျက်တောင်တူကို အကော့မတပ်ဘဲ ရှည်ရှည်စင်းစင်းကြီးတွေဖြစ်နေအောင်၊ ကောက်ပြီးသားကို ပြန်ဖြောင့်ပြီးမှတပ်၏။ အားလုံးထဲမှာ ဆံပင်က လက်အဝင်ဆုံးပါပဲ။ တစ်ခေါင်းလုံးရှိသမျှဆံပင်တွေကို တစ်လျှင်

၄၃၂ ❀ နေ့ခွယ်ခင်းမြန်

လက်သန်းခန့်သာယူလျက် မုန့်ကြိုးလိမ်ကလေးတွေ ကျပါသည်။ အဖျားသပ်မှာ သားရေတွင်းစီးပြီးမှ ကော်ခိုင်းပျိုသုတ်၊ မြဲသွားတော့ သားရေကွင်းတွေကို ကတ်ကြမ်းပျိုညှပ်ထုတ်ပစ်၊ အဖျားသပ်လေးများမှာ၍ ပြားပြားလေးကပ်ကာ အစီးအနှောင်မရှိ နှုတ်ခမ်းသပ်နေပုံက လှပလှပ။ တစ်ခေါင်းလုံးမှာ ကျစ်ရမည့် မုန့်ကြိုးလိမ် စုစုပေါင်း တစ်ရာ၊ နှစ်ဆယ်နှင့်သုံးချောင်းတိတိ၊ လူကို သေလုရော။ လက်ပံလည်းသေရော။ ဆန်းချင်ဦးလေ။ သင်တန်းမှသူငယ်ချင်း၊ လေးငါးယောက်ခေါ်ပြီး စိုင်းကျစ်ခိုင်းမိလျှင် အကောင်းသား။ ခုတော့ ... အချိန်တောင် တော်တော်နောက်ကျသွားပြီ။ မြဲကြီးမှာ တီးဝိုင်းသံဆွေကလည်း ဆူညံလှပြီ။ ကသည့်သူက၊ ခုန်သည်သူခုန်၊ အပျော်လွန်လို့လဲနေကြပြီ။ စားသောက်သူတွေလည်း ဗိုတ်ကားလောက်ပြီ။ ယမကာမှီဝဲသူများလည်း ရိုဝေထွေစပြုပြီ။

ဒီနေ့ပွဲက ကိုကိုလေးမွေးနေ့ပွဲ ... ဟုအယုံရှိ၏။ သို့ပေမယ့် ... ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲသာလျှင်ဖြစ်လျက် များနေကိတ်တွေဘာတွေလည်း လှီးဖို့ပြင်ဆင်ထားတာမရှိပါ။ အလှမပြင်ခင်ကထဲက ထားက ကဲ့ကော်ပင်ပေါ်တစ်ခေါက် ရောက်ပြီးပြီ။ လှေလှော်ပြီးပြီ။ သစ်ပင်ရယ်လို့ စတက်တက် စဉ်ကထဲက တစ်နေ့မပြတ်တက်လာခဲ့လို့သာ ခုချိန်ထိ တက်နိုင်နေခဲ့တာ။ ခုမှသာတောက်ကျင့်ရမည်ဆိုလျှင် ဘယ်လိုမှ

မုန့်စိုင်းသည်ကိစ္စ။ ငယ်ကထဲက သစ်ပင်တက်လာခဲ့မိတာကိုပဲ။ ကိုယ့်အကျင့်ကိုယ် ပြန်ကျေးဇူးတင်ရပါသေးသည်။ များဆုံးအလုပ်က အဝတ်လဲခြင်းပါပဲ။

“ငါ့သမီးက ဒီလိုတော့လဲ လှသား”

အဆေကိုယ်တိုင် ချီးကျူးသည်မို့ ထား ... များနားထင်ရောက်သွားရ၏။ ချီးကျူးခဲ့ပါဘိခြင်းမို့လား။

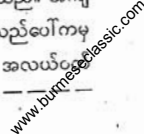
“ဒါပေမယ့် ... ကပ်ပလီမအဖြူစားနဲ့ တူနေတယ်”

ဦးအပြားအနွဲ့အပြားမှ ပန်းနှင့်ကျောဘက်၊ ရင်ကတ်ဘက်ဆီသို့ ကျဆိုင်သလိုကျနေသော မုန့်ကြိုးလိမ်သေးသားလေးတွေကြောင့်ပဲဖြစ်မည်။

“ဘော်ကြယ်တွေ ဘယ်သူထိုးပေးလဲ”

“ကိုယ့်ဘာသာပေါ့အမေရယ်၊ မအပ်နိုင်ပါဘူး။ ဈေးကကြီးသန့်”

ထားဝယ်နိုင်သည့် ဇာက သိပ်ဈေးမကြီးပါ။ ကပ်ကိုက်ကို ခြောက်ထောင်ခုနစ်ထောင်ဆိုသော ဆွစ်ဇာလန်ကြိုးဇာ၊ တက်တင်းဇာတွေ ဝယ်ချင်ပေမယ့်၊ ဝယ်မှမယ်နိုင်ဘဲ။ ရိုးရိုးနိုင်လွန်ပေါ် ပန်းပွင့်တွေဖောက်ထားသည့် ဝယ်ဝယ်တော့ တစ်ကိုက်ကိုရစ်ရာ။ သို့ပေမယ့် ... ပိတ်စပယ်ကာ ပန်းပွင့်တွေကို တစ်ပွင့်ချင်းညှပ်ထုတ်သည်။ အကျိုးပန်းပွင့်ပေါ်မှာ ပုလဲတစ်လုံးသိသည်။ အဲသည်ပေါ်ကမှ ကျန်ထုတ်ထားသည့်ဇာပန်းပွင့်ကို တင်သည်။ အလယ်ပန်းပွင့်

၄၃၄ ဤ ဝန်ထမ်းခံခြင်း

ဆံနေရာမှာ ပုလဲတစ်ကုံး၊ ပွင့်ဖတ်နေရာတွေမှာ ရောင်နဲ့
ဘော်ကြယ်များ။ အောက်ခံအသားနှင့် ထပ်ထပ်ထားသော
ပန်းပွင့်ကြားမှ ပုလဲတစ်လုံးခံသည်မို့ ပန်းပွင့်က ကိုယ်မှ
ကွာ၍ ကြွရွနေတော့သည်။

အကျိုးက ကိုယ်ကျပ်၊ လည်ပင်းမှသည် ခြေ
ဖျားဆီထိ ကျပ်တောက်ကာ တစ်ဆက်တည်း။ အကျိုးဝတ်
ထားသည်နှင့်မတူဘဲ ပိတ်စတွေညှပ်ပြီး အသားပေါ် ကော်
နှင့် လိုက်ကပ်တင်ထားသလို သယ်နေရာမှာမှ ပိတ်စပိုထွက်
မနေအောင် ဖစ်တွေနှင့် ကူညီထားရသည်။ လက်မောင်း
တစ်လျှောက်လုံးလည်း ကြပ်ကာ လက်ဖျားကလက်ချောင်း
ဖျား လက်သည်းထိပ်ထိပုံးအောင် ရှည်၏။ တစ်ကိုယ်လုံး
မှာ ပုလဲတစ်လုံးစာ ကြွရွနေသည့် ဘော်ကြယ်ပွင့်ဖတ်တွေ
လျှောက်တင်ထားသလိုမို့ ကြာဝတ်ဆံထဲမှထွက်လာသော ကြာ
နတ်သမီးလေးနှင့်တူ၏။ လည်တိုင်ရင်းမှာ ပုလဲပုတီးတစ်
ကုံးဆွဲထားသည်။ လည်တိုင်နှင့်ကပ်နေသော ပုလဲပုတီးမှ
ပုတီးစေ့များ ဖန်ချောင်းများ ခပ်ကျကျမြှာထွက်လာပြီးခပ်
ကျယ်ကျယ်ဟိုက်ထားသော အကျိုးလည်ပင်းပေါက်အနားသပ်
မှာ လာရောက်တုပ်နှောင်တဲ့လေ၏။

တော်တော်ကြီးလက်ဝင်သလောက် ပုံဆန်းကာ
ပည်သူမျှမဝတ်ဖူးသေးသော အကျိုးမျိုးပွားပြန်နိုင်ပါသည်။
ဖြစ်ကိုဖြစ်မှာပါ။ ဒီဟာ ... ထားကိုယ်တိုင် ဒီခိုင်းထွင်ပြီး

ကိုယ့်ဘာသာချုပ်ထားတာ။ နိုင်ငံခြားမှလာသော ကျောက်
မျက်ရတနာအတူ ကပ်နားကပ်ခပ်ကြီးကြီး ပခုံးထောက်
အောင်ရှည်သော အဆင်တန်ဆာမှလွဲလျှင် ထားတစ်ကိုယ်
လုံး၌ ခည်သည်လက်ဝတ်ရတနာမျှ မဆင်ထားပါ။

“ညည်းဟာက လူနဲ့တောင်မတူတော့ဘူး”

“ဘာနဲ့တူလဲအဖေ”

“တိုင်းယင်ယင်က ခတ်တွေထဲမှာ အော်ပရာထွက်တော့
ကြာသန်းထဲက ထွက်လာတဲ့ နတ်သမီးနဲ့တူနေတယ်
တကယ်ဆို ... သရဖူလေးဆောင်းဖို့ကောင်းတာ”

“နိုးသွားမှာပေါ့ အဖေရဲ့”

“ညည်းကိုဖိတ်တာ သေချာရဲ့လား”

ထားတို့ခြံထဲမှ လူတော်တော်များများအပေါ်
မြဲကြီးထဲသို့ ရောက်နေကြပါသည်။ ဖိတ်ကြားခြင်းခံကြရ
တာမဟုတ်ပါ။ ဒေါ်ခိုင်းခြင်းခံကြရသူက တချို့၊ တချို့က
ကျတော့ အထူးအဆန်းနှင့် စတိတ်ရှိုးကြည့်ချင်သောကြောင့်
စေတနာတန်ထမ်းသွားခိုင်းလုပ်ပေးကြတာ။ အားလုံးဟာ သန်
ရှင်းသင့်တင့်ရုံ ဝတ်စုံများဖြင့်သာ တက်သွားကြသည်။ ထား
တူတာမှ ဖက်ရှင်မယ်ရွံ့အောင် ပြင်ဆင်ထားတာမို့ ဒေါ်သန်း
ခိန်က မယုံနိုင်အောင်ရှိရင်း၊ အိမ်ကြီးရှင်တွေ မျက်မာန်ရ
မှာလည်း ဝိုးလေ၏။

“ဖိတ်စာတ ဝယ်ရတာ”

ပီနီရတုဇာထိမ်းဘမှတ်

၄၃၆ မှီ ဓနန္ဒယံဇင်္ဂါဒြင်္ဂိ

“ဘုရားရေ ... မွေးနေ့အလှူဆိုတာ ဒီတိုင်းခေါ်ကျွေးတာပဲ။ ဘယ်နှယ် ... ဖိတ်စာကို ရောင်းရတယ်လို့၊ ကြား ... ကြားဖူးပေါင်တော်။ ဘယ်မှာကုသိုလ်ရတော့မှာလဲ”

ကုသိုလ်လိုချင်လို့မှ မဟုတ်ဘာ ... ဟု အပေ့ကိုရှင်းမပြုဖြစ်တော့ပါ။ စင်စစ်၊ Fun fair ခေါ် ဂျော့ညွှန်ပွဲကို ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာ မွေးနေ့အကြောင်းပြပြီး ကျင်းပခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း အမေ့ကိုရှင်းပြလျှင်လည်း အမေ နားလည်နိုင်မည်မထင်ပါ။ မြဲကြီးထဲမှာ မုန့်ဆွေရောင်းသည်။ ပစ္စည်းတွေရောင်းသည်။ အချိုရည်နှင့်ဘီယာတချို့ရောင်းသည်။ ထားတို့ခြံထဲမှ ပန်ချီရောင်းနေကုဂျိုလ်ကလည်း ကိုကိုလေးခဲမှာ ခွင့်တောင်းပြီး ပန်ချီဆိုင်သွားဖွင့်ထားပြီးပြီ။ ကိုယ်စားချင်သည့်မုန့်ကို ဝယ်စားရသည်။ သောက်လိုသည့်အရည်ကို ဝယ်သောက်ရသည်။ ဘာတစ်ခုကိုမျှ အလကားမဆွေးပါ။ ကိုယ်လိုချင်သောပစ္စည်းတွေလျှင် ဝယ်နိုင်သည်။ သီချင်းတော့ အလကားနားထောင်ရမည်။ တီးဝိုင်းနှင့်အဆိုတော်တွေရှိသည်လေ။

ကချင်ခုန်ချင်လျှင် ငွေပေးစရာမလိုပါ။ ထီးပိုင်းရှေ့သွားပြီး ခုန်ရုံပေါက်ရုံကရုံ။ ကံစမ်းကစားပွဲလေးတွေမှာ သွားကံစမ်းချင်လျှင်တော့ သူ့နှုန်းထားနှင့်သူ။ ဘောလုံးပစ်သူပစ်။ ရွှေလျားနေသော ငှက်တိုင်းကလေးတွေမှာ ရာဘာ

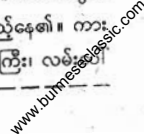
ကွင်းကို လှမ်းစွပ်ချင်စွပ်။ တခြားကစားနည်းတွေလည်း အများကြီး၊ ဟချို၊ ရုံး၍ ကံကောင်းသူတွေ မြတ်၏။

“ဖိတ်စာတစ်ဆောင်ကို ငါးရာပေးရတယ်”

“ဘုရားရေ”

အမေတစ်ယောက်တော့ ဘုရားတရတာနှင့် ကုသိုလ်တွေ တော်တော်ရနေပါပြီ။ ထား ... မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့်လှည့်၍ ဝယ်ခိုင်းထားရတာ။ ငါးရာတန်ဖိတ်စာကိုကိုင်၍ ဤခြံထဲဝင်သွားလျှင် သီချင်းနားထောင်ခွင့်နှင့်ကိုင်ခွင့်သာရှိလျက်၊ ကျန်တာတွေထဲ ပါဝင်ဆင်နွှဲလိုပါလျှင် ပိုက်ဆံထပ်ပေးရမည်ဖြစ်လေ၏။ စင်စစ် ... ဤပွဲရိုးဆီသို့ အဖော်နှင့်သာသွားကြတာများသည်။ မိန်းမဖော်များ၊ ယောက်ျားဖော်ချင်း၊ သို့မဟုတ် ယောက်ျားနှင့်မိန်းမဖုံတို့။ ထားလို မိန်းမသားတစ်ယောက်ထဲ လာဝံ့သူက ထားတစ်ယောက်ထဲဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ထားကတော့ သွားဝံ့သည်လေ။ ဟန်ပုံမပေါ်လျှင် ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း ခုန်ဆင်းလိုက်ရုံနှင့် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာထဲရောက်သွားမှာမို့လည်း ဝံ့စားရခြင်းဖြစ်၏။ လူတကာ ကားတွေတင်ပို့နှင့် လာကြဆော်လည်း၊ အဲသည်ကားတွေ ခြံကြီးထဲသို့ တစ်စီးမျှ ဝင်ခွင့်မရပါ။ ကားအတွက် နေရာမပေးနိုင်။ ဆိုင်ပေါက်စလေးတွေနှင့်ပြည့်နေ၏။ ကားတွေက ထားတို့ခြံထဲဝင်ရပ်ထားတာ အများကြီး၊ လမ်းအလယ်

မှာလည်း ဘေးကပ်ရပ်လျက် အများကြီး။ ထား ... ကိုယ် အိမ်ပုတ်ကလေးပေါ်က ဆင်းသွားလဲ။ ဘယ်အမျိုးကောင်း ကားကြီးပေါ်ကဆင်းလာတဲ့ သူဌေးသမီးလဲ ထင်ကြမှာနည်း။

“ဖိနပ်ကလဲ မြင့်လှချည်လား”

“လေးလက်မ”

“မှောက်လျက်လဲပြီး အရှက်ကွဲတော့မှာပဲ။ ခွာကလဲ သေးလိုက်တာ။ အဲဒါပေါ့ ခွာသေးသေးဆိုတာ”

အမေက သူ့သမီးအရူးထုပ်ကိုကြည့်၍ ရှု

နေသည်။

“ခွာသေးသေးဆိုတာ ဘာလဲအမေ”

“ခွေးသာသာ”

ထား တစ်ခါရယ်လိုက်သည်။ ရင်ထဲက တစ်ခုခုနံ့ရှိလှ၏။ ကိုယ်ခြံထဲမှထွက်၊ ကားတွေကိုတွေ့ပတ် လျှောက် မြဲကြီး၏ဂိတ်ဝရောက်လျှင် တစ်ယောက်ထဲမို့ တော်တော်ကြီးကြောင်မှာကို တွေးကြောက်လျက် ခြေဖျားလက် ဖျားတောင် အေးစက်သည်။

တတ်နိုင်ပါဘူး။

နှစ်နှင့်ချီ၍ တမ်းတခဲဖူးသောဆန္ဒ၊ ကိုးကွယ် ခဲဖူးသော အိပ်မက်ကလေး။ ဒီမြဲကြီးထဲမှာ ဝိုင်းလုပ်ပေးနေ ရသ့မဟုတ်ဘဲ။ လက်မှတ်ကို ငွေပေးဝယ်ယူပြီး တန်းတူ ပျော်ရွှင်ခွင့်ကို တမ်းတခဲရတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ။ ကံကောင်း

ပုံလိပ်ဖျားထိတောင် ထက်ပြီး သွားရေကျငေးမျှော်ခဲ့ရစဉ် ပုရွက်ဆိတ်ကိုကံ၊ ခါချင်ကိုကံ၊ အနာခံခဲ့ရတာတွေ၊ ဒီ ကံကံ ... ကြည့်နူးပိတ်လေးကို ချိုချိုမြိန်မြိန်ကြီးကို ခံ ဝေလိုက်ပါဦးနည်း။

ရင်ထဲက ခုန်လိုက်တာ မော့များတောင်မော

ပါပျ။

“ဟ ... လှလှချည်လား”

“လှလှချည်ဆို လှလှရီရဲသမီးလေ”

“ဒါ ... ငါ့ပြဿနာ”

“လေလဲအပြိုင်ဆွဲတာ မီးပွားရေးသမားတွေရဲ့အလုပ် ကွာ၊ ဒို့ကတော့ အေးဆေးပဲ”

ရောဘတ်က ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။

စင်စစ် ... ခန္တီထ ငါ့မနိုင်၍ သည်းခံရခြင်း

ပျော်လည်းကောင်း ... ဆိုတာမျိုး။ မနိုင်မှန်းသိလို့ ပြိုင် ပြိုင်ကရမ်းမှ ထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ သီဟကျော်သူဆို ကို မခံကံကို ရောဘတ်က အစ ဦးစားပေး၍ပေါင်းရ

ပါ၏။ ရောဘတ်လဲ မစ်ကိုလော့ကတော့ အစွမ်းထက်
 ပါပဲ။ သို့မဟုတ် ... သုံးဖြုန်းနိုင်စွမ်းအားမှာ မစ်ကို
 ဘယ်လိုမှမမီ။ မစ်ကိုထံမှ ဟွန်ဒါဆိုင်ကယ်တို့၊ သင်္ချာ
 ပါဆလွန်းတို့၊ လိုသလိုဆွဲသုံးလိုရသည်။ သုံးလေးရက်
 သလို ပြန်မပေးသေးဘဲ ဆိုင်းငံ့ထားလဲရသည်။ ရာပို
 မျက်မှန်တို့ ဂျာကုတ်တို့ ခွန်ဆွန်မီးခြစ်တို့ဆိုလျှင် ပြန်
 ဘဲ အပိုင်သိမ်းလိုက်လိုရသည်။ ကိုယ်လည်း ချစ်ဖြတ်
 ခြင်းမကြီးသော၊ ခုပုပြင်ဖူးသည့် မိန်းမတစ်ယောက်နှုတ်
 သက်၍ အထက်ပါအခွင့်အရေးတွေကို ရောဘတ် အပေး
 မခံနိုင်ပါ။ ရောဘတ်လျည့်ထွက်သွား၏။ မစ်ကိုက
 ကြည့်နေလိုက်သည်။ လူလိုက်တဲ့ကောင်မလေး။ ဆံပင်ပုံ
 ဆန်းလိုက်တဲ့ကောင်မလေး။ ဝတ်ထားသည့်ဒီဇိုင်းက
 လိုက်တဲ့ကောင်မလေး။ ဒီကောင်မလေးကို မစ်ကို ပြု
 ဘူးတာ သေချာသည်။ ကိုယ့်အပေါင်းအသင်းတွေထဲက
 ယောက်ျားမဟုတ်။ အဆော်မပါ။ တစ်ယောက်ထဲလျှောက်
 လာပုံက နည်းတဲ့သတ္တိမဟုတ်။ ဒီလိုသတ္တိခံမျိုးကို မစ်ကို
 အထင်ကြီးသည်။

မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး “အားနဲ့သူပါရှင်” ...
 လုပ်၍ မျက်ရည်တစ်ခမ်းစမ်းဖြစ်နေလျှင် မစ်ကို အလွန်
 ငွေ၏။ စိတ်ပျက်၏။ သံယောဇဉ်ပြတ်၏။ မစ်ကို ...
 သစ်ခွဆိုင်သို့ ပြေးသွားလိုက်သည်။ ဒီခြံထဲမှာ ဖွင့်ထား

ပိုင်တွေထဲမှာ သစ်ခွဆိုင်နှင့် နှင်းဆီပန်းဆိုင်နှစ်ဆိုင်လည်း
 ပါသည်။ နှင်းဆီက ရိုးတန်ရှည်မှာ ဆူးခက်ခြေလျက်။ အ
 ပျက်နည်းပျင်းချွန်ထားသော ငုံရာမှ ပွင့်အာစနီရိုရဲ တစ်
 ကံချင်းတွေဖြစ်လျက် သစ်ခွတွေကကျတော့ အိုးတွေနှင့်
 ပျက်ဆွဲထားသည်။ မျိုးကလည်း စုံပါ။ မရောင်းရလျှင် အ
 ပျင့်အလကားမဖြစ်ဘဲ အိုးလိုက်ပြန်ယူသွားရုံ၊ တစ်ပွင့်ချင်း
 ထွက် ဈေးကြီးသည်မို့ အချည်းမီးမခံနိုင်ပါ။

“ဒါ ... ဘယ်လောက်လဲကွ”

သစ်ခွဆိုင်ထွက်နေသူက မစ်ကိုသွယ်ချင်းပါ

ပဲ။

“အိုးလိုက်လား”

“မင်းဘကြီး၊ တစ်ပွင့်ချင်း”

“အဲဒါ ကက်တလီယာခေါ်တယ်”

“နာမည်မေးနေတာမဟုတ်ဘူး”

ပန်းက တော်တော်ကြီးကိုလှ၏။ ကော်ဖီပန်း
 ကန်၏အောက်ခံပန်းကန်ပြားလောက်ကို ကြီးမားပြန်ကား
 သည်။ တစ်ပွင့်လုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ။ အဖြူမှအဖြူနုစိရောင်
 ပြီး တစ်ကြောတစ်မျှင်အရောင်သန်းမနေပါ။ ပြီးတော့ ပွင့်
 ချပ်နှုတ်ခမ်းသားတွေက ဇာနားတပ်ထားသလို ပါးပါးလွန်
 လွန်နှင့် လှိုင်းအိကလေးတွေထပ်နေပုံက ပန်းမို့သာပဲ။ မိတ်

၄၄၂ ❀ စနေခွယ်ခေါ်ခြင်း

စသာဆို ကောင်မလေးတွေ ဂါဝန်ချုပ်ဝတ်လိုက်လျှင် လှလိုက်မည်ဖြစ်ခြင်း။

“တစ်ထောင်”

“သေလိုက်”

တစ်ပွင့်ကိုငါးရာပတ်ဝန်းကျင်ချော့ရှိမှန်း ကိုသိပါသည်။ မင်းကီက ပန်းခိုက်ဖို့သာ ဝါသနာမပါတာ။ ပန်းဝယ်သည့်အလုပ်ကူတွေ ဝါသနာပါလို့မဟုတ်။ လိုသလို သည်ဖို့ မကြာခဏလုပ်ဖြစ်၏။ ကိုယ့်မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေကို လက်ဆောင်ပေးဖို့ဝယ်ရတာ၊ မိန်းမဆိုတာတို့ကလည်း ရယ်ရသား။ သူတို့ကို အဖိုးတန်ပစ္စည်းတစ်ခုပေးလျှင် တော်ရုံမိန်းမကောင်းလေးတွေက ငြင်းကြတာပဲ။ သည်။ လိုချင်မျက်စိနှင့် ချွတ်ချွတ်သုတွေကတော့ တစ်ခုတည်းတစ်ခုယူ။ တစ်သိန်းပေးတစ်သိန်းယူလေ။ မာနလေးနှင့်ငြိတတ်သည့် ခက်ထန်ထန်လေးတွေဝေမယ့် ပန်းပေးလျှင်ပေးခွန်ပေါက်ပျော်ရွှင်စွာ ယူ၏။ ပြီးတော့လဲ ဟိုပစ်ဒီပစ်။ ပန်တာလဲမဟုတ်။ ပန်းဝေရာနေရာလဲ သူတို့ခေါင်းဆီမှာ နေ့ရက်မရှိ။ ဆံပင်ကတိုတို၊ ပန်းပွင့်ကြီးငုတ်တုတ်နှင့်ဆိုတော့ မကြောင်ကြောင်ကြီးဖြစ်ခဲ့သည်။

“ငါးရာပါကွာ၊ လုပ်မနေနဲ့”

“အဲဒါ ခြံချေး၊ ခုဟာက ဖန်းဖဲယား၊ မင်းကို... ငါက ဆိုင်ခန်းခပေးရဦးမှာ၊ ဘယ်ဖန်းဖဲယားမှာ သူ...”

ပစ္စည်းတစ်ခုကို အာနိရာတန်ကြေးနဲ့ရဖူးသလဲ”

“ရပါတယ်ကွ”

“ရော့လျှော့ရောင်းရင်လျှော့၊ နှစ်ဆသုံးဆတင်ရင်တင်ရောင်း”

“ဒါ ဖြင့်လျှော့၊ သုံးရာပေးမယ်”

ပန်းဆိုင်ဖြင့်ရောင်းနေသော မိုင်းမော်က တစ်ယောက်စီးပွားရေးသမားစစ်စစ်။ ကျောင်းတက်ရင်းက ပွဲစားလည်းလုပ်သည်။ ငွေရှာရတာကို ဝါသနာပါ၏။ လူငယ်ပီပီပျော်ပျော်ဖို့ထက် ပိုက်ဆံရဖို့ပိုစိတ်သန်သည်။ အမြတ်ပိုမိုရဖို့အင်လျှင် သူ့အခြေထဲမှ သစ်ခွဲခွဲတွေကို သူ့အိုးအပြန် ငွေချေဝယ်ထားပြီး၊ ပိုပေးသူထံလှည့်ရောင်းဟတ်သူရှိ၏။ ငွေမျက်နှာကလွဲလျှင် ဘယ်မျက်နှာကိုမှ မကြည့်သူပဲ။ သူ့နာမည်ကို “မန်းခိုး” ... ဟု ပေးထား၏။

“တစ်ထောင်က တစ်ပြားမှမလျော့နိုင်ဘူး”

“ဟေ့ကောင် ... မန်းခိုး၊ ဝယ်နေတာငါကွ”

“ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီအချိန်မှာ ငါ့ရည်းစားကိုယ်တိုင် လာဝယ်လဲ တစ်ထောင်ပဲ၊ ငွေမျက်နှာကိုကြည့်ရမယ်ဆိုရင် ရည်းစားမျက်နှာကိုကြည့်ဖို့တောင် ခဏဆိုင်းထားလိုက်မယ်”

“ရှေ့ကွာ ... ယူကွာ ... မသင်္ဘောရေစာစားတဲ့ အတွက် စားသမျှ အဆီဖြစ်ပြီး အသံမှာပုံးပါနေတာပဲ”

“ဖက်တီးလစ်ဗာ (Fatty Liver) ပေါ့၊ ခေတ်မီတို့ပေါ့၊
ဂါပဲ၊ ဂုဏ်ယူလျက်ပါ”

“ချိတ်အလကားပေး”

“ဒီလောက်တော့ရတာယ်”

“နှစ်ချောင်းပေး”

“သုံးချောင်းယူ”

“မနန်းနီးနော် ... နာမည်ပြောင်းလိုက်ရင် မနန်း
ဖြစ်သွားမယ်”

“သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး၊ လူသားအားလုံးကို အတတ်
ကကြည့်ခွင့်ရမယ့်အတွက် ဤအဖြစ်ကို ဝမ်း
ဂုဏ်ယူစွာ ကြိုဆိုလျက်ပါ”

“အံ့ပါရဲ့ ... လူစင်စစ်က ဆျာကဖြစ်ချင်တဲ့အား”

“ဒါဝင် (Darwin) ရဲ့ ခြေးအရင်းပေး”

“သေ”

မစ်ကီ ... ကက်တလီယာရွတ်ရွတ်ဖြူ
ပွင့်ကိုယူလိုက်၏။ တစ်ဆောင်ကိုတော့ နှစ်ဆောင်ပေး
ပေးမယ် ... အစေ့ကုန်ချေးပူနိုးတက်နေချိန်မှာ ပိုးကြေးပိုး
ကြေးတစ်ထောင်ဆိုတာ၊ တန်တာပါပဲ။

ခြံဝန် ... တန့်န့်နှင့် လှမ်းဝင်လာသူ
ကို ပြေးကြိုလိုက်၏။ တကယ်ဆို ... ပြေးကြီးမည်
အတောင်နှစ်ဆယ်ဝတ်တွေ အများကြီး။ မစ်ကီက ဖုန်း

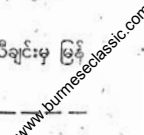
... ခြံလှုပ်သော အိမ်ပိုင်ရှင်ဂုဏ်မောက်လျက်၊ လက်မထောင်
ပြုစု တွတ်ကင် (Bookking) လုပ်လိုက်ပြီမို့ အဝေးမှ
... များသူတွေက ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ မစ်ကီကို ကုတ်မှဆွဲကိုင်
... သွားကာ ဧရာဝတီခြံစိလယ်ခေါင်ရောက်မှ လွတ်ချချင်
... ကောင်မလေးက အဲသည်လောက်ကိုလှသည်။

“တို့နာမည် မစ်ကီ”

အဲဒါ ... မစ်ကီဒီမိုင်းပါပဲ။ တခြားကောင်
... တွေက တစ်ခါမှမတွေ့မမြင်ဘူးသေးသောကောင်မလေး
... မစ်ကီ မကျွမ်းဝင်ဘူးသေးသောကောင်မလေးနှင့်တွေ့လျှင်
... သိသို့တင်ကြသည်မသိ။ မစ်ကီကတော့ ဤသို့စ၏။

... ရင်း ... ဖေဖေဆိုလေ့ရှိသော သီချင်းက ခေါင်းထဲပြေး
... ပင်လာသေးသည်။ သားတွေ ထင်သလိုနေ၊ -ကြိုက်သလို
... ကြိုက်။ လုပ်ချင်တာလုပ်၊ တားဆီးပိတ်ပင်လေ့မရှိသောဖေဖေ
... သူ့ကိုတော့ “ဖေဖေ” ပဲ ခေါ်ခိုင်း၏။ “ဒက်ဒီ” ခေါ်
... မပြုချေ။ ပြီးတော့ ... ဖေဖေသည်လည်း သီချင်းဝါ
... သူပေါ်သူဖြစ်၏။ သီယာကျော်သူက မှည့်ဆိုထားပါလျက်၊
... ကိုယ့်ကိုကိုယ် မစ်ကီလွှဲကာ ဆိုလိုက်မှဖြင့် ... အင်္ဂလိပ်
... သီချင်း။ Back Street Boys ရဲ့ We've got it going on
... ကိုလိုသီချင်းမျိုး။

ဖေဖေကျော်သူကတော့ မြန်မာသီချင်းမှ မြန်
... သီချင်း။

“စတင်ရန်ခက်ပါဘိ ... အသက်ကြောင့်အကျိုး
ဖေဖေ အဲသည်လိုဆိုလျှင် မေမေက ...
ခစ်ရယ်ကာ “စကားလုံးတွေမှားနေတယ်” ... ဟုပြောပါ။
“အမှန်က ဘာလဲ” ဆိုတော့၊ မေမေလည်း မပြောပါ။
သည်မှီ ရယ်ပုံရယ်နေကြသည်။

“အံ့ပုန်းမောင်ချက်နုငယ်မှာ ... ကွက်မလယ်
ဘူး ... ဟူး ... ဟူး ... ”

အဲသည်ခါမှာ မေမေသာမက သားနှစ်ယောက်
ပါ ဝိုင်းရယ်နေရပါပြီ။ ဖေဖေအသံသြသြဝါဝါကြွေးက
လှပေမယ့် ဆိုပုံဆိုပေါက်နှင့်အသံနေအသံထားက ညှပ်လှပေ။
“ရွှင်းမင်း အဖြိုးမျှော်သလို ... ခရီးတော် ...
နိုးရက်နဲ့ဝေး ... ဝေး ... ဟေး ... ဟေး ...
ဝေး၊ အေး” ... တဲ့။

ဝါးခနဲ ပွဲကျကာ ဖေဖေက လက်သီးနှင့်လိုက်
ထိုးတော့သည်။ ဒီသီချင်းကို သေချာလည်းမရ၊ မရတာမှာ
စာသားလည်းမရ အလိုက်လည်းမရ၊ ဘယ်လိုမှမရပါဘိ။
တိုင်းဆိုပုံထောက်တော့ ဖေဖေနှင့်မေမေကြားမှာ “ထိုသီချင်း”
ဟာ အောက်မေ့ဖွယ်အမှတ်တရလေးတစ်ခု ဖြစ်နိုင်၏။ ဖေ
ဖေဟာ မေမေကို ချစ်ရေးဆိုဖို့အတွက် စတင်ရန်ခက်ခဲ
လေသလား။

“သားတွေဆိုများ ပြန်ပြီးတပည့်ခံပါတော့ ဖေဖေရာ”

... ဆိုတော့၊ ဖေဖေက ...

“နောက်တစ်ယောက်ကျမှ” ... တဲ့။

မစ်ကီတို့များဖြင့် စတင်ရန်မခက်ပါ။ စတင်
ရန် ဒီခိုင်းမျိုးစုံရှိသည်။ ဘဝသံသရာတစ်လျှောက် ခရီးသွား
သလိုပေါ့၊ ဒီကွေ့မှာ ဒီတက်နဲ့လှော်၊ ဟိုကွေ့ရောက်တော့
ဟိုတက်နဲ့လှော်၊ သို့ပေမယ့် ... မစ်ကီမှာလည်း ပုံသေ
မိုင်းလေးတစ်ခုတော့ရှိပါသည်။

ခုလုံးရှည်၊ ဆလင်ဒါပုံအပုံးပါသော ဖန်ခွက်
ပါးပါးကြည်ကြည်လေးလေ။

“တို့နာမည် မစ်ကီ ... မစ်ကီက ဒီညမှာ အလှဆုံး
လိုဆိုနိုင်မယ့် ကြယ်နက်သမီးလေးအတွက်၊ အမှန်
ခြတ်ဆုံးလက်ဆောင်”

“ဝမ်တီး ဝမ်တီး”

သုငယ်ချင်းတစ်စု ဝိုင်းအော်ကြသံက ညခနဲ
ထွက်လာ၏။ လှင်မနေနဲ့၊ ဒီဒီခိုင်းက သက္ကရာဇ်တစ်ထောင့်
တစ်ဆယ်ခုနှစ်လောက်မှာကျန်ခဲ့ပြီဟု ဆိုလို၏။

“ပေါလိုက်တဲ့ကောင် ... တစ်ကောင်မှ တစ်ကျပ်
တည်း”

နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရသော ရောဘတ်၏အ
သံကျယ်ကြီးထွက်လာလည်း မက်ကီအပြုံးမပျက်ပါ။ သူတို့
ပြောသလို၊ မစ်ကီလုပ်ပေါက်က နှစ်ပေါင်းကိုးရာကျော်တစ်နှစ်

၄၄၈ နေ့စဉ်စင်ခြင်း

ထောင်နီးပါးနောက်ကျကျန်ခဲ့ပြီဆိုလေကောင်းလေ။ ဖက်ရှပ်ဆိုတာ သံသရာလည်နေတာ၊ အသစ်တွေက ဖောက်ခွဲသွား။ အဟောင်းတွေက ပြန်သစ်လာ၊ ပြန်သစ်လာသည့်အဟောင်းတွေထပ်ဟောင်းသွား၊ ဟောင်းသွားခဲ့ပြီးသောအသစ်တွေ ပြန်သစ်လာ၊ သစ်လိုက်ဟောင်းလိုက် သံသရာထဲက ထွက်နိုင်တာမှတ်လို့။ အဟောင်းဆုံးဟာ လောလောဆယ်အတွက်တော့ အဆန်းသစ်ဆုံးပါပဲ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“တစ်ယောက်ထဲလား”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

“တို့ကလဲ အပော်ချွန်နေတာ”

“ကောင်းတာပေါ့”

“ယူနာမည်”

“စင်ဒရဲလား”

“စနိုးဂိုက်တ် မဟုတ်ဘူးလား”

စင်ဒရဲလား ... ဆိုကထဲက နာမည်မှန်မဟုတ်၊ ပုံပြင်ထဲက မင်းသမီးလေးနာမည်ကို ပြောပြဆိုတာသိလိုက်၏။ စနိုးဂိုက်တ်သည်လဲပဲ ပုံပြင်ထဲမှာ နာမည်ကြီးလေ။

“စင်ဒရဲလားပါပဲ”

မစ်ကီက အဖြူစောင်သစ်စွဲပန်းကြီးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် တကူးတကရိုသေပြထားပုံပြုကာ မျက်နှာကျ

တော့ ပေါ်မြဲမြဲလုပ်ကာပေးလိုက်သည်။ ခုခေတ် တချို့မိန်းကလေးတွေက တည်တည်တံ့တံ့ပုံမှန်ဆိုလျှင် သိပ်စိတ်ဝင်စားကြတာမဟုတ်ပေ။ တည်မြဲဆိုလည်း ဘူကျ၊ ဝှဇာ၊ ကန်လန်တိုက်၊ ဘယ်မိန်းမကိုမျှ မျက်မှူးထော်လို့ မော်မကြည့်၊ ကြာမီ တောရပ်မြိုင်စွန်းမှာပိုကြီးခိုတော့မည်ပုံစံမျိုးဆိုမှ။ ပါမှမဟုတ် အလွန်ပျော်ရွှင်စွယ်ပုံစံ ဟေးလား၊ ဝါးလားနှင့် ဝါးစပ်မပိတ်တန်းရယ်နေရမှ။ တချို့ တချို့တွေပေါ့လေ။

ဦးသားအေးဆေးပြီး မိန်းမသားဆိုတာ မိန်းမ

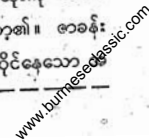
ယားပီသစွာနေမှ ... ဆိုသည့်မိန်းမသားမျိုးကျတော့လည်း မစ်ကီတို့လိုလူမျိုးနှင့် ဘယ်မှာပတ်သက်တော့မှာလဲ။

“ကျေးဇူးတင်တယ်နော်”

“ကိုယ်ပန်ပေးခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ...”

“ဒီဆံပင်ပုံကြီးပေါ့မှာ ...”

စင်ဒရဲလားက မျက်တောင်လေးဝင့်၍ မေးလိုက်၏။ သူ့မျက်တောင်တွေက ရှည်လျားလွန်းပါတီ။ သို့မဟုတ် အပေါ်သို့ကော့ပျံတက်မနေဘဲ၊ ရှေ့သို့ တည်တည်ထန်ထွက်ကာ ခပ်ခင်းစင်းမို့၊ မျက်ဝန်းကို ဘယ်လိုပင့်ပင့်ပင့် ယူမျက်စိန်းဆောက်တောက်စိရွန်းလက်တွေကို မျက်တောင်တွေကြားမှပဲ ဖြတ်မြင်လိုက်ရသည်။ အလှဆုံးကို ဇာပါးရုံးသလို၊ မြင်ရသူအသည်းယားဖွယ်ဖြစ်တော့၏။ ဇာခန်းထီးပါးပါးလေးနောက်ကွယ်မှာ ပုံပုံကလေးထိုင်နေသော

၄၅၀ ။ စခုခွယ်လေးမြင့်

လှနတ်သမီးကိုမြင်နိုင်ဖို့ရာအတွက် ဇာနည်ဆိုးကို အားကျ
သုံး၍ ဆွဲဖယ်လှန်ကြည့်လိုက်ချင်သလို၊ အံ့သည်မျက်တောင်
စင်းစင်းလေးတွေကို လက်ညှိုးလေးတစ်ချောင်းထဲနှင့်၊ သာ
သာလေးပင့်ကာ မျက်နှာကံအိမ်ရွှန်းစိုစိုလေးကို ငေးလို့မျှ
ကြည့်လိုက်ချင်စမ်းပါဘိ။

“ဒီဆံ့ခွယ်လေးတစ်ခုအဖျားမှာပေါ့”

“သိပ်ကို ကျရာဆန်တုံတံကုံးကလေးပဲ”

မစ်ကီက မုန့်ကြိုးလိမ်ပေါက်စ၊ သေးသေးစွာ
ရှည်ဆံ့ခွယ်လေးတစ်ချောင်းကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ဧရာခသန်
ခွဖြူဖြူကြိုးကိုကပ်၏။ ချိတ်သုံးချောင်းလုံးသုံးကာ ခက်ခက်
ခဲခဲတပ်ယူမှ မုန့်ကြိုးလိမ်ဆံ့ခွယ်တစ်ချောင်းအဖျားမှာ သစ်ပွ
ဖြူဖွေးကြိုးက ယိမ်းကာနွဲ့ကာ၊ ကိုယ်ခန္ဓာက လှုပ်ရှားပါ
လေတိုင်း၊ လေသိမ်းတိုင်းနဲ့ သည်ကောက်ပင်ပျိုလို၊ ကဗျာ
လေးတစ်ပုဒ်သိဆိုရင်း ကပြနေသလားထင်ရလောက်အောင်
ကို တင့်တယ်လွန်းလှပါတော့၏။

“ဆပ်လို့စကုန်နိုင်တဲ့ကျွေးရူးပါပဲ”

“တစ်သက်လုံးဆပ်လိုက်တော့လေ”

မစ်ကီပဲ။ နှုတ်ခမ်းနှင့်လျှားများက ဂျက်လေ
ယာဉ်စီးထားတာထက် သွက်လက်လျှင်မြန်ပါသေးသည်။

“ဦးနှောက်မှာ စဉ်းစားတတ်တဲ့အခန်းတွေအများကြီး
ပဲ၊ သိလား”

“သိတယ်၊ ဖြူနှစ်နှစ်လို ဝါကျင့်ကျင့်အရောင်သန်း
သလို မျှော့စီမျှော့စီတွေထဲ အနီရောင်သွေးကြောမျှင်
သေးတွေပဲပါတယ်”

“တော်လိုက်တာ”

“ဖေဖေက ကြိုက်လို့ ဆိတ်ဦးနှောက်ဟင်း၊ မေမေ
ချက်နေကျ”

“သွား”

“လာ”

သူကသွားဆိုတော့၊ ကိုယ်ကလာဟု ခေါ်လိုက်
၏။ လက်ဖျားလေးကမ်းဆေးလိုက်သည်။ သူ့လက်ဖျားလေး
ကိုယုံလက်ဖေါးထဲတော့ရောက်လာပါသည်။ သို့ပေမယ့် ...
လက်ချောင်းတွေထိမ်းနေအောင်ရှည်သော အင်္ကျီဇာသား၏
ကြမ်းရှုရှုထိတွေ့က ခုခံလို့နေတော့သည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ... ကုံကော်ပင်ထိပ်ဖျားမှ
ပျက်လင့်တမ်းမှတ်ခဲ့ရသည့် အိပ်မက်ကလေးဟာ ဒီညကျ
မှ အသက်ဝင်ရှင်သန်ခဲ့ရတာပါ။ ပျော်လိုက်တာ။ ဒီအချော

၄၅၂ ❀ စနေရွတ်ဆိုခြင်း

မျိုး၊ လူရယ်လိုဖြစ်ကထဲက တစ်ခါမှမပျော်ခဲ့ဘူးသော အပျော်ထူး၊ နောက်ကိုလည်း သေတစ်ဖန်သက်တစ်ဆုံး ဘယ်တော့မှ ဒီလိုအပျော်မျိုးကို ထပ်မံရရှိတော့မှာ မဟုတ်သော အပျော်ထူး၊ တစ်သက်မှာတစ်ခါ ပျော်ရသည့်အပျော်ထဲမှာ နှစ်မြှုပ်ပျော်ဝင်ကာ ခြေဖျားနှင့် ခြေထိမ်းမထိ၊ မိုးပေါ်ပူကရိန်းကြီးတစ်ခု လေဟာပြင်ထဲတည်တံ့ရပ်ဆိုင်းကာ ကြိုးတစ်ချောင်းချလျက် ထားရဲ့ ခါးလယ်မှဆွဲထားပြီး ချာချာလည်လှည့်ပေးနေသလို၊ ပျော်ရလွန်းလို့ မူးနေကုန်စေလိုတောင်လာရပါ၏။

“တစ်ဝင်းလုံးမှာ တို့ကြယ်နှုတ်သမီးလေးအလှဆုံး”
“ကျေးဇူး”

ကျေးဇူးတစ်ခါပြောတိုင်း မျက်ဝန်းတစ်ခါပိတ်တော့ ရှည်ရှည်စင်းစင်းမျက်တောင်ကြီးတွေက ထိစပ်ကုန်ကြသည်။ မျက်ဝန်းပြန်အဖွင့်မှာ မျက်တောင်နှစ်ကန့် ခြည်းဖြည်းကွာပုံကစလို့ တကယ့်ကို အထူးအဆန်းကြည့်ကောင်းလိုက်ပုံများ၊ မစ်ကီလိုလူတောင် တစ်လောတလုံးကိုမေ့လေ၏။ ကိုယ်ကြပ်ဂါဝန်အောက်နားစက လေးလက်မမြင့်သော မေမေ “ခွေးသာသာ” ဆိုသည့် ခွာသေးသေးဒေါက်ကို လှုံ့ရုံဖုံးသည်မို့ ဂျပန်မြက်မျိုး ခြက်စင်း၏အစိမ်းရင့်ရင့်ထုအိမ်ကတ္တီပါသားကို ထိရုံတို့နှစ်သလောက်ရှိ၏။ ဒီနပ်မမြင်ရသည်မို့ လူက လျှောက်လှမ်းပါသော်ငြား၊ လျှောက်လှမ်းဟန်

ထင်၊ ပုံပြင်ထဲမှာ နတ်သမီးလေးမို့ တန်ခိုးနှင့်ရွှေနေသလားထင်ရသည်။

“လူလိုက်တာ”

မစ်ကီမမျိုသိပ်ခိုင်စွာ အကြိတ်၍ပြော၏။ မစ်ကီတစ်သက်တာမှာ မြင်ဖူးသမျှ၊ သူရည်းစားတော်ခဲဖူးသမျှ၊ သူငယ်ချင်းဖြစ်ခုံ ခင်ခဲဖူးသမျှ၊ အဲဒီ “သမျှ” “သမျှ” တွေ တွေထဲမှာတော့ ထိပ်ခေါင်တစ်ခုမဟေ့သီ၊ တကယ့်လှပေစီလေးပါပဲ။

“ထင်လို့ပါ”

“ဘာစားမလဲ”

“ဘာမှသိပ်မစားချင်ဘူး”

“မဆာဘူးလား”

“အလှပျက်မှာစိုးလို့ ဆာရင်တောင် အောင့်နေလိုက်တော့မယ်”

“အင်း ... အလှပျက်လေးရဲ့ဒုက္ခ၊ အချို့ရည်တစ်ခုခုတော့ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“နည်းနည်းပါးပါး”

“ကမယ်မလား”

“သိချင်းက အရမ်းခုန်ပေါက်နေတယ်၊ တို့က ဖြေးဖြေးလေး ငြိမ်ငြောင်းတာကို ပိုကြိုက်တယ်”

“ဘာလိုချင်လဲ”

“ဝယ်ပေးမလို့လား”

“ပရင့်ဆက်စ်ဒိုင်ယာနာရဲ့ အကျိုးတွေတောင် လေလဲ
ဝင်ဆွဲပေးနိုင်သေးတယ်”

“ရောင်းလို့လား”

“နယူးယော့ခ်မှာလေ၊ မင်းသမီးဒိုင်ယာနာက
အကျိုးခုနှစ်ဆယ့်ကိုးထည်ကို လေလဲပစ်တယ်တဲ့”

“ဟောတော့”

“အဲဒီထဲက တစ်ထည်က ... ”

“ဟုတ်လို့လား”

“အော် ... တကယ်၊ ရော့နယ်ရိုင်သမထုဖြစ်တုန်း
က၊ အိမ်ဖြူတော်မှာ ပရင့်ဆက်စ်ဒိုင်ယာနာက
ထရာပိုလ်လ်တာနဲ့တူတကုန်းက ဝတ်ခဲ့တဲ့အကျိုး”

“ကြည်နူးဖွယ်အမှတ်တရလေးပေါ့”

“အဲဒီအကျိုးတစ်ထည်ပဲ၊ ဒေါ်လာနှစ်သိန်းနှစ်သောင်း
နှစ်ထောင်ငါးရာရတယ်”

“အမလေး ... မြတ်စွာဘုရား”

“အဲဒီအကျိုးအပါအဝင်၊ စုစုပေါင်း ခုနှစ်ဆယ့်ကိုးထည်
ရောင်းတာ ဒေါ်လာသုံးသန်းကျော်”

“အမလေး ... မြတ်စွာဘုရား”

“တိတိကျကျပြောရရင် သုံးဒသမနှစ်ခြောက်သန်း၊
နောက်ပြီး တခြားဘာတွေဆိုလဲ၊ ကက်တလော့”

တဲ့ အဲဒါတွေလဲပါတယ်၊ ထပ်ရောင်းတာက ဒေါ်
လာနှစ်သန်းခွဲ”

“အမလေး ... မြတ်စွာဘုရား”

“အဲဒီကရတဲ့ပိုက်ဆံတွေအားလုံးကို အေအိုင်ဒီအက်စ်
နဲ့ ကင်ဆာရောဂါကုသရေးအတွက် လှူလိုက်တယ်
တဲ့။ မသေခင်မှာယူသွားတဲ့ကုသိုလ်ပေါ်နော်၊ ခု ...
သူကွယ်လွန်တော့ ဒီကုသိုလ်တွေ သူ့နောက်ပါသွား
ပြီ”

“ဘုရား ... ဘုရား ... ဒီညတော့ မြတ်စွာဘုရား
ကိုတရတာနဲ့တင် ကုသိုလ်တော်တော်ရသွားပြီ၊ သူ့
အလှူကိုသာရခေါ်ကြည်နူးရတဲ့အတွက်လဲ ကုသိုလ်
ရသွားပြီ၊ ဟုတ်ရောဟုတ်ရဲ့လား မစ်ကီရယ်”

တစ်သက်လုံးက ကြောက်ရွံ့လေးစားခဲ့ရပါသော
ကိုကိုလေးကို “မစ်ကီ” ဟုခေါ်ချလိုက်ရတဲ့အရသာဟာ ဒီ
ကစ်သက်မှာ အထူးကဲဆုံးသောအရသာတွေထဲမှာ တစ်ခု
ပေါ်အဝင်ဖြစ်ရတော့သည်။

“နယူးစိတ်စ်ထဲမှာ ဖတ်ထားတာ”

မက်ကီက သူ့ဟုတ်တုတ် မည်မျှကြွယ်ဝကြောင်း
မှမြင်ဖူးသောကာင်မလေးရှေ့မှာ ကြားလိုက်တာ၊ သူဟာ
နယူးစိတ်စ်တို့လိုမဂ္ဂဇင်းတွေကို ဖတ်နိုင်သော အင်္ဂလိပ်စာ
ကျွမ်းကျင်သူအဖြစ် ကြားလိုက်တာပေမယ့်၊ စင်စစ်

သူ့အဖေက သူ့အမေကို ပြောပြနေတုန်း သူ့ကြားထားလို့ပဲ
တာဖြစ်၏။ နယူးစိမ်းထဲမှာတော့ ပါတာပေါ့။ သို့လေလေ
အဲဒီနယူးစိမ်းကို ဖတ်သူဟာ သူမဟုတ်ဘဲ သူ့အမေဦးတန်း
သူဖြစ်နေတာကိုတော့ မစ်ကီ မြို့ထားလိုက်တော့သည်။

“ကိုယ့်စင်ဒရဲလားလေးကသာ ပုဆောရင် အဲဒီလေလေ
ပွဲကို အမိသွားပြီး ကြိုက်ရာတစ်လည်ဝယ်ပေးလို့ပဲ
ချင်ပါရဲ့”

ထား ... မျက်စောင်းလေးတစ်ချက် ထိုးလိုက်
သည်။ မက်ကီ ... ကလီစာတစ်ခွေလုံးကြွလေသတည်း။

“တစ်ခါတစ်ရံမှာ နှုတ်ခမ်းဖျားကို ဖြတ်သန်းတိုက်
ခတ်လာတဲ့လေချိုလေးတွေမှာ ကျေးဇူးတရားတွေပါ
လာတတ်ပါတယ်”

“လှလိုက်တဲ့ ဝါကျလေး၊ ဘယ်ဝတ္ထုထဲကခိုးကျက်
ထားလဲ”

“ကံရာဇာကြီးနဲ့ ကံရာဇာငယ်တို့ အိမ်ပြိုင်တော့ကံ
ကြတုန်းက ရုပ်ကွက်ထဲမှာ ပြောတဲ့စကားပါ”

မစ်ကီ ခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။ ကံရာဇာကြီး
နှင့်ကံရာဇာငယ်ကို မစ်ကီမသိပါ။ ရှိစေတော့။ ဒါ ...
ဟိုရှေးရှေးတုန်းကလို့ ဆိုလိုခြင်းဖြစ်မည်ဟူ၍တော့ သဘော
ပေါက်လေ၏။

“အဟောင်းဆုံးဟာ အသစ်ဆုံးပေါ့၊ ကျောက်ဖြစ်ရုပ်

ကြွင်းတွေဟာ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိလဲ”
“ဒါဆို ... ချစ်သမျှကိုပတ်ပျိုးဆိုပြ”
“ဟိုက်”

မစ်ကီ၊ ကိုယ့်နဖူးကိုယ် ဖတ်ခနဲရိုက်လိုက်၏။
ပြောတော့ ဟက်ခနဲရယ်သည်။ မစ်ကီ တကယ်ပျော်နေ၏။
စင်ဒရဲလားဆိုသော ကောင်မလေး၊ ဒီဖန်းဖဲယားကိုရောက်လာ
တာ သိကြားမင်းက ကိုယ့်အတွက်၊ နတ်သမီးတစ်ပါးကို
လူယောင်ဖန်ဆင်းပြီး ချပေးလိုက်သလား ထင်မိသည်။ အ
ပျန် ထူးခြားဆန်းသစ်သော အတွေ့အကြုံဖြစ်၏။ ပြော
ရန်သည်စကားတွေကလည်း မစ်ကီအတွက် အစိမ်းရောင်
ပန်းလွန်းလို့ မနည်းမီအောင်ကြိုးစားလိုက်ရသည်။

“ရှေးသီချင်းတွေ ဖိမလာဘူး” ... ဟု ပြန်
ပြောရမှာ ဝန်လေးနေသည်။ ခုခေတ်ဖန်းစကားတွေသာပြော
ကြဲဆို၊ မြန်မာစကားကို မြန်မာနားမလည်နိုင်အောင် မစ်
ကီပြောတတ်၏။ မစ်ကီတို့သူငယ်ချင်းတွေ အော်ဟစ်ပြော
ဆိုနေစဉ် ဖေဖေလာနားထောင်ကြည့်လျှင် သဘောလောက်
ကပေါက်လျက် လုံးစေ့ပတ်စေ့မသိနိုင်။ ဒါတောင် ဖေဖေ
တော်တော်ခေတ်မီနေသေးသော လူကြီးပိုင်း။

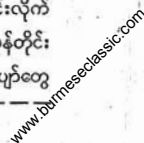
ခု ... စင်ဒရဲလားနှင့်ပြောရတာက ဆယ်တန်း
ပျန်းက မြန်မာစာမှာသင်ဖူးသော “ဝက်ဂုတ္တိအလင်္ကာ” ဆို
တာမျိုးဖြစ်နေသည်။ ဖန်းစကားမဟုတ်ပါပဲ၊ တိုက်ရိုက်မကျ

ရေကတိုက်ကာ သွယ်ကာပတ်ကာနှင့်၊ တစ်ဆင့်ခြားပြီး
 နားလည်ယူရတာမျိုး။ အတွေ့အကြုံဆန်းသစ်လေ မစိတ်
 ရင်ထဲ စွဲလေ။ စင်ဒရဲလားလေးရယ်၊ တစ်သက်တာပိုင်
 ခွင့်ကြီးများကိုတောင် တစ်ထိုင်ထဲတောင်းဆိုလိုက်ချင်ပါပြီ။
 ဒါပေမယ့် ... သိတယ်မဟုတ်လား၊ လူဆိုတာ ညွှန်
 ကဆင်းသက်လာတာတဲ့။ ဒါဝင်ပြောခဲ့တာလေး၊ လူမိတ်
 မျောက်စိတ်လိုပဲတဲ့။ မစိတ်လဲ လူဆိုတော့ မျောက်စိတ်
 ပဲပေါ့။ ဟိုခုန်သည်ကူး။ ဘယ်လောက်မှအကြာခင် ...
 ပါမဖုရား ... အော်မိမှာမျိုးဆိုလျှင်တော့၊ အတွေ့အကြုံ
 ဆန်းသစ်ရုံနှင့်၊ မတူညီလှသောခေါက်နှစ်ခုကို ဆွဲမနေချင်ပါ။

ထားကတော့ ပွဲခင်းတစ်ခုလုံးကိုကြည့်၍ ...
 ပျော်မှာ အပျော်ဖုံးလျက် ပျော်မဆုံးခြင်နေရသည်။ စားသောက်
 ဆိုင်တွေကိုကြည့်လဲပျော်သည်။ ဘာကိုမှတော့ စားသောက်
 စိတ်မရှိ။ ဆေးလ် (Sale) ဆိုပြီး ဆိုင်တင်ရောင်းချနေ
 ပစ္စည်းတချို့က အိမ်မှာ အလှဆင်ဖို့ မက်မောဖွယ်လိုရာ
 စရာပေမယ့် ထားတို့ အိမ်ပုတ်ကလေးထဲ၊ ဘယ်နေရာမှာ
 ထားရမှာလဲ။ ဝယ်ဖို့စိတ်ကူး မရှိပေမယ့် ပျော်တာပါပဲ။
 သိချင်းသံတွေ ဆူညံနေတာကလည်း ရင်ထဲ ဘုရားပွဲလှုပ်
 သလို ဝန်းဒိုင်းကြံအောင် ပျော်နေမိတာပါပဲ။ ကံကောင်း
 ပေါ့မှ ပျော်ငေးရစဉ်က အဲဒီစိတ်ခြိုးရှေ့မှာ ဝင်ခုန်ကလိုက်
 ပဟဲ့ ... တွေးပျော်ခဲ့ဖူးပေမယ့်၊ တကယ်တမ်းကျသေး

တစ်ပါးမျှမကဘူးတာရယ်၊ မကတတ်တာရယ်၊ မကရတာ
 ပျယ်သောင်းပြီး မကဖြစ်ပေမယ့် ပျော်တာပါပဲ။ ကိုကိုလေး
 ကို မစိတ်ခေါ်ပြီး တန်းတူရည်တူပေါင်းသင်းဆက်ဆံခွင့်ရ
 တာဟာလည်း ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းသလဲ။ ဘီယာ
 ပြုထောင့်ပြီး တစ်ခွက်ခွက်သောက်၊ မကုန်ခင်မှာ နောက်ပြန်
 ပြန်ပြီး လွင့်ပစ်လိုက်မှ ငွေဖြုန်းနိုင်သူ သူငွေးသားဖက်ရှင်
 လားမသိ။ အဲသည်လိုလွင့်ပစ်နေတာတွေကို ကိုယ့်ခြံထဲက
 လာတူးလိုက်ကောက်နေတာကြည့်ပြီးတော့လည်း ရယ်ချင်
 ပိုက်နှင့် အရမ်းပျော်ရသည်။

တာတူးက ထားကိုမော့ကြည့်ပေမယ့် နည်း
 နည်းလေးမှ မမှတ်မိ။ ထား ဂါဝန်ဖျားလေးကို သူ့လက်
 နှိုက်တိုက်မိသွားလို့ "ကန်တော့" ... တဲ့။ ခိ။ ဘယ်လောက်
 ရယ်စရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ ခင်ထားတင်တဲ့ကွနော်၊ ဦး
 အောင်တင်၊ ဒေါ်သန်းမိန့်သမီး၊ ခင်ထားတင်အကြောင်းကို
 ပြောကြပြီမဟုတ်လား။ တစ်နေ့မှာ ... ဒီခြံထဲကို ဂုဏ်သ
 ဝါရရှိနေသည့်အဖြစ် ဝင်ကိုဝင်နိုင်မှ သေတော့မည်။ ဒီကိစ္စ
 ကကောင်အထည်ဖော်ရသေးလျှင် အသက်ငင်နေလျှင်တောင်
 ယာဘုံထားဖို့ထိ စိတ်ကူးပေးသား။ ခု ... ကိုယ့်ဆန္ဒအပြည့်
 အဝကြီးပြည့်ဝနေကာ ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းလိုက်
 ပါသလဲ။ နောင်လွန်းလို့ဆို လွင့်တက်ပြီး၊ ရင်ထဲမှာ မှန်တိုင်း
 ကျသလောက် ပြောင်းဆန်နေတာတွေဟာလဲ အပျော်တွေ

ပါပဲ။

“နားညည်းရင် ... ဟိုမြက်ခင်းစပ်လေးသွားလား။”

ထား ပြုံးလိုက်သည်။ ထားတက်နေကျ ကဲ့ကော်ပင်နှင့်ဆိုလျှင် အမြင့်တပြေးတည်းလောက်ရှိပြီး နည်းသာကွာလှမ်းသောနေရာလေး။ ကိုကိုလေး ... မလေးတွေကိုခေါ်လာနေကျနေရာလေး။ ခု ... ဝေးဝေးခေါ်နေပြီ။ ကဲ့ကော်ပင်ပေါ်မှာ ထားမမြို့တော့ တစ်လေးယောက်များတက်ကြည့်နေမလား။ မြင်များသွားရင်ဖြင့် ရယ်လိုလဲ မှတ်မိသွားရင်ဖြင့် ဒီဆင်းရဲသားခြံကလေးထဲ မည်မျှကပ်လို့ကောင်းလိုက်မယ်ဖြစ်ခြင်း။ အဖတ်ဘယ်လိုရပါ။ ဒီကဲ့ကော်ပင်ပေါ်မှာတော့ ဘယ်သူမှမရှိတန်တည်း။ ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ဒီနေရာကို ထားတစ်ယောက်ထဲ သိတာလေ။

“အချို့ရည်သောက်မှာနော် ... သွားယူလိုက်။ ဒီနားကခဏခောင့်၊ ဟိုကြောင်တွေလာစကားပေါ့ရင် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခပ်တည်တည်နေ”

ထား ပြုံးလိုက်သည်။
“ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ဖန်ခွက်လေးနှစ်လုံးထည့်ထားလား”
“ဟင်”

မစ်ကီ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ သူ ဘယ်လို

ရှိပါလိမ့်။ စင်ဒရဲလားတဲ့။ ဟိုတုန်းက အတိတ်တစ္ဆေတွေ မျိုးဘူးတာ လာရောက်ခြောက်လှန့်တာများလား။ ဒေါ်စင်ဒရဲလား ... ခင်ဗျား။ အချစ်တော့မဟုတ်ပါလား။ ထားက မစ်ကီခါးကို “သွားလေ ...” ဆိုကာ ညွှန်အိမ်ပျိုယ်နှင့် သာသားတွန်းလွှတ်လိုက်သည်။ မစ်ကီမှ မှန်လှမ်းပြည့်အောင်မခွာရသေး။ ရောဘတ်နှင့်အဖွဲ့က ဝိုင်းမှိုမိုလိုက်တော့သည်။

“တို့နာမည်ရောဘတ်”
“ငရောဖတ်ဆိုတာ မုန့်ဟင်းခါးထဲမှာပဲသုံးလို့ရတာ ငအူ၊ တို့နာမည်ကမှ နိုဝယ်လ်”
“ဖရဲသီးဆိုတာ ဘဲဥနဲ့စားရင် သေတတ်တယ်။ ခပ်စိမ်းစိမ်းကလေးနေ။ တို့ကမှ ပေါလ်”
“ဟား ... ဟား ... အဲဒါမှ အရူးအစစ်၊ နာမည်က သက်သေခံနေပြီ”

သူတို့အားလုံး ရယ်လိုက်ကြသည်။ ထား အရမ်းပျော်သွားသည်။ ရွယ်တူယောက်ျားများအရဲ့ အရေးပေးခြင်းကို ဘယ်တုန်းကမှ မခံခဲ့ရဘူး။ အခုအရပ်ခင်ဆိုးဆိုး (မပြင်မဆင်တတ်တာက အဓိကကျ ပျက်စီးသည်) ခပ်ဆင်းဆင်းရဲရဲကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ဖတ်တဲ့ဆိုတဲ့ သူ့ဌေးသားတွေက ဝိုင်းဝိုင်းလည်ခတ်နေပြီလေ။

၄၆၂ နှစ် ခုနစ်ဆယ်မြောက်

“တို့အားလုံးက ခင်တတ်တယ်၊ ခင်ဒရဲလားလဲ။ တတ်တာပဲမှလား”

ဆရာတော်ကထဲက နာမည်ကို ခိုးနားထောင်တာပဲ ပုံရသည်။ နာမည်ကိုထောင် ခိုးနားထောင်ခြင်းခံရပြီဆိုတာ ထားဘဝ ဘယ်လောက်မြောက်တက်သွားပြီလဲ။ ပျော်လို့ပဲ တာ။ ခုနေ ... ခြေဆောင်ခုန်ပြီး ခုန်မြင့်တက်လာတဲ့ ခြေနှစ်ဆောင်းကိုခုပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ထားလိုက်မယ် ဆိုရင်၊ လေထဲမှာတောင် ဝဲသွားမယ်ထင်ရဲ့။ အဲသည်လောက် ကိုပျော်တာ။ အပျော်ကြီးကိုပျော်တာ။ မြောက်နေဆောင်မှာ ရတာလေ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ တမ်းတခဲ့ရတဲ့ အိပ်မက်က လေးအသက်ဝင်လာတာ။ ခင်ထားတင်ဘဝမှာ ဒီလိုအသေမှ ယောကျ်ားသားတွေက လှည့်ကြည့်မှာတဲ့လား။ ကိုယ်က ပြန်ခင်တာမခင်တာအပဲထား။ သူတို့ ဝိုင်းခင်ကြတာကို မျှ ချင်တာကတော့ ခင်ထားထင်တို့ နှစ်ရှည်တမ်းတခဲ့ရတဲ့ ပါ။ မက်လှလှလေးပါပဲ။

“ပိုင်ရှင်လာပြီကွ”

မစ်ကီက ခပ်ရမ်းရမ်းပဲ ပြောချလိုက်သည်။ မိနစ်ပိုင်းလေး စွာသွားရုံနှင့် ဒီလောက် လှပိုင်းစရာလား။ ဒီပွဲမှာ မိန်းမလှကလေးတွေများမှများ။ တစ်ခုတော့ရှိသလို ပေါ့လေ။ အဲသည်မိန်းမလှလေးတွေက ခြင်ဖူးနေကျမျှော်က လေးတွေ၊ ခင်ဖူးပြီးသားသူငယ်ချင်းတွေလေ။ ခင်ဒရဲလား။

လေးကျတော့ မျက်နှာသစ်ကလေး၊ ခင်ချင်ပွယ်အသစ်အဆန်း လေး။

နို့ဝယ်လို့တို့၊ ရောဘတ်တို့ဆိုတာကလည်း ခပ် သေးသေးပုဂ္ဂိုလ်လေးတွေတော့မဟုတ်ပါ။ သို့ပေမယ့် ... ကိုယ့်ရည်းစားမဟုတ်သော မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နှင့် တော့ သော်ဒါတွေကြားထဲ မီးပုံတစ်ခု ထမတောက်စေလို ပါ။ ကိုယ်တို့ ကိုယ်တို့မှာလဲ ကိုယ်စီကိုယ်စီ အပေါများ သားပါလေး မစ်ကီက ထားလက်ဖျားလေးကို ဖမ်းဆုပ် လိုက်၏။ စောစောကလိုပဲ။ အသားနှစ်ခုကြားမှာ ကြမ်းရှ သောဓာသား၏ခံစားမှုက ခြားနားလျက်ရှိနေသည်။

“ဟိုကျောက်ထိပ်ကလေးကို သွားမလို့လား”

“ဘုရား” ... ဟု ကျိတ်တလိုက်မိ၏။ ခင် ဒရဲလားကို ခစ်ကီ ခုည်းနည်းပါးပါး ဖြူစပြု၏။ ကိုယ့် လှုပ်ရပ်တွေ သူက ကြည့်နေနိုင်၏။ အကြားအမြင်ပဲပေါက် နေလေရောသလား။ အတိတ်အိုမှ တစ္ဆေဟောင်းမတစ်ယောက် က ခြောက်လှန့်ဖို့ ကိုယ်စားဆလွှတ်လိုက်သူတစ်ဦးလေလား။

“ဘာလို့သွားရမှာလဲ”

“သိသူးလေ”

“စတော့ချိန်နောက်ကိုသွားမယ်၊ အဲဒီမှာ သစ်ခွရုံကလေး ရှိတယ်၊ မေမေစိုက်ထားတဲ့ပန်းတွေ၊ ဘာလှသလဲ မမေးနဲ့၊ ကြည့်မလား”

“လေးမာလား”

“မလုပ်နဲ့၊ တစ်ခါမိလုံး လောင်မီးကျသွားမယ်၊ ကွပ်၊ ထဲကဆိုင်မှာ လိုချင်တာယူ၊ ဝယ်ပေးမယ်၊ မေအေးပန်း တွေကတော့ ပြန်ပဲ”

“ကြည့်ရုံတော့ ဖျင်းတယ်”

“လေယာဉ်ပျံစရိတ်အကုန်ခံပြီး ဗန်ကောက်သွားကြည့်ရင်တောင် မေအေးပန်းမျိုးတွေ တွေ့ဘူးဖို့မလွယ်ဘူး။ မေအေးပန်းခွဲရုံက သံဇကာတစ်ထပ်၊ မှန်စိမ်းတစ်ထပ်၊ အဲယားကွန်းအမြို့ဖွင့်ပြီး၊ သော့ခပ်ထားတာ”

“ဂလပ်စ်ဟောက်စ် (Glass House မှန်အိမ်)ပေါ့၊ ပိုက် ဆံအရမ်းကုန်တယ်ဆို”

“ရန်ကုန်မှာ ဒါမျိုးထားနိုင်တာ ဒေါ်နှင်းနှင်းပြီးရင် ဦးကျော်သူပဲရှိတယ်”

“သွား”

ထား ချက်စောင်းထိုးတော့ မစ်ကီရယ်၏။ ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံးမှာမှ သူ့အမေတစ်ဦးတည်းမှာပဲရှိသည်လေ။

“မှောင်နေလား”

“မေအေးခဏသော့တောင်းထားတယ်၊ မီးပြာလေးလဲ ထွန်းထားတယ်၊ သိပ်သာယာတယ်၊ အရမ်းကြည့်ဖူးဖို့ကောင်းတယ်”

တကယ်တော့ ... ရှောက်ထိပ်နားလေးပဲသွား

ထိုင်ဖို့ပါ။ ရည်းစားစကားကို အပျော်ပြောဖို့ပါ။ သူက ရောက်ထိပ်ကလေးနားသွားမလို့လားမေးလို့ကို မသွားရဲတော့တာ။ အကြံအစည်ကို ချက်ချင်းပြောင်းလိုက်ဖြစ်သည်။ မစ်ကီတို့က ဖြေခဲ့သမျှ ကျောင်းစာမေးပွဲတွေ တစ်တန်းမှမကျဘူးပေမယ့်၊ တစ်ခါမှလဲ ထူးထူးချွန်ချွန်အောင်မြင်ခဲ့သည်မရှိ။ ဉာဏ်က အဲဒီဘက်မှာ မပြေးခဲ့။ ဒီမှာဘက်ကျတော့ သိပ်ပြေးသည်။ မေမေက မနက်က သူ့အပင်လေးတွေကြည့်အပြီး၊ ငြိမ်စနဲ့ စဉ်းသည်ရောက်လာလို့ ...

“သားလေးရေ ... သိဟ၊ မေမေဂလပ်စ်ဟောက်စ်လေး သော့ခပ်လိုက်ပါ” ... ဆိုပြီး အပ်သွားသည့်သော့။ ခပ်တော့ပြီးပြီ။ မေမေကိုပြန်အပ်ဖို့မေ့၊ မေမေကလည်း ပြန်အောင်းဖို့မေ့၊ အဲဒီသော့ကို ခါးပတ်မှာ ယာယီ နှိတ်ထားခဲ့တာ။ ဖန်းဖဲယားအတွက် ဆင်းလာတော့ တောင်းဘိုလဲခဲ့ပေမယ့်၊ ခါးပတ်မလဲခဲ့မိပဲဝါလာသည့် မေမေသော့ကို ချက်ချင်းစမ်းမိ၊ ဦးနှောက်ထဲ ချက်ချင်းမီးလင်း၊ အစီအစဉ် ချက်ချင်းပြောင်း။ ဒီဘက်မှာ ဉာဏ်ပြေးသည်လေ။ မှန်အိမ်လေးနား ရောက်လာခဲ့၏။

“ဟင် ... မှောင်တယ်”

စတိတ်ရှိုးဆီမှ၊ ဖန်းဖဲယားပွဲဆီမှ လှုပ်ဝဲလာသောမီးရောင်မှိုန်ပျလလေးပဲရှိ၏။

“မီးမှမထွန်းရသေးတာ”

ထား နည်းနည်းတော့ ကြောက်သွားသည်။ ကိုကိုလေးက ကောင်မလေးတွေကို ကျောက်ထိပ်ခေါ်လာပြီး ရည်းစားစကားပြော၊ ထိပ်ပုတ်လိုက် ခေါင်းပုတ်လိုက်လုပ်နေတာ၊ ထားကျတော့ ဆင်းရဲလို့ ဒီအခွင့်အရေးမရဘူးနဲ့ ဆိုပြီး ... ဒီအခွင့်အရေးကိုပဲ နှစ်နှင့်ချီ၍ မျှော်လင့်ခဲ့ဖူးတာဟာ “မိုက်မဲခြင်း” ... ပါလားဆိုသည့်အလင်းတွေက ဦးနှောက်ထဲသို့ ဖျတ်ခနဲဝင်လေ၏။

တစ်ချိန်ထဲမှာပဲ ...

ကိုယ့်ကာလရှည်အိပ်မက်လေးတစ်ခုဟာ ... ခြားသူတွေထက် တစ်ဆင့်မြင့်လျက် ပိုမိုသစ်ဆန်းစွာ ရှိသန်စွင့်ရလိုက်တာကိုလည်း လွင့်ခနဲမြောက်အောင်ပျော်ရပြန်၏။ ဒီလိုအခွင့်အရေးနှင့်အပျော်မျိုးကို နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ရဖို့ မလွယ်ပါ။ ထားရဲ့ဝတ်စုံအတွက် လပေါင်းများစွာပေးစုရသည်။ ဒီအခွင့်အရေးတစ်ခုအတွက် ပြင်ဆင်ချိန်က မျှော်လင့်ချိန်နှင့်ပါပေါင်းလျှင် နှစ်ပေါင်းများစွာ အချိန်ယူခဲ့ရသည်။ အခု ... ထားဖြစ်ချင်တာတွေဖြစ်ခွင့်ရနေတာလေ။ ကိုကိုလေးက တစ်ခုခုများ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးဆိုလျှင်တော့၊ ချက်ချင်းထိုင်ချပြီး လက်အုပ်ချိုရိုးတောင်းပန်လိုက်မည်။

“ကိုကိုလေးတို့ပိုင်တဲ့ အောက်ခြံက အိမ်ပုတ်ကလေးတွေထဲက ခင်ထားတင်ပါ ကိုကိုလေးရဲ့ ဦးနှောက်

တင် ဒေါ်သန်းစိန်သမီး၊ ဝက်သားတုတ်ထိုးရောင်းတာပါ။ ထားအားကျပြီး အရမ်းလာချင်လွန်းလို့လာမိပါတယ်။ ခွင့်လဲလွတ်ပါ။ သနားလည်းသနားပါ။ ရှိခိုးပါရဲ့ ကိုကိုလေးရယ်” ... လို့။

မစ်ကီက မှန်အိမ်ကလေး၏သော့ကိုဖွင့်သည်။ တံခါးဖွင့်လိုက်တာနှင့် စိမ့်စိမ့်ပြေပြေအေးချမ်းမှုလေးက ဆီးကြို၏။ မစ်ကီသွားဖွင့်သည့်မီးလုံးက အပြာရောင်လေး။ အပြာရောင်မှ တကယ့်ကို ပြာလဲ့လဲ့လေး။

“လှလိုက်တာ”

ပွင့်နေလိုက်တဲ့ပန်းတွေ။ ထား သစ်ခွပန်းမျိုးတွေရဲ့နာမည်ကို မသိပါ။ သို့ပေမယ့် ... အခြားပန်းတွေနှင့်မတူ။ ဒါဟာ ... သစ်ခွပန်းရယ်လို့တော့ သိသည်။ သစ်ခွဆိုတာ မြန်မာမျိုးဆိုလျှင် တစ်နှစ်မှတစ်ခါပွင့်သည်တဲ့။ တချို့နိုင်ငံခြားမျိုးတွေက နှစ်ခါပွင့်သည်တဲ့။ သုံးခါလေးခါပွင့်သောပန်းမျိုးလည်းရှိသည်တဲ့။ ဘာမျိုးတွေခေါ်မှန်း ထားမသိပါ။ လှလိုက်တာ။ လှလိုက်တာ။ ဒီလောက်လှတာ တစ်သက်မှာတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးသည်။ နောက်ကိုလဲ ထားလိုလူမျိုးအဖို့ ဘယ်တော့မှ မြင်ခွင့်ရတော့မယ်လဲမထင်ပါ။

အဖြူဆွတ်ဆွတ်တွေ၊ အဝါတွေ၊ အစိမ်းတွေ စီးရောင်လည်းပါ၏။ အဝါမှာ အလယ်ကအနံ၊ ခရမ်းရောင်ပြောင်၊ အဖြူမှာ အလယ်ခေါင်က အဝါ၊ ကျားချစ်တိုင်း

ကျားနေသည့်ပန်းတွေရော၊ အစက်အပြောက်ကလေးတွေမှာ
 လှချင်တိုင်းလှနေသည့် ပန်းတွေရော၊ တံချိုးကျတော့ အစား
 ကြားလေးတွေနှင့်။ တချို့က အရမ်းကြီးသည်။ ကြီးဆီ ...
 ထားရဲ့ဆံပင်မုန့်ကြီးလိမ်တစ်ချောင်းမှာ ချိတ်ထားသည့် ယိုး
 ထက်ကြီးသေးသည်။ တချို့က နည်းနည်းသေးသည်။ အသေး
 ဆုံးပန်းတောင်မှ ပုံညင်းဒိုးခပ်ကြီးကြီးလောက်ရှိသည်။ အ
 ရောင်စုံသလောက် ပုံစံတွေလည်းဆန်းကား လှလိုက်ပါဘိ။
 လှလိုက်ပါဘိ။ ဒီမှန်အိမ်ခလေးကိုများ ပိုင်ခွင့်ရလျှင် အရှင်
 လတ်လတ် နတ်ပြည်ရောက်ရသလို စံစားရမှာ၊ လိုချင်
 လိုက်တာ၊ ပိုင်ချင်လိုက်တာ။ ဒီတစ်ခါဆန္ဒက ဘယ်တော့
 မှပြည့်ဖို့မလွယ်သလို၊ ကံ့ကော်ပင်ပေါ်တက်ပြီးမျှော်ငေးလို့
 လဲမရနိုင်။

ဒီမှန်အိမ်ခလေးထဲမှာ ခုနေလဲကျပြီး သေဆုံး
 သွားရမည်ဆိုလျှင်တောင် ကဗျာဆန်လွန်းလို့ ထားတာကယ်
 ပဲလဲကျသေဆုံးလိုက်ချင်ပါ၏။

“ကိုကိုလေး”
 “ဟာကွာ ... မင်း”

တာတူးလေ။ သူက ထားကို မမှတ်မိပေမယ့်
 ထားက မှတ်မိနေရသည်။

“မေမေနှင်းခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ပါ။ အရေးကြီးလို့တဲ့၊ မြန်
 မြန်လာပါတဲ့”

“အင်း ... ခုမှသော့တွဲကို သတိရတယ်ထင်ပါရဲ့။
 စင်ဒရဲလား၊ ထိုင်နေနော်၊ ဘယ်မှမသွားနဲ့၊ ခဏလေး။
 တံခါးကို အတွင်းကချက်ချထား။ သော့ခလောက်က
 ဒီမှာဖွင့်ထားတယ်၊ ယူထားလိုက်၊ သော့ချောင်းသွား
 ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ စောင့်နေနော် ချက်ချင်းပြန်လာ
 မယ်၊ ဇိတ်ချမယ်”

ထားမေးစေလေးကို လှမ်းဆွဲ၍ ညှစ်လိုက်
 ညှစ်ဖို့ ရင်ထဲ ဝုန်းခနဲဆောင်ခုန်သွားကာ လိပ်ပြာလွင့်မ
 လောက်ကြောက်သွားရပြီး၊ လက်နှစ်ဖက်က ရှိခိုးမည့်ဟန်၊
 ဖုရင်ယမ်းပူးယက်လိုက်မိတော့သည်။ မစ်ကီဆိုသည် ကိုကို
 လေးက သတိထားလိုက်မိဟန်မတူပါ။ သူတို့အိမ်မှာသူတို့
 နေထေ့ကို၊ မေအကရော သားနှစ်ယောက်လုံးကပါ တုန်နေ
 အောင်ချစ်ကြလျက်၊ အလိုလည်းလိုက်ကာ ဒီအမေရဲ့ တစ်
 သွေးတစ်သံတစ်မိန့်နှင့်သာ လှုပ်ရှားကြတာမို့၊ သူ့အမေဆီ
 လှစ်ခနဲပြေးသွားလိုက်တာ၊ မျက်စိအောက်မှာ ဘယ်လိုပျောက်
 သွားမှန်းတောင်မသိလိုက်ရပါ။

ဆွဲညှစ်ခံလိုက်ရသည့် မေးစေလေးမှာ အဝတ်
 ကြမ်းတစ်ခုကပ်ကျန်ရစ်သည့်စံစားမှုမျိုး အသိစိတ်ကြီးဝင်
 လျက် ရင်ခုန်လိုက်ရုံမျှားကျတော့ မုန်တိုင်းမွှေသလိုပါပဲ
 လေ။

“ခင်ထားတင်”

“အမေ့ ... ဘုရား၊ ကိုကိုကြီး”

ထား လိပ်ပြာလွင့်သွားသည်။ ရုတ်တရက်ကြီး ထခုန်မိလိုက်တာမှာ ဘိုင်းခနဲတောင်ချော်လဲသွားရသည်။ လပေါင်းများစွာ ပိုက်ဆံစုပြီးချုပ်ထားရသည့်အင်္ကျီလေးမှာ ငယ်ညီတွေပေကုန်၏။ ထား ... ထူမည့်သူမရှိဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ တုန်ချီနာကျင့်စွာ မတ်တပ်ထရပ်ရသည်။ တင်ပါးကလည်း နာ၏။ လက်ထောက်လိုက်မိသည့်အတွက် လက်ကောက်ဝတ်ကလည်းနာ၏။ အင်္ကျီလေးပေးသွားတာလည်း နှမြော၏။ အနီရွဲကြီးမဟုတ်ပေမယ့်၊ ဤမှန်အိမ်ကလေးထဲမှာ အေးစိမ့်ခြင်းဖြင့် စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းလျက် ကြမ်းခင်းအုပ်ခဲတွေမှာ ရေညီတွေတက်နေ၏။

ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ တုန်တုန်ရီရီနှင့် ... ကိုကိုကြီးမျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဒေါသစိုးတွေလျှံတက်နေသည့်မျက်ဝန်းကြီးများနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။ ရင်ထဲ ဒုတ်ခနဲဆောင့်ခုန်ကာ၊ ဘာကိုကြောက်မိမှန်းမသိ၊ သေလုမျှောပါးကြောက်စိတ်ကြီးကာ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျလေသတည်း။

“ခင် ... ထား ... ဘင်”

ဒေါသခေါ်သံကြား တစ်ခွန်းချင်းထွက်လာပြန်သည်မို့ အင့်ခနဲတစ်ချက်ရှိုက်ကာ အိမ်ခနဲ ငိုချလိုက်မိတော့

သည်။

“နေစမ်းပါဦး၊ ငါက ဘာလုပ်လို့ နင်ကငိုရတာလဲ”

လေသံများ နည်းနည်း လျော့သွားသလား။ လျော့ဆိုလဲ တကယ့်ကို မသိမသာ နည်းနည်းကလေးပဲဖြစ်ပျာပါ။ ဒီရုပ်ဒီရည်၊ ဒီပုံစံ၊ ဒီဆံပင်နှင့် ဒီကောင်မလေးကို “ခင်ထားတင်” ... ဟု ကိုကိုကြီး တိခနဲခေါ်ချပစ်လိုက်ပိုင်တာကိုတော့၊ အကြောက်ကြီးကြောက်နေမိသည့်ကြားထဲမှ အံ့လဲပြု၊ ဝမ်းသာသလိုလိုလဲ ရှိမိပါသေး၏။

“ဟိုကောင် ... နင့်ကိုဘာလုပ်သွားလဲ”

“ဟင့် ... ဟင့်အင်း”

သက်ပြင်းမောကျသံကြီး ကြားလိုက်သလိုလို

ရှိလေ၏။

“နင့်ကို ရည်းစားစကားလေးတောင် ပြောမသွားဘူးလား၊ ဒီကောင်က ဒီနေ့ ရှစ်ပါးသီလခံယူထားသတဲ့လား ... ဟင် ... ပြောစမ်း”

ဒေါသသံကြီး ပြန်ထွက်လာပြန်သည်။

“မ ... မဟုတ်၊ မပြော၊ မပြောရသေးပါဘူး”

“ည ... တော်တော်အပြောခံချင်နေတယ်၊ ဟုတ်လား။ မပြောရသေးခင် ငါရောက်လာတဲ့အတွက် နင်က ဝမ်းနည်းပက်လက်ကြီးများဖြစ်သွားသေးသလား”

မိန်းမသားမာနလေးက တောင်းခနဲထ၏။

ထား ... မျက်ရည်စတွေကို လက်ခံနှင့်ကြမ်းကြမ်းပွတ်သုတ်ဝတ်လိုက်သည်။ ပါးနှင့်လက်ခံကြားမှာ ရှည်လျားစွာရှိနေသည့်စာအတိုစကားကြမ်းရှသောခံစားမှုကို ယူ၏။

“အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ တိုကိုကြီးရယ်၊ ကျွန်မဟာ ဒီလိုပွဲတွေကို ဆယ်နှစ်သမီးလောက်ကထဲက မျှော်ယူထားကြည့်ပြီး အဝေးကပျော်ခဲ့ရတာပါ။ ဒီပွဲမှာ တစ်သက်တစ်ခါ ပါဝင်ဆင်နွှဲခွင့်ရရင်တောင် သေပျော်ပါပြီလို့ မိုက်မိုက်ခဲခဲ မျှော်လင့်ခဲ့ရတာပါ”

မျိုးဆက်နှင့်ချိုရွှ် အနိမ့်စံပြစ်ခဲ့ရသောမိသားစုချင်းမို့၊ ထား ... မာနလေးတင်းခနဲဖြစ်တာတောင် ပေါလေးမောလေးနှင့် မပြောရပါ။ ဆောက်ကျိုရွှ်ပဲ ပြောရဲ၏။

“ကျွန်မလဲလူပါ ကိုကိုကြီးရယ်၊ လူတွေပျော်နေတဲ့ပွဲမှာ၊ လူတစ်ယောက်အဖြစ် ဝင်ပျော်ခွင့်ကလေးရဖို့”

ထား မျက်ရည်ကျပြန်၏။

“ငါလဲလူပဲ ခင်ထားတင်။ ငါ ... ဒီပွဲမှာ ဘယ်နေရာမှာဝင်ပါနေတာ နင်တွေ့လဲ။ ငါ့အဖေလဲ လူပဲ။ ငါ့အမေလဲလူပဲ။ နင်တွေ့သလား။ ဖေဖေနဲ့မေမေကို။ ဒီပွဲဟာ သိဟတစ်ယောက်ထဲပျော်တဲ့ပွဲ။ ဖေဖေနဲ့မေမေနဲ့က သားကိုချစ်လို့အလိုလိုက်တာ။ သိဟနဲ့ငါနဲ့က သက်ချင်းဘယ်လောက်ကွာလို့လဲ။ သူ့မှာရှိမယ့်အပျက်

စိတ်မျိုး ငါ့မှာလဲရှိတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ...

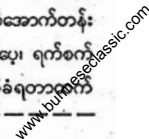
“ငါ့ဆောင်ဝင်မပျော်ချင်တဲ့ပွဲကို နင်က ဘာဖြစ်လို့ ဝင်ပျော်ချင်ရတာလဲ၊ ပြောစမ်း။”

မပြောတတ်ပါ။ ပျော်ချင်တာပဲ သိပါသည်။ ပျော်ခွင့်အတွက် ကြိုးစားချိန်လည်း အများကြီးယူခဲ့ရပါသည်။ ပျော်လဲပျော်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ခုမှ ... စောစောကပျော်ထားရတာနှင့်မကားမိအောင် ကြောက်စိတ်ညစ်ကြီးနှင့် တုန်လှုပ်နေရပါတော့သည်။

“လူဆိုတာ ကိုယ့်ဝါသနာနဲ့ကိုယ်ပဲ၊ ငါ့ညီနဲ့သူ့အပေါင်းအသင်း၊ ကောင်လေးတွေရော ကောင်မလေးတွေရော ဒီလိုအပျော်မျိုး ဝါသနာပါကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါအခြေမတင်ဘူး။ ဖေဖေနဲ့မေမေကလဲ ခွင့်ပြုတယ်။ တို့ခြံထဲမှာ ဒီလိုပွဲတွေ မကြာခဏ နင်တွေ့ရမယ်။ ဒါတွေကို ငါကြိုက်လွန်းလို့ လက်ပိုက်ကြည့်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီပွဲထဲမှာ နင်ကိုမပါစေချင်ဘူး။”

“ရှင်”

အော် ... ကိုယ်တိုင်မကြိုက်ပေမယ့် ညီချစ်ကိုကျော့သော လိုက်လျော၊ သူတို့ပိုင်ခြံမြေထဲမှာ တစ်ဆင့်နိမ့်လူသားတွေအဖြစ် မှီခိုကပ်ရပ်နေရတဲ့ အိမ်ပုတ်စံအောက်တန်းစားမနဲ့တော့ မတန်မရာပွဲပေါ့လေ။ ပြောရက်ပါပေ။ ရက်စက်ပါပေ ကိုကိုကြီးရယ်။ ထား ခုလိုအပြောအဆိုခံရတာမရှိ

ထားလေးစားကြည်ညိုနေစိတ်ကို ကိုကိုကြီးမှာလဲ အဆင့်အတန်း၊
ခွဲခြားစိတ်နဲ့ပဲ။ ကြည်ညိုလေးစားလော့က်ဖွယ် မြင့်မားတဲ့
စိတ်ဓာတ်မျိုးရှိနေပါလား ... ဆိုတာကို သိရတဲ့အတွက်
ပိုပြီးဝမ်းနည်းမိပါတယ် ကိုကိုကြီးရယ်။

“ဘာလဲ ... ဒီမျက်နှာက၊ နင်ဆင်းရဲလို့ မလာ။
ချင်ဘူးထင်သွားတာလား။”

လှစ်ခနဲမော့အကြည့်၊ မျက်ဝန်းမှာထင်တဲ့...။
မူကို ကိုကိုကြီးက လိမ္မာပါးနပ်လွန်းစွာ နားလည်လိုက်တာ။
ပဲနော်။ အင်းလေ ... ဒီလောက်ပုံဖျက်ထားလို့ ကိုကိုလေး။
တောင် လုံးဝမမှတ်မိဘဲ။ ကြယ်နတ်သမီးလေး၊ လနတ်သမီး
မီးလေးခေါ်ပြီး တယုတယလှလှနေပါလျက်။ တိုကိုကြီး၊
ကျတော့ ... ခင်ထားတင် ... လို့ တုံ့ဆိုကြီးကိုခေါ်။
လိုက်နိုင်တာလေ။ ကိုကိုကြီးရယ် တော်ပါပေတယ်။

“ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုတာ ဆင်းရဲတာချမ်းသာတာ၊
ဘာမှမဆိုဘူး။ ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာ ဆင်းရဲတဲ့လူ
မှာလဲရှိတယ်။ ချမ်းသာတဲ့လူမှာလဲရှိတယ်။ ဒုလ္လဘ
နေတဲ့ပုံက ငါတို့ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုပုံဟေ့လို့ဘူး။
ဒါပေမယ့် ...”

“လောကမှာ လူဆိုတာ တစ်ယောက်ထဲနေလို့မရဘူး။
ရပ်ကွက်ဆိုတာလဲ တစ်ကွက်ထဲနေလို့မရဘူး။ ပျံ
ရပ်ကွက်နဲ့ဒီရပ်ကွက်နဲ့ပေါင်းပြီး ဆာလုံးကန်ကြတာ။”

ရှိသလို၊ ချိန်းရိုက်ကြတာလဲ ရှိတာပဲ ...

“ငါပြောချင်တာက၊ လူဆိုတာ၊ လူလူချင်းပေါင်းကြ
တယ်။ အဲဒီအခါမှာ တစ်ယောက်အကျင့်စရိုက်နဲ့ အ
လှေအထဆွာ တစ်ယောက်ကို ကူးတယ်။ တိုင်းပြည်
ချင်းကျတော့လဲ တူတူပဲ။ အလှေအထတွေ၊ ယဉ်
ကျေးမှုတွေ တစ်တိုင်းပြည်နဲ့တစ်တိုင်းပြည် မတူဘူး။
အဲဒီတော့ ကူးစက်တယ်။ ရောနှောတယ်။ စိမ့်ဝင်
ရောဝင်လာတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတွေဟာ ရေစီးကြောင်း
လိုပဲ တားရခက်တယ်။ တားလို့မလွယ်ဘူး။ ဒါပေ
မယ့် ... ရှောင်ချင်ရင်ရှောင်လို့တော့လွယ်တယ်။ ရ
တယ် ...”

“သီဟက မရှောင်ချင်ဘူး။ ကြိုက်တယ်။ လက်ခံ
ပျော်ရွှင်တယ်။ ငါကမကြိုက်ဘူး။ လက်ခံပြီးမပျော်
ဘူး။ ရှောင်တယ်။ အဲဒီလိုရှောင်တဲ့အုပ်စုထဲမှာ နင့်
ကိုပါခေ့ချင်တာ။ ငါကတော့ အနောက်ယဉ်ကျေးမှု
ဟာ ငါတို့ အရှေ့ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ တကယ့်ကို အရှေ့
နဲ့အနောက်မို့ မြောင့်မြောင့်ကြီးဆန်ကျင်တယ်လို့ သတ်
မှတ်တယ်။ ငါမကြိုက်ဘူးကွာ။ နင်လဲမကြိုက်နဲ့”

တွဲလောင်းချိတ်ဆွဲထားသော သစ်ခွအိုးလေးတွေ
မှာ လူထိုင်ပို့ နောက်မှီမပါသောနဲ့တန်းရှည်လေးရှိသည်။
... သွားထိုင်ချလိုက်၏။ ဆက်လက်ပြီး မတ်တပ်ရပ်မနေ

၄၇၆ ❀ နေ့ခင်းခင်းမြင့်

နိုင်တော့ပါ။ ခြေတွေက မခိုင်မြဲတော့သလို၊ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တုန်တုန်ရိုရိုဖြစ်နေသည်။ မျက်ရည်မကျတော့ပေမယ့် ရင်ကွပ်ကလက်ခမ်းမှုက လည်ချောင်းတစ်လျှောက် ဆိုးနွမ်းလို့နေ၏။

“နင်ပြင်ဆင်ထားလိုက်ပုံကိုကြည့်စမ်း၊ ကပ္ပလီပေလို့လို့၊ ဒါပေမယ့် ... နင်လှပါတယ်၊ အဲဒါ ကြီးလိမ်ဆံပင်တွေကြောင့် လှတယ်များထင်သလား။ ဒီအကျိုးက တစ်ဆက်ထဲအရှည်ကြီးကျပြီး တစ်ကိုယ်လုံးကြပ်ကပ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်လုံးကလေး ဒီလိုပဲပဲ။ ယောက်ျားတွေမြင်အောင် ... ”

ဗလကျော်သူ ဒေါသထွက်လာပြန်သည်။ သံပြန်မှာပြီး အမှအရာက လက်နှစ်ဖက်ဘေးကား ရင်ကပ်ချီလျက် လုပ်ပြပုံက မခိုတရိုမခိုင်ဘဲ ဒေါကြီးမော့ကြီးအေးအေးဆေးဆေးသာဆိုလျှင် ရယ်စရာဖြစ်ရမှာ၊ ခုတော့ထား ကိုယ်ကလေးတောင်တွန့်၍ ကြောက်သွားရပြန်၏။

“အဲဒီလိုပြစရာလား၊ နင်ဘယ်လောက်လှတယ်ဆိုတာ ယောက်ျားတကာသိဖို့လိုသလား၊ ကိုယ့်ဘာသာလို့နဲ့ ကျေနပ်မနေနိုင်ဘူးလား၊ နင်ကိုယ်က လှပြီးတော့မို့ ကတုံးတုံးထားလဲ လှမှာပဲ၊ ဒီဆံပင်တွေအကျယ်အချောင်းဖြစ်မှ လှတာမဟုတ်ဘူး၊ နားလည်လား။”

ထား ဆံပင်တချို့ကို ဆွဲဆောင်လိုက်သည်။

ထား နာကျင်သွားရပြန်၏။

“ဒီလို ထူထူကြီးဆိုးမှ နင့်နှုတ်ခမ်းက လှတယ်ထင်နေလား၊ ဘာမှမဆိုးလဲလှတာပဲ၊ နင် မျက်နှာသစ်ဖို့ အိမ်ပေါ်ကဆင်း၊ အိမ်ဘေးကရေအိုးမှာ မျက်နှာပြောင်နဲ့ရုပ်နေလဲ လှတာပဲ၊ သိရဲ့လား အခိုက်မရဲ့”

ဆံပင်တွေကို နောက်တစ်ကြိမ်ဆွဲဆောင်ပြန်၏။

တစ်ကြိမ်က စောစောကအကြိမ်ထက် ပိုနာ၏။ သို့ပေမယ့် ပြုံးနည်းကလေးမှ မနာတော့ပါ။ ထား ... မျက်နှာတောင် မသစ်ရသေးဘဲ အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာ၊ ရေအိုးဘေးရပ်နေတုန်းပဲ လှတာပဲတဲ့။ ကိုကိုကြီးက။ ထားပျော်လိုက်တာ ကိုကိုကြီးရယ်။

“နင် ... မှန်အိမ်တံခါးကိုမပိတ်ဘဲ ဒီမှာတစ်ယောက်ထဲထိုင်နေတာ၊ ဘယ်လောက်အန္တရာယ်များလဲ နင် သိရဲ့လား၊ ခုချိန်မှာ ဝင်လာတဲ့ကောင်ဟာ ငါမဟုတ်ဘဲ တခြားကောင်ဆိုရင် နင်ဘာဖြစ်သွားမလဲ”

ကိုကိုလေးက အတွင်းမှ ချက်ချိတ်ဖို့မှာသွားပေမယ့် မပိတ်မိလိုက်သည့် နမောနမဲ့အမှားတစ်ခုဟာ ဘဝကန်ရလုံး ပျက်စီးသွားနိုင်ကြောင်း၊ ခုမှတွေးမိ သဘောပေါက်ကာ အကြောက်ကြီးကြောက်မိလေ၏။

“နင်က သိဟကိုစောင့်နေတာလား၊ ဒီက”
“ဟုတ်”

"မလာနိုင်တော့ဘူး၊ ဘောင်းဘီအိတ်နှစ်ခုထဲ မန်ခွက် နှစ်လုံးအမြဲထည့်ပြီး ကောင်းမလေးတွေကို အချို့ပျော့ လိုနဲ့ ပန်ချီတိုက်တာ သူ့အကျင့်လေး၊ ခုလဲ ဘောင်းဘီ ထဲမှာ မန်ခွက်ပါလာတာ။ နင်မသောက်ရသေးလို့ တော်သေးတာပေါ့။"

ကိုကိုလေးက သိပ်အဆိုးကြီးတော့မဟုတ်ပါ။

ရိုရိုပေဆေးဖြစ်လာလျှင် လက်ကလေးဆွဲ၊ ခေါင်းကလေး ပွတ်၊ ပခုံးလေးကိုင်းနှင့် စကားတွေ တာတွတ်တွတ်ပြောကာ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း သမီးရည်းစားဖြစ်သွားအောင် ဆောင်ရွက် ရုံသာပဲဖြစ်သည်။ နောက်နေ့ကျ သူ့စိတ်ဝင်စားသေးလျှင် ရည်းစားဆက်ဖြစ်ပြီး၊ ခဏကြာတော့ဖြတ်၊ စိတ်ဝင်စားပူ နည်းပါးလျှင် ပွဲပြီးတာနှင့် ရည်းစားဘဝမှပြတ်ခဲ၊ ပွဲကလေး တစ်ပွဲမှာ ရည်းစားလေးတစ်ယောက်မှရအောင် ဖန်တီးတာ သူ့ဝါသနာလေးပဲဆိုတာ ထား ... သိထားခဲ့ပါ၏။

"ငါ ... ဒေါသထွက်ထွက်နဲ့ အောင်တွန်းလိုက် တော့ ဖင်ထိုင်ရက်လဲတယ်၊ ဖန်ခွက်ကွဲတယ်၊ ပါ တိုင်းက ဂျင်းဝတ်တာ၊ ဒီနေ့မှ စတိုင်ဘောင်းဘီတဲ့။ အသားကပါးပျော့ပျော့နဲ့ ဖန်ခွက်ကွဲပြီး အသားဝါ ရိုက်လို့၊ ခု ဆရာဝန်ခေါ်ပြီး ချုပ်နေရတယ်"

"ဘုရား ... ဘုရား ..."

"သိပ်မများပါဘူး၊ နည်းနည်းပါ။ အဲဒီကိစ္စနဲ့ကြာ

နေတုန်း၊ ငါဆင်းမလာခင် နင့်ဆီ တခြားတစ်ကောင် သာရောက်လာရင်၊ နင့်ဘဝ တွေးဝံ့စရာရှိသေးရဲ့လား ဟင် ... သိပ်မိုက်တဲ့မိန်းမ"

"ကျွန်မလဲလုပ်"

"ပြောပြန်ပြီ၊ နင်လူဆိုတာ လူတိုင်းသိတယ်။ လူ ဖို့လို့ အသိဉာဏ်ရှိတာပေါ့"

"ကျွန်မ ... ဒီပွဲကို တတ်ချင်လို့၊ ဒီတိုင်းကြီးဝင် လာရင် ကျွန်မဘဝက အာလူးကြော်ထုံတဲ့ပလပ်စ တစ်ဖိတ်တော်ကပ်၊ ဘိယာယူးခွဲကောက်ရုံပဲဖြစ်မှာ၊ ကျွန် မလဲ ကိုကိုလေးသူငယ်ချင်းမတွေနဲ့ တန်းတူအခွင့် အရေးရချင်လို့"

ဗလကျော်သူထံမှ ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်သံထွက်

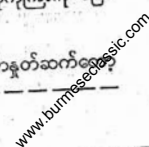
လာ၏။

"ဒေဗေမရှိတော့ အိမ်ရဲ့စားဝတ်နေရေးဟာ ကျွန်မ အလှပြင်ဆိုင်မှာလုပ်တဲ့ဝင်ငွေပဲရှိတာ၊ အဲဒီထဲက နည်း နည်းချင်းစုပြီး ဒီအကျိုးကိုချုပ်ရတာ၊ ဘော်ကြယ်တွေ က ကိုယ့်ဘာသာထိုးလို့ ချုပ်စသိပ်မကုန်လို့တော် သေးရဲ့"

စင်ဒရဲလားမလေးရဲ့ဘဝကို ကိုကိုကြီးကို ပြော

ပြချင်စိတ်ပြင်းပြ၏။

"ကျွန်မကို ကိုကိုလေး မမှတ်မိဘဲလာနှုတ်ဆက်တော့

အရမ်းပျော်တာပဲ”

မှတ်မိပါ့မလား ခင်ထားတင်၊ တစ်ချိန်တုန်းက ယာဉ်မောင်းကြီးဦးစိန်သီးဆိုတာကို သိဟဆိုတဲ့ကောင်က မှတ်တောင်မှ မှတ်မိတော့မှာမဟုတ်၊ နာမည်တောင်ပေးလောက်ပြီ၊ သူ့သားကိုအောင်တင်က ကားဝင်မမောင်းခါ ခြံထဲကလည်းထွက်မသွား၊ ဝက်သားတုတ်ထိုးရောင်းပြီး ကိုယ့်ခြံထဲနေ၊ သူ့စီးပွားသူလုပ်၊ သူ့မိန်းမကလည်း ခြံထဲအဖို့ကလေးတစ်စမှ လာမကောက်၊ ဒီလိုနေတာထိုင်တာ ဖေဖေ နဲ့မေမေက မကျေနပ်လို့ တခြစ်တောက်တောက်လုပ်လဲ သူနှင့်မဆိုင်သလို စိတ်မဝင်စားတဲ့သိဟ။ ဗလမှာသာ အစ်ကိုကြီးအဖအရာမို့ မိဘနဲ့တန်းတူ စိတ်ဝင်စား၊ စိတ်ဆိုးတုတ်တာဆို၊ ခွင့်လွှတ်တန်တာလွတ်၊ သူတို့သမီးကလေးခင်ထားတင်ဆိုတာ မျက်စိအောက်တင် အပျိုကလေးဖြစ်ပြီး ဝက်စက်ယိုအောင်လှလာတာ၊ ဒီအလှကလေးကို တစ်နေ့တစ်ကြိမ်တွေ့ရမှ ဒီနေ့အဖို့ တစ်နေ့တာ၊ တာဝန်ကြီးပြီးပြည့်နဲ့ သလိုခံစားသွားရတာ၊ အဲဒီအလှကလေးကို တွေ့ဖို့အတွက် သူ့အိမ်ကလေးကို လှမ်းမြင်နိုင်တဲ့အခန်းရိုတဲ့ အပေါ်ထပ်ကိုပြောင်း။

“ကုန်းမြင့်ရတဲ့အထဲ အပေါ်ထပ်ဆိုတော့ လေငိုတိုက်တာကြိုက်လို့မေမေ”

မညာစဘူးညာ၊ ဘိုးဘိုးရှိစဉ်က အိပ်သွားသော

စေတနာအာပေ

အခန်း၊ ဘုရားခန်းနှင့်ကပ်လျက်အခန်းကမှ အနိမ့်ပိုင်းကို ဝိုင်းကြည့်လျှင် သစ်ပင်ကြီးတွေနှင့်လည်းလွတ်၊ နည်းနည်းပါးပါးဝေးကွာသည်မို့ အမြင်မကြည်လင်တာကိုတော့ ...။

ခင်ထားရယ်၊ ခင်းအလှလေးကို ကိုကိုကြီးက ပျန်ပြောင်းကလေးတစ်လက်နဲ့ နေ့ရှိသ၍ ခံစားပြီးရောင့်ရဲ ဝေရတာပါတလေးရယ် ... လို့ ဝန်ခံလိုက်ရတော့မလား။

ဟင် ... ဝန်ခံလိုက်ရတော့မှာလား ခင်ထားရယ်။
“လောကကြီးဟာ တရားဓမ္မဘက်ကကြည့်ရင် ဘယ်လိုမှ နေ့ချော်စရာမရှိတဲ့ ဒုက္ခဘုံကြီးတဲ့၊ ဘွားဘွားရှိတုန်းက မြေးကြီးကို ချစ်လွန်းလို့ နေ့တိုင်းတရားဟောခဲ့တယ်၊ ကိုကိုကြီးက လူငယ်ဆိုတော့ အရမ်းပျင်းပြီး ဆန်ကျင်ဘက်အတွေးတွေဝင်တယ် ...

“လောကကြီးဟာ နေ့တတ်ရင်ပျော်စရာတွေချည်းပဲလို့ တွေးလိုက်တယ်။ ခုလိုကပွဲတွေမှာ ဝင်ပြီး ကရုန်ရမှ ပျော်စရာကောင်းတာမဟုတ်ပါဘူး ခင်ထားရယ်၊ တခြားပျော်စရာတွေအများကြီးနဲ့ နင်ပျော်စမ်းပါ။ ရိုးရိုးသားသား မြန်မာဆန်ဆန်လေးနဲ့ပျော်စမ်းပါ”

“ခင်ထားလေ ... ”

ကိုကိုကြီးခေါ်သည့်အတိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို “ခင်ထား ... ” ဟုထဲပြောရင်း မျက်ရည်ကျပြန်၏။

မိန့်ရတုအထိမ်းအမှတ်

“ကိုကိုလေးက ခင်ထားကို ခင်ထားမှန်းသိသွား၊
လားဟင်”

“ခုမှ ... ပြောလိုက်လို့သိတာ”

“မေမေရေ ... သော့ထား၊ ဒီမှာ”

သီဟက နည်းနည်းကလေးမှ အချိန်ဝပ်ပယ်
နိုင်ပုံနှင့် ဗိနပ်တောင်မချွတ်နိုင်ဘဲ အိမ်ပေါ်သို့ပြေးတက်လာ
သည်။ သီဟ ဘယ်လောက်ရှည်းစားများများ၊ မိဘစီးပွား
ရေးကို လုံးဝစိတ်မဝင်စား၊ ပျော်ဖို့နှင့်ပါးဖို့သာ လုံးဝအာရုံ
ထားပေမယ့်၊ အမေကိုတော့ ဂရုစိုက်သည်။ အမေမျက်နှာ
အညိုမခဲ၊ အမေပြောလျှင် တစ်ခွန်း၊ အမေပြောလျှင် ဘယ်
လောက်အရေးကြီးသည်တို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ထားပစ်ခဲ့၊ အမေ့လ်
အမြန်ဆုံးပြေး၊ အမေ့ကိုတောင် ဒီလောက်မဟုတ်၊ သားနှစ်
ယောက်လုံး အမေမှအမေ၊ ဒီအမေက သားနှစ်ယောက်လ
ပေါ်မှာ လုံးဝဥသံ့ အောင်မြင်သည့်အမေဖြစ်၏။

“သီဟ”

“မေမေခေါ်တယ်ဆိုလို့”

“ငါခေါ်တာ”

“ဟာဗျာ ... ကိုကိုကလဲ။ ကိစ္စရှိရင်လာပြောရော
ဪ၊ ဒီမှာ ... မေမေ့ကို ဂလပ်စ်ဟောက်စ်သော့
မပေးရသေးလို့”

“နေစမ်းပါအုံးခဏ”

“ဟိုမှာ ... ဂလပ်စ်ဟောက်စ်ထဲမှာ ကောင်မလေး
တစ်ယောက်ထဲထားခဲ့ရလို့၊ ပြောစရာရှိရင် မြန်မြန်
ပြောဗျာ”

“သီဟ ... မင်းကောင်မလေးကို ဘယ်သူလဲ မင်း
သိလို့တွဲလိုက်တာလား”

“ခင်ခရဲလားတဲ့။ နာမည်မှန်ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး၊
သူနာမည် အတုမဖြစ်တော့လဲ ဘာအရေးလဲ။ ပွဲပြီး
ရင်မီးသေမှာ၊ မျက်နှာစိမ်းလေးမို့ ဖမ်းတွဲလိုက်တာ၊
ဘာလဲ ... ကိုကိုနဲ့သိလို့လား”

“အဲဒါ ... ခင်ထားတင်”

“ဘယ်သူလဲ ... ကိုကိုမီးခဲလေးလား၊ ဒါဆိုလဲ
ဘွားတေး၊ ညီတို့က ပေါပါတယ်၊ ကိုကိုဆင်းသွား
လိုက်လေ၊ ဂလပ်စ်ဟောက်စ်ထဲမှာရှိတယ်”

“ခွေးစကားမပြောနဲ့”

“ဟာဗျာ ... လက်ဖက်ခြောက်တွေ လာခပ်နေတယ်၊
ဘွားတေးပါဆို ဒါပဲလား”

"ခင်ထားတင်ဆိုတာ ကိုအောင်တင့်သမီး"

"ဘယ်ကိုအောင်တင်လဲ"

"အောက်ခြံက"

"အော် ... ဝက်သားတုတ်တိုး၊ သူသေပြီပဲ၊ သူ့ သမီး၊ ဟုတ်ရဲ့လားကိုကို၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဝတ်ပုံစား ပုံအဆင်အပြင်ကစပြီး အရမ်းစမတ် (Smart) ဖြစ် တယ်"

"သေချာလို့ပြောနေတာ"

"ဒါဆို သူက ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဘယ်သူ့အကျိုး တွေ ငှားဝတ်ပြီး အရောင်လာဆောင်လာလဲ၊ ခိုးလင်း တာနဲ့ ဘဝမှန်ပြန်ရောက်မှာမို့ စင်ဒရဲလားပြောတာ ကိုး၊ သီဟကို ဒါမျိုးလာကြောလို့မရဘူး၊ သီမယ်"

သီဟက ချာခနဲလှည့်ထွက်သည်။ ဗေက ဝုန်း ခနဲဆောင့်ဆွဲ၏။

"ကိုယ့်အရိပ်ခိုပြီး ကိုယ့်ထက်နိမ့်ကျတဲ့အနေအထား မှာရှိတဲ့ခိန်းကလေးကို ရည်းစားစကားပြောရင် အထက် စီးက အနိုင်ပိုင်းရာရောက်တယ်ကွာ ... မင်းစိတ် လျှော့လိုက်"

"ဘာလို့လျှော့ရမှာလဲ၊ မတန်မရာလာညွှာလို့ကို ပညာ ပေးရမှာ၊ ရည်းစားစကားပြောမလို့မဟုတ်ဘူး၊ ရှောင် ထိပ်ကနေ ကန်ချမလို့၊ ထူသလားတန်သလား ကိုကို"

ကိုယ့်နေရာကိုယ်မနေဘူး"

"သီဟ ..."

"ညီတို့ခြံကြီးက သိန်းကို ထောင်နဲ့ချီပြီးတန်နေပြီ၊ ဟိုအတိုးတွေအတေးတွေလက်ထက်ကထဲက မြေနှိမ့် ပိုင်းမှာ ကိုယ့်အလုပ်သမားတွေနေခိုင်းထားတာ၊ အဲဒီ ကနေ လင်ယူကြ၊ သားမွေးကြ၊ ပေါက်ဖွားကြ ..."

"သီဟ"

"ဘာလဲကိုကို၊ ကိုယ့်အိမ်မှာ လာအလုပ်လုပ်နေသေး တဲ့လူတွေကျတော့ လခလဲပေးရမယ်၊ အိမ်နေဖို့လဲ ပေးရမယ်၊ ဒါဟာ အိမ်ရှင်ရဲ့တာဝန်၊ ကိုယ့်အလုပ် သမားမဟုတ်ဘဲ ခြံထဲမှာ ကျူးကျော်နေတာ၊ ဖယ် ခိုင်းတော့လဲမဖယ်၊ ဒါဟာ သက်သက်စော်ကားတာ၊ လူပါးဝေတာ၊ တစ်သက်လုံးနေလာခဲ့ရတဲ့ကျေးဇူးကျ တော့ မထောက် ..."

"တစ်ဟောက်ဆယ်သိန်းပေးမှဖယ်မယ်ဆိုပြီး ဖေဖေ ကို ရှေ့နေနဲ့လာပြောတာ ဘယ်သူ၊ ကိုထွန်းကြိုင် ဆိုတဲ့လူမဟုတ်လား၊ ဒါ ... တရားသလား၊ ကိုယ့် ဘာသာအေးဆေးထွက်သွားပါလား ..."

"သူ့မျှားပစ္စည်းမတရားလိုချင်တဲ့သူတွေ၊ သေးရင်တောင် အဝဲစိမ်း ချိုးကပ်မလား၊ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ စောင့်ပြီး ဘောင်ပေးတဲ့ခွေးပဲဖြစ်မလား၊ တုတ်တိုင် ငရဲ"

မကြောက်၊ မြေမကြောက်”

“သီဟ ... ဒေါသထွက်တာ သပ်သပ်ထွက်၊ စကားလုံးတော့ မရိုင်းစေနဲ့ကွာ၊ စကားလုံးရိုင်းရိုင်းတွေ ပြောတာ သူတို့အတွက် ပြောတာပေးမယ်၊ ထွက်တော့ကိုယ်ပေးစပ်ကထွက်ရတာ၊ ကိုယ်ပဲ အသေလျော့တယ်”

“ဖေဖေသာခွင့်ပြုရင် တစ်ကောင်ချင်း ကုပ်ကနေပျံပြီး ကိုင်ကိုင်ပေါက်ချင်တာ၊ ရှိသမျှအိမ်ပုတ်ကလေးတွေ ဘုရားနဲ့ကောင်ပစ်ချင်တာ၊ သိပ်လူပါးဝတ်တာတွေ၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ အလကားနေလာရပြီ၊ ဆားသိန်းထပ်ယူချင်နေသေးတယ်၊ ဖေဖေက သွေးပျော့ဖို့ပေးရမှာလား”

“သီဟ ... ပြောရင်းကကွာ”

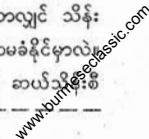
အောက်ခြံကလူစုနှင့်ပတ်သက်၍ ဒေါသထွက်ဆုံးက ဖေဖေညီကျော်သူနှင့် သီဟကျော်သူတို့သားအဖြစ်၏။ ဒေါ်နှင်းနှင်းကလည်း ဘယ်တော့ကျေနပ်ပါ့မလဲ။ သို့ပေမယ့် ကိုယ့်ရောဂါနှင့်ကိုယ်၊ သူများအပေါ် ဒေါသထွက်မည်ကြံကာရှိသေး၊ ကိုယ်က ဆွေးတိုးနှင့်နေပြီမို့ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်စရာကိစ္စတွေမှာ လစ်လျူရှုကာ ဝင်မပါဘဲ နေနေရသည်။ ဗလကျော်သူကကျတော့ “တရားရှင်” ပျိုလို့တော့ပဟုတ်ပါ။ အေတကြီးကိုက အဲဒီလိုဖြစ်နေတာ မျက်

မြင်တွေ့လဲများလှပြီ။ သနားလို့ အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်၊ ခြံထဲနေခွင့်ပေး၊ ကိုယ့်ခြံမှာ အခပေးပြီး အစောင့်ထား၊ သားစဉ်မြေးဆက်တွေပေါက်ဖွားပြီး ခြံတန်ဖိုးတက်လေ သူတို့က မြို့ကို အပိုင်သိမ်းချင်လေ၊ ဖယ်ပေးဖို့စိတ်ကူးမရှိတော့သည်မို့ ကိုယ့်ခြံကိုယ်ပြန်ရဖို့ ပြန်ဝယ်ယူရသလို၊ မတရားသဖြင့်ကြီးတွေက ဖက်ရှင်လိုကိုဖြစ်နေတာ။ တရားသည်သူက တရားမှာလည်း တစ်ယောက်မရှိ။

မတရားတာကြီးကိုပဲ ဘေးလူတွေကလည်း ဝိုင်းမြှောက်ပေး။

“မတွက်နဲ့၊ မဖယ်နဲ့၊ သိန်းနဲ့ချီတောင်း” ... ထိုတာတွေကလည်းရှိသေး။ သူတို့မပေးရတိုင်း။ ဒါမျိုးတွေများလာတော့ မတရားတာကပဲ ထုံးစံလိုဖြစ်သွားကာ၊ ဒီကိစ္စမျိုးမှာတော့ တရားသဖြင့်ကပျောက်ကွယ်တိမ်ကောလို့ တောင်နေပါပြီ။

“အဲဒါကြောင့်၊ ခြေနှစ်ချောင်းလဲမကယ်နဲ့ ... လိုတာ” ... ဟု ရှေးစကားကို တ၊၍ပြောချင်၏။ ဒီမတရားထုံးစံကြီးကို ဒေါသထွက်နေလျှင်၊ အချိန်ကြာလေ ကိုယ်နှစ်နာလေပဲမို့ ဗလကျော်သူက ဆယ်သိန်းစီတောင်းတုံး ပေး၍ နှင်ချင်၏။ နောင်နှစ်ခါလောက်ရောက်လာလျှင် သိန်းနှစ်ဆယ်မတောင်းပါဘူး ... ဟု ဘယ်သူအာမခံနိုင်မှာလဲ။ သည်တော့ ... စိတ်တိုဒေါသထွက်ဖို့ထက်၊ ဆယ်သိန်းစီ

ပေးလိုက်မို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီနို့၊ စိတ်ငြိမ်ကျကာ ခြေသာသလုံ ရှိနေသောသူဖြစ်၏။

“မင်း အဲဒီလိုလုပ်တော့လဲ၊ ဆားလှတွေက ဘာပေါ့၊ မလဲ၊ ကြီးနိုင်ငံယ်ညှင်းလို့ပြောလိမ့်မယ်၊ သူပို့တဲ့ ငွေတွေများ ဆယ်သိန်းကလေးစီပေးလိုက်ပေါ့လို့နော်၊ မှာ မင်းပဲလွန်တဲ့သူဖြစ်ပြီး၊ ဟိုလူတွေကိုပဲ သနားမှာ”

“ခါ... သနားစရာလား၊ ဘယ်သူက မတရားတာလဲ”

“ဒါတော့ဒါပေါ့ကွာ၊ အဲဒီမတရားတာကြီးက ပျံ့စံဖြစ်နေပြီ”

“အဲဒီထုံးစံကြီးကို ဖျက်မယ်၊ လူသတ်ရသတ်ရ၊ လိုငံ့ခံရမှာလဲ၊ ကိုယ်က သူ့ငွေမို့ ဆင်းရဲသားပဲဖြစ်ရင် ကိုယ့်အလွန်ပဲဖြစ်မယ်ဆိုပြီး ငံ့ခံကြလို့ သနားနည်းကြလို့ ဒီထုံးစံကြီးဖြစ်သွားတာ၊ ဖျက်မယ်”

“သိဟ ... မင်းလူသတ်လို့ ထောင်ကျတော့၊ ဘယ်သူအရင်ဆုံးသေမလဲ။ မေမေ ... လေ”

“တော်ပြီဗျာ ... ငြင်းနေလဲ အဖြေကိုမရဘူး၊ ငွေမလေးကိုပဲ ဂျောက်ပေါ်ကနေ သွားကန်ချမယ်”

သိဟ ရုန်းထွက်ပြန်၏။ ဗလက ဒေါသနဲ့

တွဲ၏။ သိဟက ရုန်းရက်ကျသွားသည်။ ဖန်ရွက်က ပျံ့

ကိုးကွဲ၊ အစထောင်ပြီးကွဲတာကလွဲ၊ ကြေတာကကြေ၊ ဒီနေ့မှ နေဇိဘလူးခေါ်သည့် မီးခိုးပြာအသွေးမိုင်းမိုင်းဘောင်းဘီ (၈) အသားပျော့ပြီး ခပ်ပါးပါးမို့ ဖန်ကွဲစက အသားထဲသို့ ဖြတ်လေ၏။

“အား”

သိဟ တစ်ချက်တော့အော်သည်။

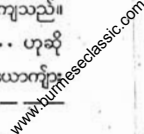
“ညီ”

ဗလ ဖွေထူသည်။ ဘာနှင့်ဘယ်လိုထိခိုက်သွားမှန်းမသိ၊ တင်ပါးမှာတော့ သွေးစွန်းနေလေပြီ။

“ရတယ်ကိုကို၊ ဒီလောက်တော့ အာပလာပါ။ ချုပ်တော့ချုပ်ရလိမ့်မယ်တင်တယ်၊ တော်တော်နာတယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာကြည့်လုပ်မယ်၊ ကိုကိုသူငယ်ချင်းခေါက်တာမြတ်သစ်ပဲ ခေါ်လိုက်မယ်၊ မေမေမသိစေနဲ့၊ ခုလောက်ဆိုလဲ ဒိုင်ယာဇီပင်နဲ့အိပ်နေမှာပါ၊ ကိုကိုသာ အောက်ကိုဆင်းသွားတော့၊ တော်ကြာ၊ ဟိုကောင်မလေး တစ်စစီကြောသွားရင် နေရင်းထိုင်ရင်း အမှုက ညှိလာပတ်အုံးမယ်၊ စောစောကတွဲထုတ်လာတာမြင်တဲ့လူကလဲ မြင်မှာ၊ သွား ... သွားတော့”

သိဟပြောသည့်စကားက နည်းလမ်းကျသည်။

“ရရဲလား” ... တစ်ခွန်းမေးတော့ “အိုကေ” ... ဟုဆိုကာ လက်မထောင်ပြပေမယ့် မျက်နှာကမဲ့နေ၏။ “ယောက်ျား”

ပဲ” ... တဲ့။ ရည်းစားထားဖို့ ဝါသနာပါတဲ့ညီဟာ
ပြဿနာရှင်းတတ်မှာပါလေ။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

“ထားလိုက်ပါ ... နင်ဘယ်လိုပြန်မလဲ၊ သိဟာ၊
သလို ဂျောက်ထိပ်ကနေကန်ချလိုက်ရမလား”

ဗလက တစ်ချက်ကလေးပြီး၍ပြောလိုက်သလို
ဖို့ ထား ဝမ်းနည်းကြေကွဲထားရတာတွေအားလုံးပျောက်
သည်။

“ကံ့ကော်ပင်ပေါ်တက်ပြီးသွားရေကျခဲ့ရတာ နှစ်ပေါင်း
များစွာပါ ကိုကိုကြီးရယ်၊ ဟိုစတိတ်ရှိုးမှာ ခေမာ
ကလို့မရဘူးလား”

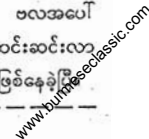
“ခွေးမ” ... ဟုပြောချင်၏။ မိန်းမသား
တာ တော်တော်ခိုက်မဲတဲ့အမျိုးအစားပေပဲ။ ဒါကြောင့်
နာခေါင်းမပါရင် မစင်စားမယ်အပြောခံရတာ။ ခုလဲ
ဖို့ စိတ်ကူးမရှိသေးသော ကောင်မလေးကို ခေါင်းပေါက်
ချင်၏။

“ညည်းကလေးက ကံ့ကော်ပင်ပေါ်တက်ပြီး နှစ်ပေါင်း
များစွာမျှော်ငေးခဲ့ရသလို၊ မျက်စိအောက်မှာတင် အ
ပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်လာခဲ့ရတဲ့ကောင်မလေးကိုလဲ ကိုကို
ကြီးက မှန်ပြောင်းလေးတစ်လက်နဲ့ မချင်မရဲငေးခဲ့
ရတာပါကွယ်” ... ဟု ဖွင့်ဟဝန်ခံလိုက်ချင်၏။

သို့ပေမယ့် ...

ဗလမှာ သတ္တိမရှိပါ။

ခင်ထားတင်ဆိုတဲ့ကောင်မလေး အောက်ခြံအုပ်
ဖျာရှိနေကြောင်း သိဟာတောင် သတိမထားပါဘဲ ဗလသ
ဟိထားမိတာဟာ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဂါဝန်လေးတကားကားနှင့်
ညစ်တီးညစ်ပတ် ပေပေရေရေပြေးလွှားဆော့ကစားနေစဉ်ထဲ
က၊ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ အဲဒီကောင်မလေးကို ခြံကြီးပေါ်
ခေါ်ပြီး ကစားခိုင်းခွင့်ပေးဖို့ ခေတနာပေါက်ခဲ့ဖူးသည်။ ဝေ
ယရေရေစုတ်တီးစုတ်ပြတ်မလေး၊ တစ်စစ သန်ရှင်းစင်ကြယ်
လာလေ၊ သူ့ရုပ်ကလေးဖွေးဆွတ်ပြီး ကြည့်စင်လှပလာလေ
သံယောဇဉ်က တစ်ဖက်သတ်ခိုင်မြဲလေပါ။ ဗလကသာ ချစ်
ပွင့်တောင်းလျှင် လက်ခံမည့်မိန်းမသားတွေ အများကြီးရှိပါ
လျက် ဘယ်သူနှင့်မျှ မပတ်သက်ဘဲ၊ ဒီကောင်မလေး ပျို
တော်တောင် သေသေချာချာ မဝင်မိကထဲက ဗလအပေါ်
ထပ်ကို ပြောင်းပြီး သူ့အိမ်ကလေးပေါ်က ဆင်းဆင်းလာ
တတ်တာကို မှန်ပြောင်းတစ်လက်နှင့် ကြည့်ဖြစ်နေခဲ့

သံသယာဇဉ်သည် ရင်တွင်းချစ်ကို သယ်ဆောင်လာခဲ့၏။ အချစ်ဆိုသောစကားကို ဒီကောင်းမလေးမှုလို့မှ နားလည်ခွင့်ကြီး၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကံဆိုးသူဟု သတ်မှတ်လိုက်သည်။ နေပေနှင့်မေမေလည်း သဘောတူကြည့်မှားဟုတ်၊ အဆင့်အတန်းခြင်းက ကွာလှ၏။ ပြီးလျှင် ကျေးဇူးတရားကို မဆောက်ထား၊ စယ်သိန်းဆောင်းပေးမှု၊ စုစာရင်းထဲမှာ ဒေါသန်းစိန်လဲ လက်မှတ်ထိုးထားလေ။ ဒီလိုအမျိုးသမီးကို ယောက္ခမတော်ဖို့ စိတ်ကူးထဲ လုံးဝထည့်နိုင်။ ယာယီခံစားမှုကလေးမျိုးနှင့် အပျော်ချစ်ဖို့ကလေးလဲ ကိုယ့်သိက္ခာကို မှိုင်းမတိုက်နိုင်။

“ကိုယ်ဟာ တော်ချင်မှတော်မယ်၊ လူတော်ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ... လူကောင်းတော့ ဖြစ်ပျက်တယ်၊ ကောင်းဘောင်အမြဲကြိုးစားလိုစိတ်ရှိတယ်”

သူငယ်ချင်းတွေကြားထဲ ကြွေးကြော်ကာ မှားတာမဟုတ်တာ မမှန်တာမျိုးကို ရှောင်ကြဉ်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်၏။ သည်လိုလူစားက ခင်ထားကို အပျော်ခံချစ်နိုင်ဖို့လို လက်ထပ်ဖို့ကျဆော့လည်း သတ္တိမရှိ။ သို့ပေမယ့် ... အချစ်ဆိုသောနတ်ဆိုးက ကျွင်းထဲကြပ်ထဲမှ လူသားဟန် ယောက်၏နှလုံးသားထဲကိုမှ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာခဲ့ပေ၏။

“ပြန်ပါတော့ ခင်ထားရယ်၊ ကိုကိုကြီးတောင်းပါ”

ပါတယ်”

နှလုံးသားထဲသို့ စိမ့်ဝင်လာသောအချစ်ချို့တွေက ခင်ထားကို နူးညံ့ပျော့ပျောင်းစေ၏။ “ခင်ထားတင်” ဟု ပြတ်ပြတ်ခေါ်ခဲ့တာတွေဟာ၊ သူနှင့် ကိုယ်နှင့် မဖြစ်နိုင်မှန်းသိလွန်းလို့ကို ခပ်ထန်ထန်ဆက်ဆံခဲ့တာ၊ တစ်လမ်းထဲမှာ ကားကြပါလျက် တင်မခေါ်ခဲ့တာဟာ၊ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ခွတ်ညှာပြီး ဆုံးမချိုးနှိမ်လိုက်ရတာ ခင်ထားရယ်။ “ကိုကိုကြီးက ခင်ထားကို ဘယ်လိုမှတ်မိတာလဲဆိုတာလေးတော့ ပြောပြပါ”

“ခင်ထားကို အမြဲတွေ့နေတာပဲ။ မြေကြီးက အမြင့်ပိုင်းနဲ့အနိမ့်ပိုင်းဖြစ်နေတယ်၊ အလယ်မှာလဲ မြောင်းကဖြတ်ဦးနေတယ်၊ ဒါပေမယ့် ... တို့တွေဟာ တစ်ခြံထဲပဲ”

ပြာလဲ့လဲ့ မီးရောင်လေးက ဗလစိတ်တွေကို ညွတ်ပျောင်းစေလာ၏။ ဒါကြောင့်လဲ အချစ်ရောင်ကို အပြာရောင်ဟု သတ်မှတ်ကြတာလားမသိ။ သစ်ခွရွက်စိမ်းစိမ်းပေးတွေမှာ သစ်ခွပန်းဖြူဖြူလေးတွေက အပြာရောင်သန်း၊ ပန်းရောင်လေးတွေကျတော့ ခရမ်းသွေးလှ၊ အပြာရောင်တွေ သန်းထားလိုက်တဲ့အထဲမှာ အပြာဖျော့ဖျော့ ကြယ်မင်းသမီးပေးရဲ့ ငွေရောင်တော်ကြယ်လေးတွေမှာတောင် အပြာရောင်ပေးတွေဖုံးလို့ပါ။

လှလိုက်တဲ့ ခင်ထားရယ်။

“ခင်ထားကို တိုက်ကြီး တစ်ချိန်လုံးတွေ့နေခဲ့တာပဲ”

“ဟင် ... ဟုတ်လို့လား”

ကြီးမှာ အလုပ်သွားမဝင်ကြသူတွေဆိုရင် ပုတိုက ပုတ်လေသည့်ငမိလိုသဘောထားကြတာ၊ မွေးလို့လဲ မသိ၊ သေလို့လဲ စိတ်မဝင်စား၊ ကိုယ့်ခြံထဲ အရှက်မရှိစေရန် ရပ်နေပြီး၊ မတရားသဖြင့် ငွေတောင်းဖို့စိတ်ကူးနေကြလေ။ အောက်တန်းစားများအဖြစ်၊ လှည့်လို့ကိုမကြည့်ကြတာ၊ ကိုကြီးကကျမှ ထားကို တစ်ချိန်လုံးတွေ့နေခဲ့တယ်တဲ့။

“ငယ်ငယ်ကလေးထဲက ခင်ထားက ချစ်စရာလေ။”

“ဟင် ... ဟုတ်လဲဟုတ်မဲ့နဲ့”

“ဂါဝန်လေးက ဂျီးပေနေပေမယ့် လှတယ်၊ အဖုတ်ကလေးလို့ပဲ”

“သွား” ... ဟု ပြောလိုက်ချင်၏။

ကြီးရင်ဘတ်ကို တွန်းလိုက်ချင်၏။ မလုပ်ရဲသည်မို့ ရှုရှုလှလှလေးချလိုက်ရသည်။

“ဒီကောင်မလေးကို ခေါ်ကစားချင်လိုက်တာဆိုတုန်းပဲ။ ဟာ ကိုကိုကြီးလဲ ကလေးဘဝမှာထဲက ရှိခဲ့တယ်။”

အဟုတ်ပဲလား ကိုကိုကြီးရယ်၊ ထား ကိုလိုက်တာ။ ဒီအပျော်ကမ္ဘာ စောစောကအပျော်နှင့်မတူ၊ ယခုယခုသာအောင်တူထည်ကြီးမားပြီး လေးလေးနက်နက်ပဲ။

ကိုက်မိတဲ့အပျော်ပါလား။ ဒီအပျော်ကို ခံစားရမှ၊ စောစောကအပျော်လွန်ပြီး ပျံတက်တော့မလောက်ပျော်ခဲ့မိတာ။ ဘာပဲ၊ ဟုတ်တဲ့အပျော်သေးကွေးလေးပါလား ... လို့ သဘောပေါက်မိရတော့သည်။

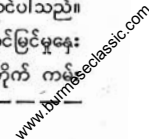
“ချစ်စရာကောင်းတဲ့ကလေးလှလှလေးဟာ ကိုကိုကြီး မျက်စိအောက်မှာ လူလားမြောက်လာခဲ့တာပဲ။ ဒါဟာ ခင်ထားတင် ... လို့ ဘယ်သူလာပြောဖို့လိုသေးလဲ”

ကိုကိုလေးတို့ကကျတော့ အနိမ့်ပိုင်းကို ငုံ့လို့ ဟောင်မကြည့်ခဲ့သလို ထားတစ်ယောက် လူပြည်မှာရှိနေတာကောင် မသိနိုင်ခဲ့တာဖြစ်မှာ။

“နောက်ကို ဒီပွဲကိုမလာပါနဲ့ ခင်ထားရယ်၊ တခြားလဲမသွားနဲ့၊ ဒီလိုလဲ မပြင်ဆင်နဲ့၊ ခင်ထားကို ခင်ထားအတိုင်းပဲ ကိုကြီးချစ်တယ်”

“ရှင်”

ဝမ်းမိမိ ကွေ့ရှောင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်မှန်းသိလို့ မပြောဘဲ၊ သတ္တိကို မကြောင် ... ကြောင်အောင် ဇွတ်ကြောင်မားခဲ့ရလို့၊ မျိုသိပ်ထားသမျှ မမျှော်လင့်ဘဲ ရင်ပွင့်ခဲ့ရပါပြီ။ သို့ပေမယ့် ... ဗလ တကယ်ပဲ သတ္တိကြောင်ပါသည်။ ယရာရာမှာ နှိုင်းဆချင်ချိန်တတ်သူများ၊ အောင်မြင်မှုနည်းကွေးသလို အမှားလဲနည်းတတ်၏။ တုံးတိုက်တိုက် ကမ်း

တိုက်တိုက် မိုက်ရှူးရဲတွေကျတော့ အများများသလို လေး
မြင်ပြီဆိုလျှင်လည်း နေချင်းညချင်း။ ဗလက ချွန်ချိန်တယ်
သူထဲမှာပါသည်။ အဲဒါကြောင့် ... သတ္တိကြောင်သူများ
ထားပါတော့။

“တစ်ခြံထဲနေတဲ့ ညီမလေးကို ပြုပြုစင်စင်လေး
ချစ်ချင်တယ်။ မြန်မာမိန်းမသားဆိုတာ ကြွေးမြီ
ခြံစောင်လေးလိုခြံထား၊ ကျက်သရေတင့်ပြီး ဝမ်း
ထောင်ခုက်သွားကျရင်တောင် မင်းကတော်စိုးကစင်
ဖြစ်ကြတာလေ”

ဆီလျော်လား မဆီလျော်သလားတောင် မရှိ
တော့။ ပါးစပ်ထဲ ရုတ်တရက်ဝင်လာသမျှ စကားတွေကို
ချလိုက်သည်။ “ချစ်တော့ချစ်တာပေါ့ ခင်ထားရယ်။ စိတ်
ကူးယဉ်မနေနဲ့။ ကိုကိုကြီးချစ်တာ ညီမလေးလို” ...
ပွင့်ပွင့်ကြီးပြေးပြီး ဖုံးဖိရလျှင်တော့ မကောင်းတတ်သွား
၏။ ကိုယ့်ရင်ပွင့်ကို ကိုယ့်ဘာသာဖုံးဖိရတာ ရင်ထဲမှာ
မှာလှပပြီ ခင်ထားရယ်။

“အော်”

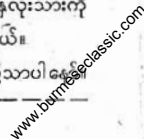
ထား ... တစ်ခွန်းထဲပြောလိုက်သည်။
စစ် ... အော် ... ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပါယ်မျှမရှိသော
မေဋိတ်စကားဖြစ်၏။ သို့ပေမယ့် အဓိပ္ပါယ်တွေအများ
ပါသွားသည်။ ကိုကိုကြီး ... အဖြင့်ခံတာဝန်

ပိုင်းကို ငုံ့ချစ်နေမိတာ သတ္တိကြောင်ပြီး ရင်မဆိုင်ရဲဘူးဆို
လဲ ကိုကိုကြီးဘက်က တရားပါတယ်။ ထားကလည်း ကို
ကိုကြီးကို နေ့တိုင်းတွေ့မြင်နေတာပါ။ ကိုကိုလေးကိုတွေ့
ရတိုင်း၊ ထားနဲ့ ကင်းစိမ်းလွန်းတဲ့လှုပ်ရှားမှု အသစ်အဆန်း
တွေနဲ့ စိတ်ဝင်စားရပေမယ့် ကိုကိုကြီးကိုတွေ့လေတိုင်းမှာ
လေးစားကြည်ညိုစိတ်ပွားလို့၊ ခြေတော်ရင်းမှာ ဝပ်စင်းခစား
လိုက်ချင်တဲ့စိတ်မျိုးနဲ့ပါ။ ဒါကို ထားအစက နားမလည်ခဲ့
ပေမယ့်၊ ခုအချိန်လေးမှာပဲ ထားနှလုံးသားမှာ မိုးကြိုးပစ်
သလိုခံစားလိုက်ရပါတယ်။ ဝင်းထိန်သွားတဲ့ အလင်းရောင်
ထဲမှာ ထားတွေ့လိုက်တာ၊ ထားနှလုံးသားထဲက “အချစ်”
ကဲဒါကို ကိုကိုကြီးအတွက်။

လေးစားကြည်ညိုနေတယ်မှတ်တာ။ ပျော်စရာ
ကောင်းလိုက်တာလို့ မှတ်နေတာ။

ဒီညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အပေါ်မှာထားမိတဲ့ ထား
ရဲ့စိတ်ဝင်စားမှုအတိုင်းအတာဟာ တသီးတသန့်စိဖြစ်ပြီး၊ ခု
ပု ... ထားကိုယ်ထား နားလည်လိုက်ရတာပါ ကိုကိုကြီး
ရယ်။ ဒါပေမယ့် ... ဒါပေမယ့်လေ ... မထိန်းနိုင်လွန်း
လို့ ပွင့်သွားရတဲ့ကိုကိုကြီးရဲ့နှလုံးသားကို ပြန်လည်ဖုံးဖိသွား
ပုံတော့ လပြည့်ညလို ရွန်းစက်သွားရတဲ့ထားရဲ့နှလုံးသားကို
လပေပုံဖမ်းနိုင်လောက်ပါတော့မယ် ကိုကိုကြီးရယ်။

ကိုကိုကြီးရယ် ... မပြောရဲလို့သာပါ

ကိုကိုကြီး ထားတဲ့ချစ်တယ်။ အဲဒါကို ထားသိတယ်။ သိသွားပြီဆိုတာလဲ ကိုကိုကြီးသိတယ်။ ထားပြန်ချစ်တယ် ဆိုတာလည်း ကိုကိုကြီးသိတယ်။ ထားပြန်ချစ်တာကို ကိုကြီးသိသွားပြီဆိုတာလည်း ထားသိတယ်။ ဘာလို့သေးလဲ ကိုကိုကြီးရယ်။ ထားနဲ့ကိုကိုကြီးတဲ့ရဲ့ နှလုံးဘားနှစ်ခုကြားမှာ ဘာတွေခြားနားဟန်တားနေကြသလဲ။ ရုတ်တရက်ပေါ့ပေါ့နော်။ ပကာသနညာနော်။ အလွှာပေါ့နော်။

“ကိုကိုကြီး”

“ပြော ... ခင်ထား ဘာလုပ်ချင်လဲ။ စတော့ချိန်မှာ မှာ သွားကရမှ ခင်ထားပျော်မယ်ဆိုရင်၊ ဒီတစ်ည တော့ ကစွင့်ပေးလိုက်တော့မယ်”

“ဟင့်အင်း”

ထား ခေါင်းခါလိုက်သည်။

ခင်ထားဆိုတာ အချစ်ကို ကြီးကွယ်တတ်တဲ့ အလွန်စိတ်ကူးယဉ်သောကောင်မလေးပါ ကိုကိုကြီးရယ်။

“ခင်ထား အင်္ဂလိပ်သီချင်းတစ်ပုဒ်မှလဲ မရပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုကိုကြီးက အင်္ဂလိပ်သီချင်းအေးအေးလေးတစ်ပုဒ်ကို ဆိုတတ်မယ်ဆိုရင်၊ ကိုကိုကြီးရဲ့မှာ ဖြေးဖြေးလေးပျော်ပြီး ခင်ထားတစ်ယောက်ထဲ ကျချင်တယ်”

ဗလကျော်သူ ... တစ်ကိုယ်လုံးအရည်ပျော်

ကျလေတော့၏။

“ခင်ထား ... မင်းကိုသိပ်ချစ်တယ်”

ခင်ထားလက်ဖျားလေးကို ဆွဲညှစ်လိုက်သည်။ မင်ထားက လက်ချောင်းထိဖုံးနေသော ဇာအင်္ကျီကို ဆွဲပင့်ပြီးမှ သူ့လက်ချောင်းလေးများကို ဗလလက်ထဲထည့်၏။ ကိုကိုကြီးနှင့်ခင်ထားတင်တို့ လက်ချောင်းကလေးတွေချည်းသာ ဆုံဆည်းခွင့်ရတဲ့အချိန်မှာ၊ ဒီအင်္ကျီဇာသားကြီးခြားနားလို့ မနေစေချင်ဘူးလေ။ ကြမ်းရှိတဲ့အရသာကို ကိုကိုကြီး မခံစားရပါစေနှင့်။

လက်ဖျားလေးခုကို တစ်စုတည်ပေါင်းဆုံလိုက်တော့ သံယောဇဉ်ကြီးလေးချောင်း တစ်နေရာမှာ လာပြီကွယ်သလို ခံစားရပြန်၏။ ကိုကိုကြီးက ခြေဖျားကို ဖြေးဖြေးရွှေ့သည်။ ခင်ထားဆီလျော်အောင်ကြည့်ပြီး လိုက်ရွှေ့ရသည်။ ဗလက သီချင်းမဆိုပါ။ ရီဝေကြေကွဲသောမျက်ဝန်းများဖြင့်သာ ခင်ထားကိုကြည့်၏။ ချစ်သူနှစ်ဦးက ပုဝါတစ်ကမ်းမှ တကယ့်ကို ပုဝါတစ်ကမ်းအစစ်။ ခါးကိုဖက်၍ ပခုံးကိုဖက်၍ လက်နှစ်ဖက် ပူးယှက်မြှောက်ထောင်ကာ၊ အမျိုးသား၏ရင်ခွင်ကျယ်မှာ အမျိုးသမီးက မျက်နှာအပ်၍ ကရသော အင်္ဂလိပ်အကမျိုးလည်း မဟုတ်။

ဘာသီချင်းသံမှလည်းမပါ။ ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်း လှသောချစ်သူနှစ်ဦးကလည်း ပုဝါတစ်ကမ်း။ သံယောဇဉ်

လက်လေးချောင်းသည်သာ တစ်နေရာမှာ ပေါင်းဆုံလျှင်၊
ဖြေးဖြေးရွေ့ကာ ကိုယ့်နှလုံးသားမှာ တွယ်နှောင်လာသလို
အချစ်ကြီးကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဖြေလျော့နေကြရသည်မှာ
တူနေတော့လေ၏။

“ကိုကိုကြီး ... မင်းသမီးဒိုင်ယာနာရဲ့အင်္ကျီတွေပျက်
တဲ့အကြောင်း သိလားဟင်”
“သိတယ်”

“ပြောရရင်တော့၊ ခင်ထားရူးပြီလို့ ပြောကြလိမ့်မယ်။
ခင်ထား ဒီညဝတ်တဲ့ဒီဝတ်စုံလေးကို ဒေါ်လာတကယ့်
ရရင်တောင် ခင်ထားမရောင်းဘူး၊ အဲဒီလိုပြောတော့
ခင်ထား ရူးပြီလားဟင်”

“မရူးပါဘူး ခင်ထားရယ်”

“ရေညှိဆွေစွန်းနေလဲ၊ ခင်ထားလျှော်မပစ်ဘူး၊ အင်္ကျီ
လက်ဖျားလေးမှာ ငြိတွယ်နေမယ့် ကိုကိုကြီးရဲ့အင်္ကျီ
အသက်လေးတွေ ပျယ်လွင့်သွားမှာစိုးလို့၊ အိမ်ပျောက်
တာနဲ့ ငလပ်စတစ်အိတ်ထဲထိုးပြီး အသေပိတ်ထားလိုက်
တော့မယ်”

ဗလ ... ခင်ထားလေးကို ကောက်ညွှတ်ကာ
ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက်၊ အဝေးဆုံးတစ်နေရာဆီသို့သာ ဖြေးသွား
လိုက်ချင်တော့သည်။ ယောက်ျားမှာလည်း နှလုံးသားရှိပါ
တယ် ခံစားတတ်ပါတယ် ခင်ထားရယ်၊ မင်းကို သနား

ပျားတဲ့ချစ်စိတ်နဲ့ ကိုကိုကြီးရူးရတော့မယ်။ ခင်ထားရဲ့အင်္ကျီ
လက်မောင်းသားနှစ်ဖက်ကို သူ့လက်နှင့် လျှောက်ထိကိုင်
ပွယ်ပေးလိုက်သည်။

“ဆော်ကြယ်တွေနဲ့ မရဘူးလားဟင်၊ ခင်ထား ဒီပွဲ
ကိုလာတော့၊ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့လက်ဆွဲတာကို
ခံရနိုင်တယ်လို့ ကြိုတောင်းပြီး အင်္ကျီကို လက်ဖျားဖုံး
ချုပ်ခဲ့တာပါ”

ဒီလောက်ဆို ... ကိုကိုကြီး လက်ဖျားချင်း
ပြန်ဖို့အင်္ကျီလက်ကလေးပင့်ပေးလိုက်တာ သဘောပေါက်
တော့ပေါ့နော်။

“ခင်ထားပြန်တော့မယ်”

ဗလ ... လက်ဆောင်တစ်ခုခုပေးလိုက်ချင်
သည်။ ခင်ထားက သူ့အင်္ကျီကို မလျှော်တော့ဘဲ အလုပ်ပိတ်
ပိမ်းမည့်အထဲမှာ ထာဝရနေခွင့်ရမည့်လက်ဆောင်လေးလဲ
ပြန်ဖို့လိုအပ်၏။ ဝဲဘက်လက်သူကြွယ်မှ နဝရတ်လက်စွပ်ကို
ဖွတ်လိုက်သည်။

“မငြင်းနဲ့နော်၊ ခင်ထားအတွက် ကိုကိုကြီးတစ်သက်
လုံးချစ်နေမယ့်အထိမ်းအမှတ်လက်ဆောင်”

ခင်ထားက နဝရတ်လက်စွပ်ကလေးကို ယူ
လိုက်၏။ လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ ရှေးအခါက ကြားဖူးနား
တွေရှိပါသည်။ ရှင်ဘုရင်တို့ မင်းညီမင်းသားတို့ တော

ကစားထွက်ကြ၊ မျက်စိလည်လမ်းမှားကြ၊ ဒုက္ခရောက်၊ ကျေးလက်တောသူမလေးက မသိဘဲစောင့်ရှောက်ကူညီပေး၊ ချစ်သူတွေဖြစ်၊ လက်ထပ်ကြ၊ ကိုယ်ဝန်ရလာမှ၊ နန်းပေးက လိုက်ခေါ်လိုခေါ်၊ ပြန်မည့်သူကလည်း စောစောမိမိတော့မပြန်၊ ကိုယ်ဝန်ရှိကာမှ ပြန်ချင်စိတ်ပေါက်။

“မိန်းကလေးမွေးရင် ဒီလက်ဝတ်ရတနာကို ထုပေးသောက်တော့၊ ယောက်ျားလေးမွေးရင်၊ နန်းပေးကိုလိုက်လာ၊ ဒီလက်ဝတ်ရတနာပြုပြီးဝင်ခဲ့” တဲ့။

ထီးမုနန်းဟန်နှင့်တော့ ပြောမှာပေါ့၊ အဖေဆိုလိုရင်းက ဒါပါပဲ။ သမီးမွေးလျှင်၊ ကိုယ့်သမီးကိုယ်ပေးပါလားရယ်လို့တောင် ပြန်လှည့်ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိ၊ မွေးမှလိုက်လာတဲ့။ ရက်စက်ပြတ်တောက်နိုင်ကြပါဘိပြန်။

ကိုကိုကြီးနဝရက်လက်စွပ်ကို ပေးတဲ့အခါပဲတော့ ခင်ထားအတွက် အမှာရွှေစကားမပါရှိခဲ့ပါ။ မုချရွှေရအောင် ခင်ထားမှာလည်း အထိအရှုမရှိ။ သို့ပေမယ့် ထိရှုကျိုးပဲ့ကြေမ္မာသွားရတာက နှလုံးသားပါ ကိုကိုကြီးရယ်။ ခင်ထား ကြိုးစားပါမယ်။ ခင်ထားတင်ဆိုတဲ့မိန်းမသားပဲ။ စုတ်ပြတ်မွဲတေပြီး အငတ်တေးဆိုက်ရင်တောင် ဒီလက်စွပ်ကို ထုခွဲရင်းနှီးမစားပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ... ခင်ထားတင်ဆိုတဲ့မိန်းမ လူရာဝင်လို့ ဂုဏ်ရှိငွေရှိ၊ တင့်တယ်လာတဲ့ပဲ။

မုချရင်တော့ ဒီလက်စွပ်ကိုင်ပြီးလိုက်လာခဲ့ပါရစေ။ အဲဒီမခါမှာ ကိုကိုကြီးလက်ထပ်ပြီးနေပြီဆိုရင်တော့ အိမ်ပေါက်ကပဲ ရင်ကွဲနာကျပြီးသေတဲ့ အသုဘတစ်လောင်းကို ကောင်းပြန်စွာသြိုဟ်ပေးပါတော့ ကိုကိုကြီးရယ်။

ပြန်ကော်ပြန် - ၀၁၀၀

တစ်... () ကျပ်
၉ ... ပျောက်ဆုံးလျှင်
ကန်မိ နှင့် ... လျှင်ရမည်။

ရာ ဓာမေးပျံအောင်မယ့်လူလား”

ထား... မျက်ရည်ပေါက်ခနဲကျသည်။

ထားက ဆယ်တန်းကို နှစ်နှစ်ဖြေမှအောင်၏။

ထား ဓာမတော်ပါ။ ဉာဏ်မကောင်းတာမဟုတ်ဘဲ ဓာမကျက်တာ၊ စာကျက်ပျင်းတာ၊ စာကျက်ရမယ့်အချိန်တွေမှာ အရွယ်ကြီးဖားဖားနဲ့ ကုံကော်ပင်တွေပေါ်ပဲတက်ပြီး ခြံကြီးကြိုညှစ်ရင်းဆေးရင်း စိတ်လေချိန်တွေချည်းများခဲ့တာဆိုသည်ကို ထားအသိနောက်ကျခဲ့ရပါသည်။

“ထားက အိမ်မှာ ထမင်းချက်ခြင်း၊ အဝတ်လျှော်ခြင်း၊ စတာချိုးတွေပေါ့နော် ... အဲဒါတွေ တစ်ခုမှမလုပ်ရဘူး၊ သားမိကလဲ သုံးယောက်ထဲ၊ ကိုယ့်အဝတ်လောက်ပဲ ကိုယ်လျှော်ပြီး၊ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ် ခူးစား၊ ကိုယ့်ပန်းကန်ကိုယ်ဆေး၊ ပြီးပြီ ... ကိုယ့်တာဝန်လုံးဝကျော့သွားပြီ၊ အမေက ကျန်တဲ့တာဝန်တွေအကုန်နိုင်တယ်”

“မခိုင်းဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“အလိုလိုက်သားပဲ”

“မခိုင်းရက်တာလဲပါမယ်၊ ခိုင်းဖို့မေ့နေတာလဲပါမယ်၊ ထားမှာ အရည်အသွေးတစ်ခုခု တိုးတက်မြင့်မားလာအောင် မြေတောင်မြှောက်ပေးဖို့ အမေက သတိထား”

စင်စစ် ... အဖေဆုံးသွားခြင်းကြောင့် ထားဘဝလေး တစ်ဆစ်ချိုးကျသွားရခြင်းဖြစ်၏။ ကျား၊ ဆက်တက်နိုင်မည့်အထောက်အပံ့ ရပ်ဆိုင်းသွားခဲ့ရသည်။

“ကျောင်းတက်ချင်တယ်အဖေ”

“ကျောင်းမှာ လေးငါးနှစ် အချိန်သွားပြန်ပြီး၊ ပိုရလာတော့ ညည်းလခက ဘယ်လောက်ရမ္မာမို့လို့လဲ၊ ညည်းကို ဘယ်သူက အလုပ်ခန့်မို့လို့လဲ၊ ညည်းက

ရမရှိဘူး၊ လူဆိုတာ နေရင်းထိုင်ရင်းဖြစ်သွားတာပဲ။ လေး၊ ထားတို့ အိမ်ပုတ်ကလေးတွေထဲက အပျိုနို့ယာတစ်ယောက်နဲ့ ကျောင်းဆရာမတစ်ယောက်လူတို့တယ် ...

“သူတို့မိဘတွေက နည်းနည်းပါးပါးပြုစုပျိုးထောင်ထားတာပဲ။ ကျန်တဲ့လူတွေကတော့ ကလေးများကို လိုမွေးလာရင် နို့တိုက်တယ်။ သွားပေါက်တော့ မင်းကျွေးမယ်၊ ငါးနှစ်ပြည့်ရင် ကျောင်းထားပေးပြီးပြီ။ အဲဒါ မိဘဝတ္တရားအကုန်ပဲလို့၊ အဲဒီလောက်ပဲ ဗဟုသုတရှိတာရှိတဲ့ မိဘတွေရှိတယ် ...

“မချစ်လိုတော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ ကိုယ့်သားကိုပဲ သမီးချစ်လိုက်တာ တုန်လို့ပေါ့။ သူများက များစောင်းလောက်လာထိုးရင်တောင် ထင်းချောင်းချိုးလိုက်ရိုက်ချင်တာ”

ထားက အမေပုံစံကို မြင်ယောင်ရင်း ပြောကြော့ကွဲလေးပြုံးရှာ၏။ အမေကို လွမ်းလှပါသည်။ မေသည် ထားကို ဘာတစ်ခုမျှမခိုင်းခဲ့တာ၊ မခိုင်းရက်တာလည်းပါမည်ပေါ့။

“ထား ပျောက်ပျောက်နေတာ၊ ဘယ်သွားနေလဲလဲ၊ ဘူးလား”

“အားအားရှိ ကုံကော်ပင်ပေါ်ပဲတက်နေတာ သေ

သိတယ်”

သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ခါရယ်ကြလေ၏။

“ဘယ်အရွယ်ထိတက်လဲ”

“အဲဒီခြံထဲက ထွက်လာတဲ့နေ့ထိပဲ၊ ပြောင်းကာနီးမှာ တောင် နောက်ဆုံးအနေနဲ့တက်ခဲ့သေးတယ်”

“အံ့ရော”

“အေးကွာ ... မိန်းမသားက ကုံကော်ပင်ထိပ်များ ထိတက်နိုင်တာ၊ ကြား ... ကြားဖူးပေါင်”

“အလေ့အကျင့်ပေါ့။ မိန်းမရယ်လို့ လျှော့မတွက်နဲ့၊ တို့ခြံထဲမှာ အုန်းပင်ကို ရင်ပတ်နှံဖက်မတက်ဘဲ၊ ခြေနှစ်ချောင်းလက်ချောင်းထောက်ပြီး တက်သွားနိုင်တဲ့ မိန်းမတောင်ရှိတယ်”

“ဟောတော့ ... တကယ်”

“တကယ်ပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် ကိုကိုကြီးက တို့ခြံကို စံပြဥယျာဉ်ဆိုပြီး ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ပြီး ပြစားချင်တယ် ပြောတာ။ လူပေါင်းစုံသလောက် အတတ်ပညာပေါင်းကလဲစုံတယ်။ အုန်းပင်များတက်သွားတာကွာ ... အဲဒီမိန်းမက ... စပ်ရင် ခင်ထားနဲ့အဒေါ်တော်မယ် ထင်တယ်။ သုံးဝမ်းကွဲလောက်ရှိမှာပေါ့ ...

“လူက ပိန်ကျစ်ကျစ်၊ အရိုးခေါင်ဂင်နဲ့ပေမယ့် ခပ်သေးသေး၊ အသားကညိုညို၊ ဆံပင်က ရွှေရောင်၊

ပန်းရံလိုက်ရင်းနေပူထဲမှာ အုတ်ခဲသယ်လို့ အပူပူ
ပြောင်းသွားတယ်ပြောတာပဲ”

“ထားရယ် ကြားလိုက်ရမှဖြင့် အဆန်းချည်းပဲ”

“အော် ... ဒါကြောင့်၊ တကယ်ဖြစ်ရပ်တွေ...
စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုတွေထက် ပိုပြီးဆန်းကြယ်ပါပဲ
ပြောတာပေါ့”

“သူ့မှာ ဇလန်နယ်အညိုရောင်၊ ကြိုးရှုံ့နဲ့ ဆေး
ဘိတ်တစ်ထည်ရှိတယ်၊ ခပ်ကြပ်ကြပ်ကွာ၊ အဲဒါဝယ်
အုန်းပင်တက်သွားရင်၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းကသာကြည့်
မျောက်မှမျောက်၊ ပြောရတာပဲ ကန်ဆော့ပါရဲ့”

နိုးနိုးခစ်ခစ်ရယ်သံလေးတွေ ထွက်လာပေ။

“အိမ်ကြီးပေါ်က ဒေါ်လေးနှင်းက သူမ်းထွေး
ဟော တော့ ... အောက်ခြံက အုန်းပင်ပေါ်မှာမျောက်
မျောက်၊ နည်းတဲ့အကောင်ကြီးမဟုတ်ဘူးဆိုလို့ ...”

ထား ဝါကျမဆုံးခင် ဟက်ဟက်ပက်ပက်

လေး ရယ်လိုက်သည်။ အဲသည်ဒေါ်လေးကို မျက်စိထဲ
ယောင်လာသည်။

“ဦးဦးကျော်သူတို့ ကိုကိုကြီးတို့ ကိုကိုလေးတို့
ဆင်းလာပြီးကြည့်ကြတာပေါ့၊ မြဲကြီးပေါ်က
ရတာ သရက်ပင်တစ်ချို့နဲ့ကွယ်လို့ အောက်ခြံ
ပြေးဝင်လာကြတာ ကိုကိုလေးက ဖမ်းထား

မလို့တဲ့”

ထားက ပြောရင်း စီခနဲရယ်ပြန်သည်။

“အုန်းပင်ရင်းရောက်တော့မှ ဒေါ်လေးသိန်းမှန်းသိပြီး
ဒေါ်လေးနှင်းက စိတ်ဆိုးလိုက်တာမပြောပါနဲ့တော့၊
ဦးဦးကရယ်တယ်၊ ကိုကိုလေးဆိုတာတော့ မြဲကြီးပေါ်
ထိုင်ချပြီးကိုရယ်တာ၊ ကိုကိုကြီးကတော့ ခပ်တည်
တည်ပဲ အနားမှာသွားရပ်ကြည့်တဲ့ထားကိုတောင် ရုပ်
တည်ကြီးနဲ့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သေးတယ်”

“ဒေါ်လေးနှင်းက ဘာဖြစ်လို့စိတ်ဆိုးတာလဲ”

“ဒီအောက်ခြံဟာ ထင်ရာကိုဆိုင်းနေတော့တာပဲတဲ့၊ မိန်း
မ အုန်းပင်တက်ရတယ်လို့ အရပ်ရပ်နေပြည်တော်
ကြားလို့မှမလျော်တဲ့”

“အေးလေ ... ဟား ... ဟား ... ”

အရယ်သန်သော သက်နှင်းကြင်က မိမိသံမ

တော့တဲ့ အော်ရယ်၏။

“ထား အဲဒီခြံက ဘာဖြစ်လို့ထွက်လာခဲ့ရတာလဲ၊
နောက်ဆုံး”

“မပြောနဲ့တော့၊ ကိုကိုကြီးပြောသလိုပဲ၊ အတတ်ကျွမ်း
တဲ့လူတွေချည်းဖြစ်လာတော့ မကောင်းတဲ့နေရာမှာ
စံပြုယျာဉ်ဖြစ်လာတော့တာပေါ့၊ ရန်ဖြစ်သံဆဲသံတွေ
ကတော့ နေ့တိုင်းညတိုင်းကြားရလွန်းလို့ စလောင်

၁၀ နေ့နွယ်စင်မြင့်

မထောင်ဘဲ ကြားနေရတဲ့တီဗီနောက်တစ်လှိုင်းလား။ သတ်မှတ်ထားတော့တယ်ထင်ပါတယ် ...

“ဖဲပိုင်းရှိလာတယ်ကွာ၊ ကားကြီးကားငယ်အသွယ် သွယ်တွေထိုးဆိုက်လာတယ်”

“ဟင် ... အဲဒီဖဲပိုင်းက အိမ်ကြီးပေါ်ကျတော့ ပျံ ဘူးလား”

“ရှိတယ်”

“ဘာထူးလဲ”

“ထူးတယ်၊ သူတို့က သူဌေးဖဲပိုင်း၊ ထားတို့ပြုံးကျ တော့ သူဌေးတွေပဲလာကစားတာပေမယ့် ဆင်းရဲသူ ဖဲပိုင်း”

“ဘယ်လိုကွာလဲ”

“သူဌေးဖဲပိုင်းက ဖဲလေးရိုက်လိုက်၊ အစားလေးစား လိုက်၊ စကားလေးပြောလိုက်၊ ရှုံးလဲပျော်ပျော်၊ နှိပ် လဲပျော်ပျော်၊ ငွေရမှုငွေဆုံးမှုကို အဓိကမထားဘဲ ပျော် သက်သက်တဲ့၊ အပျော်သက်သက် ဆိုပေမယ့် ထောင်နဲ့သောင်းနဲ့ချီပြီးလဲ ရှုံးတာနိုင်တာနော်၊ သေ ဂဏန်းဆိုတာ သူတို့အတွက် အာပလာ၊ သူတို့ကျ တော့ လောဘမပါဘူးတဲ့”

“ဟာသပဲ”

“တို့ခြံထဲကပိုင်းကကျတော့ လောဘကြီးတာပဲပဲ”

ကွ၊ ရှုံးရင်၊ တောက်၊ တက်၊ ကျွတ်၊ ဟင်း၊ ပြူး၊ တွေ ဖြစ်ကုန်ရော”

“ဘာတွေလဲ”

“သက်ပြင်းချတာ၊ မကျေနပ်တဲ့လေမှုတ်သံ”

“အော် ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

“ခိုင်တဲ့လူကလဲ ထိုင်ရက်ကနေ ခုန်နေတာ ဈာန် ပျံသလားမှတ်ရတယ်”

ရယ်ကြရပြန်၏။

“အော်သံတွေလဲထွက်၊ တစ်ခါတစ်ခါကျ ငြိမ်နေ လိုက်တာ တရားစခန်းလိုပဲ၊ ပုံမှန်မရှိဘူး၊ တော် ကြာရန်ဖြစ်ကြရော၊ ဆိုးတာက အဲဒီလိုကားတွေနဲ့ လာကြတဲ့ထဲက တချို့က၊ ခြံထဲက မိန်းကလေးတ ချို့ကို မျက်စိကျတာ”

“ကြိုက်ပစေလေ၊ ဒါဟာ လောကသဘာဝပဲဟာ”

“ဘယ်သူက အတည်ယူမှာလဲကွာ”

“ဒါဆိုလဲ ထင်းချောင်းနဲ့လိုက်ရိုက်လေ”

“တို့ခြံထဲမှာ တော်တော်ကြီးချောင်လည်စပြုတဲ့လူတွေ ရှိသလို ငတ်လုနီးပါးစုတ်ပြတ်နေတဲ့သူတွေလဲ ရှိ တယ်ကွာ။ မဝတ်နိုင်ဘူး၊ မစားနိုင်ဘူး၊ ဝတ်ချင် စားချင်တယ်”

“သဘောပေါက်ပြီ”

“ဦးဦးက တစ်ယောက်ကို ဆယ်သိန်းစီပေးပြီး တောတစ်ခု”

“ဘယ်နှစ်ဦးလဲ”

“ဆယ့်ရှစ်ဦး”

“မြတ်စွာဘုရား၊ သိန်းတရာရှစ်ဆယ်”

“သူ့မြဲက သိန်းတစ်ထောင်လောက်တန်နေပြီတဲ့”

“ကိုယ့်ခြံကိုယ် ... သိန်းတစ်ရာရှစ်ဆယ်ပေးပြီး ဝယ်ယူရတဲ့သဘောပဲနော်”

“ဒါတောင် လွယ်လွယ်ကူကူမယ်ကြတာမဟုတ်ဘူး၊ ရုံးပြင်ကနားနဲ့၊ ရှေ့နေနဲ့ဝတ်လုံနဲ့၊ ရဝတနဲ့ နဲ့၊ တရားသဖြင့်လုပ်တာတောင် ခက်ခက်ခဲခဲလှတာ”

“ရှင်လဲ ဆယ်သိန်းတော့ပေါ့”

ထား ခေါင်းခါလိုက်သည်။ မျက်စိညှပ်ပေး

ခနဲကျ၏။

“ဟာ ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အမေယူသွားတယ်”

“ဒါကို ရှင်က နှမြောတော့လား၊ ကိုယ့်အမေ”

“အမေက ယောက်ျားယူသွားပြီ”

“ဟောတော့”

မည်သူမျှ မရယ်နိုင်ကြတော့ပါ။ ထား

|| ဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ကျုပ်က သနားတဲ့အကြည့်နဲ့ ဝိုင်းကြည့်မနေကြနဲ့”

ထားက မျက်စိညှပ်ပေးပြီး အဟဲဟဲရယ်၏။

မျက်လုံးတွေအားလုံးက လွှဲပေးလိုက်ကြသည်။

“ခု ... ကျုပ်အလုပ်ချင်ဆုံးတစ်ခုရှိတယ်၊ ဘာလဲ သိလား”

ထားက ကျဆဲဖြစ်သောမျက်စိတွေကို အပြုံးနှင့်သိမ်းရင်း မေးသည်။

“ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ တို့ပါ ဝိုင်းလုပ်ပေးမယ်”

“ရှင်တို့မကူညီနိုင်ပါဘူး”

“တစ်ယောက်အားနှင့်ယူသော်မရ၊ တစ်သောင်းအားနှင့်ယူသော်ရ၏တဲ့ကွ၊ တို့အဖွဲ့ကငါးယောက်တောင်ပဲ”

“ကျုပ်က ... ”

“အင်း”

“ခြံထဲက ကုံကော်ပင်ကို သွားတက်ချင်တယ်”

“ဘုရားရေ”

“ဒီတစ်ခါတော့ ကိုကိုကြီးကိုချောင်းကြည့်ချင်တာပါ”

မေ၊ ကြော့၊ သက်နှင့်ဝေတို့ ရင်ဘတ်ကလေးတွေကို ကိုယ်စိမိလိုက်မိကြလေတော့၏။

လှဝင်းတို့အိမ်မှ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးမှာပျက်က
 “နော်ချမ်းသူ” ... တဲ့။ ကရင်မလေးတဲ့၊ ခကားပေါ်
 လျှင် သူ့ကိုယ်သူ “ချမ်းသူ” ကလေး ... ဟု ထည့်ပေး
 တတ်သည်။ ဖြူဖြူစင်စင် သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်လေး။ အပူ
 အမောင်းလေးမြင့်မား၍ ရှည်သွယ်ပါးလျားသည်။ ငေးရှုံ့
 နည်းနည်းကြီးချင်၏။ မျက်နှာ ... အထက်နှင့်ထောက်
 နည်းနည်းတိုသည်။ စေ့စေ့ကြည့်လျှင်တော့ မျက်နှာပေါ်ပေါ်
 ပြစ်ချက်တွေထွက်လာမှာပေမယ့် ... ရုတ်တရက်ကြည့်လို
 ကတော့၊ အသားဖြူဖျဉ်းတစ်ပြေးဆိုသလို၊ သူ့သွယ်သွယ်
 ပါးပါးကိုယ်လုံး၊ လက်ချောင်းဖြူဖြူသွယ်သွယ်လေးများဖြင့်
 ကြည့်ကောင်းကာ သန့်ပြန့်နေ၏။

လှဝင်းအမေ အသင်အပြကောင်းလွန်းလို့၊ ကျွန်
 ကျေးသိမ်မွေ့စွာပြောဆိုဆက်ဆံတတ်ခြင်းကိုလည်း ကျွန်
 ကျင်နေပြီ။ အဲဒီကောင်မလေးကို အသုံးချဖို့ လှဝင်းက
 မှုကို ဖြောင်ဖွင့်ပြောပြီး အကူအညီတောင်းရ၏။
 “ဟဲ့ ... လျှို့ဝှက်သဲဖိုဝဲ၊ လုပ် ... လုပ်၊ ပြီးတော့
 လဲ ရှင်းပြတာပေါ့၊ မကောင်းကြံတာမှမဟုတ်တာ။
 မေမေလဲပျော်တယ်”

လှဝင်းတို့အမေက အဲသည်လို အမေမျိုးနဲ့
 သည်။ လှဝင်းတို့ကို သူငယ်ချင်းပေါင်းပေါင်းသည်။ မဟုတ်
 နွေးလို့ကောင်း၏။ ခုခေတ်အမေတွေလည်း ကိုယ့်အသက်

ကိုယ် မေထားကာ သားနှင့်သမီးနှင့်မှ ရွယ်တူလိုသဘော
 ပိုက်ထားရတော့သည် ထင်ပါရဲ့။ ဒါမှသာ သားတွေသမီး
 တွေကို မျက်ခြေမပြတ်ဘဲ မကောင်းမြစ်တားဖို့၊ ကောင်း
 ပျာညွှန်လတ်ဖို့၊ အတတ်လည်းသင်စေဖို့၊ ပေးဝေနိုးရင်းဖို့
 ရုဆောင်းရင်း ကိုယ်သဘောကျနှစ်ခြိုက်သည့် ဥစ္စာပေါရုပ်
 ချော၊ အလိမ္မာ၊ အိမ်ပါ ... ဆိုတာမျိုးနှင့် ထိမ်းမြားခြင်း
 အမှု အထမြောက်အောင်မြင်စေဖို့ ... စီရင်ဖန်တီးနိုင်မှာ
 ဖြစ်လေသည်။ ခုခေတ်မှာ အမေလုပ် ... သားသမီးနှင့်
 မျက်ခြေပြတ်လျှင် အုပ်ထိန်းရအလွန်ခက်တတ်လေ၏။ လှ
 ဝင်းအမေကတော့ လှဝင်းထက်တောင် ပိုငယ်သေးလားထင်
 ရအောင် စိတ်ပျိုလျက်၊ သားသူငယ်ချင်းတွေပါ သူ့သူငယ်
 ချင်းဖြစ်နေတော့သည်။ ဒါကြောင့်လည်း လှဝင်းလိုလူလယ်
 တစ်ယောက် မပျက်မစီးဘဲ ဆရာဝန်လောင်းဖြစ်လာတာ
 ထင်ပါရဲ့။

“မင်္ဂလာဆောင်မှာ ပန်းကြဲဖို့၊ သူတို့ခေါ်ပေးတဲ့ မိတ်
 ကပ်ကိုမကြိုက်လို့လေ ... ဒီကခင်ထားတင်နဲ့ပြင်
 ပါရစေ”

လှဝင်းအမေက ဆိုင်မှာလိုက်ခေါ်ပေးသည်။
 ဆိုင်ရှင်ဆီမှာ နေရက်ကိုပြော၍ ကြိုပို့ဖို့၊ အချိန်တွေ နေရာ
 တွေပြောတော့ ခြံချင်းက မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်နေ၏။ တာ
 က ကိုယ်ပိုင်ဆိုင် မဖွင့်နိုင်သေးပါ။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြော

ရွာမိ နို့စားနွယ်မိခြင်း

ဖွယ်ကောင်းတို့ကို လာကြိုလာခိုခိုင်းပြီး ထိုင်ပြင်ရလောက်
အောင်လဲ မိတ်မမှားသေးပါ။ နာမည်ကလေးက ခုမှရမိ
ဒီခိုခိုမှ အလုပ်မထွက်ရသေးပါ။ သို့သော် ... မိတ်ကပ်
နှင့်ဆံထုံးမှာ ထားအတော်ခုံခို ဆိုင်ရှင်က ဖူးဖူးမူတ်ထား
ခြင်းကိုခံရသည်။ လစားဘင်မက်၊ အပြင်ထွက်လိုက်ပြင်
ပေးရလျှင် အဲသည်ထဲမှ ထားကို အနွှေးကျခွဲစေပေးမိ
မိတ်ကပ်နှင့်ပစ္စည်းတွေကိုတော့ ဆိုင်မှကုန်အိ။

မင်္ဂလာဆောင်က ညနေခြောက်နေရီတဲ့။ ဒီ
ခေတ်က ထားက ဆေးနာရီမှာ စလိမ်းမည်။ ဆံထုံးကို သိပ်
ထူးထူးခြားခြားမထုံးပေါ့က ငါးခက်မှာပြီးမည်။ ဆံထုံးပါ
လုံးရလျှင်တော့ ခြောက်ပင်ဆိုးမပဲပြီးမည်ဆိုတော့ ... လို
လှမယ်မယ်။ ညနေသုံးနာရီခွဲမှစ၍ အေးအေးဆေးဆေးလိမ်း
ကြိုက်ဆေးတောင်း။ နားနားနေနေလုပ်၊ အလုပ်ပြီးလျှင် လမ်း
ခြတ်ကူးပြီး ကိုယ့်ခြံထဲဝင်လိုက်ရုံခို ဆိုင်ပြန်လာခရာမလို။
အစီအစဉ်က အကွက်ဆုလျက် နော်ချမ်းသူလည်း သူ့တစ်
သက်မှာတစ်ခါ အလှဆုံးအပြင်ခံရမှာကို ထွန်ထွန်လှူးအော်
လျှပ်၏။ ထား ပြင်ဆင်နေတုန်းမှာ၊ လှဝင်းအမေက အဂိုဏ်
အကြည့်ကြည့် စကားတပြောပြော လှဝင်းနှင့်ဖရက်တို့မှာ
အစားအသောက် လာချပေးကြသည်။ သူတို့ပါ လူမျိုးဒီမိုင်း
အားတွေနှင့် မသိနားမလည်ပုံဖမ်းကာ အနားကပ်နေ၏။

“ဒါက သားလေ၊ လှဝင်းသော်၊ သောတိုဦးလေး”

ဒေါ်လေးတို့က လှဝင်းပဲခေါ်တယ်။ မယ်ဒီကယ်မှာ
(Medical) ပါတ်တူး (Part II) တက်နေပြီ။ ခု
ကျောင်းပိတ်ထားလို့ အိမ်မှာတွေ့ရတာ ...

“မျက်စိနောက်လဲ သက်သာနေတယ်။ ကျောင်းသာ
ဖွင့်ရင်၊ သူက သွားအိပ်လိုက်၊ ဒီလာအိပ်တဲ့ သူ
သူငယ်ချင်းတွေကို ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးလိုက်နဲ့ ...
“သူတို့အကျက်တာကလဲ တစ်ပြုကြီးရွှေနေတာ၊ ဒါ
က သားသူငယ်ချင်း၊ ဒေါ်လေးတို့နဲ့ တူလိုသားလို
ခင်နေတော့ သားပဲဆိုပါတော့ ...

“ဒီဘာတွေက နိုင်ငံခြားမှာ နေတာ၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်
ကျော်၊ သူ့အရင်ပြန်လွတ်ပြီး၊ ရန်ကုန်မှာ မြေဝယ်
တိုက်ဆောက်ခိုင်းထားတယ် ...

“အဖေ ကွန်ထရက် (Contract) နေလို့ ပြန်လာရင်
အဆင်သင့်တက်နေနိုင်အောင်၊ သူလဲ ခုမှပြန်လာတာ၊
အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်အတွင်းမှာ၊ မြန်မာပြည်ကို သုံး
လေးခေါက်တော့ ပြန်တာပေါ့ ... ဖရက်ဒီတဲ့၊ သူ
တို့မျှင်း ... ဖရက်လို့ခေါ်ကြတယ် ...

“မြန်မာနာမည်ရှိပါတယ်၊ ဘယ်သူ ... သား”

“နေထက်ပါ”

“ရှင်”

ထား ... လွန်ခနဲ လှည့်ကြည့်ဖြစ်လိုက်တာ။

အို ... ဘယ်လိုကြည့်နေတာလဲ။ ချက်ချင်း မျက်နှာပြန်လှဲပြီး ရင်ထဲက ဝမ်းဒိုင်းမြည်တော့သည်။ တစ်ဖက်ဘက်ပါးပြင်ပေါ်တင်နေရသော ထားလက်ချောင်းလေးတွေက စက်လာသည်။ မြေးမြေးဆတ်ဆတ်၊ မသိမသားလေးတုန်းက ဘာဖြစ်တာလဲ။ ခါဟာ ... ဒီလိုခံစားစရာလား။ ပွဲလှူပွဲထိုင်တက်ရမည့်သူကလေးမျက်နှာပေါ် အမှားအယွင်းအပြားအမဲခိုင်ပါ။ မှားသွားပြီးလျှင် ပြန်မျက်လို့ရတာမဟုတ်။ မျသည့်တိုင် ... ဒကာဝင်းတာမဟုတ်။ တစ်ချို့လဲ လက်လှည့်ကာ လှပအချိုးကျသွားရမည်ဖြစ်၏။ ခုလို စိတ်လှုပ်ရှားပုံမျိုးနှင့်ဆိုလျှင် မှားယွင်းတော့မည်။ ထား ... ဘေးကလေးခုန်ကလေးမှာ ခဏထိုင်လိုက်ရ၏။ စိတ်ကို ငြိမ်အောင်ကြိုးစား၍ တည်ဆောက်ရသည်။ ဘယ်နေရာလို့သေးလဲ ... ကြည့်သလိုလိုနှင့် ပန်းကြဲရမည်ဆိုသောကလေးမလေး။ မျက်နှာကို ဟိုသည်ငဲ့ကြည့်နေလိုက်ရသည်။

“အအေးလေးသောက်ပါဦး”
“ဟုတ်”

အမိန့်တစ်ခုလို မလွန်ဆန်နိုင်စွာ လှမ်းယူရင်း မော့သောက်တော့ သီးမလိုဖြစ်သည်မို့ မနည်းကြီးထိန်းလိုက်ရသည်။ ဘယ်လိုအကြည့်ချီးကြီးပါလိမ့်။ ထားနှင့် ကျော့နဲ့ ပိုင်းလောက်လေး မျက်ဝန်းချင်းဆုံလိုက်တာမှာ၊ သူ့မျက်ဝန်းတွေက သူ့ထံမှ ခုန်ထွက်လာကာ ထားမျက်အိမ်တွေကို

ကျန်းထိုးဖယ်ရှား တိုးဝင်လျက် ရင်ခေါင်းထဲထိရောက်လာလားထင်ရသည်။ ရင်ထဲ ... မုန်းတိုင်းမွေ့သလို ရှေ့ထမ်းလှုပ်ရှားပြီး ပြန်ထွက်သွားတော့ လစ်ဟာ၍ကျန်ရစ်ခဲ့ပုံများ။ သူ့နှာမည် “နေထက်” ... တဲ့။ သက်ပြန်ပြောတဲ့ “နေထက်” လား။

အအေးတစ်ဖန်ခွက်သာ ကုန်သွားသည်။ လူက ဆောက်တည်ရာမရသေး။ သို့ပေမယ့် ... သူများအိမ်လာပြီး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေဖို့ မဟုတ်သည်မို့ ဆံပင်ဟို တောင်ခြီးသင်ရတော့သည်။ ကောင်မလေးက ဆံပင်တိုဟိုလေး။ ငယ်ထိပ်ပေါ် သရဖူလေးတင်လို့လဲမလှ။ ဘေးသို့ ကားနေသောမေးရိုးကိုလည်း ဖုံးချင်သည်။ မေးရိုးကို အနီပိုင်းရောင်ပါးပါးသုတ်၍ မျောက်ထားပေမယ့် စိတ်မချရပါ။ ဒါက တိုက်ရိုက်မြင်ရမည်အလုပ်မျိုး။ လူကို အကောင်အထည်လိုက် အလှကြည့်ရမည့်ကိစ္စကြီး။ ဓာတ်ပုံရိုက်တာ တီပီရိုက်တာ ခီဒီယိုရိုက်တာဆိုလျှင်တော့ သည်ပါးရိုးကို အနီပိုင်းရောင်ပါးပါးသုတ်ရုံဖြင့် လုံလောက်၏။

“ဆံပင်ဖားလျားချရင် မင်္ဂလာဆောင်ရှင်က ကြိုက်ပါ့မလားရှင်”
“ကြိုက်တယ်၊ ကြိုက်တယ်၊ လှရင်ပြီးရော၊ သူတို့ အယူမသီးပါဘူး”
“ဒီလိုဆို ဖားလျားကလေးချလိုက်မယ်”

ကျောလယ်လောက်ရှိသော ဆံပင်တူတစ်ယောက်
ဆောင်းရသည်။ အပေါ်ပိုင်းကလေး နည်းနည်းခွဲယူ၊ ပိုမို
ပုံဖော်၍ စည်းနှောင်း၊ အောက်ပိုင်းက ဖားလျားဝေဝေ ပါ
ပါးပါးချလိုက်တော့ သရဖူလေးဆောင်းလို့လည်း လှပ
သည်။ မေးရိုးကားကားလေးလဲပျောက်ကာ မျက်နှာ
ဆောင် သွယ်ပောင်ယောင်နှင့် အလွန်အလွန်လှသွား
သည်။

“ကြိုက်ရဲ့လား”

“ကြိုက်တယ် ... အရမ်းလှတာပဲ”

“ဒါဆို ... ကျွန်မပြန်တော့မယ်”

“ဒီပစ္စည်းတွေ ... ”

ထား စိုက်သုံးပေးထားရသော ဆံတူရှိသူပဲ။
စိန်တူသရဖူလေးရှိသည်။ ပြီးဆော့ ... ရုရှားစိန်ကို
နှင့်လုပ်ပြီး ရွှေရည်စိမ်ထားသော လက်ဝတ်ရတာတွေလည်း
ပါ၏။ တန်ဖိုးမကြီးလှပေမယ့် နွန့်ပစ်ခိုင်းလောက်အောင်လှပ
တန်ဖိုးမသေးပါ။ ဒါတွေ ပြန်သိမ်းရမည်။

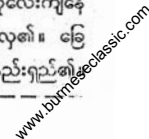
“ဆိုင်လာပေးရမှာပေးရင်လဲ ကျွန်မဆီလာပေးလို့
လို့ရပါတယ်။ ညတွင်းချင်းပြန်ပေးဖို့မလိုပါဘူး။
နက်ဖြန်မှပေးပါ။ မနက်ဖြန်က ကျွန်မ အလုပ်မှာ
နေ၊ ကျွန်မ ဆိုင်မသွားပါဘူး။ ဘယ်အချိန်ပေးပါ
ရပါတယ်၊ သန့်ဘက်ခါ ကျွန်မ ဆိုင်သွားတော့

ယူသွားလို့ရပါတယ်”

... စာလို့များ လောကွတ်ချော်ပြီးပြောမိပါလိမ့်။

... ဝင်စစ် ... ဒီလိုပဲပြောရမည်ထင်သည်။ ဒါဟာ အထူးအ
မြင့်အရေးပေးတာလဲမဟုတ်၊ သာမန်သာသာရယ်။ သာမန်
... ဆော့- သူတို့ဆိုင်ကို သွားအပ်ရမည်ပေါ့။ ဒီလောက် ခြံ
ရှင်းမျက်နှာချင်းဆိုင်နေတဲ့ဟာ၊ ထားဆီလာပေးဖို့ပြောမိသော
... သာမန်သာသာ စကားလုံးတွေဟာ မလွန်ဘူးထင်ပါသည်။
... နှင့်ထဲမှ ဝုန်းခြင်းကဲ့မုန်တိုင်းက မရပ်ချင်သေးသည်မို့ မျက်
လွှာကိုလည်း ချချင်၊ ခေါင်းကြီးပုံပြီး ရှက်နေရမှာလည်း
ပျက်ဖို့ကောင်း၊ လူလားမမြောက်ရာရောက်သည်။ မျက်နှာ
... မော့ မျက်လွှာချချနှင့်ဆီတော့ မျက်ကြောဝင်းကလေးတွေ
... ဟာလွင်လျက် အလှပန်တီးရှင်မလေး၏မျက်နှာအလှက မီး
... လှိုးပြသလားထင်ရအောင် လှပတာပဲ။

အလှပန်တီးရှင်မလေးမို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မလှလှ
အောင် ပြုပြင်ထားလို့များ ဒီလောက်လှနေသလား တွေးစ
ရာရှိ၏။ တချို့ ... မိတ်ကပ်ပြုပြင်ခြင်းအမှုကို တစ်နာ
ရိုးပါး ပြုစုရယ်မှုန်းပြီးမှ ဘာမှလုပ်မထားသော သဘာဝ
... မလှလိုမျိုးထွက်လာအောင် ဖန်တီးတာရှိ၏။ အဲသည်လို
... ဖန်တီးထားသလား။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ စုစုလေးကျနေ
သော ခြေဖဝါးနှစ်ဖက်သည် ဖွေးဖွေးစင်စင်ရှိလှ၏။ ခြေ
... သည်းနှိမဆိုးပေမယ့် ခြေသည်းလေးတွေ နည်းနည်းရှည်၏။

ကောကောလေးတွေဖြစ်နေသည်။ ခြေသည်းရှည်လေးတွေမှာ
 မှာ ချေးညှော်ကင်း၏။ သန့်သန့်လေး။ ခြေချောင်းလေး
 ကလေးလှ၏။ ထိုင်ခုံမှာ လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ထားသည်မို့ လက်
 ခုံလေးတွေကြည့်တော့လည်း ဖွေးဖွေးညွှန့်နှင့် အကြောကြော
 ပြိုင်ထတာမျိုးမရှိ။ မို့မို့အစ်အစ်ကလေး။ လက်ခုံကပေး
 တွေသာ အကြောမရှိလို့အစ်နေတာ။ ကိုယ်လုံးလေးကျား
 သွယ်သွယ်ပါးပါး။ ဝတ်ထားသောအင်္ကျီလေးကို။ နေထိုင်
 ဘာသားမှန်းမခေါ်တတ်ပေမယ့်။ အိအိတွဲတွဲလေးမို့ ချစ်ဖြူ
 လေး။

အရောင်နုနု အသွေးမိန့်မိန့်မို့ လုပ်လီလုပ်လီ
 ကလေး။

ထားက မတ်တပ်ကလေးထရပ်လိုက်သည်။
 အလှပြင်ပစ္စည်းတွေထည့်သော သေတ္တာလေးနှစ်လုံးကိုဆွဲ

“ကျွန်တော့်ကိုပေး”

နေထက် ... လူမတတ်ဆွဲယူ၍ ပေးလိုက်
 ရသည်။ ထားဘေးမှ အလှပြင်သေတ္တာနှစ်ခု၊ ဘယ်တစ်
 ညာတစ်လုံးဆွဲလျက် ကိုယ်ရံတော်တပ်မျိုးလေးလုပ်ပြီး လိုက်
 ပါလာသည်မို့ ထား ခြေလှမ်းတွေမှားရသည်။ “နေပါ”
 ပြောဖို့လဲ သတိမရ၊ ကိုယ့်ခြံထဲဝင်တော့လဲ သူ့နောက်
 ပါလာ၊ အိမ်ထဲရောက်သည်ထိဆိုတော့ မေက မျက်လုံးဖြူ
 ပြူးလေးနှင့် ကြို၏။

“ထိုင်ပါဦးလား”

ပြန်မည့်ပုံမပေါ်သူကို ဒီလောက်မှ လောကွတ်
 လုပ်လျှင် အားနာစရာကြီးမို့၊ တစ်ခွန်းခေါ်ရသည်။ မပြန်
 ဖူးသူက ရွှေခနဲ ဝင်ထိုင်၏။

“ဒါ ... မေလေ၊ မေသိဂီရည်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“မေ ... ရှေ့ခြံက”

ထား ဒီနေ့ညပိုင်း ရှေ့ခြံက ပန်းကြဲမည့်ကောင်
 လေးကို ပြင်စရာရှိတာ မေသိပြီးသား။ ရှေ့ခြံကဆိုရုံနှင့်၊
 အလှပြင်သေတ္တာကြီးနှစ်လုံး ဆွဲလိုက်လာတာနှင့် ပေါင်း၍
 တောပေါက်လိုက်သည်။

“ကိုနေထက်တဲ့”

“ကိုနေထက် ... ”

သက်ပြောထားလို့ ကြားဖူးနေရသော ဇာတာ
 ယံက နာမည်တင်ညွှန်၊ ကိုယ့်ဘာသာကဗျာဆန်ပြီးမှည့်တာ
 က နေရုံ၊ နိုင်ငံသားစိစစ်ရေးကတ်ပြားလုပ်တော့ နေထက်
 မှီသောပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဒီပုဂ္ဂိုလ်မှလွဲ၍ မည်သူဖြစ်နိုင်ပါဦးမည်
 နည်း။ သူ ... ရှေ့ခြံမှာနေလို့လဲ ဒီလောက်ဒီအိမ်အကြောင်း
 သိတာ ဖုန်းတွေဆက်နေနိုင်တာဖြစ်မည်။ မေက ထားလို
 မျက်နှာကြီးတွေ ပူထူမနေသူမို့ နာမည်တွေအားလုံးကို သ
 ဝီရလိုက်သည်။

“ကိုနေထက်က ပျော်တတ်ပုံရတယ်နော်၊ ဖုန်း...
ရင် ရယ်စရာပြောတတ်တယ်”

သွားပါပြီ။ ထား ... ရှက်အားနာနှင့် ပျက်
နာကြီးပုကာ ဘာပြောရမှန်းမသိ၊ ငူငူကြီးရပ်နေ၏။ ...
လူတစ်ယောက်ကို တစ်ကြိမ်တွေ့ရုံနှင့် ဒီလောက်
ပျက်တာ၊ မေ ... ဒီတစ်ခါပဲတွေ့ဖူးသေးသည်။ မေပေး
ဝင်ထိုင်နေပြီဖြစ်ပါလျက်၊ ထားက မထိုင်နိုင်သေးပါ။

“ထိုင်လေ ထားရဲ့ ... ညောင်းလာလို့လား”

ပြောမှ ... ထားက ဝင်ထိုင်ဖြစ်သည်။

“ကိုနေထက် ... အအေးသောက်ပြီးမှပြန်ချော”

“နေပါစေ၊ မခင်ထားတင်ကိုတိုက်ရင်း အိမ်ကသေး...
ခွဲပြီ”

မခင်ထားတင် ... ဆိုသည့်အော်သံကြား...
ထား ... ကိုယ့်အသိစိတ်လေးတွေ ကိုယ်ပြန်ထိန်းလို့ရသလို...
သူက သူ့အလုပ်သူလုပ်တာ၊ အိမ်နီးချင်းတို့ဝတ္တရားအပေါ်...
လိုက်ပို့တာ၊ ခေါ်တာတောင် ကြည့်ပါလား ... မခင်...
တင် ... တဲ့။ ဒါကို ... ကိုယ်က ရှက်စနိုးကြီးလှ...
နေမိတာ ဘယ်လောက်ရှက်စရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

“ဟုတ်တယ် ... မမေသိင်ီ၊ ကျွန်တော်က ...
တတ်တယ်၊ ပြီးတော့ ခင်မင်တတ်တယ်၊ အဲဒါ ...
ဒီအိမ်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်မိတယ်၊ ဘယ်လိုမှမသေတာ

မေ့နဲ့နော်၊ ပျော်တတ်လို့ပါ”

“ရပါတယ် ... ရိုးရိုးသားသားဆို၊ ကျွန်မတို့ကလဲ
ခင်တတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ငါးယောက်လဲ အလွန်
ပျော်ပျော်နေတတ်တော့ ကိုနေထက်တို့ သတိထား
ကြည့်ရင် တွေ့မှာပဲ၊ တစ်ခါတလေ ... ခြံထဲဆင်း
ပြီး စိန်ပြေးတမ်းကစားတာ”

“တွေ့တယ်”

“ဟောတော့ ... ကြည့်တယ်ပေါ့”

“ဖန်ခုန်တာလဲတွေ့တယ်၊ သားရေကွင်းတွေနဲ့ဆက်ပြီး
တန်းထားပြီးခုန်တာ ဘာကစားနည်းမှန်းမသိလို့ ဒေါ
လေးကိုမေးရသေးတယ်၊ ဖန်ခုန်တာတော့ လှဝင်းပြော
တာ၊ အိစ္စတိကတော့ လှဝင်းတောင်မသိဘူး၊ ဒေါ
လေးက ခုခေတ်အိစ္စတ်သိပ်မခုန်ကြတော့ဘူးတဲ့”

“ကြည့်စမ်း”

မေက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ကလေးရယ်လိုက်

“ဆယ်နှစ်ဆယ်တစ်နှစ်သမီးတွေ ကစားတာမျိုး၊ မေ
တို့နှစ်ဆယ်ကျော်တွေ ဆော့နေတာမြင်တော့ အရူး
တွေမထင်ဘူးလား”

“မထင်ပါဘူး၊ ကြက်တောင်တွေဘာတွေ မရိုက်လို့
နည်းနည်းအံ့ဩတာတစ်ခုပါပဲ”

“မြန်မာကစားနည်းတွေ ပိုကြိုက်တယ်။ ထုပ်ဆီးပုံ၊ ရင် လှမပြည့်လို့ ပေါက်စကိုထုံရတယ်။ အညှော်၊ အညှော်ပြေတာမှ၊ လှေရေစိတ်ရော၊ ဟေးဟေးဟဟဟဟားနဲ့ စိတ်ကို လွတ်လပ်ပေါ့ဝါးသွားတာ”

“မောင်လို့နှမလို ခင်မင်တယ်ဆိုရင်၊ ကျွန်တော့်နဲ့ပတ်ဝန်းလပ်ပါချင်တယ်”

“ခါတော့ မရဘူးရှင်၊ ကျွန်မတို့ မိန်းမအုပ်ကပေးထားတာတွေကို တစ်ယောက်တစ်မျိုး စိတ်ကုန်ကြတာဆိုတော့၊ သိပ်ရင်းရင်းနီးနီး မဆင်းလှဲဘူး”

မေကပြော၍ ရိုးသားစွာရယ်နေ၏။ ပွင့်လေး

ပြီး ခင်မင်စရာအကောင်းတာကို အသိအမှတ်ပြုရပါတော့မယ့်၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းကသာခြင်ရလျက်၊ မှန်ပြောင်းနှင့်ကျတော့ ပိုထဲဆင်းပြီး ပေါ်တင်ကြီးချောင်းရမှာ ဒေါ်လေးကိုရှုကာ မနာမို့ ညညမှ ပေါ်တီကိုပေါ်ကကြည့်ရတော့၊ သဲသဲပျော့ပျော့ မမြင်ခဲ့ရတာ၊ ခုတော့ လေးယောက်ကို မျက်ဝါးထဲထဲထဲ ရောက် ပြကုန်မှာ ထင်ထင်ရှားရှားတွေအပြီးမှာ၊ တစ်ယောက်တစ်မျိုးလှကြတာကို ဝန်ခံရပါမည်။ အလှချင်းညီကြည့်ရင် အထဲ ... ထားကတော့ ချစ်ဖွယ်လေးပါ။ ချစ်စရာပဲကောင်းတာ၊ ရင်ခန့်ဖွယ်မြတ်နိုးစရာလေးကို ဖြစ်နေတာ

“ရှင် ... သက်တို့ဆိုင်မှာလဲ သွားပြီးရှိတာ”

တယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေးသူရောပြောသူပါ ပွင့်လေးကြည့်မို့ ရယ်
“ရာလေးများဖြစ်ထွန်းရတော့သည်။”

“ရှင်လုပ်နေတဲ့က ဘာဒီခိုင်းလဲ၊ ခုခေတ်ကောင်လေးတွေနဲ့ ဒီခိုင်းချင်းမဆင်ဘူး”

“မြန်မာပြည်ရဲ့ ခုခေတ်ဒီခိုင်းကို ကျွန်တော်က သိပ်လက်လှမ်းမမီတော့ လုပ်ချင်ရာတွေလျှောက်လုပ်နေတာ ပေါ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေလား”

“ဖြစ်နေတယ်”

“ဟောဗျာ”

ဒီတစ်ခါတော့ ထားပါရယ်ဖြစ်တော့သည်။ နေထက်က သူ့စိတ်များ မြန်မာပြည်မှထွက်ခွာသွားပုံ၊ သူ ... နိုင်ငံခြားသားဖြစ်မှန်းလို့ မြန်မာပြည်မှာ ပြန်မေးတော့၊ ရှိတုန်းကသားဇာတိဖြစ်ပုံ၊ လသားလေးမှာ နိုင်ငံခြားပြန်သွားဖို့မှာကျောင်းနေ၊ ရှင်တစ်ခါလာပြန်ပြု၊ ဆယ်နှစ်ပြည့်မှ နတ်ပုံတင်ပြန်လုပ်၊ ခုတစ်ခေါက်လာမှ နိုင်ငံသားစိစစ်ရေးကတ်ပြားလုပ်ရပုံ ... တွေပြောပြသည်။

“တောထဲမှာ တင်ညွန့်၊ ကိုယ့်ဘာသာကဗျာဆန်မလားမှည့်ကြည့်တာ နေရဲ”

မေတို့က “နေရဲ” ဆိုသောနာမည်ကို နောက်

၅၂၉ မိမိ ဝန်ထုပ်စင်မြို့

ကြံတာနဲ့ ရဟံ ဖြစ်ကြသေးသည်။

“နိင်သံအားစိစိရောကတ်ပြားထဲမှာ နေထက်၊ ဟို မှာတုန်းကတော့ တာတော့ ပရုတ်ဆိုတဲ့ အတိုခေါ်တော့ ဖရက်”

“အဲဒါကတော့ သိသေးဘူး၊ ကျွန်ုပ်တို့မြန်မာပြည်မှာ အဲဒီလောက် နာမည်များရင် သိုးတော်အတူဖြစ်ပါ များဘူး”

နေထက်က အိမ်ရှေ့အိမ်မှာနေတာမဟုတ်၊ ပိုလေးအိမ်မှာ နေနေရင်း မိဘတွေလာရင် အသင့်နေရုံ ပိုဆောက်နေတာတွေပြောပြသည်။ နောက်ဆုံး ... စိတ်ပိုရင်လဲ ခံရတော့မယ် ... ဝန်ခံကာ ယျှော်တတ်သေးပါလေးကို အကူအညီတောင်းပြီး၊ ခင်ထားတင်နှင့် ရင်းချင်လွန်းသည်မို့ အိမ်ကတောင်မလေးကို မင်္ဂလာဆောင်ကြိုမည့်ပုံ ဖန်တီးတာပါ ဝန်ခံစစ်လိုက်တော့သည်။ ကရော။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာ”

“မမေသိကိတို့နဲ့ ခင်ချင်တာပါပဲ”

“ခင်မင်ချင်ရတဲ့အကြောင်းရင်းက”

“ကျွန်တော်ရဲ့ သွေးသောက်ညီမလေးတစ်ယောက်ပါ”

“ငါးယောက်ထဲမှာ ရှိနေတယ်ထင်လို့”

“အမယ် ... သွေးသောက်ဆိုတဲ့ကားလုံးက”

တို့ပိုင်ပါ။ ပြောပါအုံး၊ ရှင်က ဘာတွေဘယ်လိုထင်ပြီး စုံစမ်းနေတယ်ဆိုတာ ...”

“ကျွန်တော့်ကိုခင်တယ်ဆိုမှ၊ သူငယ်ချင်းအဖြစ်လက်ခံတယ်ဆိုမှ ကျွန်တော် ဒါတွေရှင်းပြလို့ဖြစ်မှာ၊ အဲဒါတွေလာပြောတဲ့နေ့မှာ မမေသိကိတို့က ထမင်းတစ်နပ်တော့ကျွေးမှဖြစ်မှာ”

“ဒါ ... ညီအစ်မတွေကြားထဲမှာ တိုင်ပင်ပြီးမှ အခြေဆေးနိုင်မယ်ရှင်၊ ဒီကြားထဲမှာ ... ရှင် ပေါကြောင်ကြောင်တွေလျှောက်လုပ်မနေနဲ့၊ အိမ်ရှေ့ခြံကဒေါ်လေးလဲ၊ တစ်ခါ ... အဲဒီအိမ်မှာ မဟာလာဘာမှန်တဲ့ရားကြွလို့ သွားဖူးရင်းတွေဖူးပါတယ်၊ လူကြီးလဲမနေရ၊ ရှင် ... တော်တော်ဆိုးတာပဲ”

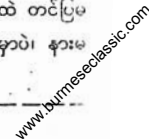
“ကျွန်တော်တို့အားလုံးက လူပျော်တွေချည်းမို့ပါ”

“ထူးပါတော့”

“ကျွန်တော်ပြန်တော့မယ်၊ နောက်တစ်ခါ လာလည်ပါရစေ”

“ဒါလဲ ညီအစ်မတွေကြားထဲမှာ တင်ပြအစီရင်ခံရအုံးမယ်”

“ဖုန်းဆက်မယ်၊ ဒါတော့ ညီအစ်မတွေထဲ တင်ပြမနေနဲ့တော့ ခင်ဗျားတို့ခွင့်မပြုလဲ ဆက်မှာပဲ၊ နားမထောင်ချင်ရင်ချာစ်”

“စိတ်ချ”

နေထက်က မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ပြန်မယ် မခင်ထားတင့်”

“ဟုတ်ကဲ့”

နေထက် ပြန်သွားသည်။ မေက ထားကြည့်သည်။ စိတ်ပျော့မလေး။ ဒါဟာ ဒီလောက်ရှက်နေရာလား။ သူများတွေက သူတို့အကြောင်း သူတို့ပြောရင်း၊ ငိုဖို့သလို မရဘဲ၊ ဒေါသကလေးတွေထွက်နေချိန်မှာတောင် သူက ကိုယ်စားဝင်ငိုပေးနေတတ်သည်ကလေးမ။ ဒီနေ့ည ... အချိန်ရလျှင် ရေအကြောင်းကိုပြောခိုင်း။ အားလုံး ဇာတ်လမ်းကလေးငါးခုပြီးဆုံးသည့်အချိန်မှာ နေထက်ဆိုသော ဇာတ်ထဲမှာ တင်ညွှန်ဆိုသည့်ပုဂ္ဂိုလ်လေးနှင့် ဘယ်သူက ဘယ်လိုသက်ဆိုင်နေမယ်ဆိုတာ ... ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ... ကိုယ်တော်လေးကို ခင်သင့်မခင်သင့်ပေါ့လေ။

လောကမှာ မကောင်းသည့် ယောက်ျားငါးယောက်ရှိတာနှင့် ယောက်ျားတွေအားလုံးမကောင်းဘူး သတ်မှတ်လို့မရ။ သူငယ်ချင်းလောက်တော်မီကတော့ ဝန်လေးစရာ မရှိဘူးမဟုတ်လား။ ကိုယ့်အလုပ်တွေထဲမှာလဲ ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေရှိနေခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား။

“သမီးဝေ ... ဧည့်သည်လာတယ်”

ဦးဘမင်းက ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ထုတ် လှမ်းအော်လိုက်၏။ အိမ်ရှေ့မှာ ထိုးဆိုက်လာသည့် ကားဖြူဖြူ၊ ဖွေးဖွေး လုံးလုံးကြီးကိုလည်း ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာကားမှန်းတောင်မသိတော့။ အရင်တုန်းကနှင့် ကွာပြီလေ။ ဟိုတုန်းကဆို ... ကားမြင်ရုံနှင့် ဘာအမျိုးအစား၊ ကောင်မည်သင့်၊ ညှိ တန်းခနဲပြောနိုင်၏။ ကားတစ်စီးကို ဝယ်ဖို့အရင်း

၅၃၂ ❀ ခန့်ခွယ်စင်မြင့်

ပို့အတွက် စက်ဖုံးဖွင့်ကြည့်စရာမလို၊ ကားကို ပတ်ချာလည် လျှောက်ပြီး အပြစ်အနာရှာစရာမလို၊ တန်ဖိုးကို တန်းခန့် ပြောနိုင်သည်။

ခုတော့ ... မျက်စိများသိစေခဲ့ပြီမို့ ခုလိုလုပ်၊ လှမ်းကဆို သံကဲ့ရွာမမြင်နိုင်ဘာ့တကလံတစ်ကြောင်း၊ နောက်ပိုင်း သုံးပေးဖူးအတွင်းမှာ ဝင်လာသမျှကားတွေနှင့် အလှမ်းဝေးခဲ့ပြန်လဲတစ်ကြောင်း၊ မြို့မြို့ရွေးရွေးလုံးလုံးကြီးကို ဘာကားမှန်းမပြောနိုင်တော့ပါ။

“ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ ... လာပါပြီ”

ဝေ ... ပြေးထွက်လာရအံ့။ ဧည့်သည်ဆိုသူများကို လှမ်းကြည့်သည်။ အော် ... ဦးနိုင်

“ဦးနိုင် ... ကြပါ၊ ကြပါရှင်”

ဦးနိုင် ... ဟု ဝေခေါ်သူက အပျော်တမ်းစာတံပုံဆရာကိုနိုင်မော်။ သူ့ဘေးမှာပါလာသောတစ်ယောက်က စီးပွားရေးကြော်ငြာများရှိကံကူးနေသော ဝါရိုက်တာဦးလွန်းတပ်။ နောက်တစ်ယောက်ကိုတော့ မသိပါ။ အသက်က လေးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိမည်။ ငါးဆယ်ပြည့်ကားနီးခြစ်နိုင်၏။ ဦးနိုင်နှင့် ဦးလွန်းတင်တို့က တီရှပ်တွေ ဂျင်းဘောင်းဘီတွေနှင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပေမဟု်။ အမည်မသိရသေးသောပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကတော့ တိုက်ပုံနှင့် ရခိုင်ပုဆိုးနှင့် အကျအနဆင်မြန်းထားပုံတောက်တော့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးကြီးထင်ပါရဲ့။

“ကြပါဦးဦးတို့ရယ် ... ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဧည့်မခံနိုင်တာ၊ နေရာထိုင်ခင်းကောင်းကောင်း မရှိတာ တောင်းပန်ပါတယ်၊ အဖေကိုလဲ ခွင့်လွှတ်ပါ။ အဖေက လေဖြတ်ထားတော့၊ တွဲထူသူမရှိရင် မထနိုင်ပါဘူးရှင်”

ဝေ ... လက်အုပ်လေးရင်မှာယှက်၍ တောင်းယန်ရင်း သင်ဖြူးဖျာကလေး ခင်းပေးလိုက်သည်။ အိမ်၏ ဧည့်ခန်း (ဧည့်ခန်းပဲဆိုပါတော့၊ အိမ်ပေါ်တက်တက်ချင်း ပထမဆုံးရောက်သည့်အခန်း) မှာ ကုလားထိုင်ဆို၍ အဖေထိုင်နေသော ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပဲရှိသည်။ တစ်လုံးထဲသောကုလားထိုင်က ချေးညှော်ကင်းလျက် ပြောင်စင်နေ၏။ ဆင်းရဲသားဧည့်ခန်းကလေးက ဖုံအလိမ်းလိမ်းတက်မနေဘဲ၊ သပိတ်သန့်ရှင်းနေတာတော့ ဝေလက်ရာပါ။ ဝေတို့မှာ ကြိမ်ဆက်တီလေး တစ်စုံလောက်တော့ ဝယ်နိုင်ပါသည်။ အရင်ကလည်းရှိခဲ့ဘူးပါ၏။ ဝေတို့ပိုင်သောအိမ်ကလေးမှာ မြေကွက်က ပေအစိပ်၊ ပေငါးဆယ်၊ ဘေးတစ်ပေခွဲစီချန်တော့ အိမ်အကျယ်က နှစ်ဆယ့်နှစ်ပေ၊ ရှေ့မှာ ငါးပေချွန်ပြီး နောက်ဖေးလမ်းကြားမှာ အပြည့်ယူလိုက်တော့ အိမ်အရှည်က လေးဆယ့်ငါးပေ။ အဲသည်နှစ်ဆယ့်နှစ်ပေ၊ လေးဆယ့်ငါးပေလေးက ပျဉ်ထောင်နှစ်ထပ်ကလေး။ ဆော့ကွက်တုန်းကတော့ လှလှပပလေးပါပဲ။

အမေမာတော့ အိမ်ကလေးကို ထက်ခြမ်းပြဲပါ။
 ၍ ဟိုဘက်ခြင်းမှာ နှစ်ထပ်လုံး လူငှားတင်ရသည်။ ဧပေါ
 လေးလခလေး သုံးရ၏။ အံ့သည်ကထဲက ဝဋ်ခန်းမှာ ကြို
 ကုလားထိုင်ဆက်တီလိုက်မထားတော့တာပါ။ အလယ်က
 ရံဖို့ တိုင်စိုက်၊ အခန်းခွဲ၊ ဘာညာနှင့် ... ခုတော့၊ ဆယ်
 ပေပတ်လည်လောက်ရှိသည့် ဧည့်ခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ကြို
 ကုလားထိုင်ကို လေးလုံးတစ်ခြမ်းတည်းထား၍ နှစ်ယောက်
 ထိုင်ကို အိမ်ထဲသွင်းလိုက်ရသည်။ နောက် ... အမေချ
 ၏။ နာရေးဧည့်သည်များအတွက် ဖျာခင်းပေးရန် ကုလား
 ထိုင်တွေကို အိမ်ထဲသွင်း၊ ပြန်မထွက်ရသေးမီ၊ အဖေက
 ရုတ်တရက်ကြီး လေဖြတ်သွားသည်။ အဖေအတွက် သော
 ကုဖို့ လူငှားတင်ထားသော ဟိုဘက်ခြမ်းနှစ်ထပ်လုံးကို
 ပြီးရောင်းလိုက်ရ၏။ သစ်သားနံရံလေးတစ်ချပ်သာခြားသော
 လုံးချင်းအိမ်ကလေးကို တစ်ဝက်ရောင်းသည်ဆိုတာ အိမ်ရှ
 စားတွေတောင် ကြားဖူးရုံသာသာပုံရိပ်မဲ့မည်ထင်၏။ ယ
 သည်လိုရောင်းလိုက်ရသည့်အိမ်တစ်ခြမ်းကလေးထဲ ... ကြို
 ဆက်တီပါ ထည့်ရောင်းလိုက်၏။

ဧည့်ခန်းမှာ ... အဖေအတွက် မရှိမဖြစ်ပက်
 လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံး လိုလာပြီဆိုတော့၊ ပက်လက်
 ကုလားထိုင်တစ်လုံးချပြီးသည့်အခါ ကျန်နေသေးသောနေရာ
 မှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသင်ဖြူခင်းလိုက်တာ အကောင်းဆုံး

ဧည့်သည်တွေက သင်ဖြူသန့်သန့်လေးပေါ်
 ပေါ်ထိုင်၏။

“နင့်ကို ကြော်ငြာရိုက်ချင်လို့ လာခေါ်တာ”

“အမလေး ဝမ်းသာလိုက်တာ” ... ဆိုတာ
 ရင်ထဲမှာ အကျယ်ကြီးအော်လျက်၊ လူကတော့ လက်သီး
 လေးနှစ်ဖက် ကျစ်ကျစ်ဆုပ်၊ ရင်မှာ တူတူယုတ်ပြီး ပြုံး
 ပစ်လိုက်ပုံက တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ပျားရည်မိုးကြီးရွာချလိုက်
 သလားတောင်ထင်ရ၏။

ပြောသူက ဓာတ်ပုံဆရာကိုနိုင်မော်ပါ။

“ဒါက ဒါရိုက်တာဦးလွန်းတင်၊ နင်ကြားဖူးမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မြင်လဲမြင်ဖူးပါတယ်၊ တိဗီမှာ အင်
 တာချူးတွေပါတာပဲ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲလဲ ပါတာပဲ၊
 ကျွန်မက ဒါရိုက်တာဦးလွန်းတင်နဲ့ ကြော်ငြာတစ်ခု
 လောက်ရိုက်ခွင့်ရရင် သေတောင်သေပျော်ပြီလို့ ...”

“ကဲ ... ကဲ ... မသေလိုက်နဲ့အုံး၊ ကြော်ငြာလေး
 တစ်ခုတော့ ရိုက်သွားအုံး”

“အို ... အများကြီးရိုက်ချင်တယ်”

“လူဆုအောင်မိတ်ဆက်ပေးပါရစေဦးဟာ၊ နင်ကလဲ
 ကြော်ငြာရိုက်ရမယ်ဆိုတာနဲ့ ကုန်းပေါ်ရောက်လာတဲ့
 ငါးလိပ်”

“ပျော်လွန်းလို့ပါ”

“အေး ... ပြေးပြေးပျော် ပြီး ဒါက မန်နေဂျာကြီး၊ ဦးကားထွန်း၊ အခု အသစ်ထုတ်မယ့် ... ချင်ပင်၊ chimpanzee အားပြည့်အချို့ရည်တစ်ချိုးပဲကွာ။ နွမ်းနယ်ခွဲနွဲနဲ့အတူ နုလဲထလူနာတို့၊ အားကစားသမားတို့၊ သက်ကြီးရွယ်အိုတို့၊ တစ်နေကုန်မနားရဘဲ ပျော်တစ်စုံစုံနဲ့မောနေရတဲ့ အိမ်ရှင်မတို့၊ စာကျက်ရလွန်းလို့ အိပ်ပျော်ပြီး မျက်ခွက်ချိုင့်နေတဲ့ကျောင်းသူကျောင်းသားတို့ ... /

“လို့အပ်တဲ့ခွန်အားကို ချက်ချင်းပြည့်သွားရတော့မယ်၊ ချင်ပင်မိတစ်ကောင်လို ခုန်ပေါက်လျှပ်ရှားသွားနိုင်လားရမယ်။ အဲဒါ ... အဲဒါရိုက်မလို့၊ မန်နေဂျာကြီးက ကြော်ငြာမင်းသမီးတွေက မျက်နှာတွေထပ်နေပြီပဲ။ အသစ်နဲ့ ရိုက်ချင်တယ်ဆိုလို့”

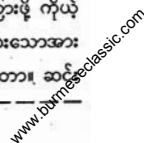
ကိုနိုင်မော်က အစကထဲက ရင်းနှီးပြီးသားပျိုသူက ရှင်းပြ၏။ ဝေက အရယ်မျက်နှာကို မသိမ်းနိုင်ဘဲ အပျော်လွန်နေ၏။

“ငါကလဲ ပြောထားတယ်ကွာ ... ကောင်မလေးလှပပျော်တစ်ယောက်ရှိတယ်။ မိုဒယ်သင်တန်းတွေတာတွေပဲ။ တက်ပြီးပြီ၊ ဓာတ်ပုံရိုက်တာလဲ ဝါသနာပါလို့ ရှိ။ မျှမုန့်ဖိုး ဓာတ်ပုံရိုက်တာနဲ့ ကုန်တာပဲလို့၊ ဝေရို။

ဘစ်တွေတာတွေလဲ သပ်သပ်တက်ထားတာ၊ မော်ဒယ်သင်တန်းတွေမပေါ်ခင်ထဲကလို့၊ မျက်နှာကလဲ ဖိုတိုဂျင်နစ် (Photogenic) ဖြစ်တယ်၊ အချိုးကျတယ်။ အဆင်ပြေတယ်လို့ပြောပြထားတယ် ...

“အဲဒါ ဒါရိုက်တာကြီးက လိုက်ကြည့်တာပဲ၊ ဒါရိုက်တာကြီးရေ ... ရှင်းရှင်းပြောလို့ရတယ်နော်၊ ပွင့်လင်းတာဟာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ဘုရား” ... ။ ရေရင်ထဲ ပူခနဲဆိုသွားရ၏။ ဦးနိုင်ဆိုလိုတာက မကြိုက်ရှင်းရှင်း၊ ကြိုက်ရှင်းရှင်း၊ တစ်ခါထဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောခဲ့။ မျှော်လင့်ချက်တွေပေးပြီး တစ်ခါမှ ခေါ်မရိုက်လျှင် မျှော်ရတဲ့သူ သစ်ကုလားအုပ်ဖြစ်ပြီး လည်ပင်းရှည်ရောဂါနှင့် သေနိုင်၏ ... ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်။ ဘုရား၊ ဘုရား၊ သဘောကျပါစေ။ ဝေ ... ကြော်ငြာလေးတစ်ခုရိုက်ကိုရိုက်ချင်လှပါ၏။ ပါရမုကိုဖြစ်မှာ။ မော်ဒယ်သင်တန်းကို ချို့ချို့တဲ့တဲ့တက်ထားရသူမို့ နေရာတကာလဲ မပါနိုင်၊ ကိုယ့်အိမ်မှာ လူမမာပြုစုနေရတာနှင့် ကိစ္စပြီးနေရသည်။ သင်တန်းဆင်းပြီးသူတွေ လှုပ်ရှားကြသည့်ကဏ္ဍတွေထဲမှာတောင် စုံစေ့အောင်ပါခွင့်မရ။ ကိုယ်က မအား၊ အားတော့လည်း ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားဖို့ ကိုယ့်အိမ်မှာ ဖုန်းမရှိ။ မော်ဒယ်သင်တန်းဆိုတာ များသောအားဖြင့် သူဌေးသမီးမလေးတွေချည်းလိုလို တက်ကြတာ။ ဆင်း

ရဲသားထံမှတက်ကာတော့... ဝေတစ်ယောက်ပဲ ရှိလိမ့်မည်ထင်ပါသည်။

“ဦးအေးထွန်း သဘောကရော”

သူက အလုပ်အပ်သည့်ငွေရှင်ကြေးရှင်မို့ လွန်းတင်က လှည့်မေး၏။

“ဒီလိုရှိတယ် သမီးရဲ့”

ဦးလွန်းတင်က ရိုးသားရင်းနှီးလွယ်ပုံနှင့် သားဟုခေါ်၏။

“တချို့ကမ္ဘာပီပိုင်ရှင်တွေက၊ ဒါရိုက်တာကောင်းမယ်ထင်သလို လုပ်ပါဆိုပြီး ပုံအပ်တာမျိုးရှိတယ်။ တချို့က ဘယ်မင်းသမီး၊ ဘယ်မင်းသားလိုချင်ပါတယ်ပြောတာမျိုးရှိတယ်။ တချို့ကျ ဘယ်လိုအကွက်မျိုးလေးထည့်ရိုက်ပေးပါပြောတာမျိုးလဲ ရှိတယ်။ ခု... ဦးအေးထွန်းကတော့ ကြော့ဩမှာ တစ်ခါမှမမြင်ဘူးသေးတဲ့ မျက်နှာသစ်ကလေးဖြစ်စေချင်တယ်တဲ့”

“ကျွန်တော့်သဘောက မျက်နှာသစ်ဖြစ်ဖို့တစ်ခုထဲပဲ။ ဒီကလေးမက ရှုပ်ကလေးရော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ပါလှပါတယ်။ သူလုပ်နိုင်မလုပ်နိုင်နဲ့၊ ဆရာသင်လို့ရမရ၊ ဆရာပဲဆုံးဖြတ်ပါ။ ကျွန်တော် အလှပြောဖို့မရှိပါဘူး”

“ကျွန်တော်တော့ မျက်နှာတည်ဆောက်ပုံကြိုက်တယ်။

တချို့မိန်းကလေးတွေ ချောကြလှကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ... ခံစားမှုမပါတဲ့ကွက်လပ်ကြီးမျိုးနဲ့လှနေတာ၊ တချို့ကျတော့ သိပ်မလှဘူး။ ဒါပေမယ့် ... မျက်နှာက အဓိပ္ပါယ်တွေအများကြီးထွက်နေတယ်။ ကျွန်တော်တော့ မဆိုးဘူးထင်တာဘဲ”

“ဒါရိုက်တာကြီးကြည့်ဖို့၊ နှင့်ဓာတ်ပုံတွေထုတ်ပြလိုက်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆ ... အိမ်ခန်းထဲသို့ လှစ်ခနဲပြေးဝင်၏။ နိုင်မော်က၊ ဝေကို ဖြစ်စေချင်၏။ ကူညီလို့ရသလောက် ပူညီချင်သည်။ ကောင်မလေး ... ငတ်ပြတ်နေတာတော့ဟုတ်။ သို့ပေမယ့် ဆင်းရဲရှာသည်ဟု ပြောလို့ရ၏။ အဖေပုဆိုးကြီးကို ပြုစုရသေးသည်။ သူ့သား သူ့သမီး သူ့မြေးနဲ့နေနေသော အဖေအစ်မကြီးကို အိမ်မှာ ဇွတ်ပင့်ထားရတယ်။ ဆေးအပြင်သို့သွားလျှင် လူနာစောင့်ကလေးမှရစေ

သူ့သမီးကို ကိုယ်လုံးလှသည် မျက်နှာလှသည် ပြုနေကြသူတွေကို၊ ဦးစာမင်းက မျက်နှာပူစွာ၊ ပူလည်းမပူဘဲ ကြည့်နေရ၏။ အစတုန်းကတော့ ကိုယ်ရှာကျွေးတာ၊ သူတို့သားအမိ၊ အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်၊ ရွှေတွဲလွဲငွေတွဲလွဲ၊ သမီးကလေးက ကျောင်းတက်။ ဒီကလေးမ ငယ်ငယ်

ကထဲက စာထဲစိတ်ဝင်စားမှုက လျော့ပါး၏။ ကျေးဇူးတင်စွာ
ထက် အပြင်စာအပတ်များသည်။ စာဖတ်ခြင်း ဝါသနာ ပို၍
ပါလျက်၊ ကျောင်းစာကျတော့ ပျင်း၏။ အပြင်စာဖတ်မှု
မှာ ဝတ္တု၊ ကာတွန်းမှ၊ ရုပ်ပြုမဟုတ်၊ အခြားဗဟုသုတ
မည်သည့်စာမဆို၊ စာဖတ်၏။ ဗဟုသုတတော့ ကြွယ်၍
အသိဉာဏ်ရှိသည်။ သို့ပေမယ့် ကျောင်းစာကျတော့၊
ပွဲမကျပေမယ့် နောက်နားက အောင်ခဲ့တာချည်း။

“သူလုပ်ကျွေးတာကို ပြန်စားရမယ့်အချိန်”

သည်အတွေးက ဖခင်၏ရင်ကို သည်းတိုက်
ရိုက်ပုတ်၏။ နာကျင်စေ၏။ သို့ပေမယ့် ... တာဝန်
တတ်နိုင်တော့တာ၊ ကိုယ်တိုင်က သူ့တွဲထုမှ ထရပ်နိုင်
တာ။

“သမီးပညာလေးနဲ့ အဖေ့ကို ကောင်းကောင်း
ပြီး ဆေးကောင်းကောင်းကုနိုင်ဖို့ ဘာအလုပ်ထား
ကောင်းမှမရနိုင်ဘူးအဖေ၊ ဗြတ်လမ်းကလိုက်
ပဲပြောပြော၊ သမီး မော်ဒယ်သင်တန်းတက်ချင်
“မော်ဒယ်လုပ်မယ်၊ အဆက်အသွယ်ရရင် ရုပ်ရှင်
ဒီယိုသရုပ်ဆောင်ထိလုပ်ချင်တယ်၊ ဝါသနာလဲပါ
အောင်မြင်ရင်လဲ စားရော”

ရေစကားက ယုတ္တိကျနေ၏။
“ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်းဘယ်မှမရွေ့ဘူးဆိုတဲ့

ကားဟာ အခါခပ်သိမ်းမမှန်ဘူးလို့ မေမေရှိစဉ်က
ဆုံးမခဲ့ဘူးပါတယ်။ သမီး ကြည့်နေတတ်ပါတယ်။
ကိုယ့်ကိုကိုယ်လဲ ထိန်းတတ်ပါတယ်။ ဒီအလုပ်မှာ
ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ တွဲရတယ်ဆိုပေမယ့်၊ အန္တရာယ်
ဆိုတာ ရှောင်ချင်ရင် ကင်းပါတယ်ဖေဖေ ...

“အင်မတန်ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျလွန်းမှ ကိုယ်ကရှောင်
ပါလျက်နဲ့ အန္တရာယ်ဆိုးထဲ ကျတာပါ။ သမီး ဒီ
လောက်ကံဆိုးမယ် မထင်ပါဘူး ဖေဖေ”

“အေးလေ ... မိခင်ကြီး မမာတုန်းကလဲ ပြုစုခဲ့
ရတယ်။ အဖေမမာတော့လဲ ပြုစုရတယ်၊ ခု ...
အဖေကို လုပ်ကျွေးမယ့်သမီးဟာ အန္တရာယ်ကင်းမှာ
ပါ။ ကုသိုလ်ရမှာပါ”

ဖြေတွေးနှင့် စိတ်ချလိုက်ရ၏။ ဒါဟာလဲပဲ
အာဇီဝ တစ်မျိုးပဲလေ။ ဝေက ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်တစ်
လှုပ်လှာသည်။ ဒါတွေအားလုံး ဦးနိုင်ရိုက်ပေးထားတာ
ပါ။ ဒါရိုက်တာနှင့်မန့်နေကျာတို့က ဓာတ်ပုံတွေကိုကြည့်

“ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ စမ်းကြည့်တာပေါ့”
“ဒါရိုက်တာကြီးသဘောပါပဲ”
“တစ်ခုတော့ရှိတယ် ... နာမည်က ဘယ်သူ”
“အကြင်နာဝေ ... ပါရှင်”

၅၄၂ မိုးနေ့ထိခေါ်ခြင်း

“နာမည်လေးကတော့ လှမြီ”

စင်စစ် ... အဖေမှည့်ခဲ့သောနာမည်က ...
ဝေမင်း။ ရိုးသားသည်ဟု ကိုယ့်ဘာသာဆုံးဖြတ်ကာ ...
ဒယ်သင်တန်းတက်ကထဲက ကိုယ့်နာမည်ကိုယ်ပြောင်း ...
“အကြင်နာမေ”။

“အကြင်နာမေ ... အဲသမီးနာမည်ကလှပေဟု ...
ရောက်တယ်၊ ဝေပဲခေါ်မယ်”
“ဟုတ်ကို ... ခေါ်ပါရင့်”

“ဝေက လှသစ်လဲဖြစ်နေတယ်၊ ဖြစ်မဖြစ်စမ်း ...
ရဆုံးမှာဆိုတော့၊ ဖြစ်ရင်တော့ အိုကော်တယ်၊ ပျော်
ရင် ခမ်းကြည့်ရတဲ့ကုန်ကျစရိတ်ရှိတယ်၊ သူ့ပါ
ဦးအေးထွန်းတို့က ကုန်ကျခံရမှာ၊ ဦးက စကား
ရှင်းရှင်းပြောတတ်လို့ပါ ...

“နှစ်ဦးနှစ်ဖက်မျှတအောင် ဝေက အခုသရုပ် ...
ခ အနုပညာကြေးကို မယူပါနဲ့ဦး၊ ဖြစ်ထွန်းပုံ ...
ထွန်းသလို၊ ဦးအေးထွန်းတို့ကလဲ မနေပါဘူး၊
ကလဲ တောင်းပေးမှာ၊ ဒီကိစ္စ ... စေတနာနဲ့ပျော်
ပေးတဲ့ကိုယ့်နိုင်မော်ကရော သဘောတူသလား”

“ဘယ်နှယ်လဲဝေ ... ငါတော့ သဘောတူ ...
“ဖြစ်ပါတယ်ဦးရယ်၊ ရိုက်ခွင့်ရတာကိုပဲ ဝေက ...
သာပြီး အရမ်းပျော်နေရပါပြီ။ နောက်ထပ် ...

ကလဲ ဆက်ပြီးကူညီပေးပါဦး၊ ဦးဦးဆရာကလဲ၊ ဦးဦး
ဆရာရိုက်တဲ့ကြော်ငြာတွေမှာ သမီးနဲ့ အဆင်ပြေမှာ
ရှိရင် သုံးပေးပါရှင် ... ဦးလေးဦးအေးထွန်းတို့ ကလဲ
နောက်ထပ်ကြော်ငြာရိုက်ဖို့ရှိသေးရင် ပြောပါ ရှင်”

ဦးဘမင်း ... မျက်ရည်ဝဲလာသည်။ ဖြစ်မှ
ဖြစ်ရလေ သမီးလေးရယ်။ ဝါသနာနဲ့မှ ဝမ်းစာရှာချင်တော့
ဇွတ်ကြီးကို တိုးဝင်ရတော့တာပဲလေ။ သနားလိုက်တာ သမီး
လေးရယ်။

“ဒါဖြင့် ... ငါတို့ပြန်မယ်၊ နင် အဝတ်အစားလေး
ငါးစုံတော့ ပြင်ဆင်ထားပေါ့”

“ခေတ်တော့မှီရမယ်ပေါ့ဝေ၊ ဒါပေမယ့် ... ပေါ်ပေါ်
လော်လော်ကြီးတွေ ဦးလေးတို့ကုမ္ပဏီက မကြိုက်
ဘူး၊ အသားပေါ်မှ လှတာမဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဗိုက်တွေ
ခါးတွေဖော်စရာမလိုပါဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဦးလေး”

ဝေ မျက်နှာလေး ငုံ့၍ပြော၏။ ဦးဘမင်းက
စိတ်အေးသွားပုံနှင့် မျက်ရည်ထပ်ဝဲရပြန်သည်။ နှစ်ခါပြန်
ဝဲသွားသည့် မျက်ရည်စတွေက မျက်ဝန်းအိမ်မှာ ပြည့်လာ
သည်မို့ လက်ကိုင်ပုဝါထုတ်၍သုတ်ရ၏။ ဦးဘမင်း ငိုနေ
သည်ဟု မည်သူကမျှ မထင်ကြပါ။ လေဖြတ်ဝေဒနာရှင်များ
ဟာ တစ်ခါတစ်ရံ ဒီလိုပဲ မျက်ရည်ထွက်နေတတ်မျိုး။

နည်းတူတိုတာမရှိဘဲနဲ့လည်း စီးကျတတ်တာမျိုးရှိတတ်၏။

“ပြန်ပြီ”

“ဟောတော့ ... ဝေ ဘာမှလဲမကျွေးလိုက်ဘူး။ ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး အပျော်လွန်သွားလို့ ကမ္ဘာကြီးကို တောင် မေ့သွားတယ်။ ခဏလေးလောက် ပြန်တိုင် ပေးကြပါလားရှင်။ ဝေ ... ကော်ဖီလေးတိုက်ပါရစေ။ ကန်တော့ ... ကန်တော့”

နိုင်မော်ကရယ်၏။ ဦးလွန်းတင်နဲ့ဦးအေးထွန်းတို့လည်း ပြုံးကြသည်။

“ရတယ်။ နင်ကြော်ငြာတစ်ခုကို ငါးသိန်းရတော့မှ ငါ့မိန်းမကို စိန်နားကပ်သေးသေးတစ်ခု ဝယ်ပေးပေါ့။ ဒီကြားထဲမှာ ဘာမှစားမထားဘူး”

နိုင်မော်က နောက်၏။

“ဝယ်ပေးမယ် ဦးနိုင်”

“အေးပါ ... အဲဒီအချိန်ကျ ဦးနိုင်ဆိုတာ ဘယ်သူပါလိမ့်မပြစ်ရင် ပြီးတာပါပဲ”

“ဝေ ... ဒါမျိုးမဟုတ်ပါဘူး ဦးနိုင်ရယ်”

“အေးပါ ... အေးပါ”

အိမ်လှေခါးလေးကိုဆင်း၊ ငါးပေကျယ်ခြံက လေးကိုလျှောက်၊ ခြံဝထိ ဝေက လိုက်ပို့ပေးလိုက်တော့၊ ကားရှေ့ခန်းယာဉ်မောင်းနေရာမှ မှန်တံခါးက အောက်ယုံ

လျှောက်သည်။

“ဟွန်း”

ဝေ ... စိတ်ထဲ မျက်သွား၏။ ဒရိုင်ဘာက ပြား ငေးနေလိုက်တာ။ ကိုက်စားတော့မလားထင်ရတယ်။ ဝေမို့လို့ပေါ့နော်။ အလကားပဲတင်းမိုဒယ်လေးမို့လို့ပေါ့နော်။ နှာမည်ကြီးမိုဒယ်တွေသာခို၊ သူ အဲဒီရှေ့ကဖြတ်လျှောက်လျှင်တောင် ခေါင်းငုံ့လျှောက်ရမှာ၊ ခုတော့ ... ဝေက လူပလေးခွေးမခန့်စဉ်ကာလပေါ့လေ။ စောင့်ကြည့်ပါ။ လူရောကုတ်ပါ ရိုသေလေးစားခြင်းခံရတဲ့ “အကြင်နာစေရဲနေ့” ကို ရောက်စေရမယ်မှတ်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ... အစ်ကိုလေး”

“ဗွဒ်ရှယ်ပဲ”

“ခင်ဗျားတော့လေ ... ”

ဦးအေးထွန်းက ရယ်လိုက်၏။ ကိုယ့်ယာဉ်ယာင်းကို အစ်ကိုလေးခေါ်သည့် ဦးအေးထွန်းကို ဦးလွန်းကင်နဲ့ကိုနိုင်မော်တို့က နောက်ခန်းမှနေ၍ အံ့ဩစွာကြည့်လိုက်၏။ နားထဲမှာ “အစ်ကိုလေး” လို့ ကြားလိုက်မိပါ့မယ်။ နာမည်က “ကိုကိုလေး” မို့ “ကိုလေး” “ကိုကို”

လေး" အဲဒီလိုခေါ်လိုက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ "ခင်ဗျား" "ကျွန်တော်" ဆိုတာကတော့ ခေတ်မီသင့်ကျေးဇူး သော့ဗာခြင်းကင်းသော အလုပ်ရှင်တွေက၊ ကိုယ့်အလုပ်သမားကိုကိုယ် တစ်ခါတလေ သုံးစွဲပြောဆိုတတ်ပါ၏။

"ဆရာဦးလွန်းတင်၊ ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ သိုဝါပြီနော်"

"ကျွန်တော်လဲ မျက်နှာကျက်ကို ကြိုက်တယ်။ သူ့မျက်နှာက ခံစားချက်ပါတယ်"

"ကျွန်တော် ခေတ်ပုံရှိက်လာသမျှသက်တမ်းအတွင်းပျံစိတ်တိုင်းအကျဆုံး မိုဒယ်ပဲ"

"မဂ္ဂဇင်းမျက်နှာဖုံးပါဖူးလား"

"သုံးလေးခုလောက်ပါဖူးပါတယ်"

"အတော်ပါပဲ။ ဝရီသတ်မသိတသိကလေးပေါ့။ ပါတဲ့လူနည်းနည်းရှိ၊ မသိတဲ့လူများများရှိလေးပေါ့။ ကိုလေးပြောသလို ဝှဒီရှယ် ..."

"ကိုလေး" ဆိုတာကို ဝိသစ္စာကြားလိုက်ရသူတို့ကပါ "ကိုလေး" ခေါ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကျသွားကြ၏။ နာမည်ရင်းက ကိုကိုလေးထင်ပါရဲ့။

ကားပေါ်ကနေ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့၊ ပြဒါးဝါမှန်ပြီတင်းမှဖြတ်လျက် သူ့မျက်နှာခိုင်းမလိုလိုနှင့်သွယ်ကျသွားသည့်မေးချွန်ချွန်လေးကို တွေ့၏။ အသားရောင်က မလိုင်မွေးမွေးမှာ စထရော်ဘယ်ရီသွေးနုနုထားသလို၊ ဖြူဖြူမှာ ပန်းသွေးပြေးလျက် လက်နေပေမယ့်၊ ဘာတစ်ခုမျှ မလိမ့်မခြယ်ရသေးတာ သိသာသည်။ တယုတယမွေးထားပုံရသော ဆံပင်ဖားလျားကြီးက တစ်ကျောလုံးဖုံးလျက်ရှိနေတာတော့ စိတ်အိုက်ချင်စရာကောင်း၏။ နည်းနည်းပါးပါး နွမ်းပါးပုံရသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဟာ ဒီလောက်တောင်လှရသတဲ့လား။ ကုသိုလ်ကံက အလှလေးတစ်ခုထဲမှာ စွပ်ကောင်းနေပြီး၊ ကျန်သည့်ဘက်ကျတော့ သိပ်ကောင်းပုံမပေါ်ပါ။ သနားစရာလေး။

"အလကားလုပ်ပေးရမှာ" ... တဲ့။

ဒီလိုပါပဲလေ။ အနုပညာလောကထဲ တိုးဝင်ရတာ၊ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနှင့်ကိုယ်၊ ကိုယ့်ငွေထုပ်ကိုယ်ပိုက်ပြီး ကျောထောက်နောက်ခံအပြည့်နှင့် အလုံးအရင်းဝင်နိုင်လျှင်ဝင်။ ဒါတောင် ငွေမျက်နှာကိုကြည့်လေ့မရှိသော အနုပညာသည်ကြီးတွေဆီမှာ ... ငွေမျက်နှာကို လုံးလုံးလျားလျား ကြည့်ပါလျက် မကြည့်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဟန်ကြီးပန်ကြီးနိုင်ပြီထားသည့် အနုပညာရှင်မဟုတ်သော၊ အနုပညာရှင်တွေကြားထဲ ကြင်လည်ကြက်စားနေသော လူငွေထဲမှာ

ကိုယ့်ငွေထုပ် ကိုယ်ပိုက်ပြီး အောက်ကျခံရတာမျိုးတောင် ရှိသေးသည်။

ငွေမရှိ၊ ကျောထောက်နောက်ခံမရှိ၊ အနုပညာ လေးတစ်ခုသာရှိပါသည်ဆိုသော အနုပညာရှင်ကလေးတွေ အဆိုတော်ဖြစ်ချင်သူတွေ၊ သရုပ်ဆောင်ဖြစ်ချင်သူတွေ၊ စာ ရေးဆရာဖြစ်ချင်သူတွေ၊ ပန်းချီဆရာဖြစ်ချင်သူတွေ၊ ခုဆို နောက်တစ်လိုင်းထပ်ပေါ်လာသေးသည်။ မိုဒယ်လုပ်ချင်သူ လေးတွေ ... အဲဒါကလေးတွေရဲ့ဒုက္ခကို၊ ကိုလေး ကောင်း ကောင်းသိပြီး ကောင်းကောင်းကြီး ကိုယ်ချင်းစာသည်။ နာ မည်လေးက “အကြင်နာဝေ” ... တဲ့။ လှရှာသား။ လူ တကာက အကြင်နာတွေဝေပေးခြင်းကို ရယူခံစားမယ့်အကြင် နာဝေလား၊ သူ့ဆီက အကြင်နာတွေကို တစ်ဖက်သားများ ဆီ ဝေပေးမယ့်အကြင်နာဖြစ်ချီသူကလေးလား။ သူ့ခမ္ဘာ မှာ ... မိတ်ကပ်ဆရာလည်းပါမလား။ အဖော်အလှော်လက် တိုလက်တောင်းလေး တစ်ယောက်မှလည်းပါမလား။

ဟိုတစ်ခါ ကြော်ငြာရိုက်တုန်းကဖြင့် ... သ ရုပ် ဆောင်က ရွှေမင်းသမီးမို့ ပါလာလိုက်သည့် အခြေအရံ တွေ၊ သူ့ကို လာကြိုရန်မလိုပါတဲ့။ သူ့ကားနှင့်သူ နှစ်စီး လာ၏။ သူစီးလာသောကားက နှစ်ဆန်းလော်ရဲ့။ နောက် တစ်စီးကတောင်းအေ့စ်။ တောင်းအေ့စ်ကားပေါ်မှာ မိတ်ကပ် ဆရာ၊ အဝတ်သေတ္တာထမ်း၊ လက်တိုလက်တောင်းကောင်မ

လေးကချည်း နှစ်ယောက်၊ သူ့အဝတ်အစားတွေက သေတ္တာ ထဲလဲပါ။ ကားခေါင်မိုးမှာတန်းလုပ်ပြီး ချိတ်နှင့်ဆွဲလာတာတွေ ကလည်း အများကြီး၊ ထိုင်ဖို့ အလှူမီနိယံခေါက်ကုလားထိုင် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်တစ်ဆိုင် ကောင်းကောင်းလုံနိုင်သော စရာမ ထီးကြီးက တစ်ချောင်း၊ ယိုးဒယားဖျာကံ တစ်ချပ်၊ တွေ ကရာမစားတတ်သူမို့၊ သူ့ဆာလျှင်စားဖို့ ချိုင့်ကြီးချိုင့်ငယ် ကအသွယ်သွယ်။ ရေခဲဗူး၊ ရေမွှေးဗူး၊ အသီးအနှံက မျိုး စုံ။ ခွဲဖို့စားကအစ၊ လက်သုတ်ပုဝါအဆုံး၊ အိမ်တစ်ဆောင် လုံးများ ပြောင်းလာသလားထင်ရသည်။

သူ့ကားထိမှာကျတော့၊ သူနှင့် သူ့အုပ်ထိန်း သူနှစ်ယောက်ထဲ။ ကားနှစ်စီး ယာဉ်မောင်းနှစ်ယောက်နှင့် ဆိုတော့ လူအုပ်စုစုပေါင်း၊ ရှစ်ယောက်တိတိ။ အကြင်နာ ဝေကလေးမှာဖြင့် တစ်ယောက်ထဲ။ ကားနှင့်သွားကြိုလာခဲ့ ရာမှာ၊ ကင်မရာခရူဟုခေါ်သော ဗီဒီယိုရိုက်အဖွဲ့၊ စက်ပစ္စည်း အဖွဲ့ကိုကြိုသည့် ဟိုင်းလပ်စ်ကားနှင့်ပါလာခဲ့သည်။ ဒါရိုက် တာက ရှေ့ခန်းမှာထိုင်နေကျ၊ သူက ဆရာကြီးမို့ ရှေ့ခန်း မထိုင်မဖြစ်လို့ထိုင်ရတော့၊ ကောင်မလေး ... ကင်မရာ သေတ္တာတွေ၊ ကင်မရာခြေထောက်သေတ္တာတွေ၊ မီးသီးမီး လုံးသေတ္တာတွေ၊ မီးကြိုးတွေ၊ မှန်ထိုးအဖြစ်သုံးသော ငွေ ရောင်ကတ်ပြားချပ်တွေကြားထဲ ပြားပြားညပ်၍ ပါလာရ ချ၏။

“ကျွန်တော် ... ဘာကူညီရမလဲခင်ဗျာ”

သနားလွန်းသည်မို့ ကိုလေးက အနားယူ
ရောက်သွားသည်။ လုံခြုံသည့်တစ်နေရာမှာ အဝတ်သွားလဲ
ဖို့ သူ့အဝတ်အိတ်ကြီးကို သေလုံအောင်မနေတာ မကြည့်
ရက်တော့ပြီ။

“ရပါတယ်”

အော် ... ကိုယ်က စေတနာနှင့် ကူညီတာ
ကိုပဲ သူက လက်ခံချင်ပုံမပေါ့။ ဒီရိုင်ဘာက မတန်မရာ
လာရောနေတယ်ထင်ရင်လဲ ထင်တော့။ ဒီရိုင်ဘာဆိုတာက
တစ်နေရာမှာ ကားပိုင်ရှင်ဖြစ်လာဖို့ တက်လမ်းက နည်းလွန်း
၏။ သူတို့မို့ဒီအတွေ့က ကြော်ငြာတစ်ခုပေါက်သွားလျှင်
တစ်ခုပြီးတစ်ခုပေါက်လျှင်၊ တစ်နေ့ ငါးသိန်းရအောင်ရှာ
နိုင်သူတွေလေ။ နေ့တိုင်းရိုက်လျှင် တစ်လဝင်ငွေ သိန်းတစ်
ရာငါးဆယ်။ နေ့တိုင်းမရိုက်ရဘူးပဲထား။ တစ်လမှာ ကြော်
ငြာဆယ်ခုလောက်ပဲရိုက်။ သိန်းငါးဆယ်။ အဝတ်အစားမိုး
ကကုန်လှ။ နှစ်သိန်းသုံးသိန်းပေါ့။ ကြော်ငြာဆယ်ခုအတွက်
လေ။ တချို့ကျ အဝတ်အစားမိုးကို ကုမ္ပဏီကကျခံရလျှင်
ရသည့်ငွေကအသားတင်။ သူတို့မှာတော့ တက်လမ်းကြီးကို
ဖြူးလို့။ လှေခါးကြီးကို မတ်လို့။ အပေါ်ထိမရောက်ဘဲ
လမ်းတစ်ဝက်မှာတင် တချို့နေသူတွေလည်း ရှိသည်ပေါ့။

ကိုယ်က သနားလို့ကူညီချင်တာ။ သူက အကဲ

ပါနေတာ ရှိတော့။ နေရိပ်ထဲမှာ သွားထိုင်နေလိုက်သည်။
ကောင်မလေး သူ့အိတ်အလေးကြီးကို ဒရွတ်ဆွဲ၍ သစ်ပင်
ဖွယ်သို့သွားနေ၏။ ကူညီကာကွယ်ပေးမည်သူလည်းမပါ။
အဆောက်အဦးတစ်ခုခုထဲမှာ ရိုက်တာဆိုလျှင်တော့ အဝတ်
စားလဲဖို့ရာ ပြဿနာမရှိ။ ခုလို ... အဆောက်အဦးမဲ့
ကင်းလင်းပြင်လိုနေရာမျိုးကျတော့ မခက်ဘူးလား။

“အမေ့”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

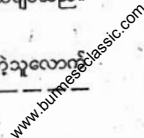
ချဉ်ချဉ်နှင့် အော်ရယ်ပေးလိုက်၏။ မှတ်ထား
သူတော်ကောင်း၊ မကောင်းထင်လို့ ချော်လဲပြီ။ ပတ်ထာဘီ
က ခြေဖျားထိလိုသည်မို့ ခြေလှမ်းတုပ်ရသည့်အထဲ ဒရွတ်
ဖွဲ့အိတ်ကြီးနှင့် ဖားလျားဝေကာအုပ်ဆိုင်းနေသော ဆံပင်ပြား
ကြီးကိုလည်း နည်းနည်းကလေးမှ စည်းနှောင်နိုင်ပုံမရ။ ဒီ
လို ဖားလျားချသော ဆံပင်တွေက စည်းနှောင်လျှင် ပုံပျက်
သည်မို့ တစ်သက်လုံး ဖားလျားပဲချထားရသည်။ မျက်စိအ
ပြင်ချော့ကွယ်လျက် ခဲလုံးလဲမမြင်တော့ဘူးထင်ပါရဲ့။

“ရှင် ... ဘယ်လိုလူလဲ”

“သူလိုငါလိုပါပဲ”

လှည့်ရန်တွေ့ခြင်းခံရတော့ ပိုရယ်ချင်သည်။
ကောင်မလေး ရက်ရမ်းရမ်းတော့။

“တစ်ဖက်သား ချော်လဲတာကို ရယ်တဲ့သူလောက

၅၅၅ ❀ စနုန္ဒထိခင်မြင့်

ရိုင်းတဲ့သူမရှိတော့ဘူး”

သူ့ဘာသာ ဖုတ်ဖက်ခါထရုဏ်၏။ ထူမည့်သူလည်းမရှိပါ။ တစ်ဖွဲ့လုံးမှာ မိန်းမသားဆိုလို့ သူတစ်ယောက်ထဲရှိသည်။ သူ့မျှားတွေလည်း သူ့အလုပ်နှင့်သူ ရွပ်နေကြတာမို့ သူဘာဖြစ်နေလဲလည်း ... ဘယ်သူမှ သိပုံမပေါ်ပါ။

“ဟောဗျ ... ဘာလို့ငိုတာလဲ”

“ဒုက္ခရောက်လွန်းလို့ပါရှင်”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ”

ကိုလေး ... ကြည့်မနေနိုင်တော့ပါ။ သူ့နှုတ်ကိုသွားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပြုံးပြ၏။

“ဟင်းတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ခင်လို့ပြောတာ။ ခင်ကုန်မကုစင်းတွေ သတင်းစာတွေထဲမှာ ကြော်ငြာတစ်ခုဖတ်ဖူးလား။ ငွေပန်းတိမ်တစ်ခုက ကြော်ငြာထားကျွန်တော့်ကိုခိုင်းပါ ... တဲ့ ...

“ခုလဲ၊ ကျွန်တော့်ကိုကျွန်တော် ကြော်ငြာပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုခိုင်းပါ။ ကျညီပါရစေ ... ကျညီပါရစေခင်ဗျ”

ရဲသီချင်းကို ဆိုပြလိုက်ပြန်၏။
“ကျွန်တော့်တိုယ်ကျွန်တော် မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ။ ကျွန်တော့်နာမည် ကိုလေးပါ။ ဟိုမှာတွေ့လား၊ ဝါဒီကားမောင်းတယ်၊ ခင်ဗျားမှာ အဖော်ပေါသွား၊ ကျွန်

တော် ကျညီပေးနိုင်တာရှိရင်ခိုင်းပါ။ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ဆာစောကရယ်မိတာကိုတော့ခွင့်လွှတ်။ ရိုင်းမှန်းသိပေမယ့် ... မျက်စိရှေ့ ဗိုင်းခနဲလဲရင်တောင် ဆွဲမထူခင် လူဆိုတာ ရယ်မိတာပဲ”

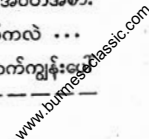
“ကျွန်မ အဝတ်လဲဖို့ နည်းနည်းပါးပါး အကာအကွယ်ပေးရှိမယ့်နေရာတစ်ခု ရှာချင်တယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီနေရာကို ဒီအဝတ်အိတ်တွေ ရောက်စေချင်တာပါပဲ”

“ဒါပေးများ”

ကိုလေး ... ရှိခနဲ လေချွန်၍ ထွက်သွား၏။
“ကကြာတော့ ပြန်ရောက်လာသည်။ သွက်လက်ဖျတ်လက်ကွာ ပေါ့ပါးခွင်လန်းနေသည့်လူငယ်တစ်ယောက်၏ဟန်ပန်က သူ့မှာအပြည့်မို့ သူကြည့်ရတာနှင့်ပဲ ကိုယ်စိတ်ညစ်တာတွေ ခြေလှနိုးပါးဖြစ်ရတော့၏။

“ဒါခိုက်တာနဲ့မန်နေဂျာနဲ့ ငြင်းတုန်း၊ ခွင်ချတုန်း၊ ခင်ဗျားအတွက်နေရာတွေခွဲပြီ။ ခေါင်ရန်းပန်းခြံကြီးဗျ၊ ထူလဲထူတယ်၊ ဒီဘက်ခြမ်းက လူတွေအားလုံးကွယ်တယ်၊ ဟိုဘက်ခြမ်းကျတော့ ရေစပ်၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကျွန်း၊ ဒီတော့ ... ခင်ဗျား အဝတ်အစားလဲရင် ဒီဘက်တော့လုံတယ်၊ ဟိုဘက်ကလဲ ...

“ရိုးရိုးမျက်စိနဲ့ဆိုရင် မမြင်ရဘူး၊ ဟိုဘက်ကျွန်းပေး

မှာ မှန်ပြောင်းကိုင်ထားတဲ့လူရှိရင်တော့ ခင်ဗျားပဲ လွယ်ဘူး။ ကုသိုလ်ပေါ့။ ပေး ... ”

အဝတ်အိတ်တွေကောက်ဆွဲပေးသည်။ ဂျေ့
သွက်သွက်သွားသည်မို့ ဝေ အပြေးလိုက်ရသည်။

“ခင်ဗျားကလဲ အိမ်နီးပါးချင်းလေးတစ်ယောက်ယောက်
ခေါ်လာရောပေါ့၊ ဒါမျိုးက မိန်းမဖော်လိုတယ်”

“အော်ရှင် ... ခေါ်စရာကိုမရှိလို့ပေါ့”

“စဉ်းစားကြည့်ပြီးခေါ်ပေါ့၊ ဒါမျိုးကိုလိုက်ချင်ကြပါ
တယ်။ ရပ်ကွက်ကြီးတစ်ခုလုံး တစ်ယောက်မဟုတ်
တစ်ယောက်အားမှာပါ။ ခင်ဗျားရှေ့မှာ မတ်တပ်ဖျံ
ပြီး လုံချည်လေးဖြန့်ဝတ်သလိုလိုနဲ့ကာရင်တောင် နှစ်
ဖက်လုံးအခန်းတစ်ခုရတယ်”

ဝေ ဘာမှပြန်မပြောတော့ပါ။ ငိုချင်နေ၏။
သူ့ခြေလှမ်းကျွဲကြီးတွေနောက် ပြေးလိုက်ရတာနှင့်လည်း ဝေ
လှပြီ။ စကားပြောချင်စိတ်မရှိ။

“စိတ်ကိုလျှော့မချနဲ့ဗျာ၊ တောင့်တာ။ သတ္တိမွေး။ ။
နုပညာလုပ်ငန်းတွေဆိုတာ မအောင်မြင်ခင်မှာ
တကာကို ရှိခိုးနိုင်မှ တော်ရုံကျတယ်။ အောင်မြင်
တဲ့တစ်နေ့မှာ ခင်ဗျားကို လာရှိခိုးကြလိမ့်မယ်”

“ရှင်အတွေးအခေါ်ကလဲ ညံ့လိုက်တာ”
စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပြောချပစ်လိုက်၏။

“ဈေးတွက်ပဲတွက်တာကိုး။ အနုပညာ ရှုထောင့်ကမှ
မကြည့်ဘဲ။ ကိုယ့်အနုပညာမာနကို မချနိုင်လို့ အ
ဆင်းရဲခဲနေတဲ့အနုပညာရှင်ကြီးတွေ အများကြီး”

“ဒီကိစ္စ ... နောက်မှ အကျယ်တဝင့်ဆွေးနွေးမယ်
ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ဘာအကျိုးဝတ်ရမယ်ပြောပြီးသား
မဟုတ်လား။ ပြီးရင် လေချွန်လိုက်၊ ကျွန်တော်လာ
သယ်ပေးမယ်”

“မိန်းကလေးရှင်၊ ဘယ်သူလေချွန်တတ်မှာလဲ”
“ဒါဖြင့်လဲ ... ရွှီလိုအော်လိုက်ပေါ့”

“အရူးလား”
“ဒါဆို ဘယ်လိုခေါ်မလဲ ခင်ဗျားပဲဆုံးဖြတ်”
“ပြီးပြီ ... လို့ပြောလိုက်မယ်”

သူ ... အိတ်တွေပစ်ချကာ၊ မြက်ပေါ်ပါ
ထိုင်ချလျက် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်တော့သည်။

“ဒါ ... ရယ်စရာလား”
“အော် ... ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က မေမေက အီး
တယ်ရင်၊ ပြီးတဲ့အခါမှာ အမေ့ကို လှမ်းအော်ခေါ်
တာ ... သွားသတိရလို့”
“အို ... ရှင်”

ရှက်လည်းရှက်၊ ရယ်လည်းရယ်ချင်၊ စိတ်ထဲ
တော့ နည်းနည်းပါးပါး ပေါ့ပါးသွားရသည်။ မိုဒယ်တွေ

ထဲမှာတော့ ငါအဆင်းရဲဆုံးပဲဆိုသည်အတွေး ဝင်တော့လျှင်
မျက်ရည်က ဝဲရပြန်၏။ သူ့ဆင်းရဲက သူ့ဋေးသမီးတွေလျှင်
တဲ့အလုပ်ကို ဝင်လုပ်ချင်တာကိုး... ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ဆိတ်ဆွဲချင်၏။ သင်တန်းပြီးသွားလို့သာ၊ စိတ်ဓာတ်ကျ
မှုလျော့ပါးသွားရတာ၊ သင်တန်းတုန်းကဆို ... သင်တန်း
ကို ဘာတစ်စကားစီးပြီးလာတာ၊ ဝေဆိုမှ ဆတစ်ယောက်ပါ
ပါ။

“ဒီလောက်ရယ်နေတာကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ဗျာ ... ကျုပ်
တော်က အရယ်သန့်တယ်”

သူထွက်သွားတော့ သူ့ကျောပြင်ကို တစ်ချက်
တော့ငေးမြစ်၏။ သူငယ်ချင်းရှားပါးသော ခေအတွက်၊ ပျ
ထက် နည်းနည်းပါးပါးအသက်ပိုကြီးသော သူငယ်ချင်း
ကိုကြီးတစ်ယောက်တော့ ရပြီထင်ပါရဲ့။

“ခင်ဗျားတို့မို့ဒီသင်တန်းသူတွေထဲက ကြော်
ကဏ္ဍပေါ်ရောက်လာတာ ခင်ဗျားပါနဲ့မှ သုံးယောက်
ပဲရှိသေးတယ်။ ဂုဏ်ယူပါဗျ”

“ကျွန်မကတော့ ကျွန်မမှာ ဂုဏ်ယူစရာ ဘာတစ်ကွက်
မှရှိတယ်လို့မထင်ပါဘူး။ ကြည့်ပါလား ... သရုပ်
ဆောင်အမျိုးသားလုပ်တဲ့သူကတောင် မိတ်ကပ်ဆရာ
နဲ့ သေတ္တာထမ်းနဲ့ မှန်ကိုင်နဲ့၊ သူ့နောက်မှာ သုံး
လေးယောက်ပါလာတယ်”

ဒီကြော်ငြာအတွက် အမျိုးသားသရုပ်ဆောင်ကို
လည်း မျက်နှာသစ်ထဲကပဲ ရွေးချယ်ထားသည်မို့ မင်းသား
ထိုက်မေဟုတ်သော ဝါသနာရှင်သူဋေးသားလေးက မင်း
သားလောက်ကို ဂိုက်ထုတ်နေ၏။

“လောကမှာ ပိုက်ဆံဟာ နေရာတကာ စကားပြော
တာပဲ”

ဝေက စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ညည်းညူ၏။

“ငွေပေးဝယ်လို့မရတာတွေ အများကြီး။ ဥပမာ ...
အချစ်ဗျာ၊ အနုပညာဗျာ ... ”

“အချစ်လဲ ... တစ်ခါတလေ ငွေနောက်လိုက်သွား
တာပဲ”

“လူပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလိုက်သွားတာပါ။ အချစ်တော့ ပါမယ်
ထင်ပါဘူး”

“အနုပညာရှင်တွေလဲ ကိုယ့်အနုပညာကို ကိုယ်ရောင်း
ရတာပဲ ပြည်သူလူထုဆီမှာ”

“ပြည်သူ့ဆီအရောက်ပို့တာပါဗျာ၊ နည်းနည်းပါးပါး

၅၅၈ ❀ ဇနီးမောင်မယ်ကြီး

လေးများ တာဗျာဆန်အောင်ပြောစမ်းပါ။ ကျွန်တော် သိတဲ့ အနုပညာသမားတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူက လုပ်ချင်လာရင်ထလုပ်တယ်။ အမြဲမလုပ်ဘူး။

“ဘာတွေလဲ”

“သီချင်းဆိုတယ်။ စီးရီးတစ်ခွေကို ငါးသောင်းလောက် ပဲကုန်တဲ့ခေတ်တုန်းက စီးရီးထုတ်ဖူးတယ်။ ဒီခေတ်မှာတော့ စီးရီးတစ်ခွေဟာ ဆယ်သိန်းရဲ့အထက်မှာ ကုန်တာဆောင် ထွက်လိုက်ကြတဲ့ စီးရီးတွေဗျာ။ ကျွန်တော်တို့မြန်မာပြည်မှာ သူ့အဖွဲ့ပေါ်ပါတယ်။ ဆယ်သိန်းဆိုတဲ့ပိုက်ဆံကို ထုတ်သုံးနေနိုင်ကြတာပဲ”

“အဲဒီထဲမှာ ကျွန်မတော့ မပါပါဘူး”

“တစ်ခါတလေ ... အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး ပန်းပျံ့ပျံ့ နေတယ်ဗျာ။ သူ့ပန်းချီကား၊ သူ့တစ်သက်မှာ ဆယ်ကားလောက်ဆွဲဖူးပြီး၊ တစ်ကား ရောင်းရဖူးတယ်။ ဘယ်သူမှမဝယ်မှန်းသိပေမယ့်၊ သူက ... သူ့ထိန်းမှာ တစ်ကိုယ်တော်ပန်းချီပြပွဲလုပ်တယ် ... ”

“ဘယ်သူတွေလာကြည့်ကြလဲ”

“သူငယ်ချင်းတွေပေါ့။ အိမ်ကနေ ထမင်းစောင့်ကျွေးရတယ်။ နောက်ပြီး ... သူ ... သရုပ်ဆောင်လုပ်ဖူးတယ်”

“ဘယ်သူလဲဟင်”

ကိုလေးက ရင်ကိုကော့လိုက်၏။ လက်မနှင့် ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကိုယ်ထောက်သည်။

“လုပ်ချင်စိတ်ပေါက်လာတဲ့အချိန်၊ ကိုယ့်အနုပညာကို ပြည်သူ့ဆိတ်ပြပွဲပေးချင်စိတ်ပေါက်လာတဲ့အခါမှာ ထလုပ်လိုက်တာပေါ့ဗျာ။ ငွေရဖို့လဲ မဟုတ်ဘူး၊ နာမည်ကြီးဖို့လဲမဟုတ်ဘူး။ အမြဲလဲမလုပ်ဘူး၊ လုပ်ချင်တဲ့အခါထလုပ်တယ်။ ဒါပဲ။ လုပ်စားတဲ့အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းကျတော့ သပ်သပ်”

မေ ... ကိုလေးကို သေသေချာချာကြည့်သည်။ တီဗီဖန်သားပြင်ပေါ်မှာတောင် မမြင်ဘူးသည့် အနုပညာရှင်ပဲ။

“ရှင် ... တီဗီမရိုက်ဘူးလား။ သီချင်းလေးဘာလေး”

ကိုလေး ခေါင်းခါ၏။

“စီးရီးတစ်ခွေရှိတယ်ဆို”

“ရိုက်ချင်စိတ်ရှိတုန်းက ဘာကြောင့်မှန်းမသိ မရိုက်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ခုတော့ ... မရိုက်ချင်တော့ဘူးဗျာ။ အသက်ကြီးသွားပြီ”

“ရှင် ... ရှင်က ... ”

“သုံးဆယ်ကို တော်တော်တောင်ကျော်နေပြီဗျာ။ ဆယ်ခြောက်နှစ်ထင်လို့လား၊ အရွယ်တင်တယ်ထင်တာပဲ”

ဟဲဟဲ”

ဝေဝါ ရယ်လိုက်ရသည်။ ဆင်က မတိမ်းမယိမ်းမှတ်နေတာ၊ သူက ဦးဆိုင်တို့လောက်ဖြစ်နေတာ၊ ကိုပဲခေါ်ရမလား၊ ဦးဆေးခေါ်ရမလား၊ ကိုကိုလေးခေါ်ပြန်တော့လည်း စိမ်းလွန်းမည်ထင်၏။ မစိမ်းရအောင် သူနှင့်ကိုယ်နှင့်က နီလို့လား။

“ကျွန်တော်တို့သူဌေးက ခင်ဗျားကို သဘောကျသွားပြီ။ ချင်ပင်စီအားဖြည့်အချို့ရည်ကြော်ပြာကို ထိပ်မှာကြည့်တော့ ကြိုက်လွန်းလို့၊ ဒါကြောင့် အခု ... ခင်ဗျား၊ ဒီကြော်ပြာ ဆက်ရိုက်ရတာ”

အခုကြော်ပြာက အဆီကျ၊ အသားကျ၊ သာသားအရေနူးညံ့ပျော့ပျောင်းလျက် အရွယ်ကို နုဖျိုစေသည့် “ရုပ်ဖျိုဆေး”။ သူ ... သူ့ကုမ္ပဏီသူဌေးဆီက ရုပ်ဖျိုဆေးတွေတောင်းသောက်ထားလို့ တကယ်ပဲ ရုပ်ဖျိုနေလေသလား မသိ။ ရေမျက်စိထဲမှာတော့ သူဟာ ဘယ်လိုမှ သုံးဆယ်မပြည့်နိုင်ဆေးဘူး ထင်ရတာပဲလေ။

“ဦးကိုတို့ကုမ္ပဏီက အလုပ်တွေအများကြီးလုပ်တယ်နော်”

“ခင်ဗျား ... ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

“ဦးကို ... လို့၊ သုံးဆယ်ကို တော်တော်ကျော်ပျိုးဆို့၊ ကျွန်မက နှစ်ဆယ်”

“နားထောင်လို့ကောင်းပါတယ်”

“ကျွန်တော်နဲ့မပြောဘဲ ငါလို့ပဲပြောပါလား၊ ကျွန်မ ကျေးဇူးရှင်လဲဖြစ်ပါတယ်”

“ဘာကျေးဇူးတွေများ ပြုမိလို့ပါလိမ့်”

“စိတ်ဓာတ်ရေးရာပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မက ဆင်းရဲလို့ စိတ်ဓာတ်ကျနေတာ၊ သူများနဲ့ယှဉ်လိုက်တိုင်း ကိုယ်က ချည်းပဲ အဖက်ဖက်က လျော့နေတော့ အရမ်းစိတ်ဆင်းရဲရတယ်”

“တို့ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်မလား၊ သူဌေးကို ပြောပေးမယ်”

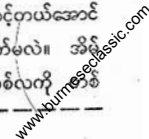
“လခ ဘယ်လောက်ရမလဲ”

“ဟာကွာ ... မင်းပိုက်ဆံခကားတော်တော်ပြောတဲ့ကလေးမပဲ။ ဘာလုပ်ရမလဲတော့ အရင်မမေးဘူး”

“ဆယ်တန်းအောင်ထားပြီး၊ စပီကင်တို့၊ ကွန်ပျူတာတို့ ဘာမှထပ်မတက်ဘူးတဲ့မိန်းမမှန်း ဦးကိုသိပြီးသားပဲ၊ ရနိုင်တဲ့အလုပ်ကို မှန်းနိုင်မှာပေါ့”

“နှစ်ထောင်လောက်တော့ ရမှာပေါ့”

“တော်ပါပြီ။ လမ်းစရိတ်ရှိတယ်၊ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားရမယ်၊ အပြင်ထွက်တော့ လူမြင်တင်တယ်အောင် ဝတ်ရဦးမယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးလောက်မလဲ။ အိမ်ဖော်လုပ်တာကမှ ဝတ်ပြီးစားပြီး တစ်လကို

ထောင်ကျော်အသားတင်ပိုက်မိဦးမယ်”
 “ဟုတ်တာပဲ”
 “ကျွန်မ ... မိုးဒယ်လုပ်ရတာလဲ ဝါသနာပါတယ်။ ဒီအလုပ်ကလေးဖြစ်ထွန်းချင်တယ်။ ချင်ပင်မိက ယလကားသရုပ်ဆောင်ပေးရမယ်ဆိုပေမယ့် အဝတ်ယစားစိုးဆိုပြီး တစ်သောင်းခွဲပေးပါတယ်”
 “နာမည်ကြီးလာရင် ငါးသိန်းရမယ်”
 “သွားရေယိုပါတယ်ရှင်။ ခု ... ဆေးကြော်ပြာကုန်တော့ အဝတ်အစားစိုးမပေးတော့ဘူး။ သရုပ်ဆောင်ခတဲ့ သုံးသောင်းပေးတယ်။ တစ်လနှစ်ထောင်နဲ့ တယ်လုပ်နိုင်ပါတော့မလဲ။ ဦးကို ပြောပေးနိုင်ရင်၊ နောက်ထပ် ကြော်ပြာတွေရိုက်ပါဦးလို့ ပြောပေးပါလား။ ဦးကိုရဲ့သူဌေးက တခြားဘာတွေလုပ်သေးလဲ”
 “ရွှေပန်းတိမ်နဲ့ရွှေဆိုင်”
 “ဟား ... အဲဒါရိုက်ချင်တယ်။ ကိုယ်မပိုင်ရပေမယ့် ကိုယ်ပေါ်မှာ တင်ဖူးတယ်ရှိအောင်။ ခိန်ရွှေရတနာတွေ အများကြီး တစ်ခါလောက်ဝတ်ဖူးရရင် သေယျော်ပါပြီရှင်။ ပြောပေးပါဦးနော်ရယ်”

ဝေက ကိုလေးချေးကို တွန်း၍ပြုဆာအိ။ ကိုယ့်ထက် ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်ကြီးသည့် ဦးလေးသားချင်းအရွယ်ပြီးတော့ သူက ယာဉ်မောင်းမို့ သူလိုကိုယ်လို ဆင်းရဲချမ်း

သာချင်းလဲ သိပ်မကွာ၊ ဝေရင်ထဲမှာ ရင်းနှီးနေသည်။
 “ပြောပေးရင် ... ဝေက ကိုယ့်ကို ဘာပြန်ပေးမလဲ”
 “ရွှေတွေ အများကြီးဝတ်ထားတဲ့အချိန်မှာ ဦးနိုင်နဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး၊ အဲဒီဓာတ်ပုံတစ်ပုံပေးမယ်”
 “တကယ်လား”
 “တကယ်”
 “ပြောပေးမယ်”
 “မရိုက်ရရင်၊ ဓာတ်ပုံလဲမရဘူး”
 “ရအောင်ပြောပေးမယ်”
 “သူဌေးက ဦးကိုနဲ့ တော်တော်ရင်းနှီးလား၊ တစ်ခါမှလဲ ရိုက်ကွင်းတွေကို လိုက်မလာဘူးနော်၊ မန်နေဂျာတွေနဲ့ပဲ လွှဲထားတာပဲ”
 “ဒါ ... သူ့အပိုင်းပဲကွ”
 “မသိလို့မေးတာများ”
 “နှုတ်ခမ်းစုရင်စု၊ မျက်စောင်းမထိုးနဲ့”
 “ဦးပါမှာကျနေတာပဲ”
 “အကြင်နာဝေဆိုတဲ့ မိုးဒယ်မလေး မျက်ရိုးကျိုးမှာ စိုးလို့ပါကွာ။ မျက်ရိုးကျိုးကြီးနဲ့ဆိုရင် ကြော်ပြာရိုက်လို့မရတော့ဘူး”
 “သွား”

လက်ပြင်ကို တွန်းပစ်လိုက်ပြီးမှ ဝေ

၅၆၄ ❀ နေ့ခင်းစင်ခြင်

စကားပြောတာ လက်တွေ့သိပ်ပါနေမိပြီဆိုတာ သတိထား
လိုက်မိ၏။ ဆင်ခြင်ဦးမှ။ ဝေဏတော့ သူ့တိုခင်လို့။ အ
ရွယ်ချင်းလဲကွာလို့။ တရင်းတနီး။ သို့ပေမယ့် ... တစ်ခမ်း
ယောက်ျားလေး။ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ တစ်ခမ်းနှစ်ဦးသာ ဘယ်
အရွယ်နဲ့ဘယ်အရွယ်မှ မနီးစပ်အပ်ဘူးတဲ့။ မေမေရှိတုန်းက
ဆုံးမဖူးသည်။ မိန်းမသားဆိုတော့ မိခင်ရှိလို့ မိခင်က ဆုံး
မလျှင်မှာယူ။ မိခင်မရှိတော့တဲ့အခါမှာလည်း မိခင်ပြောခဲ့
ဖူးတာလေးတွေ ပြန်ပြောင်းသတိရပြီး ဆင်ခြင်။ ကိုယ့်မိ
ခင်က ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုမှမဆုံးမဘူး။ ဆုံးမမသွားခဲ့ဘူးဆို
လျှင်တောင်၊ တခြားမိခင်တွေက သူတို့ဘဝမီးတွေကို ဆုံးမ
နေတာကြားလျှင် ကိုယ်က ကြားထဲမှဝင်ပြီး နာယူမှတ်သား
လက်ခံထားလိုက်ခြင်းအားဖြင့် အလိမ္မာကို ပျိုးထောင်ယူ
ရတာမျိုးပါ။ အနီးကပ်သွန်သင်မည့်သူနှင့် ဝေးတော့လည်း
ရံခါဆိုသလို သတိလက်လွတ်ဖြစ်ရပါ၏။ ခေ ... အနေအ
ထိုင် သိပ်များရဲတင်းရင်းနီးလွန်းနေသလား။ သုံးဆယ်ကို
တော်တော်ကျော်နေပါပြီဆိုသည့် ဦးကိုက ဆုကို တစ်ခါတ
လေကျ လူငယ်ပေါက်စလေးလို ငေးလိုငေး၊ ပြေးလိုပြော။
မကျိုးစားနဲ့ဦးကိုရယ်။

“ဦးလေး နေမကောင်းဘူးဆို ... ဝေ”

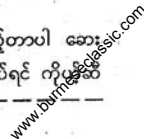
“ဟုတ်ကဲ့ ... များလို့၊ ဂရုစိုက်နေတဲ့ကြားက အ
အေးမိသွားတယ် ဦးကိုရယ်”

ကြော်ငြာဆိုတာ နေ့တိုင်းရိုက်နေရတာမှ မ
ဟုတ်တာ။ ဝေအလုပ်က တစ်ခါလုပ်ထားပြီးလျှင် ရက်ပေါင်း
များစွာ နားနေရသည့်အလုပ်ဖြစ်နေ၏။ အိမ်မှာပဲချက်ရင်း
ပြုတ်ရင်း ဖေဖေကို ပြုစုရင်း။ လက်ထဲကပိုက်ဆံလေးတွေ
နောက်တစ်ခါ ထပ်မရခင်စပ်ကြား လောကီအောင်ဆွဲသုံး
ဖို့ တွက်နေရသည်။ ဝေက အရမ်းချို့ချို့တဲ့တဲ့ကြီးတော့
မဟုတ်ပါ။ အိမ်တစ်ခြမ်းရောင်းထားသော ငါးသိန်းခွဲက
ဖေဖေကို ဆေးကုလာခဲ့တာ၊ ငါးသောင်းကျော်ကုန်ပြီမို့ ငါး
သိန်းနီးပါး လေးသိန်းကျော်ကျော်တော့ ကျန်သေးသည်။
ဒါကို ဝေ ... ဘယ်နှစ်နှစ်ထိုင်စားပြီး၊ ဖေဖေကို ဘယ်နှစ်
နှစ်ဆေးကုရမည်မှန်း မပြောနိုင်သည်မို့ မထိဘဲထားကာ၊
စားဝတ်နေရေးအတွက် ဝေက သပ်သပ်ရှာဖို့ ကြိုးစားနေရ
ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ဆရာဝန်ခေါ်လား”

“ခေါ်ရတယ်။ ဖေဖေက လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ ဆေး
ခန်းသွားလို့မှ မရတာ”

“လူတွေနဲ့ဆိုရင် ရတယ်ဆို၊ မေးကြည့်တာပါ ဆေး
ခန်းသွားခိုင်းတာမဟုတ်ပါဘူး၊ လိုအပ်ရင် ကိုယ့်ဆီ

ဖုန်းဆက်ပါလားဆရာမ။ ယောက်ျား... ယောက်ျား။
ချင်းမှ ပွေ့ရချိန် နိုင်နိုင်နင်းနင်းရှိမှာပေါ့။”

“ငါ”နဲ့ ပြောပါဆိုမှ။ ဆရာမ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်
နေတာ သတိထားမိပေမယ့် ဒီအတွက် ဝေ စိတ်အနေအထား
အယုတ် ဖြစ်မနေမိပါ။ အေးအေးနားအောင်နိုင်နေ၏။

“ဦးကိုက ဘယ်နေ့မှန်းမှမသိတာ”

“ဖုန်းနံပါတ်ပေးထားမယ်။ ဖုန်းဆက်။ မိန်းမသံကြား
ချင်ကြားမယ်။ အဟောက်ခံရရင်လဲ သည်းခံလိုက်
ပေါ့ကွယ်။ လျှင်ကြီးနဲ့လူငယ်ပဲ”

“ဦးကိုဖုန်းမဟုတ်ဘူးလား”

“ဒီရိုင်ဘာတစ်ယောက်ဟာ တယ်လီဖုန်းနဲ့ဘာနဲ့
နိုင်မလား။ ကိုယ်ကပ်နေရတဲ့ကားပိုင်ရှင်ရဲ့ ဖုန်းပေါ့
ကိုယ့်သူဌေးဖုန်း။ သဌေးကတော်လာကိုင်ရင် နည်း
နည်းပါးပါး လေသံမာတယ်။ ဒါပေမယ့် ခေါ်ဖော်
ပါတယ်”

ဒါပေါ့လေ။ ကိုယ့်ဖုန်း။ ကိုယ့်အလုပ်သမား
ကို သုံးခွင့်ပေးတာပဲ တော်လှပြီ။ ဦးကိုဆီမှ တယ်လီဖုန်း
နံပါတ်တစ်ခုရတာကိုပဲ။ ကိုယ့်အိမ်ရှေ့မှာ ဆွေးနွေးတစ်ခု ဘွား
ဘွားကြီးလာရပ်သလောက် အားရှိသွားရသည်။

“ဒီကောင်လေး သိပ်ရိုးပုံမရဘူးနော်”

ကြီးကြီးက လက်တိုက်၍ သတိပေးတာကို သတိ

ရတော့ ဝေ အလကားနေရင်း ရယ်ချင်စိတ်ပေါက်လာရ
သေးသည်။

“ခု ... ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲပြော”

လုပ်စရာတော့ရှိသည်။ ပြောလိုကောင်းပါ့မ
လား။ ခိုင်လို့ ကောင်းပါ့မလား။ ဖေဖေကရော ဘာထင်
မလဲ။ ကြီးကြီးများ ဆူမလား။ ခင်မင်ရင်းနှီးတာလည်း
သိပ်မကြာသေး။

“ရပါတယ် ... ဦးကိုထိုင်ဦး။ ကျွန်မ ... ဖေဖေကို
ဟိုဘက်ဒီဘက် နည်းနည်းစောင်းပြီး အရက်ပျံ့ဆွတ်၊
ပေါင်ဒါဖြူးလုပ်ပေးမလို့ ... ၊ တစ်ခြမ်းစောင်းကြီး
ကြာလာရင် ... ဘက်ဆိုး (Bed Sore) ရမှာ
စိုးလို့”

“အဲဒါ ... ကိုယ်လုပ်ပေးမှာပေါ့။ ကိုယ်မှ နိုင်နိုင်
နင်းနင်းရှိတော့မှာပေါ့။ ဟိုစောင်းဒီလှည့်”

“ရှင် ... အားလဲနာတယ်။ ဖေဖေနဲ့ကြီးကြီးကြိုက်
ပါ့မလားလဲမသိဘူး”

“အဲဒါတော့ မေးကြည့်ပေါ့။ ကြိုက်မကြိုက် ...
မေးကြည့်။ ကိုယ့်ကိုတော့ အားမနာနဲ့ ဝေ ...
ကိုယ်ဟာ ခုထက်ထိ ဝေအားနာရတုန်းလူလား။ ကိုယ့်
ကို မခင်မင်သေးဘူးလားဝေ”

ဝေ မျက်နှာလေးငုံလိုက်သည်။ ကျုံ့ကျုံ့လှေ့

မှ ပြေးပြေးထရပ်သည်။ မီးဖိုဘက်သို့ ဝင်ခဲ့၏။

“သူလုပ်ပေးမယ်တဲ့ ကြီးကြီး”

“လုပ်ချင်လဲလုပ်ပေးတော့လေ၊ ဒါလဲ ... တစ်မျိုးကောင်းတာပဲ။ ကိုယ့်ဒုက္ခကို သူ့သိတာပေါ့ ... ဝေမျှခံစားနိုင်ရင် ... သူ့ရှေ့တိုးလိမ့်မယ်။ လန်သွားရင် ... နောက်လာမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ဝေးပေးပူပေါ့”

သူ့ကဖြင့် ဘာမျှမပြောရသေး။ ကြီးကြီးက မေးပွဲတောင် စစ်နေပြီဆိုတော့ ဝေ မျက်နှာလေးခဲ၍ ရှက်ရသည်။ သူ့ပုံစံဟာ ကြီးကြီးစာမေးပွဲစစ်လောက်အောင် သိသာထင်ရှားနေပြီလား။

“အားတော့နာတယ် ဦးကိုရယ်”

ဝေက အားနာစကားကိုပဲ ထပ်ဆို၏။ ကိုလေးက ပြုံးသည်။ ခွင့်ပြုမိန့်ကျခံပြီဆိုတာ အကြင်နာပေဆိုတဲ့ကောင်မလေး ဖွင့်ဟဝန်ခံဖို့မလိုတော့ပါ။ ထိုင်ရာပုလဲရပ်လိုက်၏။ ကိုယ့်ရှေ့မှာ ခေါင်းငုံ့နေသော ဝေက ကိုယ့်မေးစေ့အောက်နားမှာ သူ့အရပ်ကလေးဆုံးသွားသည်မို့။ မိန့်ခွင့်ခေါင်းကလေးကို တစ်ချက်ပုတ်ဖြစ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ အားနာသွားရသည်။ ဝေကသာ ကိုယ့်ကို ခင်ခင်မင်မင် တွန်းတွန်းထိုးထိုးရှိတာ။ ကိုယ်က ယောကျ်ားမို့ ဆင်ခြင်တာ။ ဝေကို ထိထိတို့တို့ ဘယ်တုန်းကမျှမလုပ်ခဲ့ပါ။ ခု ...

ခေါင်းပုတ်မိသွားပြီ။ ဝန်ခံလိုက်ချင်တယ်ဝေ။ ချစ်လို့ပါ။ ဝေကိုချစ်နေပြီ။

“ကျေးဇူးတင်တယ် ကိုကိုလေးရယ်”

ကြီးကြီးက ကိုလေးပေးသောဆေးထုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်၏။

“ကျသလောက်တော့ ပြန်ယူနော်။ ဝယ်ပေးတာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပြီ။ မင်းသွားမပေးရင်၊ ဝေပဲသွားရမှာ။ အိမ်ပြန်မရောက်မချင်း စိတ်ထဲ တပူပူနဲ့၊ မိုးကရွာ ကားကကြပ်”

“ဒီတစ်ခါတော့ နေပါစေတော့ ကြီးကြီး၊ နှစ်ရာကျော်လေးမို့လို့ပါ။ ထောင်ကျော်မှပေးပေါ့ ကြီးကြီးရဲ့။ ကျွန်တော်က ဒီနေ့ ကြီးကြီးချက်တဲ့ ဆန်လှော်ဟင်းကိုစားမှာ”

ကိုလေးက ရယ်၍ပြောလိုက်၏။

ဤအိမ်က စားရေအိမ် သောက်ရေအိမ်ဖြစ်နေပြီ။ လူမမာက ငါးရုံဆန်လှော်ဟင်းကလေးစားချင်သည်ဆို

၍ ဝေက ရှေးသွားပြီး ငါးရုံတစ်ကောင်ဝယ်လာခဲ့ပြီး မုန့်ဟင်းခါးဖတ်ပါဝယ်ခဲ့သည်ဆိုသော သတင်းကို ဆေးတစ်ခေါက်ထွက်မဝယ်ခင်က ရပြီးပြီ။ ဝေက စားသွားဝါဟုပြောပြီးပြီ။ ဝေလက်ရာတော့မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဆန်လှော်ဟင်းယိုလျှင် ကြီးကြီးချက်တာ ပိုကောင်းလို့ ကြီးကြီးကိုယ်တိုင်ချက်ထားတာတဲ့။

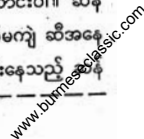
“ကျွေးမှာပေါ့ ကိုကိုလေးရယ် ... သူဌေးအိမ်မှာ သူဌေးထမင်းစားနေတဲ့သူက ဆန်လှော်ဟင်းကို ဖုန်ဟင်းခါးဖတ်နဲ့ စားတတ်ပါ့မလားပဲ ပူတာ”

ဆန်လှော်ဟင်းဆိုတာ ခုခေတ်မှာ ခေပျောက်လုနီးပါး အစားအစာတောင်ဖြစ်နေပြီလားမပြောတတ်ပါ။ ထမင်းလိုလို၊ ဟင်းလိုလို၊ ဆန်ပြတ်လိုလိုနှင့် အကုန်လည်း မသက်သာ၊ သူ့တစ်မျိုးတည်းနှင့်လည်း ဟင်းမမယ်၊ ဟင်္သာအရာမှာထားပြီး ထမင်းနှင့်စားပြန်တော့ ထမင်းကို “ထမင်းဟင်း”နှင့် ပြန်စားရသလိုဖြစ်ကာ တကယ်ခွကျသော အစားအသောက်တစ်မျိုးမို့ အိမ်တွေမှာ အချက်နည်းကုန်ပြီထင်ပါ၏။

ပထမတော့ ဆန်ကို လှော်ရသည်။ ခပ်ညိုညိုလေးရသည်ထိလှော်။ စလုံးစခုး မညက်တညက်ထောင်၊ ငါးရုံတစ်ကောင်လုံးကို ခေါင်းဖြတ်ထုတ်ပစ်ရသည်။ သည်ခေါင်းကို နောက်မှ သပ်သပ်ချက်စား။ ငါးရုံတိုက်

သည်တို့ကျတော့ အကြေးထိုး၊ ဝိုက်ခွဲ၊ ဆူးဒေါင့်ဖြတ်၊ အပြီးဖြတ်ပြီး စဉ်းတီတုံးပေါင်တင်၊ သစ်သားပြုပ်ကျည်ဖွေနှင့် ပုံဖြစ်ခြင်း၊ စားမကြီးကြီး၊ စားပြားနှင့်ပုံဖြစ်ဖြစ် သာသာနှင့် နာနာဖြစ်အောင်ရိုက်ရသည်။ အထုနာမှ ငါးရုံသားမာ၏။ ထုလွန်ပြန်လျှင်လည်း အရေခွံစုတ်ထွက်ကာ အသားပဲ့ထွက်ပေါက်ထွက်လာမည်။ သာသာနှင့်နာနာ အနက်ခံရသည့်နေရာမှာတော့ ဆန်လှော်ဟင်းထဲရောက်မည့်ငရဲမမျှာရှေ့ဆုံးက ဖြစ်လေ၏။ ပြီးတော့ ... မွန်း၊ စားလေးဘာလေးနယ်၊ စပါးလင်အရွက်နှင့် ငါးရုံကိုပတ်၍ချီထား။

ကြက်သွန်ဖြူနို့ကိုဆီသပ်၊ သင်းသင်းမွှေးမွှေး ပဲ့ရဲလေးရတော့ လှော်ပြီးထောင်းထားသည့်ဆန်ကိုထည့်၊ ရေရှည်နည်းထည့်၍လုံး၊ ခဏအုပ်ထား၊ ဆန်သားပျော့တော့မှ ရေများများထည့်၊ ငရဲထည့်၊ ဆူအောင်ကြို၊ ဆန်အနေအထားအပျော့အမာ စိတ်တိုင်းကျ မရခေချင်းရေထည့်နိုင်၏။ ပုံပြာရည်ထက် စားနှင့်ပိုလိုက်၏။ ဒါ ဆန်လှော်ဟင်းပါပဲ။ ထမင်းကို ဟင်းပြန်ချက်ထားသော “ထမင်းဟင်း”လည်းဖြစ်၏။ ထိုဟင်းကို ဆန်အနည်းအများ၊ အနူးအပွ၊ မရအနည်းအများ၊ ဆီအနည်းအများ ချိန်ဆတတ်ဖို့ အရမ်းလိုသည်။ ဆီများသွားလျှင် သောက်လို့မကောင်းပါ။ ဆန်များသွားလျှင် ဆန်ပြုတ်ဖြစ်သွားမည်။ မပျစ်မကျ ဆီအနေတတ်၊ ပြုပ်သီးမပါဘဲ ညိုရောင်ဝါရောင်သန်းနေသည့် ဆန်

လှော်ဟင်းမွေးမွေးကလေးမှာ မုန့်ဟင်းခါးကို ထမင်းနှင့်အတူ စားတာလိုလို၊ ဘာလိုလိုညာလိုလိုတောင် မရောက်ကြေ၊ မရောက်နှင့် အလွန်စားလိုကောင်းလေ၏။

အကောင်လိုက်ကွေးကွေးကလေးဖြစ်နေသော ငါးရုံကို ဖဲ့စားလျှင် အရသာအလွန်ရှိ၏။ လှမေကက တိုင်းစား၊ လူကောင်းတွေကျ၊ မုန့်ဟင်းခါးဖတ်ထဲပြီးလျှင် သံပုရာရည်ညှစ်၊ အဲဒီအခါကမူ ငံပြာရည်ထဲ၊ ငြုပ်သီးပျံ့များများဖြူး၍စား၊ ကိုယ့်ဆွေတစ်မျိုးလုံးမေ့ကာ အတိတ်မှ မေ့ရောဂါတောင် ဖြစ်နိုင်လေတော့သည်။ ခေါင်းမဖော်သား၊ စားနေသော ကိုလေးကို စေက ကိုယ့်ဘာသာမစားနိုင်တာ၊ သူ့ငေးရတာနှင့် အချိန်ကုန်တော့သည်။

“ကြိုက်လား ဦးကို”

“ကြိုက်တယ်၊ ဒီတစ်ခါပဲစားဖူးတယ်”

“ဟောတော့ ... ဦးကိုရဲ့သူဌေးအိမ်မှာ မချက်ဘူးလား”

ကိုလေးက သူ့သူဌေးအိမ်မှာပဲနေ၊ စားသောက်ဆိုတော့ သူဌေးအိမ်မှာချက်မှ စားရမည်သူဖြစ်၏။

“တစ်ခါမှ မချက်ဘူး၊ ဆန်ပြုတ်ဆိုလဲ ဆယ်ကိုးလဲ၊ ပြေးဝယ်လိုက်တာပေါ့၊ ဘဲအူသုပ်နဲ့ ဘဲသွေးနဲ့စား။ မုန့်ဟင်းခါးဆိုလဲ၊ ဝင်တင်အေးတို့ ခင်ထွေးရဲ့ကို အောင်မိုးဟိန်းတို့ ကျော်ကြားတို့ အပါကြီးတို့ ရှိတဲ့

အရပ်မှာ ချိုင့်ကြီးချိုင့်ငယ်နဲ့ လိုက်ဝယ်ပြီး စားလိုက်တာပဲ။ ဒီဟာက ဆန်ပြုတ်နဲ့မုန့်ဟင်းခါးနဲ့ ကပြားဆိုတော့ ရောင်းတဲ့ဆိုင်လဲမရှိ”

ဝေရယ်လိုက်သည်။ ဆန်ပြုတ်နှင့်မုန့်ဟင်းခါးနှင့် ကပြားရယ်လို့ပဲ။

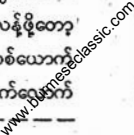
“ဝေ ဆိုင်ဖွင့်ရောင်းမှထင်ပါရဲ့”

“မဖြစ်ဘူး၊ မုန့်နာမည် ဘယ်လိုတပ်မလဲ၊ မုန့်ဟင်းခါးမဟုတ်၊ ဆန်ပြုတ်မဟုတ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့”

“သိပြီ၊ မုန့်ဟင်းခါးနဲ့ဆန်ပြုတ်နဲ့ကပြားဆိုတော့၊ အတိုနည်းနဲ့ ... မုန့်ဆန်ခါးပြား ... မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတယ်” ... ဟုဆိုကာ ကြီးကြီးပါပိုင်ရယ်၏။ မီးဖိုချောင်ထဲမှ ရယ်သံတွေကိုကြားနေရသော လူမမာလည်း စိတ်ချမ်းသာ၏။ သို့ပေမယ့် ... ဒရိုင်ဘာဖို့ ကားကို စိတ်တိုင်းကျရထားသူက အိမ်ရှေ့ ကားထိုးထိုးဆိုက်တာ သိပ်မသင့်တော်ပါ။ ရုပ်ရှယ်တစ်ယောက် ဆင်းလာအိမ်မှာ အကြာကြီးနေ၊ ရယ်သံတွေထွက်၊ ရုပ်ကွက်ထဲ .. ဘယ်တော့ခဲပေါက်ခဲရမလဲ ... ဆိုတာ တွေးလန့်ဖို့တော့ ကောင်းနေပြီ။ မိန်းမဖျံ့ရှိသောအိမ်၊ ယောကျ်ားတစ်ယောက်၊ ဒီလောက်ဝင်ထွက်နေတာ၊ ရုပ်ကွက်က မျက်စိနောက်ပေးတာ

ပြီ။ မြန်မာလူမျိုးဆိုတာ 'စပ်လည်းစပ်စသည်။ ကွဲလည်းကွဲသည်။ အမြင်မတော်လျှင်လည်း နေတတ်။ အိမ်ထဲ။ အိမ်၏အရေးကိစ္စသည် တစ်ရပ်ကွက်လုံး၏ အရေးကိစ္စဖြစ်၏။

အိမ်ရှိလူကြီးတွေက မျက်စိမောက်လျှင်တောင်ရပ်ကွက်က မျက်စိမောက်လျှင် အရွက်ရ၏။ ဒါမျိုး... တော့ ... အသက်ရှူကြပ်လို့ တိုက်ခန်းနဲ့မနေနိုင်ပါဘူး။ ဆိုသော ဦးဘမင်းက တိုက်ခန်းပေါ်ပြေးတက်နေလိုက်ဖူးတော့သည်။ တိုက်ရှေ့ ကားထိုးရပ်ထား၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆင်းလာပြီး တိုက်ပေါ်တက်သွားလည်း၊ ဆယ့်နှစ်လွှာ၊ ဆယ့်ခြောက်လွှာထဲ၊ ဘယ်အလွှာဝင်သွားမှန်း ဘယ်သူမှမသိလိုက်တာနှင့်၊ ခဲနှင့်ပေါက်ချင်လျှင်တောင် ဘယ်အထပ် ဘယ်အလွှာကို ပေါက်ရမှန်းမသိဘဲ စပ်စုစိုမှုလျှော့သွားတတ်ကြလေပေ။

သမီးကပြောတော့ ရည်းစားမဟုတ်ဘူးဆိုပါ။

တမင်ရှောင်ပေးတာတော့ မဟုတ်ပါ။

ကြီးကြီးက သူ့သားသူမြေးတွေနှင့် မတွေ့ရတာကြောင့် နေ့တစ်ဝက်သာသာပြန်၏။ ဦးဘမင်းက ရေပတ်တိုက်၊ အဝတ်လဲ၊ အိမ်ရှေ့ထုထုတ်လာပြီး ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ခဏထိုင်တုန်း၊ အိပ်ပျော်သွားတော့ အိပ်ရာထဲမပို့ဖြစ်တော့ဘဲ ဧည့်ခန်းမှာပဲဖြစ်နေ၏။ အဲသည်အချိန်မှာ ဝေဝေ နောက်ဖေးဘက်မီးဖို၏ တစ်ဆင့်နိမ့်ရေကပြင်လေးမှာ အဝတ်လျှော်ရသည်။ ရေကပြင်နှင့်မီးဖိုအတက်အဆင်းနေရာမှာထိုင်နေသူ ကိုကိုလေးနှင့်အဝတ်လျှော်နေသော ဝေဝေမှာ လွတ်လပ်ခွင့်ရနေတော့သည်။

“ဝေ”

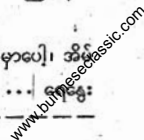
ကိုလေး ... ဝေကို ဖွင့်ပြောချင်နေတာကြာပြီ။ အကြောင်းကြောင်းသော အကြောင်းကြောင်းများကြောင့် ထိန်းခဲ၏။ ကိုလေးဆိုတာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရည်းစားစကားပြောဖို့ ကြောက်လန့်တတ်သောလူစားမဟုတ်တာ။ ပြောခဲ့ဖူးတာတွေလည်း များလှပြီ။

“ဝေ ... အကြင်နာဝေ”

“ဘာမှန်းလဲမသိဘူး၊ မှာမည်က စာနဲ့ရေးရင်သာ လှသလိုလိုနဲ့ ပါးစပ်နဲ့ခေါ်ရင် ပေါတောတောကြီးနော်”

“မသိပါဘူး၊ လှပါတယ်”

“ဦးဘိုက ဒီမှာလာထိုင်နေတော့ ရေစင်မှာပေါ့၊ အိမ်ရှေ့ ဖေဖေနားမှာသွားနေပါလား၊ ဝေ ...”

ကြမ်းနဲ့လက်ဖက်သုပ်နဲ့ချပေးမယ်”

“မစားချင်ပါဘူး”

အိမ်ထဲထိဝင်ပြီး နှစ်ယောက်ထဲဖြစ်နေတာ မသင့်တော်မှန်း ဝေနားလည်ပါသည်။ ဒီအချိန်မှာ ဝေက အဝတ်လျှော်ရမည်။ ဒီအချိန်မှမလျှော်လျှင်၊ ညနေပိုင်းကျ ချက်ရေးပြုတ်ရေးနှင့် ဝေမှာ အချိန်မရှိပါ။ သူ့ ... ဝေ နားမှာ လာရှိမနေအောင် စောင်းပါးရိပ်ခြေအမျိုးမျိုးပြောပြီး ပြီး သူလူကြီးပဲ။ နားလည်မှာပါ။ သက်သက်မဲ့ ဝေကပ် ကပ်လုပ်နေတာ၊ ဒါကို ဝေကသိပေမယ့် စိတ်ဆိုးရခက်၊ ကျေနပ်ရခက်ရှိလှ၏။ ဖေဖန်းလာပြီး အိမ်ထဲမှ နှစ်ယောက် လုံးထွက်လာတာမြင်လျှင်လည်း မကောင်းပါ။

“ဝေကို ပြောစရာရှိတယ်။ ပြောမှဖြစ်တော့မယ်ဝေ”

“ဘာလဲ ဦးကို” ... ဟု မေးစရာမလိုကျေပါ။ ဝေသိနှင့်ထားပါပြီဆိုတာ၊ ဦးကိုသိသွားမှာကိုတောင် ဝေက ကြိုတင်စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ရှက်ရပါ၏။

“ဝေကိုချစ်တယ်။ မိဒယ်ကြော်ငြာမင်းသမီးတစ်ယောက်ကို ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်က ချစ်တယ်ဆိုတာ တန်ရဲ့လားဝေ”

“ဘာဆိုလဲ”

အားတက်သရောပြောမိပြီးမှ မျက်နှာလေးဖြူနဲ့ရသည်။ လူလည်ကြီးရယ်။ ဝေစိတ်ကို ရှင်သိနေပါပြီ။

“ဝေမှာ တက်လမ်းတွေ အများကြီးရှိနေတယ်။ ဝေဟာ တစ်နေ့မှာ၊ ကြော်ငြာတစ်ခုအတွက် သုံးသိန်းငါးသိန်းရတဲ့ မိဒယ်တစ်ယောက်ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုက ကမ်းလှမ်းလာနိုင်တယ်။ တစ်လကို ဝင်ငွေဟာ သိန်းဂဏန်းဆယ်နဲ့ချီပြီးဝင်တဲ့ အနုပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်လာနိုင်တယ်”

“သွားရေယိုပါတယ်လို့ ပြောပြီးသားပါ ဦးကိုရယ်။ ဖြစ်ချင်လွန်းလို့လဲ သေရတော့မယ်။ ပိုက်ဆံကိုလဲ မက်တယ်။ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုကိုလဲ မက်တယ်။ ဝါသနာကိုကလဲ ပါပါတယ်”

ဝေက ဆပ်ပြာတုန်းကို ဖိတိုက်ရင်း ခေါင်းမမောဘဲ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကိုယ့်မှာတော့ ဘာတက်လမ်းမှမရှိဘူး။ အိမ်ကားသေးမောင်းရာကနေ ထရပ်ကားပေါ်တက်ချင်တက်ရမယ်။ ဒါပဲ။ ဒါကြောင့် ကိုယ်ဟာ ဝေနဲ့တန်ရဲ့လားလို့ အချိန်ယူစဉ်းစားခဲ့တာကြာလှပြီ။ ခုတော့ ... မပြောဘဲမနေနိုင်တော့ဘူး ဝေ၊ ဝေ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်တယ်ဆိုတာလဲ ခုချက်ချင်းသိချင်တယ် ...

“ဝေမှာ စဉ်းစားပြီးသားရှိနေမှာပါ”

အော် ... မဟာလူလည်ကြီးရေ။ ဝေပြောစရာစကားလဲမရှိတော့ပါဘူးနော်။

“ပြီးတော့ ... ကြီးကြီးတဲ့ ဦးလေးတို့ကိုလဲ အား
နာလှပြီ၊ ရုပ်ကွတ်ထဲမှာ လူကြီးတွေလဲ မျက်နှာပူ
မှာပဲ”

“ဒါဆို ... မလာနဲ့လေ”

ဝေ တစ်ချက်တော့ မော့ကြည့်ဖြစ်သည်။

“မနေနိုင်လို့ပေါ့၊ ဝေရယ်၊ အရင်တုန်းက တစ်နေ့
တစ်ခါမတွေ့ရရင် မနေနိုင်လို့ နေ့တိုင်းလာတာ၊ မ
မပြန်ချင်တော့လို့ အကြာကြီးနေရတာ”

“ဦးကိုသူဌေးက ကားမသုံးဘူးလား”

“ဒရိုင်ဘာတွေမှ အများကြီး၊ ကိုယ်က သူဌေးက
တော်စီးတဲ့ကားကိုမောင်းရတာ၊ ဝေနဲ့တွေ့ဖို့ဖြစ်လာ
တာက အဲဒီနေ့က ချင်ပင်ဇီကဒရိုင်ဘာ ခွင့်ယူလို့
ကိုယ်ပါလာတာ၊ အဲဒီကောင် တော်တော်နဲ့ နှလုံးမ
ထူပါစေနဲ့တောင် ဆုတောင်းရသေးတယ်။ ချင်ပင်ဇီ
က သုံးရက်ဆက်ရှိက်တော့၊ ဟိုကောင်ကလဲ သုံးရက်
လုံးမလာ၊ ကိုယ် ... ဝေနဲ့ သုံးရက်ဆက်တိုက်တွေ့
ရတာပေါ့”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်ဝေရဲ့၊ ဆုကို ဦးလွန်းတင်တို့အဖွဲ့ စကား
လာပြောကထဲက၊ ကိုယ်က ကားထဲကနေ စိတ်တိုင်း
ကျငေးနေခဲ့တာ”

ဝေ အရှက်ကြီးရှက်သွားရသည်။ မျက်နှာပြင်
နှင့်နားရွက်တွေ ထူပူကာ ဆပ်ပြာတိုက်ထားသည့်အဝတ်
ကို ရေစလုံထဲ ဧကန်ခနဲပစ်ထည့်လိုက်မိ၏။ ပြီးတော့ ...
ရေစလုံထဲ လက်ထည့်ကာ မွှေမဆုံးရှိုတော့သည်။

“မြင်မြင်ချင်းချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ တကယ်ရှိ
တယ် ဝေရဲ့၊ အပိုပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီနေ့ကထဲ
က ဆုကို ချစ်သွားတာ၊အဲဒီနေ့ကတော့ ကိုယ်က
သူဌေးကတော်ခိုင်းတာလုပ်ပေးရင်း ကြိုလို့ သူတို့
အဖွဲ့ကို ခေါ်တင်လာရတာ၊ ဝေ ကြော်ငြာရိုက်တဲ့နေ့
တွေကတော့၊ အဲဒီကောင်နေမကောင်းလို့ ကိုယ်ပါ
ရတာ”

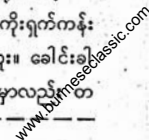
“ရုပ်ပျိုဆေးရိုက်တော့လဲ သူပဲ”

“အဲဒါကတော့ ... တစ်နေ့ကို မန္တလေးရပ်တစ်လုံး
အလိုက်ပေးပြီး ဂျူဗီချိန်းတာ”

“ဉာဏ်များလိုက်တာ”

“ချစ်လို့လေ ဝေရဲ့၊ ဆုကိုတွေ့ချင်လို့၊ ဘယ်လိုလဲ၊
ကိုယ်ဝမ်းသာရမှာလား၊ ဖြေလေ”

ဝေ ခေါင်းလေးခါလိုက်သည်။ သို့မဟုတ် ...
မျက်နှာက အပိုးမသေ၊ ပြုံးစိစိလိုလိုနှင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း
မှာ ဒေါသလုံးဝမပါတာ သူ မသိဘဲမနေပါဘူး။ ခေါင်းခါ
တာကတော့ ရောင်ယမ်းပြီးခါတာပါ။ ရင်ထဲမှာလည်း ဘာ

၅၈၀ ❀ နေဒွယ်ခင်ခြင်

ဒိန်းဒိန်းတခိုင်းခိုင်းနှင့် ဒိုးပတ်တစ်ဝိုင်းလုံး ဝင်ကနေသလို နှလုံးတို့အဆုပ်တို့က ရဟတ်ပေါ်ရောက်ကာ နိမ့်လိုက်မြင့် လိုက် စီးနေရသလိုလို့၊ လှစ်ခနဲ အေးလိုက်ဟာလိုက် ဦးကို ရယ် ... ဘယ်လိုကြီးမှန်းကိုမသိပါဘူး။ ဒါမျိုး တစ်ခါ မှလဲ မဖြစ်ဖူးပါဘူး။ ဝေ ... နောက်ကနေလိုက်စကားပြော တာမျိုး၊ စာပေးခံရတာမျိုး ကြုံဖူးပါတယ် ဦးဆိုရယ်၊ ခု လိုမခံစားရဘူး။

“ဝေမယ်လေ ... ကိုယ်လျှော်ပေးမယ်”

မီးဖိုအမြင့်ဆီမှ ရေကပြင်သို့ဆင်းလာသည်။
ဝေလက်ထဲမှ ဦးဘမင်းပုဆိုးကို ဆွဲယူ၏။

“မလုပ်နဲ့”

“ဝေက မီးဖိုဆင့်လေးပေါ် သွားတိုင်နေ၊ ကိုယ်ဆော့ ကြည့်ပြီး ဝေကိုချစ်ချင်လို့”

“ဟင့်အင်း”

ဝေ ဘာတွေမှန်းမသိ လျှောက်ပြောနေမိသည်။
စကားတွေက နေရာတကျရှိလိမ့်မည်မထင်ပါ။

“ပေးပါ ... ဝေရဲ့”

“သွား” ဆိုပြီး အထင်းတွန်းလွှတ်နေသည်။
“ဆွဲထူလိုက်ရမလား” ... ဟဲ့ ခြိမ်းချောက်၏။ ဝေလန့် သွားကာ၊ မီးဖိုဆင့်ပေါ် အမြန်ဆုံးတက်တော့ ကိုလေးက ရယ်၏။ ဦးဘမင်းပုဆိုးတွေ၊ အမြဲခြံထားရသည့် အညှာ

ချည်စောင်ပါးလေးက တစ်ထည်၊ မျက်နှာသုတ်ပုဝါကတစ် ထည်။

“လေးတယ် ဝေရဲ့၊ ဝေလျှော်ရင် ပင်ပန်းမှာပေါ့။ လှယဉ်ကျေးမယ်ရွေးပွဲဝင်မယ့်သူတွေဆိုရင်၊ မယ်ရွေး ပွဲနားနီးရင် ခြင်ကိုက်တောင်မခံနိုင်လို့ ခြင်ထောင် ထဲမှာနေရတာ၊ ကြော်ငြာမိုဒယ်က ဒီလောက်လေးတဲ့ အဝတ်ကြီးတွေလျှော်နေရရင် လက်ချောင်းလေးတွေ ဘယ်လှဆော့မှာလဲ”

ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ ဦးကိုရယ်။ ဝေတို့က အိမ် ဖော်မှမငှားနိုင်တာ၊ အိမ်တစ်ခြမ်းရောင်းထားတဲ့ပိုက်ဆံလေး ဟာ မေဖေဆေးကုဒိုဆီပေမယ့် ... နည်းနည်းပါးပါးလည်း နှိုက်စားရသေးတာ၊ ဝေမှာ ပုံမှန်ဝင်ငွေမှ မရှိတာရှင်။

သူ့... ခြောင်းခိုင်းနှင့် ရိုက်လျှော်နေတာကို ကြည့်လျက်၊ အိမ်ဦးထုတ်ဆိုသောယောက်ျားတစ်ယောက်ထံမှာ ဝေဘဝလေး အပ်နှံလိုက်ချင်စိတ်ဖြင့် ဝေ ညွတ်ပျောင်းရ လေ၏။ ဝေမှာ အပေရှိုပေမယ့်၊ ကြီးကြီးရှိပေမယ့်၊ ဒီအိမ် မှာ ဝေကသာ ဦးစီးခေါင်းဆောင်လိုဖြစ်ပြီး၊ အပြင်လဲဝေ၊ အိမ်ထဲလဲဝေ၊ ထည့်လဲလိုသုံးနေရတာ ဦးကိုရယ်။ ဝေ မ ကြာခဏအားငယ်စိတ်နဲ့ မျက်ရည်ကျမိပါရဲ့။ ဝေဘဝလေး တချိန်နဲ့နဲ့ မလုပ်မလဲမို့ အားကိုးလောက်သူတစ်ဦးရဲ့ရင်ခွင် ကျယ်မှာ မှီနဲ့နားဆိုလိုက်ချင်တာပါပဲ။ အဲဒီစိတ်ကိုဖြစ်ထွန်း

မိန့်ရတုအထိမ်းအမှတ်

စေတာကတော့ ဝေရင်ထဲကအချစ်ပါ။ ဦးကို ... ဆေချစ်
တယ်။ ဝေလဲ ဦးကို ... ကိုချစ်နေပါတယ်။ ဒါကို ဦးကို
သိမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ... ဝေ ချက်ချင်းဖြေရမှာပူပူတယ်။
ဝေက မိန်းမသားလေး။ ဣန္ဒြေစောင်လေးဖြူရည်းမယ်။ ဦးကို
နဲ့ဆိုရင် ဖေဖေကလည်း ကန့်ကွက်ရန်မရှိပါဘူး။ ကြီးကြီး
ကလည်း ရုပ်ကွက်က ချက်စီနောက်မှာ ညည်းအဖေကပု
နေပြီ ... တဲ့။ ညည်းတို့က ဘယ်လိုလဲ ... တဲ့။ ငါတော့
ကြည်ဖြူတယ်။ ကောင်လေးက ရုပ်ရည်လေးနုပေမယ့်၊ ကိုယ့်
ထက် ဆယ်နှစ်ကျော်ကြီးတာကို အကြိုက်ဆုံးပဲ ... တဲ့
ဦးကိုရဲ့။ သိလား။

ဝေခေါင်းလေးငုံ၍ ပြီးရင်း အတွေးအိပ်မတ်
ထဲမှာ ဦးကိုအဝတ်လျှော်သံက စည်တော်ရွမ်းသလို ကျွတ်
သရေရှိနေသည်။

ကြည့်စမ်း။ သူ ... ဝေကိုအကြင်နာသိုလိုက်
တာ။ ဝေပင်ပန်းမှာစိုးလို့ မတော်ရသေးတဲ့ယောက္ခမလူနာပဲ့
အဝတ်တွေကို ဘယ်လိုသမတ်လောင်းက လျှော်ပေးမှာလဲ။
ဝေက အကြင်နာစေဆိုရင်၊ ဦးကိုက အကြင်နာသို။ ဦးဆ
ကြင်နာပို့။

“ချစ်လားဝေ”

“ဟင့်အင်း”

ကိုလေးက ဝေမျက်နှာကို ရှေ့ငုံလှမ်းတောက်

လိုက်၏။

“ရတယ် ... မချစ်နဲ့၊ တစ်ဖက်သတ်ချစ်ရလဲ ကြိုက်
တာပဲ။ ကိုယ့်ကိုပြန်ချစ်ဖို့မလိုပါဘူး။ ကိုယ်က ချစ်
နေခွင့်ရရင် တော်ပြီ။ လောကမှာ အဲဒီလိုအချစ်မျိုး
တကယ်ရှိတယ်။ ဝေယ့်လား”

“ဟင့်အင်း”

“ကိုယ်လေး။ ကိုကိုလေးဆိုတဲ့ကောင်လေ”

“သွားပါ”

“ဘယ်လဲ ... ဧည့်ခန်းကိုလား။ ဦးလေးကို နှိုးပြီး
ခွင့်တောင်းရမလား။ ဦးလေးက ဘာပြောမယ်မသိ
ဘူးနော်”

သိမှာပါ။ ရှင်ကြားချင်လို့မေးနေတာများ။ လူ
လည်ကြီးရယ်။ ခေ ခဖြေပါဘူး။

“ကြီးကြီးကရော”

“သိဘူး”

“တားမယ်တော့မထင်ဘူးနော်။ ကိုယ့်ကိုကြည့်မရရင်
ဒီလောက် ချောင်းပေါက်အောင်လာနေတာ ပြောမှာ
ပါ”

ချောင်းပေါက်အောင် လာနေတာ အမှန်ပါပဲ။
သူ့လာလွန်းလို့လားတောင်မသိဘူး။ အိမ်ရှေ့ကမြေကျန် ငါး
ထလေးတောင် နိမ့်ဆင်းပြီး ဒီမိုးတွင်းမှာရေမြုပ်တယ်။

မိုးတွင်းက မမြုပ်ခဲ့ပေါင်။

“ရပ်ကွက်နဲ့ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ဆိုတော့ ကိုယ်တို့မြန်မာ့ လက်ထပ်ကြမှုဖြစ်မယ်”

ဟွန်းနဲ့ မုန်းလာပြီနော်။ ရှင်ကို ဘယ်သူက ချစ်တယ်ပြောလို့ လက်ထပ်ဖို့ထိ တစ်ဆင့်တက်လာရပြန် တာလဲ “ဦးအပိုင်တွေကြီး” ခေ။ ရှင်မှာ နာမည်တွေတောင် များလာပြီ။

“ဦးကို လက်ဖက်ရည်သောက်မလား”

“အဝတ်လျှော်ခလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဝေ့သွားဝယ်ရမှာလား”

“အဆန်းလုပ်လို့”

“သွားချင်သွားလေး၊ ဦးလေးနိုးလာရင် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် တူတူရှိနေတာမြင်သွားရင် မကောင်းဘူး။ လေးစားရတာပေါ့ဝေ။ ဒါတွေလျှော်ပြီး လှမ်းပြီးရင် ဦးလေးမှားသွားနေလို့က်မယ်”

ဝေက ချိန်ကလေးဆွဲ၍ထွက်လာသည်။ ငြိမ်ငြိမ် ငြာမိုဒယ်တွေထဲမှာ ချိန်ဆွဲပြီး လက်ဖက်ရည်သွားဝယ်။ သူ ဝေတစ်ယောက်ပဲရှိမည်ထင်သည်။ ဝေက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြော်ငြာမိုဒယ်၊ ကြော်ငြာမိုဒယ်နဲ့ အမှန်းတွေတင်ပေး တောနေလိုက်တာ။ ခုမှ ... ဝေရိုက်ရတာ ကြော်ငြာမိုဒယ်

ပဲရှိသေးသည်။ ဆွဲကြီးတွေ လက်ကောက်တွေဝတ်၊ လက်ကောက်တွေကို ဆံထုံးမှာ ပန်းလုပ်ပန်း၊ လည်ဆွဲတွေက ဆံထုံးဆွဲတွေဖြစ် ... အဲဒါမျိုး ဝေရိုက်ချင်လှပါပြီ။ ဦးကိုက ပြောပဲမပေးတာလား။ သူဌေးက မကြိုက်တာလား။ ရိုက်ကိုမရိုက်ဖြစ်သေးတာလား၊ အိမ်ပြန်ရောက်မှ ဦးကိုကို မေးကြည့်ရပါဦးမည်။

ခုနေမှာ ... ဝေနှင့်ဦးကိုတို့ အဆင့်အတန်းက ပိုမိုမသာလိန်မသာ။ တစ်နေ့ ... ဝေက အောင်မြင်တဲ့ကြော်ငြာမိုဒယ်ဖြစ်လာခဲ့ရင်၊ ဦးကိုကို ဒါရိုက်တာလုပ်ခိုင်းရမယ် ကြော်ငြာဒါရိုက်တာနှင့်ကြော်ငြာမင်းသမီး၊ ဘယ်လောက် လိုက်ဖက်လေမလဲ။

“ဟဲ့ ... ဝေ”

“ဟော ... ကြီးကြီး၊ ပြန်လာပလား”

ကြီးကြီးနှင့် လမ်းထိပ်မှာဆုံ၏။

“မောင်ဘမင်းတစ်ယောက်ထဲလား”

ဆုလက်ထဲမှချိန်ကိုကြည့်သည်။ လက်ဖက်ရည်ပါဆယ်ဟာ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်နှင့်ထဲလဲရပေမယ့် ဝေတို့က ချိန်နှင့်ပဲဝယ်၏။ အိမ်ကျ ... ရေရောပြီး နို့ဆီထပ်ထည့်ကာ အဖန်လျှောစေပြီး ပွားသောက်နေကျလေ။

“ဦးကိုရိုချေလို့ ထားခဲ့တာ”

“အေး ... အေး”

၅၅၆ နဂုဇွယ်စင်မြင့်

ကြီးကြီးက ထွက်သွား၏။ ဦးကိုနှင့်ကြီးကြီး
တွေ့လျှင် ဘာတွေပြောဖြစ်ကြမှာပါလိမ့်။

“အံ့ရော့ခေရယ် ... ကိုကိုလေးကို အဝတ်ပျော်
ခိုင်းထားရမှာလို့လို့”

ကြီးကြီးက ရင်ဖိပေမယ့် ခပ်ပြုံးပြုံး ပေး
မျက်နှာကို မသိမသာလှမ်းကြည့်တော့ အားနာပေမယ့် ကျ
နပ်နေသည့်ဟန်ပန်း။ အိမ်ထောင်တာဝန်ကို ခွဲဝေယူသည့်
တော့။ သူ အတည်တကျစိတ်ကူးလို့ပေါ့။ ယောက်ျားအလှူ
မိန်းမအလုပ်မခွဲခြားတတ်တာဟာ သူ ကြင်နာညာတာဟာ
လို့ပေါ့။ သူ စိတ်ရင်းကောင်းလို့ပေါ့။ သူဟာ နှစ်သက်
ချယ်ဖွယ် ခရီးဖော်ကြီးဖြစ်နေလို့ပေါ့။ ဒါကို လူကြီး
ယောက်ကျေနပ်သဘောကျနေကြတာပဲပေါ့ ဦးကိုရယ်။

ခေက ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ အိမ်ထဲပျံ
ဝင်ခဲ့၏။ ခါတိုင်းလို ပွားမသောက်တော့ဘဲ ဦးကိုက
ကောင်းဝေသောက်ခေချင်သည့်ခေတာနာနှင့် ဝမ်းလှမ်း
လက်ဖက်ရည်ခြောက်ခွက်က ရှယ်မို့ တစ်ခွက်ကိုအိမ်။

မေရကြော့သက်ထားဝေ ၅၅၇

ရှုမ်းထယ်မိုးကြီး။ သူ့မိုးတစ်ရက်စာမက တစ်နေ့စာဆန်
မိုးပါရတာကို တွေးမိပေမယ့် ဝေ အနုမြောမရှိ။ စေတနာ
ရှိတယ်ဦးကိုရေ။ အကြင်နာဝေလေးက ခုတော့ ... ဝေ
တနာဝေမြင်လို့သွားရပြန်ပြီလေ။

ဝေ လက်ဖက်ရည်ပွဲနှင့် ထွက်လာတော့။ သူ
က ဖေဖေနှင့် အကျအနကြီးများကို ရွေးနွေးလို့။ ရှင်ကို
ဘယ်သူက လက်ခံသေးလို့လဲ။ ဘယ်သူက ချစ်တယ်ဖြေ
သေးလို့လဲ ဦးကိုရဲ့။

“ကျွန်တော် ... ကားတစ်စီးဝယ်ဖို့ငွေရှိပါတယ် ဦး
လေး။ သူများကားခောင်းနေတာ။ စိတ်လဲလေနေလို့
ပါ။ ကျွန်တော်စိတ်ကူးက ကျွန်တော် ... တိုက်
ခန်းတစ်ခန်းဝယ်ပါမယ်။ အဲဒီအတွက်လဲ ငွေရှိပါ
တယ် ...

“လူကြီးစကားနဲ့ပြောရရင် ... ခွင့်လွှတ်ပါဦးလေး
ရယ်။ ကျွန်တော်မှာလဲ ပြောပေးမယ်လူကြီးသူမက
မရှိတော့။ ကျွန်တော်ဘာသာပြောရတာ၊ ဦးလေးတို့
ကြီးကြီးတို့ကို မလေးစားလို့လဲ မဟုတ်ပါဘူး ...
“ကျွန်တော် ... ခေအတွက်၊ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းနဲ့
ကားတစ်စီးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

အို ... ။ ဒီခေထဲမှာ ဒီလိုတင်တာတွေ
ကောင်းတာတွေရှိသေးလို့လား။ တောင်းတော့တော့ရမှာ

ပေါ့လေ။ သူများသားသမီး တောင်းရမ်းယူမှ မိသားစုသား ပီသတော့မှာပေါ့။ တင်တာကတော့ ဘယ်သူမှ ဘာမှတောင် တင်နိုင်ကြတော့မယ်မထင်ပါဘူး။

“အဲဒီမှာ အားလုံးပြောင်းနေကြပြီ။ ဒီအိမ်ကိုတော့ ဦးလေးစိတ်ကြိုက်ဖန်တီးပါ။ ရောင်းချင်ရောင်း၊ ငှား ချင်ငှား။ ရောင်းမယ်ဆိုလဲ ရောင်းရငွေကို ဦးလေး သဘောပါ။ လှူချင်သလောက်လှူ။ အတုနဲ့လုံးလှူ ချင်လဲ လှူပေါ့။ ဦးလေး ချွေးနည်းစားနဲ့ဝယ်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းမို့ပြောတာပါ ...

“ကြီးကြီးလဲ သားတွေခြေးတွေဆီ မပြန်ဘဲ၊ လိုက်နေ ပေးဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဝေတစ်ယောက်ထဲခြမ်း နေမှာစိုးလို့ပါ။ ကျွန်တော်က တက္ကသိုလ် ကိုယ့်တာသာ ဆွဲမယ်။ ကိုယ့်ကားကိုယ်ဆွဲမယ် ဆိုတာပဲပါတယ်။ နေနေညညဆိုသလို အိမ်မှာမရှိမှာစိုးလို့”

“တုံ့ကံခန်းဆိုတော့ ... မောင်ဘမင်း ဘယ်လိုဆင်း တက်မလဲ”

အော် ... ကြီးကြီးတို့က လက်ခံတဲ့အစီအစဉ် အပိုင်းတောင်ရောက်နေပါရောလား။

“ဆင်းစရာတက်စရာမလိုဘူးလေ။ နေထိုင်မကောင်း၊ ရင် ဆရာဝန်ကို အိမ်ပင့်မှာပေါ့။ ကားရှိတာပဲ။ အိမ် မကြို ဘဲသမားတော်ကြီးတွေပြချင်ရင်လဲ၊ ကျွန်တော်

ချီးပြီးဆင်းလို့ရတာပဲ”

ပေပေဖျားတုန်းက အိပ်ရာထဲ အခြေများသည် မို့ အရေပြားလောင်ပြီး အနာတွေဖြစ်မှာစိုးလို့၊ အရက်ပြန် ဆေးဆွတ်လိုက်၊ မေါင်ဒါလေးဖြူးလိုက်၊ သူကူလုပ်စဉ်က ဖေဖေကိုချီလိုက်ဆွေ့လိုက်ပုံများ နိုင်နိုင်နင်းနင်းကရှိပါတာ သို့လေ။

“တိုက်ခန်းထပ်မဝယ်ဘဲ ဒီမှာပဲ မင်းလာနေလို့မရ ဘူးလား”

ကြီးကြီးက ဒီစကားကို ဘာအဓိပ္ပါယ်နှင့်မေး မှန်း ဆဲ မသိပါ။

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က အိမ်တစ်ဆောင် စီးတစ် ပြောင်ထားချင်တာပါ။ အိမ်ထောင်ပြုပြီး၊ မိန်းမအိမ် ယာ်တက်နေရမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ နောက်ပြီး ... ကားထားစရာနေရာမရှိဘူး။ နောက်ပြီး ... ကျွန် တော်က အိမ်မပြန်နိုင်တဲ့ရက်တွေလဲ ရှိနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီအခါကျ၊ ရုပ်ကွက်ထဲဆိုတော့ ဘာလိုလိုညာလို လို့ လူအထင်လွဲဦးမယ်”

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ နေတိုင်းမလာနိုင်ရမှာတဲ့လဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ကောင်းကောင်းမန့်ချင်တဲ့ အစ်မ ကြီးတစ်ယောက်ရှိနေပါတယ်”

“အရင်းလား”

"အရင်းတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ... သူ့...
ဇူးတွေ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ အများကြီးပို့နေပါတယ်။
ကျွန်တော် ... သွဲ့ရဲ့ခဲတာ"

"အော် ... ကိုကိုလေးက သွဲ့ရဲ့ခဲသလား"

ကြီးကြီးက တအံ့တဩမေးနေသည်။ သူများ
အိမ်မှ ယာဉ်မောင်းမို့ သွဲ့မရဲဘူးထင်ထားပုံရသည်။ ငင်စပ်
ဝေလည်း မသိ။ ဦးကိုပြောစကားအရ ဝေယံတန်းလောက်လိ
တော့ ရောက်ပုံရသည်ဟု မှန်းမိသည်။ ဝေဟာ ဘော်
တော်မိုက်မိပြီး အဆင်ခြင်ကင်းသည့်မိန်းကလေးပါလား။
ကိုယ်ချစ်လိုက်မိတဲ့သူ သွဲ့ရဲ့လား။ ဆယ်တန်းလားတောင်
မသိ။ လူတစ်ယောက်ကို သူ့အကြောင်း စုံစုံဆေးဆေးသိတ်
ကြိုက်မှကြိုက်မိလေပြင်း။ ချစ်မှချစ်မိလေခြင်း။

"ဟုတ်ကဲ့ ... တဖြားလဲ အများကြီးပါပဲ။ ပြော
ရင် မကုန်နိုင်ပါဘူး။ အခု ... သူဌေးကတော်ယို
တာ။ အဲဒီအိမ်ကြီးပါပဲ။ သူဌေးကမရှိတော့ပါဘူး။
မှဆိုးမဆိုပါတော့ သားသမီးလဲမရှိ။ သူ့မှာလဲ လုပ်
ငန်းတွေအများကြီးနဲ့ အားကိုးရတဲ့မန်နေဂျာတွေမျိုး
သားချင်းအရင်အချာတွေရှိပေမယ့် သူ့အိမ်ထောင်တွေ
နဲ့သူဆိုတော့ ဘယ်သူမှလဲ လာနေမပေးနိုင်ကြဘူး။
"လာနေမယ်ဆိုရင်လဲ မိသားစုတစ်စုလုံးကြီးအိမ်ပေါ်
တက်လာနေကြမှ ဖြစ်မှာဆိုတော့။ အဆင့်မဆင့်သူ

ကျွန်တော့်ကိုကတော့ အစစအရာရာ ကျေးဇူးခံကျေး
ဇူးပေးလဲဖြစ်တော့ အားကိုးပါတယ်။ ကျွန်တော်က
လိုအပ်ရင် အဲဒီအိမ်မှာပဲ ညအိပ်ညနေ နေပေးဖို့ရှိ
ပါတယ်"

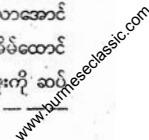
"စိတ်မနှံ့ဘူးဆိုတော့ ... "

"သွက်သွက်လယ်ကြီးရူးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လုပ်
ငန်းကြီးတွေတောင်လုပ်နေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် မန်
နေဂျာတွေလုပ်ပေးတာတော့ များတာပေါ့လေ။ ဒီလို
ပါ။ စွဲမိခဲ့ရား နည်းနည်းပါးပါးကြောင်တောင်တောင်
ဖြစ်ရုံပါ။ ဆရာဝန်က စိတ်သိပ်မမှန်ချင်ဘူး ...
လို့ ပြောပါတယ်။ တရားထိုးတဖွတ်ထိုး၊ ဒါဆိုဒါမှ
လုပ်ပုံကိုပဲသိတဲ့ နည်းနည်းပါးပါး အချော်တာလေး
ရှိတာပါ"

"ဦးကို ကားမောင်းပေးနေရတာ အဲဒီအိမ်ကြီးလား"

ကိုကိုလေးက ခေါင်းညိတ်သည်။

"ကိုယ့်ကားကိုယ်ဆွဲတော့မယ်ဆိုလဲ။ သူ့သွားချင်လာ
ချင်တဲ့အချိန်တွေတော့ သွားမောင်းပေးဖို့ စိတ်ကူးရှိ
ပါတယ်။ ကျေးဇူးရှင်မို့ပါ။ မိမဲ့ဖမဲ့တစ်ကောင်ကြွက်
တစ်ယောက်ကို လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်လာအောင်
ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်မို့ပါ။ အိမ်ထောင်
သည်ဖြစ်လာခဲ့ရင်လဲ၊ အဲဒီအိမ်ကြီးရဲ့ကျေးဇူးကို ဆပ်

ခွင့်ကြိုတိုင်း ဆပ်ပါရမလို့ စေကိုလဲ ခုထဲက တောင်း ပန်ထားပါတယ်”

ကြီးကြီးထံမှ “သာခု” ခေါ်သံထွက်လာသည်။

ဖေဖေအဝတ်တွေလျှော်ဆေးတုန်းကထဲက ခေါ်ချင်နေသော သာ ခုကို ခုမှ ပေါင်းခေါ်ရသည်ထင်ပါရဲ့။

“ကျေးဇူးတရားမမေ့ခြင်းဟာ မင်္ဂလာတစ်ပါးပဲ”

ကြီးကြီးက ခေါင်းညိတ်နေ၏။

“မင်္ဂလာကိစ္စကိုတော့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မလုပ်ချင် တော့ဘူး။ လုပ်စရာလဲ ပိုက်ဆံမကျန်တော့ဘူးမင် ချ”

အဟဲ . . . ဟု ရယ်ပြနေပြန်၏။

“ရုံးမှာပဲ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ချင်ပါတယ်။ အဲဒီထဲ တွက် ဝေ ကျေနပ်ပါ့မလားပဲ”

မကျေနပ်ဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ ဘီးဆံထုံးထုံး၊ ပုဝါ ရှည်ကြီးချပြီး ဟော်တယ်ခန်းမထဲ ဖြေးဖြေးလေးလျှောက် ချင်တာ . . . ဟု အော်ပြောလိုက်ချင်၏။ မျက်ဆောင်းတော့ ထိုးဖြစ်သည်။

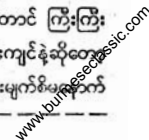
“ကြော်ငြာမိုးဒယ်လုပ်မယ့်သူဟာလဲ ယောက်ျားရှိတာ လူမသိရင် ပိုကောင်းပါတယ်။ ပရိသတ်က သူ့ပုံ ဆိုမှ ပိုချစ်မှာ”

အဲဒါတော့ ဟုတ်သား၊ မင်္ဂလာကြီးထဲဆောင်

ပစ်လိုက်လျှင် ဒီမိုးဒယ်ယောက်ျားကြီးနဲ့ဆို၊ ပြည်သူကလဲ အချစ်လျော့၊ ကုမ္ပဏီတွေကလည်း တော်တာချင်း၊ လှတာ ချင်း၊ ဈေးနှုန်းချင်းမတိုင်းမယိမ်းဆိုရင်တောင် အပျိုကို ပို ငှားချင်ကြမှာပေါ့။ ပြီးတော့ . . . တိုက်ခန်းတစ်ခန်းနှင့် ကားတစ်စီးလုံးဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံဟာ၊ ဆယ့်ငါးသိန်းနဲ့သိန်း နှစ်ဆယ်ကြားကုန်မှာ၊ သူ့မှာ အဲဒီလောက်ပိုက်ဆံ ရှိသလား။ မင်္ဂလာဆောင်မလား၊ တိုက်ခန်းယူမလားဆိုလျှင်၊ လက်ဖက် ရည်နှစ်ခွက်ဝယ်၊ ရေရော နို့ဆီထည့် ငါးခွက်စာလောက်ရ ဆောင် ပွားသောက်လေ့ရှိသည့် အကြင်နာဝေက တိုက်ခန်း ပဲယူမှာပေါ့။ နှမြောတတ်ပါသည်။ အိမ်တွင်းမူလည်း လုပ် တတ်ပါသည်။ သိမ်းထုပ်သေချာလည်း တတ်ပါသည်။ မိစ္ဆာ ဆိုလည်း ကြည့်ရှောင်မည့်သူဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ့်အဖေနှင့် ကြီးကြီးတောင် အိမ်ပေါ်တင်ထားပြီးမှ သူ့အစ်မကြီးထံ ည အိပ်ညနေလုပ်ကိုင်ပေးစရာရှိတာကို ခွင့်ပြုရပါမည်။ သူ့အမျိုး ကိုယ့်အမျိုး သင့်တင့်လျောက်ပတ်အောင် ထောက်ပံ့ကြည့် ရှုမည့်သူဖြစ်ပါသည်။ အကြင်နာဝေဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ ပျင်းခဲ့ဖူးသူမဟုတ်တာ။

အဲဒါ ဓနိုးလောင်းတို့ရဲ့ ဝတ္တရားငါးပါးလေ။

“မင်းတို့ချင်း ခင်ခင်မင်မင်ဖြစ်ရင်တောင် ကြီးကြီး က မေးတော့မလို့၊ ရပ်ကွက်နဲ့ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ဆိုတော့ မကောင်းဘူးလေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့များမျက်စိမလှောက်

ဖို့ အရေးကြီးတယ်”

“ဟာဘဲကဲ့ ... ကျွန်တော်၊ အဲဒါကို တွေးမိပါတယ်”

“မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးဦးမလား၊ ဘုန်းကြီးခါးပါးလောက်
ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်အိမ်မှာကိုယ်”

“ကျွန်တော်တို့ဝယ်ဖြစ်မယ့်တိုက်ခန်းမှာ အိမ်တက်နဲ့
ရော့လုပ်ရင်မကောင်းဘူးလား ကြီးကြီးနဲ့၊ ဒီရပ်ကွက်
ကရုက္ခာတော့ ကြီးကြီးမိတ်ချင်တဲ့သူ လာမိတ်မပါ။
နွတ်နဲ့ပေါ့။ မိတ်စာရိုက်တော့ဘူး”

“အေး ... ကောင်းတယ်”

“ဦးလေးရော ... ကျေနပ်ပါရဲ့လားခင်ဗျ”

“ကောင်းပါတယ်၊ အဓိက ... က သမီးလေးစိတ်
ချမ်းသာဖို့ပဲ၊ သမီးလေးက မိဘပြုစုတဲ့သမီးဆိုတော့
ကံကောင်းစေချင်တယ်”

ကိုကိုလေး ... ဧဝံ လှစ်ခနဲအကြည့်တစ်
ချက်ရောက်၏။ ဝေက ဗေပေကို လှမ်းကြည့်တာနှင့် ကြို
သွားသည်မို့ မျက်ဝန်းချင်းမဆုံလိုက်ရပါ။ ဧပေမျက်ဝန်းတွေ
ဖိုလက်နေကြသည်။ မျက်ရည်ဝဲရှာသည်ထင်ပါရဲ့။ သူ့အဖေ
ကိုလည်း သတိရနိုင်သည်။ သူ့အဖေကားအတွက်လည်း
မျက်ရည်ဝဲနိုင်သည်။ သနားစရာဆကလေး၊ လှသောလေး
လေး။ ချစ်ဖွယ်လေး။ ကိုယ်ဟာ ဧဝံအပေါ်မှာ ဒီသက်
ရိုးသားစွာ ပေးဆပ်နိုင်ခွင့်တွေ့ရခဲ့ရင် သယ်လောက်ကောင်း

လဲကွယ်။

ဝေက ဗေပေကို ကြည့်ပြီးမှ အကြည့်ကို ဦး
ကိုဆီရို၏။ ဦးကို ... ဝေလည်းမဖြေရသေးပါလား ဦးကို
ရယ်။ ဧဝံကိုချစ်တယ်လို့ ဦးကို စောစောကမှ ပြောခဲ့တာ။
တကယ်တော့ ဖေဖေကြီးကြီးက ဝေခဲဦးကိုနဲ့ ချစ်စေချင်
ကြပြီ။ မချစ်နိုင်ကြဘူးဆိုရင်လဲ အရင်းအနှီးအပတ်အသက်
ကို လျှော့တော့တဲ့ ဦးကိုရယ် ... ဝေ မလျှော့နိုင်ပါဘူး။
ဝေချစ်တယ်။ ဝေ အားလဲကိုးတယ်။ ပြီးတော့ ဝေဟာ သူ
တစ်ပါးတွေထက်ပိုပြီး အားငယ်တတ်တဲ့မိန်းမသား။ မကျန်း
မာတဲ့ဖေခင်ကြီးတစ်ယောက်သာ ဧဝံမှာ မားမားရှိတာ။ ကြီး
ကြီးဆိုကာတောင် သူ့သားရင်းမြေးရင်းနဲ့ နေချင်တဲ့ကြား
က ဝေတို့ ဇွတ်တောင်းပန်ပြီးခေါ်ထားရတာ။ အဲဒီလို ဝေ
ဟာ၊ အိမ်ဦးသခင်ကို ဘဝလုံးပုံ၊ သက်လုံးပုံ၊ အချစ်တွေ
အားလုံးပုံအပဲပြီး အားကိုးလိုက်ချင်သူပါ။ တကယ်တော့
ဝေ လက်ထပ်ဖို့ ငယ်သေးတယ်။ စောသေးတယ်။ လှလှ
ပေဝတ်စားပြီး အပျိုလေးလုပ်နေသေးဖို့ပဲ ကောင်းပါသေး
တယ်။

ဒါပေမယ့် ...

အားနဲ့လို့ပါ။ စိတ်ငယ်လို့ပါ။ အားကိုးလိုက်
တော့မယ် ဦးကိုရယ်။ ဖေဖေကြီးကြီးကလည်း ကြည့်ဖြူ
ခွင့်ပြုလိုက်ကြပြီ။ ဦးကို ... ဝေမဖြေရသေးဘူးနော်။

ပေမယ့် ... ရင်ထဲကခွဲနေတယ် ဦးကိုရဲ့။ ချစ်တယ်။ သိလား။ ဦးကိုရယ် ... ဝေသိပ်ချစ်တာပါပဲရှင်။

“ဝေ ... အကြင်နာဆေ”

“အလိမ္မာဝေပါ”

“အလိမ္မာမလွန်နဲ့။ အလိမ္မာဝေမဟုတ်တော့ပဲ။ ကပ်စေးနဲ့ဝေဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

ကိုလေးက ကားပေါ်မှာ ဝေနာမည်ကို တပွဲပွဲခေါ်၏။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ခေါ်နေရတာလဲဆိုတော့ ... ချစ်လို့ ... တဲ့။ ဝေယုံလို့ကံတာ။ ဝေကို ကားနှင့်လာခေါ်ပြီး ပရိဘောဂတွေ လျှောက်ကြည့်တော့ ဈေးတွေက ကြီးလွန်းလို့ ဝေက ခေါင်းလေးတခါခါနှင့် “မကပ်စေး” ကလေးဖြစ်နေရ၏။ ကိုလေးက ဝေ ကပ်စေးနဲ့နေတာကြည့်ပြီး လိမ္မာလိုက်တာ ဝေလေးရယ်ဟု ပြော၏။

“အို ... သူများပစ္စည်း အလကားယူရတာ၊ ယူလိုက်မယ်ဟဲ့ဆိုတဲ့စိတ်မျိုး ဝေမှာမရှိပါဘူး”

“ယူပါဝေရယ် ... ကိုယ်က သူများလား၊ ဝေပေ

တွေး ... သိလေးမှာ”

“ဟဲ့ ... သူ့အတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ နှမြောပါတယ်။ တော်ရုံပေးရုံပဲလုပ်ပါ”

ခုတင်ကိုလည်း သင့်ရဲ့။ ဟိရီဆိုလည်း သင့်ရဲ့။ မှန်တင်ခုန်တောင် သစ်သားနှင့်ခိုလျှင် ဈေးကြီးလို့ဆိုပြီး နိုင်ငံခြားမှလာသော မှန်တင်ခုန်ပဲယူသည်။ ဆိုဖက်ဆက်တီယူချင်ယူပါဆိုပေမယ့်၊ ကြိမ်ဆက်ကပ်ယူ၏။ မီးဖိုချောင်သုံးပစ္စည်းတွေယူပါ ဆိုတော့ ...

“ဝေ ... လာမှာပဲ” ... ဟုဆိုကာ အသစ်ထပ်မဝယ်ပါ။

“အကုန်အကျနည်းလေ ကောင်းလေပေါ့ ဦးကိုရဲ့”

“သုံးစမ်းပါဝေရယ် ... ဘစ်နေမှာ ကိုယ်ချစ်တဲ့ သူလေးတွေလာရင် ပေးသုံးဖို့ရှာထားတဲ့ပိုက်ဆံတွေ”

“ကုန်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ထပ်ရှာမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း ... ဦးကိုပင်ပန်းမယ်”

“ဆနော် ... ဝေ”

ကိုလေးက ဝေကို ပေါက်ထွက်တော့မလောက် စိုက်ကြည့်ပြီး အံကြိတ်ကြိတ်ပြသည်မို့ ဝေက တခါခါရယ်၏။

“လုပ်မလှဘူး၊ လုပ်မနေနဲ့”

“အရမ်းချစ်တာပဲဝေ၊ ယုံလား”

“ယုံပါတယ် ... ယုံပါတယ်၊ တော်ပါတော့၊ ခေ
ခေမမေးနဲ့နော်၊ ဖြေရတဲ့သူ ရှက်လာပြီ”

ဝေဘေးမှာ အဖျော်ဆုံးနေကလေးတွေကို ပို
ခိုးစစ်စစ်ရယ်မောရင်း ကျော်ဖြတ်ခဲ့သည်။ ဦးကိုနှင့်လုပ်
ထပ်ဖို့အတွက် ဖိစဉ်နေရသော ရက်ကလေးတွေသည် ဝေ
အတွက် ပျော်ရွှင်ခြင်းဆုလာဘ်များနှင့် ပြည့်စုံနေသောရက်
များဖြစ်၏။ တိုက်ခန်းဝယ်ပြီးပြီ။ ပရိဘောဂတွေလည်း ဝယ်
ပြီးသလောက်ပိုပြီးပြီ။ ကားအပ်ဖို့ မျက်စောင်းထိုးတိုက်ပု
ဖြေ ညီထပ်ကိုလည်း ပြောဆိုပြီးပြီ။ အရပ်ထဲမှာတော့ မပြေ
ဖြစ်သေးပါ။ ဦးကိုက မပြောနှင့်အုံးတဲ့ ဝေ သရုပ်အောင်
သော၊ ချင်ပင်ဇီအေးဖြည့်အချိုရည်ကြော်ငြာက တီဗီမှာလာ
နေပြီမို့ ဝေကို လူတွေသိသင့်သလောက်သိကုန်ပြီ။

“မိုဒယ်အသစ်ကလေး လှလွန်းလို့ဆိုပြီး၊ မဂ္ဂဇင်း တ
ချို့ကတောင် အင်တာဗျူးမယ်တက်ကဲဖြစ်နေကြပြီ၊
ဝေက သိုသိုသိပ်သိပ်နေ၊ ယောက်ျားကောက်ယူလိုက်
ရင်၊ အင်တာဗျူးနဲ့ရောပါပြီး၊ အိမ်ထောင်ကျတာ လူ
သိသွားမယ်” ... တဲ့။

ဦးကိုပြောတာမှန်သည်မို့၊ ဝေတို့များ နှုတ်လှ
သည့်ဘဝမှာ သူငယ်ချင်းတွေကိုတောင် မပြောဘဲ မြို့ထဲ
သည်။ အိမ်ပြောင်းမှာကိုလည်း မပြောသေး။ သည်လောက်

အလုပ်ရှုပ်နေသည့်ရက်တွေမှာ ဇီးထုပ်ကြော်ငြာတစ်ခုက ဝေ
နှင့်ရိုက်ဖို့ လာရောက်ကမ်းလှမ်းသည်ကို ဝေ လက်ခံလိုက်
သေးသည်။

“ဘာလို့လက်ခံလိုက်ရတာလဲ၊ ဝေကလဲ”

“ဟင် ... ဦးကို၊ ဒီအလုပ်ကို ဝေဆက်လုပ်မှာ”

“ကိုယ်လုပ်ကျွေးရင် မဝဘူးထင်လို့လား ဝေက”

“ဟာ ... ဦးကို၊ ဘာဖြစ်လို့စကားပြောင်းပြောရ
တာလဲ”

ဝေက ကိုလေးကို ငို၍ငို၍ ထု၏။ ဟိုတုန်း
ကတော့ သူပဲ၊ မိုဒယ်ဆိုတာ အောင်မြင်ရင် ဘာဖြစ်တယ်
ညာဖြစ်တယ်၊ အောင်မြင်အောင် ဘာလုပ်ညာလုပ်၊ ဆက်
လုပ်၊ ဆက်လုပ်၊ သူပြောတိုင်းခေါင်းညိတ်ခဲ့ရတဲ့ဝေကို ခု
တော့ သူက အဖြစ်တွေတင်လို့၊ ဝေငိုတော့လည်း ကိုလေး
က ပြန်ချော့ရပြန်သည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ ... ဒီရက်အတွင်းမှာ ဒီလောက်
အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ဟာကို”

“မရှုပ်ပါဘူး၊ အားလုံးဝယ်ပြီးနေပြီပဲ၊ နေကောင်းရက်
သာရွေးဖို့ပဲကျန်တာ၊ သီတင်းမကျွတ်သေးလို့စောင့်
နေရတဲ့ဟာကို”

“သဘော၊ သဘော၊ ဝေသဘော”

“မိုဒယ်အဖြစ်နဲ့ အောင်မြင်ချင်လွန်းလို့ ယောက်ျား

ယူမှာတောင် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်လုပ်နေရတာကို သိပ်မကျေနပ်ဘဲ သဘောတူထားရတာ၊ ခုလိုရလာ တဲ့အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်ခံရမှာလား။

“အေးပါ ... လက်မလွှတ်ပါနဲ့၊ ကိုယ်မှားသွားပါ တယ်၊ မျက်ရည်သုတ်”

“သူတပေးပါလား၊ သူများကို သူ့အကျယ်ကြီးအော် တယ်”

“ကဲ ... တိတ်၊ တိတ်”

“လက်တောင်မထပ်ရသေးဘူး အော်နေပြီ၊ နောက်ဆို ဖခောင့်နဲ့များပေါက်မလားမသိဘူး”

“ဧကု ပေါက်မိရင် အဲဒီဖခောင့်ဖြတ်ပစ်မယ်”

“မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ စိတ်ဆိုးပြီးကြည့်ရင်လဲ အဲဒီ မျက်စိထိုးဖောက်”

“ဖောက်မယ်”

“အလကား၊ မလုပ်ရသေးလို့ပြောတာ၊ သူလား ... မျက်စိဖောက်ပြီး ဖခောင့်ဖြတ်မဲ့လို့၊ မုန်းလိုက်တာ”

ဝေက နှုတ်ခမ်းလေးရှု၍ စိတ်ကောက်နေလိုက် ၏။ ချောပေါ့။ သူ့ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ထက်ဆယ်နှစ်ကျော် ကျော်ကြီး ငယ်တဲ့သူကို လာကြိုက်သေးလဲ။ ကိုယ့်ထက် လေးငါးနှစ်လောက်ကြီးရင်တောင် ဝေက ရွယ်တူတန်းတူသ ဘောထားပြီး အဲဒီလောက်စိတ်ကောက်မှာမဟုတ်ဘူး။

တော့ ... သည်းခံပေတော့ ဦးကိုရေ။ ဧကုထက် ဆယ် နှစ်ကျော်ကျော်ကြီး ... ကြီးတယ်ဆို။ လေးဆယ်နားကပ် နေပြီလားတောင်မသိ။ ဟင် ... ဒါဆို၊ သူ ... လူပျို သိုးကြီးပေါ့။

“ဦးကို၊ ဦးကို”

“ဘာလဲဝေ”

“ဦးကို အသက်ဘယ်လောက်လဲ”

“နှစ်ဆယ့်ကိုး”

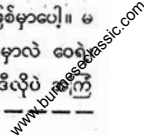
“ဟင်”

ဒါဆို ... ဧကုထက် ကိုးနှစ်ယဲခိုကြီးတာပေါ့၊ သူပြောပုံက ဆယ့်လေးငါးနှစ်ပဲကြီးသလိုလို။

“အဝေကတော့ ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်ကြီးတယ်ဆို၊ သုံး ဆယ်ကို တော်တော်ကြီးကျော်ပြီဆို”

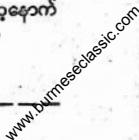
ဦးကို မျက်နှာနုနုကိုကြည့်ရင်း နှစ်ဆယ်ကိုး ဆိုတာ ဝေယုံ၏။ ဦးကို သုံးဆယ်ကိုအရမ်းကျော်ပြီဆိုခဲ့ တုန်းက သူ့သူဌေးထုတ်တဲ့ ရုပ်ပျိုဆေးတေးစားပြီး တကယ် ပဲ ရုပ်ပျိုနေသူလားလို့။ ခုတော့ ...

“အဲဒီလောက်ပြောထားမှ ဝေက အသက်ချင်းကွာ ဟယ်ဆိုပြီး၊ ပြောရဆိုရ ဘုန်းဖြစ်မှာပေါ့။ မ ဝိမ်းမယ်မိန်းဆိုရင် ရင်းနှီးဖို့ဘယ်လွယ်မှာလဲ ဝေရဲ့ ဧကုကိုမြင်မြင်ချင်းချစ်ပါတယ်ဆို ... ဒီလိုပဲ ကြီး

အဖန်လေးတွေလုပ်ရတာပေါ့”
 “အမှန်က ဘာလဲ”
 “နှစ်ဆယ့်ကိုး”
 “ခုမှ ဘာဖြစ်လို့ အမှန်ကိုလာပြောနေရတာလဲ”
 “ဝေကလဲ ခုမှဘာဖြစ်လို့ ထပ်မေးနေရတာလဲ”
 “ဦးကို... လေးဆယ်နားကပ်နေရင် လူပျိုသုံးကြီး
 ဖြစ်နေမှာ၊ ရည်းစားတွေလဲ အများကြီးရှိခဲ့မှာ၊ မိန်းမ
 တွေလဲ အများကြီးရချင်ရခဲ့မှာ၊ အဲဒါတွေမိလို့”
 “ကိုယ်ကလဲ ... သုံးဆယ်ကျော်ကြီးဆိုပြီး ဦးကိုအ
 ခေါ်ခံနေရတာ နည်းနည်းရိုးလာပြီ၊ ကိုကို ... အခေါ်
 ခံချင်လို့ အသက်မှန်ကို ဖွင့်ပြောတာ”
 “ရည်းစားဘယ်နှစ်ယောက်ရှိခဲ့လဲ”
 “အများကြီးပဲ”
 “ဟင် ... ဒုက္ခပါပဲ”
 “ယောက်ျားလေးပဲ၊ အိမ်ကလီတွေတွေ့ရှိတာပေါ့၊ ပုို
 အိ၊ ဒီအိ။ ချစ်တာကျတော့ တစ်ယောက်ထဲပေါ့”
 “မိန်းမရောရှိလား”
 “မိန်းမရှိရင် ဝေက မချစ်ဘူးလား”
 “ဦးကိုနော်”
 ကိုလေးက တဟားဟားရယ်လိုက်၏။
 “ဝေ ယောက်မလေးရဲ့၊ ပုိုတိုဒီတိုနဲ့ သဝန်တွေလျှောက်

တိုမနေနဲ့။ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ကိုယ်ချစ်တာ ဝေတစ်
 ယောက်ထဲ၊ ကျိန်ပြုရမလား”
 “ကျိန်”
 “...ကိုသာ အချစ်ဆုံး၊ ဝေတစ်ယောက်ထဲပဲချစ်တယ်၊
 တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဘူး၊ အဲဒါ ညာတာဆို
 ရင် ... ဆိုရင် ... ဘယ်လိုကျိန်ရမလဲကွာ၊ ဒီ
 စကားမှန်ရင် ဝေနဲ့ တစ်သက်လုံးချစ်မြတ်နိုးစွာ တူတူ
 နေရပါစေ”
 “မှားရင်ရော”
 “မှားရင် ... မှားရင်လား၊ ဝေနဲ့တစ်သက်လုံးချစ်
 မြတ်နိုးစွာ တူတူနေရပါစေ”
 “ကဲကွာ”
 ဝေက ဗိုက်ခေါက်ကြီးကို လိမ်ဆွဲလိုက်တော့
 ဖားတတ်သည်။ ကိုလေးက တွန့်လိမ်နေတော့သည်။
 “သန်ဘက်ခါ ဇီးထုပ်ကြော်ငြာရိုက်ရင်လိုက်မှာလား”
 “မလိုက်ဘူး”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 “ကောင်းမလားကွာ ... ဝေနဲ့ကိုယ်နဲ့ကို ယုံထင်
 ကြောင်ထင် ... ထင်သွားကြမှာပေါ့၊ ဝေ့နောက်
 တ ကောက်ကောက်လိုက်နေလို့ဖြစ်မလား”
 “ဒါဖြင့် ... လက်ထပ်ပြီးရင်ရော”

“အဲဒီကျတော့ တစ်မျိုးပေါ့၊ အိမ်ဖော်ကောင်မလေး၊ ရနေပြီပဲ၊ သူ့ခေါ်သွားပေါ့၊ မိတ်ကပ်ဆရာလဲခေါ်သူ့ကိုယ် ကားတစ်စင်း ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်နဲ့ အေးကြီးလွတ်လိုက်မယ်၊ ဝေသုံးပေါ့”

“တက္ကစီလား”

“အငှားတော့ အငှားပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ... နံပါတ်နက်ပါ၊ ကားပေါ်မှာ ဝေနဲ့ကောင်မလေးက နေထိုင်ခန်းမှာထိုင်၊ မိတ်ကပ်ဆရာကို ရှေ့မှာထိုင်ခိုင်း”

“ထိုင်ပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး၊ မိတ်ကပ်ဆရာဆိုတာ”

“အော် ... အေး၊ ထားတော့၊ ကပ်စေးနဲ့မနေ့ကိုယ်က မိုဒယ်၊ မိုဒယ်နဲ့တူအောင်နေ၊ စမတ်ကျကျနေ၊ ဒီတစ်ခါ ... ဘယ်ကမှ အထုပ်ဆွဲပေးတဲ့ပေါ့လာမှာမဟုတ်ဘူး”

ဝေက ရယ်လိုက်၏။ နေရာတကာလိုက်ကာ

စေးနဲမနေနဲ့ ... ဟုဆိုကာ အိမ်ဖော်တစ်ယောက် အတင်ငှားခိုင်းလို့ ငှားလိုက်ရသည်။ “မိုဒယ်လက်ချောင်းဆိုတာ အိုးတိုက်ခွက်တိုက်လုပ်နေရင် လက်ဆစ်တွေကြီး၊ လက်သည်းတွေတိုပြီး၊ ဘယ်ရမလဲကွ၊ ကိုယ်က ဒီအလုပ်ထဲရောက်ပြီ၊ ပီပီပြင်ပြင်နေ ... ဆိုလို့ ဝေ ... အိုးခွက်မတိုက်ထမင်းမချက်၊ အဝတ်မလျှော်တော့ပါ။ အရင်တုန်းကတော့ အိမ်တစ်ခြမ်းရောင်းထားတဲ့ထဲကပါဖွဲ့စား၊ ဖေဖေလဲ ဆေးပူ

ပဲ့ အိုအကုန်မခံနိုင်ပါ။ ခုတော့ ... ဒီတစ်ခါ မီးထုပ်ကြော်ပြာကို လေးသောင်းတောင်းလိုက်တာပေးသွားသည်ဆိုတော့ ထုမှာ ဝင်ငွေလေးလည်းရှိလာပြီ။ ဦးကိုနဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင်လည်း ဦးကိုက ရှာကျေးဦးမှာဆိုတော့၊ နည်းနည်းပါးပါး စတိုင်ကျအောင်နေလိုက်ပြီပေါ့။

“နေပါဦး ... မီးထုပ်နာမည်က ဘာလဲ”

“သိဘူး”

“နာမည်လေးတောင် မေးမထားလိုက်ဘူးလားကွာ”

“သိချင်းတောင် ပေးသွားပြီ။ အမူအရာကျင့်ဖို့၊ နာမည်ကိုက သိဘူး၊ သိချင်းကလဲ ... အချစ်လေး ဘာစားနေတာလဲ ... သိဘူး၊ သိဘူး၊ သိဘူး ... တဲ့”

ဝေက တစ်ခါရယ်လိုက်၏။

“စုံတွဲလား”

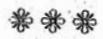
“တစ်ယောက်ထဲပါ။ ခစ် ... ခစ်နဲ့လဲရယ်ရမယ်တဲ့ မီးထုပ်နာမည်က သိဘူးဆိုတော့ ရယ်စရာဖြစ်နေလို့ အသက်ပါအောင် ရယ်ရမယ်တဲ့”

“တစ်ခါထဲ ... အသက်ထွက်အောင်သာရယ်လိုက်တော့၊ ဒါမှသေသွားတော့ အေးရောကွာ။ ကိုယ့်ချစ်သူလေးအောင်မြင်စေချင်လို့ မြှောက်ပေးခဲ့တာ၊ ကိုယ့်မိန်းမဖြစ်လာတော့မယ်ဆိုတော့ မကြည့်နိုင်တော့မိန်းမ

စုံတွဲဆို ... ဘယ်ကောင်နဲ့မှ ပေးမရိုက်ဘူး၊ ဒါပဲ
အမိန့်”

အော် ... ဦးကိုရယ်။ သဝန်တွေတိုနေလို့က်
ပုံက ချစ်စရာကြီး။

“ခွင့်လွှတ်လိုက်လား”

“ဘာလို့လွှတ်ရမှာလဲ၊ နွားလား”

သည်တစ်ကြိမ် ကင်မရာအဖွဲ့က ဟိုနှစ်ကြိမ်
တုန်းက ဆုံဖူးသူတွေမဟုတ်ပါ။

ဒီတစ်ကြိမ်ရိုက်တာက ခြံနှင့် အိမ်ကြီးတစ်
လုံးကို ငှားရိုက်တာဆိုတော့ အဝတ်လဲဖို့ နားနေဖို့နှင့်သာ
နှင့် တော်တော်ကြီးဟုတ်နေသည်။ သို့ပေမယ့် ... မင်းက
မီးအထာကလေးပြရကောင်းမှန်းမသိသေးတော့၊ လာပေါ်မှ
ထွက်မည့်အစား၊ ဝေ အဝတ်အစားလဲပြီးပြီဖြစ်ကြောင်း တို့လဲ
တိုင်ပြောဖို့ထွက်လာတာမှာ ကြားလိုက်ရသည့် ဒေါသထဲ
ကြောင့် ကိုယ်ကလေးပြန်ကျုံ့သွားရသည်။ အိမ်၏ဧည့်မနု
မှာ မီးကြိုးတွေပြင်ဆင်နေသော ကင်မရာအဖွဲ့မှ ထွက်လာ

သောအသံဖို့ ဝေက ဖြတ်သွားရမှာ အားနာစွာ ကိုယ့်အခန်း
ထဲ ကိုယ်ပြန်ဝင်လိုက်ပေမယ့် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ နားက
အလိုလိုခွင့်မိရက်သားဖြစ်သွားသည်။ လူသားတို့မိသလို
စိတ်ကြောင့်လည်းဖြစ်မည်။ ဝေကိုယ်တိုင် အားပြီးအချိန်ပို
နေခိုက်နှင့် ကြုံသောကြောင့်လည်းဖြစ်နိုင်၏။

“ကောင်မကတော့ သူ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဘာဘူး
ညာဘူးပေါ့ကွာ”

ဝေ ... မျက်နှာလေးရုံသွားသည်။ ယောက်ျား
လေးတွေ၊ မိန်းမတွေကို “ကောင်မ” ခေါ်တာ မိန်းမသား
တွေ ဆတ်ဆတ်ခါနာတတ်ကြ၏။ ခေတ်ဗန်းစကားကို အ
ဟုတ်ကြီးလုပ်ပြီးခေါ်တာကိုကျတော့ တချို့ မိန်းကလေးတွေ
က နာရမှန်း၊ ရိုင်းခိုင်းမှန်းမသိ၊ မိန်းမတွေကိုယ်တိုင်က
တောင် လိုက်သုံးနေကြသေးသည်။ ဝေအဖို့တော့ နှစ်ခုလုံး
နားဝင်ရိုင်းသည်ချည်း။

“ဒီကိုကိုလေးဆိုတဲ့ကောင်က ဘာကောင်လဲ”

ဘုရား။ လောကမှာ၊ မြန်မာပြည်မှာ၊ ရန်ကုန်
မှာ ကိုကိုလေးတွေတော့ အများကြီးရှိမှာပါ။ ကိုကိုလေးဆို
တိုင်း ဝေကိုကိုလေးတော့မဖြစ်နိုင်။

“သူက အက်စ်ကေဘီ”

“ဘော်ဇာလား”

“ဒါပေါ့၊ ငါပြောတယ် ... ဒီကောင်၊ ဘယ်အဖွဲ့မှန်

ညာဟာမနဲ့ ဘယ်ကောင်မနဲ့၊ ညာကောင်မနဲ့”

တကယ်ဆို “ကောင်မ” ဆိုတာလည်း ရိုင်းတာပါပဲ။ သို့ပေမယ့် ခေတ်သုံးဇနီးစကားထက်တော့ နည်းနည်းလေးပို၍ နားထောင်ရဲသည်။ ဒါကို ... မိန်းကလေးငယ်ငယ်တချို့က ဇနီးစကားကို ကိုယ်တိုင်လိုက်သုံးပြီး နာရမှန်းမသိ၊ ကောင်မကျမှာ နာရမှန်းသိသလိုပို ကောင်လေးတွေက ကောင်မခေါ်တာပဲ။ ဟိုစကားအခေါ်မခံရလို့ ကျေးဇူးတင်ရမလို့ဖြစ်တော့သည်။

“ငါက သေချာလိုက်ထားတာ၊ ဘာမွှေသလဲမေးနဲ့။ လျှမ်းတဲ့ဘဝမှာလဲ နှစ်ယောက်မရှိဘူး။ ဒီကောင်ကောင်မတစ်ကောင်ကို သုံးလတွဲတယ်၊ ပြီးရင်ဖြတ်တယ် သူကတော့ လဲကံဖျားနဲ့မတို့ခဲ့ပါဘူး သစ္စာဆိုတယ်တဲ့၊ ချီးစားပြောရင်ကောင် ကြိုက်တတ်လို့စားတာလို့ပြောလိုက်မယ် မယုံဘူး ...

“ငါ့ဖြတ်ပြီး ဟိုနောက်လိုက်၊ ဟိုကဖြတ်မှ ငါ့ဆီပြန်လာ၊ ဒါမျိုး ဆောရီးပဲ။ သေလုအောင်ကြိုက်ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို နားနဲ့ထိုးသေလိုက်မယ်၊ တခုတာပြလိုက်တယ်”

“မင်းတို့က လူကြီးချင်း သဘောတူပြီးသားမဟုတ်လား”

“အေးလေ ... ဒီကြားထဲက မောက်ထွက်တာ၊ ငါ

အကြိမ်ကြိမ်ပညာပေးတယ်၊ သည်းခံသေးတယ်၊ ဒီကောင် ဘာကောင်မှန်းသိအောင် ရှေးရာဝေဝေတွေ လှန်ပြလိုက်တယ်၊ ဆုံပေးတယ်၊ မေး၊ ကြိုက်သလို။ တခုတာအပြစ်ထားရတဲ့ဟာတွေဆီ ပို့တယ်”

“ဒါတောင်မယုံဘူးလား”

“ငါကပဲ အကြောင်းကြားပေါ့လေ၊ ဟိုကဖြတ်မှ အသေအလဲလာဦးပြတာ၊ ဆောရီး၊ ဗဲရီး၊ ဆောရီး တောကြီးမြိုင်လယ်”

အော် ... ခေတ်လူငယ်တချို့ပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေကလဲ။ ဗမာစကားကို ဗမာကပြောတာ ဗမာတစ်ယောက်နားမလည်နိုင်ပါလား။

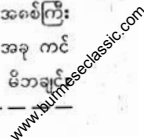
“ငါကြားတာတော့၊ ဒီကောင် အခုရိုက်မယ့်မိဒယ်နောက် လိုက်နေတယ်တဲ့”

ခြတ်စွာဘုရား။ ဝေရင်ကလေးဖိလိုက်မိ၏။

“အကြင်နာလေး”

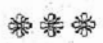
“အေးလေ ... ခုကရောက်ရာဦးမယ်။ မိဒယ်တစ်ယောက်ကို ကြွေအောင်မြေ့နိုင်တဲ့လက်မှာ ငပိုင်းဘယ်လောက်သီးနေမလဲမှ မသိတာ”

ဘုရား၊ ဘုရား၊ ဦးကိုအကြောင်း အစစ်ကြီးလား။ ဝေ နားလည်သလောက်ပြန်ပြောရရင်၊ အခု ကင်ရာအဖွဲ့က အမျိုးသားရဲချစ်သူ၊ သူတို့ချင်းက မိဘချစ်

တောင် ကြည်ဖြူပြီးသား၊ အဲဒါ ဦးကိုနဲ့တွေ့၊ ဦးထိုနောက်ပါ။ ဦးကိုက ဖြတ်လိုက်မှ သူ့ဆီပြန်လာတော့။ သူက လက်မခံ။ ဦးကိုမှာလည်း ဖြစ်လိုက်ဖြတ်လိုက်တွေက အများကြီးပဲ။ သူက သူ့မိန်းကလေးကို မသိတော့။ ဦးကိုရဲ့ကိုယ်ကျင့်တရားကိုမယုံကြည်။ ဦးကိုက ပိုက်ဆံပေါသတဲ့။ ခု ... ဒီဒယ် အကြင်နာဝေဖောက်လိုက်နေသတဲ့။

ဦးကို။ ဦးကို။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဦးကိုရယ်။ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။ ဦးကိုလို သူ့ဌေးအိမ်က ဒရိုင်ဘာထပ်ယောက်ဟာ လက်ဖျားငွေသီးနိုင်သလား။ ဦးကိုမှာ တပြု။ အလုပ်အကိုင်ရှိသေးလား။ ဘွဲ့လဲရထားသတဲ့။ ငွေအတွက် သုံးမှာကျတော့လည်း သိန်းနှစ်ဆယ်နီးပါး။ ဘာတွေလဲ ဦးကိုရယ်။ ဘယ်လိုလဲ ဦးကိုရယ်။

“ကိုယ် ... ဘယ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုမှ မဖြုတ်ဆီးဖူးဘူး။ ကိုယ် ရည်းစားများတာ မှန်တာပဲ။ ဝန်ခံတယ်။ လက်ဆွဲရုံ၊ ပန်းဖက်ရုံထက်မပိုဘူး။ ကိုယ်ဆင်ခြင်တယ်။ သူများသားသမီးကို ကိုယ်မယူနိုင်ပါ။”

နဲ့ မဖြုတ်ဆီးဘူး။ အေး ... ယူကိုယူရမယ်ဆိုရင်တော့ ဖျက်ဆီးမယ်။ ဒါပဲ ... ဘုရားမှာလိုက်ကျိန်ပြုရမလား”

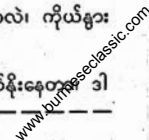
ဘယ်လိုစကားကြီးလဲ ဦးကိုရယ်။
မယူနိုင်ဘဲနဲ့ မဖြုတ်ဆီးဘူး ... ဆိုတာ ထား

ပါတော့။ ယုံပါတယ်။ ကောင်းပါတယ်။ ယူကိုယူရမယ်ဆိုရင်တော့ ဖျက်ဆီးမယ်တဲ့။ ဘယ်လိုဖျက်မှာလဲ။ ကိုယ်လက်ထပ်ထားတဲ့သူရဲဘဝကို ဖျက်မှာလား၊ တိုးတက်မှုကိုဖျက်မှာလား၊ ဘာကိုဖျက်မှာလဲ ဦးကိုရယ်။

“ယူကိုယူရမယ်ဆိုရင်တော့ ဖျက်ဆီးမယ် ... ဆိုတာဘာလဲဦးကို”

“ဟာကွာ ... စကားအဖြစ်ပြောတာ၊ ဝေခွဲ ဘာမှမဆိုဘူး။ ငွေကို လက်ထပ်မယ်။ ငွေကို တရားဝင်လက်ထပ်မှာကွ။ ဘယ်လိုဖျက်ဆီးရမှာလဲ၊ ဘာမှမဖြုတ်ဆီးဘူး။ ငွေကိုချစ်တယ်။ လက်ထပ်မယ်။ သိတင်းကျွတ်အောင်ဆောင့်နေတယ်။ ဒါပဲ။ ငွေကိုကိုယ်ဘာဖျက်ဆီးလဲ၊ ဝေကသာ စိတ်ဆိုးတိုင်း ထုလိုက်ရိုက်လိုက်နဲ့၊ ကိုယ် ... ငွေကို ပုတ်ပုတ်ခတ်ခတ်နေသလား၊ ဘယ်လောက်ဆင်ခြင်သလဲ၊ ကိုယ်ရွေးဖို့ ဆင်ခြင်နေတာမဟုတ်ဘူး ...”

“ငွေကိုချစ်လွန်းလို့ တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးနေတာပဲ။ ဒါ

ဝေမသိဘူးလား။ ယောက်ျားတစ်ယောက် ရည်းစားများတာကိုတော့ လာပြောမနေနဲ့။ အားလုံးလဲ တာတာပြပြီးသား။ ပြတ်ပြတ်စဲစဲ ...

“ကိုယ် ... ဝေကိုပဲချစ်တယ်ကွာ။ ဝေယ့်ကွာ။ ကိုယ့်ရည်းစားဟောင်းတွေ အာရင်းပြုရပြီး လိပ်စာနဲ့တကွ ပေးရမလား။ ယူချင်ရင်ပြော။ ကိုယ်မချစ်ဘူးကွာ။ ကိုယ်အပျော်တွဲတာ။ ကိုယ်အရမ်းစိတ်ပေးနေတယ်။ ပြောဆေးမရှိဘူး။ ရည်းစားထားတယ် ...

“သုံးလတစ်ယောက် ဘယ်ကလေး၊ တချို့ ... တလပြည့်အောင်တောင် မတွဲဘူး။ ခု ... ရည်းစားတစ်ယောက်မှမရှိတော့ဘူး။ ဝေကိုချစ်တယ်။ ဝေနဲ့မခွဲနိုင်ဘူး။ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ အဆိပ်သောက်ပြောရမလားကွာ။”

ဦးကို ... ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပေါက်ကွဲ၏။

စကားတွေအများကြီးကို ဒေါနင့်မောနင့် အကျယ်ကြီးပြောသည်။ လက်ရှောကိုယ်ပါ ယိမ်းထိုးလျက် စိတ်လိုက်မာန်ပါပြော၏။ ဇာက မျက်စိသွယ်နှင့် အကြောက်ကြောက်အလန့်လန့်နူးထောင်နေရသည်။ ဦးကို ဒီလောက်စိတ်ထိခိုက်၊ စိတ်ဆိုး၊ ဒေါသထွက်၊ ပေါက်ကွဲတာ ဒီတစ်ခါပဲမြင်ဖူးသည်။ ဦးကိုဟာ ဒေါသကြီးတတ်သူပဲ။ သူ စိတ်တိုလာလျှင် ပေါက်ကွဲပုံတ ထိန်းသိမ်းရစက်မည့်ပုံမျိုး။ ဦး

ကို ... ဦးကို။ ဆွေမရှိမျိုးမရှိ တစ်ကောင်ကြွက်ပါဆိုသည် ဦးကို၏ နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်က ဘယ်လိုရှိခဲ့မလဲ။

“ရှင် ... လူပျိုမှဟုတ်ရဲ့လား” ... လို့တောင် ဆေးကြည့်ရမလိုဖြစ်နေပြီ။ တရားဝင်ဇနီးမရှိလျှင် ယောက်ျားတွေအဖို့တော့ လူပျိုပဲမို့ ဝေမေးခွန်းကြီးအလကားဖြစ်လိမ့်မည်။ စာရွက်တစ်ရွက်ဆွဲ၍ သူထိုင်ရေးနေတာကြည့်နေလိုက်၏။

“အဲဒါ ... မှတ်မိသလောက်ဖြတ်ပြီး ရည်းစားများအာရင်း။ နာမည်နဲ့လိပ်စာ၊ ဖုန်းနံပါတ်တချို့ပါတယ်။ ဝေဆေးချင်တာမေး။ ဒါအကုန်မဟုတ်သေးဘူး။ မမှတ်မိတော့တဲ့ဟာတွေကျန်သေးတယ်။ သူတို့က ညာရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး။ ကိုယ် ... အဲဒါတွေကို တစ်ယောက်မှမပျက်ဆီးခဲ့ဘူး ...

“ဆင်ပြောတဲ့ကင်မရမင်းရဲအမျိုးသမီးကို ကိုယ်မမှတ်မိဘူး။ သူ့မှာ ရည်းစားရှိဖုန်းသိရင် ဒုက္ခခံပြီးမလိုက်ဘူး။ မသိလို့လိုက်တာ။ သူ့ဘာသာပါလာတာ သူ့အပြစ်ပဲ။ ကိုယ့်မှာ အပြစ်မရှိဘူး ...

“ကိုယ်ဖြတ်တော့ သူက သမိုင်းဟောင်းကို ဘာလို့ သွားတူးဆွဲလဲ။ အပြောခံရတာတောင် နည်းသေးတယ်”

ဦးကိုရယ်။ ပြောပုံက ရက်စက်ပြတ်တော့တာ

ပိုက်တာ။ ဝေ့ကိုရော တစ်နေ့ ဦးကို စိတ်ကုန်လာရင်၊ ပျင်းလာရင် ဒီလိုပဲဖြတ်တောက်မသွားပါဘူးလို့ ဝေ ... ဘယ်ခိုက်လုံးနဲ့ ယုံရုံမှာတဲ့လဲ ဦးကိုရယ်။

“ဒီမှာဆေး၊ ဆုကိုသိပ်ချစ်တယ်နော်၊ မခွဲနိုင်ဘူးနော်၊ တစ်သက်မှာ ဆေးတစ်ယောက်ထဲကို၊ တစ်ခါပဲ၊ ဟော ဒီရင်ဘတ်ကြီးထဲက ချစ်စူးတယ်၊ ယုံလိုက်ဝေရာ”

သူ့ရင်ဘတ်ကြီးဆောင့်ဆွဲ၊ အကိုရိုက်တာ ဟင်း ဝင်းပွင့်ကြီးနှင့် အိမ်ပေါ်ကဆင်း၊ ကားပေါ်တက်ဆင်းထွက် သွားသူ၏ ကျောပြင်မှာ၊ ဝေ့အချစ်တွေက အပြေးအလွှား ကွယ်ကပ်လိုက်ပါ သွားကြလေရဲ့။ ဝေလည်း သိပ်ချစ်တာပဲ။ မခွဲနိုင်ပါဘူး ဦးကိုရယ်။ ယုံကြည်ပြီးခွင့်လွှတ်လိုက်ရမယ် ထင်ပါရဲ့။ ဒီတယ်လီဖုန်းတွေကိုလည်း မဆက်တော့ပါဘူး ရှင်။

“ရပ်ကွက်ကလဲ မျက်စိနောက်လောက်ပြီ” ... တဲ့။
“အားလုံးလဲပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်နေပြီ” ... တဲ့။
“ဆွေမျိုးထဲမှာ မပြောမဖြစ် တချို့ကိုလဲ ပြောဆို

ဟိုင်ပင်ပြီးနေပြီ” ... တဲ့။

“သူက တရားဝင်လက်ထပ်မှာပဲ၊ တိုင်ခန်းပြောင်းပြီး ရင်လဲ၊ ဒီလမ်းထဲက လမ်းမိလမ်းဖတွေ လာဖိတ်မှာ ပဲ” ... တဲ့။

“ကိုယ်နဲ့မတွေ့ခင်က ရည်းစားများတာကို ရိုးမယ် ဖွဲ့မနေနဲ့တော့၊ အစကတော့ မစုံစမ်းခဲ့ဘဲ” ... တဲ့။

“တို့အပြစ်လဲပါတယ်၊ အိမ်မှာ အဝင်အထွက်လက်ခံ တာကအရင်၊ သူတောင်းဆိုတာက နောက်လိုဖြစ် သွားရတာ လူကြီးတွေရဲ့အပြစ်လဲပါတယ်” ... တဲ့။

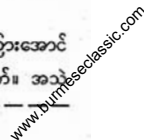
“ဒီလောက်ပြင်ဆင်ပြီးမှ ပျက်ရရင်လဲ မိန်းကလေးပဲ နာမည်ပျက်မယ်” ... တဲ့။

“လူဖျိုလားလူအိုလား စစ်ဆေးမနေနဲ့၊ ယောက်ျား ဆိုတာ၊ တရားဝင်မိန်းမ မရှိရင် လူပျိုစာရင်းဝင်ပဲ” ... တဲ့။

ကြီးကြီးနှင့်ဖေဖေတို့က စိတ်မကောင်းတော့ ဖြစ်ကြသည်။ ဝေ့လောက်စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီးမဟုတ်ကြ ချေ။

“တရားဝင်မိန်းမရောရှိသေးလားလို့ ဖွင့်မေးရမလိုဖြစ် နေပြီ”

အတွေးထဲဝင်ပေမယ့် ကြီးကြီး ကြားအောင် တောင်း မပြောရဲပါ။ ခုကိစ္စအတွက်၊ နာသာခံခက်။ အသဲခံ

ထဲမှာ ယားလျက်နာကျင်ကြောင့်ခွာလည်း ခံစားရသည်။ ဒေါသထွက်၏။ ငိုချင်၏။ သို့ပေမယ့် ... သူနှင့်မခွဲနိုင်တော့တာ သေချာပြီမို့ ခွင့်လွှတ်ရတော့မှာပါပဲ။

“ညည်းကြားလာတာက တစ်ယောက်ထဲ၊ သူဝန်းသွားတာက အများကြီးဟာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ရဲ့ သားမူတိုတော့ အသိအမှတ်ပြုရမယ်” ... တဲ့။

ရည်းစားများတာကိုများ ခွင့်လွှတ်ရဦးမတဲ့။ မလွတ်လို့ရော ဘာလုပ်နိုင်တာမှတ်လို့။ ခွဲနိုင်ပါဘူး ဦးကိုရယ်။ ရင်ထဲတော့ မကောင်းဘူးပေါ့။ ဦးကိုဟာ ဝေအောင်ချစ်သူတွေအများကြီးရှိခဲ့ဖူးတာ၊ ဝေတစ်သက်လုံးသတိရတော့မှာပါ။ လူ့စွမ်းကြီးရယ်။

“ခွင့်လွှတ်တော့မှာ” ဆိုတာမှ၊ သုံးလေးရက်လောက်ပျောက်နေသည်။ တိတိကျကျဆိုရလျှင် သုံးရက်ပဲ တိတိဖြစ်သွားပြီ။ ခါတိုင်း တစ်နေကုန်နီးပါးနေနေကျ ဗိုလ်က နေ့တစ်ဝက်နှင့် ပြန်ချသွားတော့ အဲသည်လိုရန်ဖြစ်လိုက်ရသည့်နေ့က နေ့တစ်ဝက်ပဲထားပါ။ မလာတာသုံးရက်တိတိ။

“ကိုကိုလေးတောင် မလာဘူး”

ဝေ ... အီးခနဲ ငိုချလိုက်သည်။ ငိုချင်ရက်လက်တို့ဆိုတာ၊ အဲဒါပဲလေ။ ဝေက လွမ်းနေတာ၊ အောက်မေ့နေတာ၊ တွေးချင်နေတာ၊ ငိုချင်နေတာ၊ ဦးကိုရယ် ...

ဦးကိုရယ် ... ဆိုပြီး ရင်ဘတ်ကို လက်သီးဆုပ်နှုတ်မဟုတ်ပါဘူး။ တတ်နိုင်သလောက် အားတွေထည့်ပြီးတော့ ကိုထုချင်တာ။ ပန်းဦးမှာမှီပြီးတော့မှ ရှိက်ချင်ငိုချင်တာ။ ဦးကိုရယ်။ ဦးကိုရဲ့ အရင်က နာမည်ဆိုးတွေကို ဝေ့မျက်ရည်တွေနဲ့ ဆေးပစ်မလိုပါ ဦးကိုရယ်။

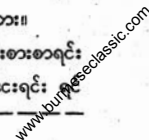
“သုံးရက်တောင်ရှိပြီ”

ကြီးကြီးတောင် ရက်တွက်နေပြီ။ သုံးရက်ခွဲကြီးကြီးရဲ့ ... ဟု ပြောငိုချင်၏။

“စိတ်များဆိုးသွားလားအေ”

ဆိုးစရာလား။ သူ ရည်းစားများခဲ့ဖူးတာကို လက်ရှိရည်းစားက ငိုယိုသဝန်တိုတာကို သူက တစ်ပြန်စီးများ စိတ်ဆိုးရဦးမှာလား။ ရည်းစားများခဲ့သူဟာ သူမဟုတ်ဘဲ ဝေဆိုရင်ရော၊ သူ ဘယ်လိုခံစားရမလဲ။ သူ ... ဝေတို့ ဘယ်လိုအပြစ်ပေးမယ်ဆိုတာတွေးတောင် မတွေးဝံ့ပါ။ သူတို့ယောက်ျားဆိုတာ၊ သူတို့သာ လူကြားမကောင်းတဲ့ရောဂါနဲ့ ဆေးထိုးရလို့ တင်ပါးမှာ ကောပေါက်ဖြစ်ကာမှဖြစ်ရော၊ ကိုယ်လက်ထပ်မယ့်မိန်းကလေးကျရင် ခြောက်ပြစ်ကင်းမှ သံလဲခင်မှ မက်မောကြတာမဟုတ်ဘူးလား။ မိန်းမသားက ဒီလောက်ကလေးမှ သဝန်မတိုရဘူးလား။

ဝေ ... ဦးကိုပေးထားသောရည်းစားစာရင်းမှ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်တွေကို အစိပ္ပယ်မဲ့စွာ ငေးရင်း

၆၁၈ နှစ် နေ့နွယ်ခင်မြင့်

ထဲမှာ ပုလောင်နေရ၏။ ငသိုင်းများတော့ ဟင်းဟုန် ... တဲ့။ ဝေဟာ ဦးကိုရဲ့ များလှစွာသော ငါးသိုင်းတွေထဲ ... တစ်ကောင်လား ဦးကိုရေ။ ဖေဒေလည်း မျက်နှာမျက်နှာ ပြီး စိတ်ဆင်းရဲရှာမှာပေါ့။ ရှင် တော်တော်ရက်စက်တာပဲ နော်။

အိမ်ရှေ့မှာ ကားကြီးတစ်စင်းတိုးဆိုက်၏။ နေ့ ခုန့်ထုလိုက်သည်။ ရုတ်တရက်ကြီးထခုန်သော စိတ်ကူးယူ လှိုင်းလုံးကြီးက ဝုန်းခနဲ ဖြိုကျ၏။ ကြီးကြီးသားအကြီးမား ရဲ့ကား။ သားအကြီးဆုံးက သူဌေးသမီးနှင့်ရပြီး ယောက္ခ။ အိမ်မှာလိုက်နေပြီး သူက ယောက္ခမ စီးပွားရေးကို သူပဲ ဦးစီးကာ ဟန်ကျနေ၏။ ဆေတို့က တောင်းတောင်းပန်ပန် သွား မခေါ်ရစဉ်က နေသောအိမ်မှာ ကြီးကြီးသားအငယ် အိမ်ဖြစ်၏။ သားအငယ်က ကိုယ့်ဘာသာနေသည်။ စီးပွား ရေးက ဆေတို့ထက် နည်းနည်းပဲသာသည်။ လူလတ်တန်း စားနီးပါးဆိုပါတော့။ ကြီးကြီးသားအကြီးက သူ့အမေ့ကို သူ့ဦးလေး (ဖေဖေ)အတွက် စားစရာသောက်စရာအထုပ်ပေး ပိုးတွေနှင့် အိမ်ပေါ်တက်လာ၏။ အဲသည်အထုပ်အပိုးပေး နှင့် မနိုင်မနင်းရာနေ့ကိုင်လာသော ဆယ်လူဝါးဖုန်းလေး ကို ဝေက မျက်စိကျသွားရသည်။

“အစီကိုဝင်း၊ ဝေဆက်ကြည့်ချင်တယ်”
“ဆက်လေ”

လှမ်းပေးပေးမယ့် ဘယ်လိုဆက်ရမုန်းမသိလို့ ဆက်နည်းမေးရသေးသည်။ ဝေ ... အိပ်ခန်းထဲသို့ပြေး ဝင်တော့ အစီကိုဝင်းက ခေါင်းညိတ်ပြီးနှင့် ကြီးကြီးကို လှမ်းကြည့်တာ ဝေ လှစ်ခနဲမြင်ခဲ့ပါ၏။ ခုလောက်ဆိုရင် တော့ မေဖေတုမ ရိုးမုရိုးရဲ့လား ... တို့၊ မရိုးဘူးဟေ့ ... တို့၊ ဘာတို့ညာတို့ ဝေအကြောင်းတွေပြောနေလောက် ရောပေါ့။

“ကိုကိုလေးနဲ့ပြောချင်လို့ပါရှင်”
“အော် ... ဘယ်သူပါလဲကွယ်”
“ကျွန်မ ... အကြင်နာပေါ့ရှင်”
“အော် ... တို့ ကြော်ငြာရိုက်ပေးတဲ့မိန်းကလေးပေါ့”
“ဒါ ... ဒါဖြင့် မမက သူဌေးကတော်ပေါ့နော်၊ ကျွန်မ အကြင်နာပေါ့ မမရယ်၊ မမတို့ရဲ့ ရတနာ ဆိုင်ကြော်ငြာကို ရိုက်ချင်လို့၊ ရိုက်ပါရစေ၊ မမကို ပြောပေးပါလို့ ဦးကိုကိုပြောခိုင်းထားပါသေးတယ်”
“ဘယ်သူကွယ်”
“ဦးကိုပါ ... ကျွန်မထက် အသက်အများကြီးကြီး လို့ ကျွန်မက ဦးကိုလိုခေါ်ပါတယ်”
“ဒါဆို ... အကြင်နာတေက တော်တော်ငယ်သေးတာ ပေါ့နော်”
“ကျွန်မအသက်နှစ်ဆယ်ပါ”

“ဟာ ... ငယ်လိုက်တာ။ မိုဒယ်လုပ်ဖို့အတွက်အော့၊ အရွယ်ကောင်းလေးပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ခမေ ... ဦးကိုရှိရင် ခဏလောက်ပြောပါရစေ”

“မမအခေါ်ခဲရတာ ရှက်စရာတောင်ဖြစ်နေပြီ။ ဒေါ်လေးပဲခေါ်ပါ။ ဒေါ်လေးအသက်က ငါးဆယ်”

“အော် ... ဟုတ်ကဲ့မမ ... ဒေါ်လေး”

“ကိုကိုလေးက အိမ်ပြန်မလာတာ သုံးလေးရက်ရှိနေပြီ။ သမီးဆီမလာလို့လား”

“သမီး” ... တဲ့။ အင်းပေါ့လေ။ ငါးဆယ်

နှင့်နှစ်ဆယ်ဟာ သမီးနဲ့အမေအရွယ်ပဲပေါ့။ ဦးကိုကပြောတော့ သူ့ဌေးကတော်နဲ့တွေ့လို့ စကားပြောအဆင်မပြေရင် နည်းနည်းပါးပါးသည်းခံတုံး၊ ခုတော့လည်း ... သူ့ဌေးကတော်က သဘောကောင်းလိုက်တာ။

“ဟုတ်ကဲပါဒေါ်လေး။ သူ ... ဒီလိုပဲ ... ”

“ဒီလိုပဲ သုံးလေးရက်လောက် တစ်ခါတလေပျောက်သွားတတ်တာပဲ။ တစ်ခါတလေပဲ တစ်ပတ်လောက်။ တစ်ခါကကျတော့ တစ်လနီးပါးဖြစ်သွားလို့ ဒေါ်လေးဖြင့် လိုက်တောင်ရှာယူရတယ်”

“အော် ... သူ့ ဘယ်တွေ့သွားတတ်တာလဲမသိဘူးနော်ဒေါ်လေး။ ဒေါ်လေးတို့က ဦးကို ... ကို တော်

တော်ခင်သားပဲနော်”

“ခင်ပါတယ်သမီးရယ်။ ချစ်ကိုချစ်တာပါ။ သူ့မှာ သူပိုင်တိုက်ခန်းလေးတစ်ခုရှိတယ်။ သူ့အရင်အထဲက နေခဲ့တာ။ သူက စိတ်ညစ်ရင် အဲဒီအခန်းမှာ တစ်ယောက်ထဲသွားပြီး၊ မစားမသောက်နဲ့ ...

“အဲ စားတယ်စားတယ်၊ အမြီးစားတာ၊ သောက်လဲ သောက်တယ်။ စားစားသောက်သောက်နဲ့ပေါ့နော်။ ပေပေတေတေ သွားသွားနေတတ်တယ်။ ဒေါ်လေးက စိတ်ပြေလက်ပျောက်နေပါစေဆိုပြီး ခဏတဖြုတ်လွတ်ထားပေးရတယ်။ နည်းနည်းကြာရင် ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်တော့လဲ သူပြန်လာပါတယ်။ တစ်လလောက် ကြာသွားတုန်းက ဖုန်းမကိုင်ဘဲထားတာလေ၊ လူကိုယ်တိုင်ခေါ်တော့လဲ သူပြန်ပါလာပါတယ်”

“အော် ... သူကကောင်းတာပေါ့နော်။ ဒေါ်လေးလိုမျိုးအလုပ်ရှင်က မိဘလို စောင့်ရှောက်ခြင်းခံရတာ သူ့အရမ်းကကောင်းတာပေါ့နော် ... အခုခရာ၊ ဒေါ်လေးဖုန်းဆက်ပြီးပြီလားဟင်”

“မဆက်တော့ဘူးလားလို့၊ မဆက်ဘဲနေနိုင်အောင် ဒေါ်လေးကြိုးစားနေတာ၊ သုံးရက်တော့ နိုင်လာခဲ့ပြီ။ ဒီလိုပဲ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက်နေနိုင်အောင် ကြိုးစားသွားတော့ဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

“ရှင်”

အလုပ်ရှင်စိတ်ပျက်ပြီထင်ပါရဲ့။ စိတ်ညစ်ပျက်ကြားထဲမှာ ရယ်စရာစကားပြောရလျှင် ဒီထက်ကောင်းတဲ့အလုပ် ရှင်တောင် ဒီအလုပ်ရှင်လောက်မကောင်းနိုင်ဘူးလေ။ ဒီလိုအလုပ်ရှင်မျိုး၊ သူ့တစ်သက်မှာ ရှာလို့တွေ့ပါ့။ မလား။ သူက အလုပ်ထွက်ချင်လို့များရစ်နေတာလား။ သန့်လက်ထပ်ပြီးရင် ကိုယ်ပိုင်တက္ကစီခွဲဖို့၊ အလုပ်ရှင်ဆီက အလုပ်ထွက်ရအောင် အလုပ်ရှင်စိတ်ပျက်အောင်လုပ်နေတာလား။ ဒါလဲ သဘာဝမကျပါဘူး။ ကောင်းကောင်းပြောပြီး ထွက်လဲ ရသား။ သူက တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်ညစ်စိတ်လေတယ်ဆိုတာ ရည်းစားတွေနဲ့ အပြတ်ကာလတွေဖြစ်မှာပေါ့။ သူ့အပြောတော့ သူက ဖြတ်တာရည်းစားဆိုပေမယ့် သူ့အဖြတ်ခံခဲ့ရတာတွေလည်း ရှိဦးမှာပေါ့။ အဲဒီအခါမှာ သူ့အခံရခက်မှာပဲ။ အသည်းမကွဲရင်တောင် အနည်းဆုံး အခံရတော့ပေမှာပါ။

“အော် ... ဒေါ်လေး၊ ဦးကိုပြန်မလာတော့၊ ဒေါ်လေး၊ နေရလှိုင်ရတာ အဆင်ပြေပါရဲ့လားရှင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်”

“အော် ... ဒေါ်လေးက တစ်ခါတလေ နည်းနည်းပါးပါး နေမကောင်းကတ်ဘူးဆိုလို့ပါ။ ခုရော ... ဒေါ်လေးနေကောင်းပါရဲ့လားဟင်”

ဝေတ ဟုလိုက်လို့ပါ။ စိုးရိမ်လိုက်လို့ လျှာရှည်လိုက်မိတာ ဦးကိုသာသိရင် သူ့ဌေးကတော်နဲ့ ဒီလောက်လျှာရှည်ရမလားလို့ ဆရာမလားမသိပါ။

“သူက အရှူးမကြီးလို့ မပြောဘူးလား”

“နည်းနည်းပါးပါး စိတ်ကလေးမမှန်ချင်ဘူးပဲပြောတာပါရှင်၊ အရှူးမကြီးလို့ မပြောပါဘူး”

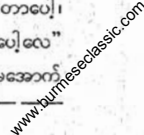
သူ့ဌေးကတော်ကြီး၏အသံက နူးညံ့သိမ်မွေ့၏။ ပျော့ပျောင်းညင်သာ၏။ ညံ့သက်ညက်သော၏။ စကားကို တစ်ခွန်းချင်းဖြေးဖြေးပြောသည်။ အသံမှာ သြဇာပြည့်လျှက်၊ အသံကြားရုံနှင့် ကြည့်ညိုဖွယ်။ ကျောင်းဆရာမတစ်ယောက်၏လေသံနှင့်လည်းတူ၏။ လူရောစိတ်ပါ အဆင့်အတန်းမြင့်က အထက်တန်းစားသံ အလိုလိုပေါ်လွင်၏။

“ဆေးကုနေပါတယ်။ အဲဒီအရှူးမကြီးကို ဆေးကုနေပါတယ်။ ပျောက်သွားလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်”

“ရှင် ... ဒေါ်လေး။ ခေပြောမှားဆိုမှားရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါနော်။ ဦးကိုက ဒေါ်လေးကို အဲဒီလိုမပြောပါဘူး။ ဒေါ်လေးရယ် ... သားလိုသမီးလိုသဘောထားပြီး ခွင့် လွှတ်ပေးပါနော်။ ဝေ တောင်းပန်ပါတယ်”

“သား ... သားတုံလား။ အင်းပေါ့၊ ဟုတ်တာပေါ့။ သားအရွယ်သမီးအရွယ်ဆိုတော့ သားနဲ့သမီးပေါ့လေ”

“ဟို ... ဒေါ်လေးရယ်၊ ဝေ့ကို ဘယ်လိုမှမအောက်

မေ့ပါနဲ့နော်၊ ဦးကိုရိုနေတဲ့နေရာက ဖုန်းနံပါတ်ကလေး
ဝေသိပါရစေ”

“ရပါတယ်သမီးရယ်”

ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို ဝေ ရလေ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဒေါ်လေး”

“သမီး ... ဒေါ်လေးကို တစ်သက်လုံးကျေးဇူးတင်
သွားရမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တစ်သက်လုံးတင်သွားပါ့မယ်ဒေါ်
လေး”

“ဦးကို”

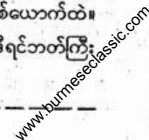
“ဟာ ... ဝေ၊ ဖုန်းနံပါတ် ဘယ်ကရလဲ”

“ဦးကိုရဲ့ သူဌေးကတော်ဆီကပါ။ ဦးကိုရယ် ...
ရက်စက်လိုက်တာ။ ဘာလို့မလာတာလဲ။ ဝေ နေ့တိုင်း
ငိုနေရတယ်။ တကယ်ဆို ဝေက စိတ်ဆိုးရမှာ။ ဦးကို
ကများ ဆိုးရတယ်လို့၊ ဦးကို ... ရက်စက်နိုင်တယ်
နော်”

ဝေ မျက်ရည်ကျလေ၏။ ချစ်သူနှင့် စကား
ပြောခွင့်ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာလို့ကျရသည့်မျက်ရည်လည်း
ပါ၏။ ဝမ်းနည်းလို့ကျရသည့်မျက်ရည်လည်းပါ၏။ သို့ပေ
မယ့် ... အသံကလေးထွက်အောင် သည်းသည်းခိုက်ခိုက်
ငိုခွင့်မရပါ။ အမှန်တော့၊ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဝေက အော်လိုက်
ငိုလိုက်ချင်တာပါ။ သူများတယ်လီဖုန်းကို နှစ်ခါသုံးပြီး၊ တိတ်
တိတ်ကလေးငိုနေရတဲ့ဘဝပါ ဦးကိုရယ်။

“ကိုယ်စိတ်ဆိုးနေတာ မဟုတ်ဘူးဝေရဲ့၊ စိတ်ညစ်
နေတာ”

“ဘာလို့လဲဟင်၊ ဝေက အပြစ်တင်လိုလား၊ အဲဒါဆို
ဝေ အပြစ်မတင်တော့ပါဘူး၊ ဝေ ရန်လဲမတွေ့တော့
ပါဘူး၊ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပြီ။ ဦးကိုစိတ်ညစ်မနေနဲ့တော့
နော်၊ ဆုဆီကိုလားခွဲပါဦး ... ဦးကိုရယ်၊ သိတင်း
လဲကျွတ်ကာနီးပြီ၊ ဝေတို့ လက်ထပ်ဖို့ရက်လဲ နီး
ပြီ၊ ငေးငေးတို့ ကြီးကြီးတို့နဲ့ လာတိုင်ပင်ပါဦး ...
ဦးကိုရယ်။ ဝေ မျှော်နေပါတယ်။ ဦးကို ... ဝေကို
ချစ်ရဲ့လားဟင်၊ ဝေကိုမုန်းသွားတာလား ဦးကိုရယ်”
“ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ ဝေ။ ကိုယ်ပြောခဲ့ပြီးပြီ။
တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ကိုယ်ချစ်တာ ဝေတစ်ယောက်ထဲ။
ဝေကိုပဲချစ်တယ်။ တကယ် ... ဟောဒီရင်ဘတ်ကြီး
ထဲကချစ်တာ”

သူ့အကျိုးသူဆွဲဆုတ်နေဦးမှာလား တွေးရင်း၊ ဝေ
မျက်ရည်စက်လက်ကြားက ပြုံးရပါသေး၏။

“ယုံပါတယ် ဦးကိုရယ်”

“ရေကို သိပ်ချစ်လို့ တင့်တောင့်တင့်တယ်ဖြစ်ဖို့ ကိုယ်
ကြိုးစားနေတာပါကွာ။ ဓဝေကိုမုန်းလို့ မလာတာမဟုတ်
ပါဘူး။ ကိုယ် ... ကြိုးစားနေတာပါ”

“ဘာအခက်အခဲတွေရှိနေလို့လဲ ဦးကိုရယ်၊ ငွေရေး
ကြေးရေးဆိုရင် မဂ္ဂပါနဲ့။ ဝေမှာ အိမ်တစ်ခြမ်းရောင်း
ပြီး ဖေဖေအတွက် ဆေးဖိုးသုံးရတာ၊ ငွေပိုကျန်ပါ
သေးတယ်။ ဝေလဲ သုံးလေးသိန်းဘော့ လှူနိုင်ပါတယ်

“ဟို ... လိုအပ်ရင်လေ၊ ဝေနေတဲ့အောက်ထပ်တစ်ခြမ်း
ကိုလဲ ရောင်းလို့ရတာပါပဲ။ ဝေတို့က ဦးကိုနဲ့တူတူ
လိုက်နေမှာပဲ။ ဟိုဘက်ခြမ်းက ပြောထားပါတယ်

“ဝေတို့စီးပွားတက်လို့ တိုက်ခန်းဝယ်မယ်ဆိုရင်လဲ
ကျန်တဲ့တစ်ခြမ်း သူ့ကိုပဲရောင်းပါတဲ့။ စီးပွားပျက်
လို့ အိမ်ရောင်းစားရမယ်ဆိုလဲ သူ့ကိုပဲရောင်းပါတဲ့။

“ဝေ အိမ်ရောင်းလိုက်ရင်လဲ ရပါတယ်”
“ပြောပုံကြီးကကွာ ... ဘယ်လိုလူတွေလဲ”

“ခင်လဲခင်နေလို့ နောက်ရင်ပြောင်ရင်းပြောတာပါ။
ဝေရောင်းလိုက်ရမလားဟင်၊ ဦးကို ... ပိုက်ဆံဘယ်
လောက်လို့လဲ”

“ကိုယ်က ပိုက်ဆံလိုနေပါတယ်လို့ ပြောမိသလား
ဧ”

“ဦးကို စိတ်ညစ်နေတယ်ဆိုလို့ပါ”

“ပိုက်ဆံမလိုပါဘူး”

“ချစ်သူချင်းပဲ ဦးကိုရယ် ... ဝေကို အားမနာပါ
နဲ့။ ဝေတို့ တူတူနေကြမှာပဲ။ ဝေအိမ်လေး ဖေဖေကို
ပြောပြီး ရောင်းလိုက်မယ်နော်၊ ဖေဖေက ဝေပြော
ရင်ရပါတယ်။ ကြီးကြီးကဆိုလဲ သူ့သားအငယ်နဲ့
ပြန်နေချင်တာ၊ ဝေက တောင်းပန်ပြီးခေါ်ထားရတာ”

“ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲဝေ”

“ဝေတို့ လက်ထပ်ဖို့အတွက် ငွေလိုရင် ဝေဆီကယူ
ဖို့ပြောနေတာပါ”

“ကုန်ပါပြီဟာ ... မနက်ကမှထည့်လာတဲ့ ဘက်
ထရီကုန်တဲ့အထိ ပြောမလိုလားဟေ့”

အိမ်ရှေ့ခန်းမှ လှမ်းအော်သံကြားရသည်။

“ဦးကို ... ကြီးကြီးသားအကြီး အိမ်လာလည်လို့
သူ့ဆယ်လူလာခဲ့ပြောနေတာ၊ ဟိုမှာ အော်နေပြီ၊ ဒါ
ပဲနော်၊ ဦးကို လာခဲ့နော်”

“လာခဲ့ပါမယ် ဝေရယ်”

“ဒါပဲနော် ဦးကို၊ ဝေကို စိတ်မပျက်ဘူးမဟုတ်လားဟေ့
ဟင်၊ ဝေ အရင်တုန်းကဟာတွေကို မေ့လိုက်ပြီ”

“အော် ... ခေ၊ ခေ၊ အမှိုက်မလေး”

“ရှင်”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်ထိ မိုက်မိုက်
မဲမဲချစ်ရဘူးဆရာ၊ အဲဒါတွေကြောင့် မိန်းမတွေကို
နှိမ့်ချတဲ့စကားလုံးတွေပေါ်လာတာ၊ စကား သိပ်မချစ်
ပါနဲ့၊ နည်းနည်းလျော့ချစ်၊ ကိုယ်ကပဲချစ်ပါ့မယ်”

“ပျော်တောင်သွားပြီ ဦးကိုရယ်၊ ဒါပဲနော်”

“အင်း ... အင်း”

စကား ခလုတ်ကိုပိတ်၍ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်
လာသည်။

“နင့် ကြော်ငြာတီဗီမှာလာတာတွေ့တယ်၊ လှလို့ပဲ၊
ငါ့ညီမက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ”

စကား ရှက်စနိုးစွာပြုံး၍ ခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။

“နင့် ... ဘယ်သူ့အက်ပေးလဲ”

“ဦးနိုင်လေ ... ဓာတ်ပုံဆရာနိုင်မော်၊ ဒါရိုက်တာ
ဦးလွန်းတင်ကိုပြောထားတော့၊ အဲဒီက မန်နေဂျာ ဦး
အေးထွန်းက ဦးလွန်းတင်နဲ့ ကြော်ငြာရိုက်ဖို့အပ်တာ
နဲ့လဲကြုံရော၊ ဦးနိုင်က ဆရာ့ဆီခေါ်လာတာ”

“ဒါများ ... ငါ့ပြောစရာပေါ့၊ ငါနဲ့သိတယ်ဟ”

“ရှင် ... ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“ပိုင်ရှင်နဲ့ပေါ့”

“သူဌေးနဲ့လား”

“အေး ... လင်မယားနှစ်ယောက်လုံးနဲ့ သိတယ်။
သူ့မိန်းမက ဒေါ်သီသီတင်။ အဲဒီ ဒေါ်သီသီတင်နဲ့
ငိုရင်းနှီးတာ၊ ဒေါ်သီသီတင်တို့ရဲ့အစ်မကြီးဆုံးက
ငါ့ယောက်ျားမကြီးနဲ့ ရွယ်တူဆိုတော့ ဒေါ်သီသီတင်က
ငါ့ယောက်ျားမထက်တော့ နည်းနည်းငယ်တာပေါ့၊ ဒါ
ပေးမယ့် ... ငါးဆယ်လောက်တော့ရှိပြီ”

ခုလေးတင်ပဲ အဲဒီသူဌေးကတော်နဲ့ စကား
ပြောခဲ့ပါတယ် အစ်ကိုဝင်းရယ် ... သဘောကကောင်းသ
နဲ့ ... ဟုပြောလိုက်ရကောင်းမလား ... ဟု ဝေမှာ ချီ
တုံ့ချတဲ့။

“သူ့ယောက်ျားကိုတော့ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီးမှ သိရတာ၊
အရမ်းငယ်တယ်၊ သားလောက်လေးကို ကောက်ယူ
ထားတာ၊ ကိုကိုလေး ... တဲ့”

“ရှင်”

“ဒီကောင်ဆိုးသမ္မု ခံရတာဝင့်ပဲ၊ ဒေါ်သီသီတင်က
သဘောသိပ်ကောင်းတယ်၊ နင် နောက်တစ်ခါရိုက်
ချင်ရင် ငါပြောပေးမယ်၊ သူ့ယောက်ျားကိုကိုလေးဆို
တဲ့ကောင်ကိုတော့ ကြည့်ရှောင်၊ မိန်းမအလွန်ရှုပ်
တယ်”

မြတ်စွာဘုရား။ ကမ္ဘာကြီးပျက်ပါပြီ။ အားကုန်

ဟာ ပေါက်ကွဲလွင့်စင်ကြေမှု၊ တစ်စစီလွင့်ကုန်ပါပြီ။ ဝေ
သေသွားခဲ့ပါပြီ ဦးကိုရယ်။

ဝေ ... ပထမဆုံးလှမ်းကြည့်မိတာ ဖေဖေ
မျက်နှာကိုပါပဲ။

“ဖေဖေ”

ဝေ ... ပြေးပွေ့လိုက်သည်။ စကားတစ်ခွန်း
မှ ဖွင့်မပြောပေမယ့်၊ ဖေဖေမျက်နှာမှာ သွေးတစ်စက်မျှမကျန်
တော့အောင် ဖြူဖွေးသွားသည်။

“မောင်ဘမင်း”

ကြီးကြီးက လာလှုပ်၏။ မျက်နှာဖြူဆုတ်ဆုတ်
မျက်လုံးပြူးကြောင်ကြောင်နှင့် ဦးဘမင်းက ပက်လက်ကု
လားထိုင်ပေါ်မှာ ခေါင်းကို မှီထားရာမှ ရှေ့သို့ ငိုက်ခနဲကျ
၏။ ဝေ အကျယ်ကြီးကျုံးအော်လိုက်သည်။

“ဖေဖေ”

ဖေဖေ ခေါင်းငိုက်ဆိုက်ကျလျက် ဆုံးလေ၏။

“မောင်ဘမင်း ... အမလေး၊ လာကြပါဦး၊ လှုပ်

ကြပါဦး”

ကြီးကြီးက အော်ငို၏။ အစ်ကိုဝင်းက ခေါင်း
ကိုဆွဲမတ်ခြင်း၊ နှာခေါင်းနားမှာ လက်ခုံကို ခံကြည့်ခြင်း၊
လက်ကောက်ဝတ်ကိုစမ်းကြည့်ခြင်း၊ ပြီးတော့ ဖေဖေရင်ဘတ်
မှာ နားကပ်လျက် ထောင်ကြည့်ခြင်း၊ မျက်စိသူငယ်အိမ်ဖြူ
ကြည့်ခြင်း၊ အားလုံးလုပ်ပြီးမှ ခေါင်းခါ၏။

“ဆုံးပြီ”

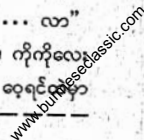
“အမလေး ဖေဖေရယ်”

ဆရာဝန်ခေါ်ချိန်လေးတောင် မရလိုက်ပါလား
ဖေဖေရယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲဟင်၊ စိတ်ထိခိုက်သွား
တာလား၊ အလုံးဆို့သွားတာလား။ သမီးဖြစ်သူရဲ့သတင်းဆိုး
ကို ဖေဖေ သဘောပေါက်သွားတာလား။

အဲသည်အချိန်မှာပဲ၊ အိမ်ရှေ့မှာ ဆိုက်နေကျ
ကားတစ်စီးဆိုက်လာ၏။ ကားပေါ်မှ ... လာနေကျလူတစ်
ယောက်ဆင်းလာသည်။ အိမ်နီးပါးချင်းတချို့ အိမ်ထဲသို့တွန်း
ထိုးပြေးဝင်သွားကြတာခံလိုက်ရ၏။ စိုးရိမ်စိတ်နှင့်အိမ်ပေါ်
သို့ အမြန်တက်လိုက်သည်။ ပထမဆုံးတွေ့လိုက်ရသူက ဦး
မျိုးဝင်း။

“ဟော ... ကိုကိုလေးပါလား၊ လာ ... လာ”

ဦးမျိုးဝင်းက ခရီးဦးကြိုပြုသည်။ ကိုကိုလေး
ပါလားဆိုမှ ကြီးကြီးက မော့ကြည့်ဖြစ်၏။ ဝေရင်ထဲမှာ

၆၃၂ ❀ ခန့်ခွယ်ခေါ်ခြင်း

ဒိန်းခန့် ထပေါက်ကွဲကာ သွေးတွေတောင် ပန်းထွက်လာ သလားထင်လိုက်၏။ ခေါင်းထဲမှ မိုက်ခနဲဖြစ်ကာ ယာယီ သေလေ၏။

“ဒါ ... ကျွန်တော့်အမေလေ၊ ဦးဘမင်းက ဦးလေး တော်တယ်။ ခုပဲဖြစ်သွားတာ။ အမေနဲ့က မောင်နှမ တစ်ဝမ်းကွဲဆိုပေမယ့် အရင်းမရှိကြတော့ သိပ်ချစ် ကြတာ။ ဒုက္ခခံပြီး လာဝိုင်းစောင့်ရှောက်နေတာပဲ ကြည့်တော့”

သွားပြီ။

နောက်ပိုင်းကားတွေကို မကြားတော့ပါ။ ဒါ ကျွန်တော့်အမေလေ ... ဆိုတာနှင့် လုံ့လောက်သွားပါပြီ။ ကြီးကြီးမျက်နှာကို တစ်ချက်ထက်ပိုကြည့်စရာမလိုပါ။

“ဟဲ့ ... ဝေ၊ ဝေ”

ဝေ ဘာဖြစ်လဲ မေးစရာမလိုတော့ပါ။ လက် ထဲမှကိုင်ထားသည့် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကို ခြောက်ကြည့်လိုက် မိသည်။ မနေကပဲ ... ဆုအတွက်ဝယ်ပေးသည့် ကားကို ငွေချေခဲ့သည်။ ကိုယ့်ပြဿနာ ကိုယ်မရှင်းနိုင်သေးလို့သာ မလာတာ။ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ထဲမှာ ကားအရောင်းအဝယ်စာ ချုပ်ပါ၏။ ငွေနှာမည်နှင့်ဝယ်ခဲ့တာ။ ကားလိုင်စင်စာအုပ် ပါ၏။ ဓာတ်ဆီဝယ်ယူခွင့်စာအုပ်ကတော့ ကားထဲမှာ။ လက် မှာကိုင်ထားသည့်ကားသော့ကို ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ထဲ ထည့်

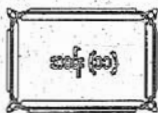
ဝေကြော့သက်အေးဝေ ❀ ၆၃၃

လိုက်သည်။ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကိုင်းကို ချီလိုက်၏။

“အကြင်နှာ့ကို ပေးလိုက်ပါ ဦးမျိုးဝင်း”

တစ်ခွန်းသာ ပြောဖြစ်၏။ အချစ်ဆုံးနေရာ လေးကို ကျော့ခိုင်းခဲ့သည်။ သွားပြီဝေ။ ဦးကိုဆိုတဲ့လူဟာ မနေ့ကထဲက ရှေ့ထက် တစ်ရက်စောပြီး သေနှင့်ခဲ့ပါပြီ။

အနံ့ (၁၁)

“ဝေအဖြစ်ဟာ အလွန်ပဲ အရုပ်ဆိုးခဲ့ပါတယ်။ ဝေ
ဖုန်းဆက်တုန်းက ညာညာဘာတာပြောပေးတဲ့သူဟာ
သူ့ရဲ့ဖုန်းကြီးပါ။ ဦးကိုကိုလေးက ငယ်တယ်။ အဲဒါ
မမက အသက်တော်တော်ကြီးတယ်။ ကြီးဆို ...
အနံ့နံ့ဆယ်လောက်ကိုကြီးတာ ...”

“ဆွေဆင်းရဲမျိုးဆင်းရဲ၊ ဆွေနှီးမျိုးစပ်၊ မိဘမဲ့ကောင်
လေးတစ်ယောက်ကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်၊ ကျောင်းထား
ပေး၊ ဘွဲ့ရတော့ သမီးအပျိုကြီးနဲ့ လူကြီးတွေက
ပေးစားခဲ့တယ်တဲ့ ...”

“ယောကျ်ားပဲ၊ အဲဒီတုန်းက မယုချင်ဘူး ငြင်းပါ
လား၊ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားပါလား၊ အဲဒီတုန်းက
ကျတော့ ကျေးဇူးကန်းရာရောက်မှာစိုးတယ်တဲ့၊ ယုံ
တုန်းကယူပြီး၊ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ညကစလို့ တိုက်
ကြီးပေါ်တက်မအိပ်ဘဲ၊ သူ့ဘာသာ ဒရိုင်ဘာတန်းလျှား
လေးမှာနေတာ ဒီနေ့ထိပဲလို့ အဲဒီမမက ပြောလိုက်
ပါတယ်”

“ဒေါ်လေးပေါ့”

“မမလို့ပဲခေါ်ခဲ့ပါတယ်၊ ဝေက အစ်ကိုဝင်းကိုလိုက်
ပို့ခိုင်းပြီး၊ သူ့ကားသွားပြန်ပေးတာပါ၊ အဲဒီမမဟာ
အရမ်းသနားဖို့ကောင်းပါတယ်”

“ခောင်းလေးက မျက်စိရှေ့မှာ ဟောတစ်ယောက်ဟော
တစ်ယောက်ရွပ်ဆွေနေပေမယ့်၊ ဒါကို ကိုယ်ချစ်တဲ့
ကလေးလေး သက်ရှိအရုပ်ကလေးတွေနဲ့ ကစားနေ
တာပဲလို့ ကြည်ဖြူပေးခဲ့ပါတယ်တဲ့”

“အံ့ရော ... ဒီလိုမိန်းမမျိုးကလဲ ရှိသေး”
 “သူ ... ဝေခိမှာ အမျိုးမျိုးလိုမိလုံးတွေသုံးခဲ့တာ ပေါ့နော်၊ ဒရိုင်ဘာတို့၊ ဘာတို့၊ ဒါကို ... ဟိုမန့် နေဂျာဦးအေးထွန်းဆိုတဲ့လူကြီး မသိဘူးလား”
 “မသိဘဲရှိပါ့မလား။ ဇနီးသည်သူငွေးမကြီးကိုယ်တိုင် က ခွင့်လွှတ်ထားတော့၊ ပြန်တိုင်စရာမလိုတဲ့သဘော နေမှာပေါ့၊ သူ့ကို လေးမှမလေးစားဘဲ၊ ကိုလေးခေါ် တာကြည့်ပါလား၊ ဝေကို အထင်သေးလိုက်မယ့်ဖြစ် ခြင်းနော်”
 “ဒီလောက်ခွင့်လွှတ်နိုင်တဲ့မိန်းမမျိုး၊ တစ်လောကလုံး မှာ ဒေါ်သိသိတင်တစ်ယောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်”
 “သိပ်ချစ်တယ်တဲ့၊ ဘာလုပ်လုပ်ခွင့်လွှတ်တယ်တဲ့။ တရားဝင်ကွာရှင်းမပေးနိုင်တာကလွဲရင်၊ ဘာလုပ်လုပ် တဲ့၊ ကွာတော့ မပေးဘူး၊ သေမှခွဲမယ်တဲ့ ... ”
 “ဟောတော့”
 “ကွာရှင်းခွင့်လဲ တစ်ခါမှမတောင်းပါဘူးတဲ့။ မဝကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်ပဲ နှိပ်စက်ပါတယ်တဲ့၊ ဒီတစ်ပါ ညီမလေးနဲ့ကျမှ ညီမလေးကို တရားဝင် တင့်တယ် တယ်တယ်ဖြစ်စေချင်လို့ ကွာရှင်းခွင့်တောင်းတာပဲ”

မှာတဲ့၊ ညီမလေးကို မောင်လေးက သိပ်ချစ်ရှာတာတဲ့ ပြောပုံကလေး ... ”
 “ဒုက္ခပဲ”
 “ထား ငိုနေပြီလား ... ဟု မေက လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ တကယ်ပဲ ငိုနေပါပြီ။ ဝေက ... စောစော ပိုင်းက ငိုရင်းပြောရင်း ရှိုက်သံလေးစွက်၏။ ခုတော့လည်း သူ့မျက်ရည်စတွေကို သူ့သိမ်းနိုင်ခဲ့ပါပြီ။”
 “ဝေကို တကယ်ပဲညှာတာတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင် လိုက်ပါတယ်၊ လောကီမကောင်း သံသရာမကောင်း တဲ့အလုပ်ကြီးထဲမှာ မသိလို့ပါမိတယ်၊ ဝေ ဒီလောက် မမိုက်ပါဘူး၊ လူယုတ်မာလဲ မဖြစ်ချင်ဘူး”
 “အခု ... အဲဒီလူရော”
 “ဝေခိ စာတစ်စောင်ပို့ပါတယ်၊ သူ မိန်းမရှုပ်ပါ တယ်တဲ့၊ အဲဒါ ... စိတ်ညစ်လွန်းလို့ ဘဝကိုအရှေ့ တိုက်တာတဲ့။ ဝေကိုတော့ တကယ်ချစ်လို့ တင့်တင့် တယ်တယ်ဖြစ်ဖို့ စီစဉ်ရင်း သူ့အကြောင်းတွေ အရင် ပေါ်သွားတော့၊ ဝေကို တန်ဖိုးမဲ့အောင်လုပ်မိသလို ဖြစ်ရင် သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါတဲ့ ... ”
 “သူ့မမနဲ့ပဲလား”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဝေ မစုံစမ်းတော့ဘူး၊ ဝေက သူ
ပေးထားတာတွေ အကုန်သွားပြန်အပ်ပြီးကထဲက၊ အ
ဆောင်မှာပြောင်းနေလိုက်တယ်၊ ကြီးကြီးကလဲ သား
ငယ်ဆီပြန်တယ်၊ ဝေ မဖြေနိုင်တာက၊ ဝေဝေဖေဟာ
သမီးရဲ့သတင်းဆိုးကိုကြားပြီး ဆုံးသွားရတာကိုပါပဲ
ဝေကြောင့် ဝေဝေဖေဆုံးတာ”

“ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲဝေ”

ဝေ ငိုရှာ၏။

“ဒီငရဲကို ဝေ အများကြီးဆပ်ရဦးမယ် မေရယ်၊ သဲ
ဒါကြောင့် ချွေးနဲ့စာလေးနဲ့ ဖေဖေအတွက် အမြဲလျှူ
ပြီး အမျှဝေပေးနေပါတယ်”

“ဝေအစ်ကိုတွေ၊ ဟိုကြီးကြီးနဲ့လေ၊ နေလို့မဖြစ်ဘူး
လား”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ ဝေက နာမည်ပျက်သွားပြီလေ၊ ဒီလို
လူမျိုးနဲ့ကြိုက်မိတယ်ဆိုတဲ့ နာမည်ပျက်အတွက်၊ ဝေ
ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေပြီပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ
ဖတ်ဆယ်ရဦးမှာပါ”

မေကစလို့ ဖယောင်းတိုင်မီးလေးကိုမှုတ်လိုက်
၏။ ဖယောင်းတိုင်မီးတွေအားလုံး ငြိမ်းသွားသည်။ ကြော

က မီးချောင်းထထွန်းသည်။ ကော်စောပေါ်မှာ မှိန့်နေသူ
တွေ ဆိုဖာဆက်တီတွေပေါ်ပြန်ထိုင်၏။

“တို့တွေ ပျော်ပျော်နေမယ်၊ တို့ညီအစ်မငါးယောက်
ဟာ ရင်နာကြေကွဲစရာဇာတ်လမ်းကိုယ်စီနဲ့ ကံဆုံ
လို့လာတွေ့ကြတာ၊ ရင်ထဲက နာကျင်နာကျင်စရာ
လေးတွေကိုဖျောက်ပြီး တို့တွေ ပျော်ပျော်ပဲနေကြမယ်၊
ဘဝဆိုတာ နေတတ်မှပျော်တယ်”

မေက ရယ်လိုက်၏။

ကျန်သည်မျက်နှာလေးတွေလည်း ပြုံးပြုံးရွှင်
ရွှင်ဖြစ်လာသည်။ သူတို့အားလုံး ကိုယ့်ဘဝကိုယ်မေ့ထားလိုက်
ကြသည်။ အတိတ်အိုဆိုတာ ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြေရမည်လေ။
အတိတ်အို၏ အရိပ်ညိုကြီးကို စပွယ်ပြန်ထဲထိ သယ်ဆောင်
ရင်း ပူပြင်းလောင်မြိုက်နေခြင်းဖြင့် အကိုးရှိမှာမှဟုတ်တာ။

“အရေးကြီးတာက ခုကောင်းအောင်နေဖို့၊ သေသည်
အထိ ကောင်းကောင်းနေသွားဖို့နဲ့ ဘဝဆိုတာ ပျော်
စရာလေးတစ်ခုဖြစ်အောင် ဖန်တီးဖို့ပဲ၊ လူဆိုတာက
တော့ လမ်းဆိုးတွေကို ဖြတ်လျှောက်ခဲ့ဖူးတဲ့လူတွေ
ချည်းပဲလေ”

သက်က ဝင်ပြောလိုက်၏။

“ပထမဆုံး... ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကောင်းအောင်နေရမယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်၊ ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်း၊ ပြီးရင် ကိုယ့်တိုင်းပြည်နဲ့ ကိုယ်လူမျိုးပေါ့”
“ဒီဧည့်ခန်းမှာ ပီးချောင်းထိန်ထိန်လင်းနေသမျှ တုံတတွေ ပျော်နေကြမယ်”

“ဘာစားကြမလဲ”
“ဝေက လှမ်းမေးလိုက်၏။”
“ဆန်လှော်ဟင်းနဲ့မုန့်ဟင်းခါးဖတ်လဲ ဒီတစ်သက်စားရမယ့်ကံ မကြုံတော့ပါဘူး”
“ဝေ ရယ်လိုက်၏။”

“ကော်ဖီသောက်ကြမလား”
“နေကြာစေ့ရှိသေးလား”

“ရှိတယ်”
“ဧ... ဘာငှားထားလဲ”
“မငှားရသေးဘူး၊ သွားကြမလား”

“ဆိုင်ပိတ်လောက်ပြီကွ”
“မဂ္ဂဇင်းတွေငှားထားလား”
“ရှိတယ် ... ငါးအုပ်”

စာအုပ်ငှားလျှင် အနည်းဆုံးငါးအုပ်ငှားမှရ၏။

“ကြော ... သီချင်းဆိုကွာ၊ ခပ်မြူးမြူးထဲက”

ဝေက ကော်ဖီသွားပျော်၏။ သက်က နေကြာစေ့ထုပ်တွေလာချသည်။

“ဝိုင်းဆိုကြမလား၊ Spice girls တွေရဲ့ Wanna be ရလား”

“အလွတ်တော့မရဘူး၊ လိုက်ပြီးဖို့တော့ ဖြစ်တယ်”
“ဆိုမယ် ... ဒါပေမယ့် ပြီးရင် ... ကြော၊ Richard Marx ရဲ့ Now and Forever နဲ့ Toni Barxton ရဲ့ Unbrake my heart လဲဆိုပြအုံးကွာထားက ဖီးလ်တွေမှကြိုက်တာ”

ကော်ဖီအိုးက ချက်ချင်းရောက်လာသည်။ ဝိုင်းသောက်လိုက်ကြတာ ပြိုက်ခနဲ။ နေကြာစေ့တွေ တဖောက်ဖောက်ကိုက်ခွာရင်း ကြောနှင့်လိုက်အော်ကြပြန်၏။ ကြောကတော့ ပီသအောင်ဆိုရသူမို့ နေကြာစေ့မစားအားပါ။ ထားအကြိုက် ဖီးလင်သီချင်းဆိုပြတော့ ငြိမ်နားထောင်ပြီး အားလုံးပဲ ကြိုက်ကြ၏။

သက်က နာရီကိုကြည့်လိုက်သည်။

“မေ့ရေ ... သုံးနာရီတောင်ခွဲပြီကွ”

“ဒီတော့ ... ဘာလုပ်ချင်လဲ”

“ကားကောင်းလား”

“ဘာကောင်းသလဲမမေးနဲ့”

“ဆီရှိလား”

“ဘာရှိသလဲ မမေးနဲ့”

“ပဲခူးထိရောက်မလား”

“ဘာရောက်သလဲမမေးနဲ့”

“သွားကြမလား”

“ဘာသွားမလဲမမေးနဲ့”

ငါးယောက်လုံး မတ်တပ်ထရပ်လိုက်ကြသည်။

ခုကြမှ ပြန်အိပ်လည်း ဘယ်သူမှ အိပ်ပျော်ကြတော့မှာမဟုတ်ပါ။ ကော်ဖီတွေလည်း သောက်ပြီးပြီ။ မနက်ဖြန်လည်း အားလုံး လူကုန်အားသည့်နေ့ဖြစ်၏။ ဝုန်းဒိုင်းဝုန်းဒိုင်းဆို ပြေး၍ အဝတ်တွေလဲကြသည်။ လူတွေအားလုံး လန်းဆန်းတက်ကြွနေ၏။ စောစောပိုင်းက အငှားမျက်ရည်ကျပေးထားသည့်ထားတောင်မှ ပေါင်ဒါရိုက်ပြီးပြီ။ နှုတ်ခမ်းနိဆိုးပြီးပြီ။

“ဒေါ်လေးလှ ... ဒေါ်လေးလှ”

ဘယ်သိပ်ခေါ်ရပါ့မလဲ ... မေတို့မီးချောင်းထထွန်းမှ ဧည့်ခန်းဘေးမှပြေးပြီး ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ်ဝင်သည်။ ဒေါ်လေးလှက နှစ်ခွန်းခေါ်ရုံနှင့် ကြားသည်။ သူကိုယ်

တိုင်လည်း မအိပ်ရသေးပါ။

“အပြင်သွားမလို့ အိမ်တံခါး ခြိတ်ခါးလိုက်ပိတ်ပါဦး။ သော့ သေသေချာချာခပ်နေဝံ”

“မိုးတောင်မလင်းသေးဘူးကွယ်”

“မိုးလင်းသွားရင် ဘယ်ပျော်စရာကောင်းတော့မှာလဲ ဒေါ်လေးလှရဲ့၊ လာပါ”

မေက ကားမောင်း၍ ကြော့က ဘေးမှထိုင်သည်။ သက်၊ ထားနှင့်ဝေတို့က နောက်ခန်းမှာ။

“သီချင်းတိုးတိုးလေးဆိုသွားမယ်”

“ညဘက်ကင်းလှည့်တဲ့ရဲတွေဘာတွေနဲ့တွေ့ရင် စိတ်ရောဂါအထူးကုဆေးရုံက လူနာငါးယောက်လွတ်လာတယ်ထင်ဦးမယ်”

“ငါးယောက်လုံးရတာဘာလဲ”

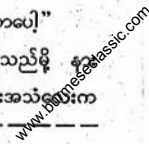
“မေးပြန်ပြီ၊ ကမ္ဘာမကြေပါဆို”

“မြနန္ဒာလေးမှ မရဘူးလား”

“အပျော့”

“ဒါဖြင့်လဲ အဲဒီအပျော့လေးပဲဆိုကြတာပေါ့”

သီချင်းကို တိုးတိုးပဲညည်းကြသည်မို့ ထောင်ကောင်းရုံလေး ရှိသည့်အထဲမှာ ထားအသံရမ်းက

၆၄၄ ❀ ဝနခွယ်စဉ်ဖြင့်

ချိုသရွှံ့ရှုနှင့် နားထောင်လို့အကောင်းဆုံးဖြစ်နေတော့သည်။
ကြော့လိုတော့ မမှန်ဘူးပေါ့လေ။

“လှည်းကူးမှာ မှန်ဟင်းခါးစားမယ်၊ ပဲခူးရောက်တော့
ရွှေမော်စောဘုရားဖူးပြီးရင် အဲဒီမှာ ဗေဒင်မေးမယ်”
“အိုကေ”
“ကိုနေထက်လာပြောပြတဲ့ပုံပြင်ကို ယုံကြည်လားကွာ”
“တစ်ဝက်စီပဲ”
“သက်ဆီမှာရှိတဲ့အရုပ်က ဘယ်ကရတာလဲ”
“သက်လူမှန်းသူမှန်းသိကထဲက သက်ဆီမှာရှိနေတာ
ပဲ”
“သက်အမေက ဘာပြောခဲ့လဲ”
“ဒီအရုပ်မျိုး ရှားတယ်၊ သိမ်းထားလို့ပဲပြောတယ်၊
မေမေပြောတာလဲ မှန်တယ်လေ။ ရှားတာပဲ၊ ကလေး
ဘဝထဲကဆော့နေတာဆိုတော့၊ ဒါဘယ်ကရလဲအမေ

ဝေဝေကြီးသက်ထားဝေ ❀ ၆၄၅

လို့ ဘယ်မေးဖြစ်မှာလဲ၊ ရိုရိုသေသေကစားတာပေါ့”
“အမေ့နာမည်က ဒေါ်စိုးစိုးရီလား”
“မဟုတ်ဘူး၊ ဒေါ်ခင်မာလဲမဟုတ်ဘူး၊ ဒေါ်စိန်မြ”
“အေးကွာ ... ဘယ်သူ့အမေမှလဲ ဒေါ်စိုးစိုးရီမဟုတ်
ကြဘူး၊ အဲဒီလူကြီးမင်းလေးရှာဖွေတဲ့အရုပ်ကလေး
ပိုင်ရှင်ဟာ တို့အုပ်စုထဲကမဖြစ်နိုင်ပါဘူး”
“ဟော ... ”
“ဘာလဲဆ ... အလန့်တကြား”
“နေလုံးကြီးထွက်လာပြီ၊ လှလိုက်တာ၊ ကားခထရပ်
ပါမေ၊ လှလွန်းလို့ ကြည့်ချင်တယ်၊ လေးစာဖို့ခွဲ
လားမေ”
“ငါးနာရီ”

မေက လမ်းဘေးမှာကပ်၍ ကားရပ်ပေးလိုက်
သည်။ ညီအစ်မငါးယောက်လုံး ကားပေါ်မှဆင်းသည်။ “မြေ
ကြီးတစ်ခွင်တစ်ပြင်ကြီးထဲက နေလုံးကြီးထွက်လာတာအရမ်း
လှတာပဲ”

ဝေက ကလေးလေးလို ခုန်ပေါက်နေသည်။
“တို့တွေ တစ်သက်လုံး ဒီလိုနေနိုင်ပါ့မလား”
“ဘာလို့မနေနိုင်မရမှာလဲ”

“တစ်ယောက်ယောက်ကဖောက်ပြီး အိမ်ထောင်ကျ သွားနိုင်တယ်”

“ဟေ့ ... ကျန်းမာရေးသွားကြမလား”

“ဟာ ... နံနက်ဆည်းဆာလေးကို အလှမဖျက်ပါ နဲ့”

“သွားပါပြီ ... ကဗျာစပ်ရကောင်းမလားတွေးထား တာလေးတွေ ပြေးကုန်ပြီ၊ ဟောတော့ ... ထားရေ ဟိုကုက္ကိုပင်ပေါ်မှာ တွဲလောင်းကျနေတာ ကုမုဒြာ တွေမဟုတ်လား၊ လိုချင်လိုက်တာ”

“အင်း ... ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်လာခဲ့မိရင်တော့ ထား တာဝန်ယူပါတယ်”

“လုပ်မနေနဲ့၊ ကုက္ကိုပင်ပေါ်မှာ ကိုကိုကြီးမရှိဘူး”

“အဲဒီအတ္တကြီးကို လွမ်းဆွေးတသနေတယ်များမှတ် နေလား”

“သွားချောင်းကြည့်ချင်တယ်ဆို”

“ဒါက ... လုပ်နေကျအလုပ်တစ်ခု၊ မလုပ်ရတာ ကြာလို့ လုပ်ကြည့်ချင်တာ”

“ဒါများထားရယ်၊ မေဟိုမြီထဲလဲ ကံကော်ပင်ရှိသား ပဲ၊ မြင်လဲမြင့်သားပဲ”

“မှန်ပြောင်းရောရှိလားမေ”

“ရှိတယ်”

“သေမယ်၊ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်လေးတွေကို ကံကော်ပင်ပေါ်တက် ပြီး မှန်ပြောင်းနဲ့ကြည့်ပစ်ဦးမယ်၊ သေဖို့သာပြင်ထား ကြ”

“တို့လဲ ပြန်ပြောရမှာ”

“ဘာလုံးပွဲကြောညာသလို ကြေညာပေးမယ်”

“ကဲ ... ကားပေါ်တက်၊ သွားလိုက်ကြဦးခို”

အဲသည်နေ့က ရွှေမော်ဓောဘုရားအနီးက ဗေ ဒင်ဆရာမကြီးဆီမှာ ဗေဒင်မေးတော့ ...

“အားလုံး ... အချစ်ရေးအလွန်ကောင်းသည်၊ အိမ် ထောင်ကျကိန်းများ ကိုယ်စီရှိသည်” ... တဲ့။

“မြတ်စွာဘုရား ... ငါးစုံတွဲကြီးတဲ့လား”

“ဟေ့ကောင် ... သော်ဇင်၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့အိုကေ”

“လုပ်မနေနဲ့ ... ဒီအကောင်က သိပ်အစာကြေချင် တာမဟုတ်ဘူး”

“ကြေပါကွာ၊ မင်းရဲ့အကြင်နာဝေကို ပစ်မှတ်ကထုတ် လိုက်ပြီ”

“ဩ ... မင်းပေးမှ ငါကရမယ်၊ သနားစရာသတ္တ ဝါလား”

“ညီအစ်ကိုချင်းရန်မဖြစ်တော့ဘူး ပြောမလို့”

“ဘယ်နားမှာ ကြိုက်ကွက်တိုးလာပြန်လဲ မသိဘူး”

“ငါ ... သိပ်မရှုပ်ပါဘူးကွ၊ ဒီမှာ”

သော်ဇင်ထွန်းက ဖရက်ကို တော်တော်လေး

စိတ်တိုနေသည်။

“တစ်ယောက်ယောက်ကို ကြိုက်စမ်းပါ၊ ဘယ်သူမှ ဝင်မလှဘူး၊ ခုတော့ ငါးယောက်ထဲက တစ်ယောက် ကိုကြိုက်မှာမို့၊ ငါးယောက်လုံး ဘွတ်ကင် (Book- ing) ဆိုတာတော့ ရိုင်းလွန်းတယ်”

... ဟု ကျော်သွင်ထွန်းကို ကြိတ်ပြောထား ခဲ့သည်။

“အဲဒီလိုလူမျိုး၊ တစ်ယောက်မှမရဘဲ လက်လွတ်ဖြစ်

ကျန်ခဲ့မှာ၊ အစ်ကိုက ကိုယ့်ဘာသာကြိုးစားပေါ့၊ သူ့ ရရစိုက်မနေနဲ့” ... တဲ့။

ညီဖြစ်သူကလည်း မြှောက်ပေးထားသည်။

“မင်းကို ငါက ဒီနေ့ ပုံတစ်ပုံပြောပြမလို့”

“စာဖတ်စရာရှိနေတယ် ... မအားဘူး၊ ပုံနားထောင် တဲ့အရွယ်လဲမဟုတ်ဘူး”

ကလေးဆိုးကြီးလို စိတ်ကောက်နေသည့် သူ ငယ်ချင်းကို ကြည့်ကာ လှဝင်းက အော်ရယ်နေသည်။ လှ ဝင်းက ဖရက်ကိုခင်ရာမှာ သော်ဇင်ထွန်းမိတ်ဆက်ပေးလို့ သော်ဇင်ထွန်းအစ်ကိုအဖြစ်နှင့် ခင်ရတာ၊ သော်ဇင်ထွန်းက အစကထဲက ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ပြောမနာဆိုမနာ။ သို့ပေ မယ့် ... ဖရက်နှင့်ပေါင်းကြည့်တော့ ပေါင်းလို့ကောင်း၏။ ဖရက်က သဘောကောင်းကာ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိသည်။ ရင်ထဲမှာ ဘာမျှမကျန်၊ စိတ်လဲမကောက်တတ်သူမို့ ခင်စ ရာကောင်းပါသည်။

“နားထောင်လိုက်ပါသော်ဇင်ရ၊ ဖရက် ... ချိန်ရတဲ့ အထဲမှာ အကြင်နာဝေ မတော်တဆပါသွားရတဲ့အ ကြောင်းလဲ ရှင်းသွားမယ်၊ ခုဆို ... ဖရက်က အဲ ဒီအိမ်မှာ ဝင်ခွင့်ထွက်ခွင့်သူငယ်ချင်းဖြစ်ခွင့် နီးစွတ်

၆၅၀ ❀ ခန့်ခွယ်ခေါ်မြင့်

နေပြီ၊ ဖြစ်ထွန်းသွားရင် မင်းလဲ လိုက်ပြီးဆွဲစေ့လို့
ရတယ်”

သော်ဇင်က ဖရက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဖရက် ... အရပ်ဘယ်လောက်လဲ”

မြင့်မြင့်မားမားနှင့် ကြည့်ကောင်းလှသည်။

လွတ်ခနဲ မေးလိုက်ဖြစ်သည်။

“ခြောက်ပေအတိပဲ၊ တစ်စိတ်ကလေးတောင်မလျှော့
ဘူး”

“သေချာတယ်”

“ဘာသေချာတာလဲ”

“မြန်မာပြည်မှာ လူသေထည့်တဲ့ခေါင်းတွေကို ခြောက်
ပေပဲလုပ်တာ၊ မင်းသေရင် ခေါင်းမဆန့်လို့ ဒူးဆစ်က
ချိုးပစ်ရမှာပဲ”

“အော်ဒါမှာလို့မရဘူးလား”

“မရဘူး”

သော်ဇင်က စိတ်တိုတိုနှင့် ဘုပြောနေလဲ ။

ရက်က ရယ်လို့ပဲနေ၏။

“အပင်ပန်းခဲပြီးဖြတ်မနေနဲ့၊ သေကာနီးကျရင် အပင်
ပြေအောင် ဒူးလေးနဲ့နဲ့ထောင်ပြီး သေလိုက်မယ်။ ။

မေကြောသက်ထားဝေ ❀ ၆၅၁

ပူနဲ့။ မင်းသာ မသေခင် စိတ်ကလေးချမ်းသာအောင်
ငါ့ပုံပြင်နားထောင်”

ကျော်သွင်က သေကာနီး ဒူးကလေးနည်းနည်း
ထောင်လိုက်မယ်ဆိုတာကို သဘောကျစွာ ဝင်ရယ်တော့မှ
သော်ဇင်ပါရယ်နိုင်မောနိုင်ဖြစ်လေတော့သည်။

“ဖိုးထိုက် ... နင်နဲ့ငါနဲ့၊ ငါတို့နှစ်စုံတွဲက မွေးလာ
တဲ့ကလေးတွေ၊ ငါတို့လိုပဲ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်အောင်
ထားမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ယောက်က ယောက်ျား
တစ်ယောက်က မိန်းမဆို ပေးစားမယ်ကွာ”

“အေး ... ငါက ယောက်ျားလေးမွေးမယ်”

“ငါကမွေးမှာ၊ နင်က မိန်းမ”

“ရွှေပြည်စိုး ... ငါဘာမွေးမယ်ထင်လဲ”

“နင် ဘာမှမွေးလို့မရဘူး၊ နင်က ယောက်ျား၊ မွေး
ရင် နင်မိန်းမက မွေးရမှာ”

“အေး ... ဟုတ်သားပဲ”

သူတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်နားမှာ ခင်မာက ရယ်နေသည်။ သိန်းသန်းထိုက်ကို သူတို့က များသောအားဖြင့်မှာ ဖိုးထိုက်ပဲခေါ်၍ နှိပ်ကွပ်လိုသည့်အချိန်ကျမှ ငါးပြားထိုက်ဟုခေါ်၏။ သိန်းသန်းထိုက်၊ စိုးစိုးရီနှင့် သူ့စာဦးတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်က အရမ်းခင်ပေမယ့်၊ သူ့စာဦးခင်ပွန်းကိုထွန်းသာကိုကျတော့ သိပ်မရင်းနှီးလှပါ။ ကိုထွန်းသာက လူရိုးလူအေး လူကောင်းမို့ စကားနည်းသည်။ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ဝိုင်းထဲမှာ တိုးမပေါက်ပါ။ စကားလည်း များများမပြောတတ်၊ သူတို့ချင်းပြောနေလျှင် တစ်ခါတစ်ရံ ဝင်ရယ်ပေမယ့် များသောအားဖြင့်ကတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်နေကာ စာဖတ်နေတာများသည်။ ခင်မာကတော့ ကြုံလျှင် ကြုံသလို ဝိုင်းထဲဝင်ကာ သူကလည်းပြော၊ ဝင်ရယ်၊ ဝင်ဝင်ပေါင်းတတ်သည်။

ဒါကို စိုးစိုးရီက နည်းနည်းကလေးမျှ မကြိုက်ပါ။

ခင်မာက သိန်းသန်းထိုက်နှင့်မရခင်မှာ တော်တော်ကလေးပွေပွေရွပ်ရွပ်နေခဲ့သည့် မိန်းကလေးဖြစ်၏။ သူ့စာဦးကတောင် ...

“ခင်မာဟာ ဖိုးထိုက်နဲ့မလိုက်ဘူးကွာ၊ ဒီကောင် ... မရှောင်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားတာပဲ”

... ဟု ပြောယူရသည်။

သို့ပေမယ့် ... ကိုယ့်သူငယ်ချင်းက တားလို့ရတော့မှာမှ မဟုတ်တာ။ ခင်မာမှခင်မာ။ ခင်မာမျှခွဲပွေခွဲတာတွေသိပါလျက်၊ ခွင့်လွှတ်သည်တဲ့။ ခင်မာကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်သူက စိုးစိုးရီ၊ စိုးစိုးရီက အေးဆေးသည်။ အနေအထိုင်တည်သည်။ ရိုးသားသည်။ ဣန္ဒြေရသည်။ သားရှင်တွေ မျက်စိကျဖွယ်ပုံစံလေးရှိသည်။

“ရွှေပြည်စိုး ... နင့်ကို မင်းရှိန်က ကြိုက်လို့တဲ့”

“ဟာ ... သွား”

သိန်းသန်းထိုက်ကနောက်တိုင်း စိုးစိုးရီ အပြီရှက်ရသည်။ မင်းရှိန်အမေကလည်း စိုးစိုးရီကို တွေ့တိုင်း “ဈေးမ” ဟုခေါ်၏။ စိုးစိုးရီက မျက်နှာလေးရဲရဲနှင့် ခေါင်းငုံ့ကာ ... “အကြီးကလဲ သူများရှက်အောင်မခေါ်ပါနဲ့” ဟု ပြောမြဲ။ မင်းရှိန်ကမစရဲစရဲနှင့်၊ ဟိုကချောင်းဒီကချောင်း။ မင်းရှိန်သည် ပြောစရာရှိသည့်လူအားမျိုးမဟုတ်။ မင်းရှိန်နှင့်သာဆို စိုးစိုးရီမိဘကလည်း ငြင်းစရာမရှိ။ တစ်ခုပဲကျန်တာက မင်းရှိန်က စိုးစိုးရီကို ဖွင့်ပြောဖို့၊ အဲသည်အချိန်

မှာ၊ ခင်မာ ... ကြားဝင်လာခဲ့သည်။

“မင်းရှိန် ... ငါ့ကို စာကူးပေးအုံး”

“မင်းရှိန် ... ငါ့ကို ဘုရားလိုက်ဖို့”

“မင်းရှိန် ... ရော့၊ ငါ့လွယ်အိတ်လွယ်ပေး”

ခင်မာအကျင့်က ခက်၏။ သူ့ကိုချစ်ပါသည် ဟုပြောလာသူတွေကို ချစ်သည်ဟုလည်း လက်မခံ၊ မချစ်ပါဘူးဟုလည်း မငြင်း၊ မြွေမသေတုတ်မကျိုး၊ မသေမရှင်ကလေးထားသည်။ သူ့ကိုချစ်ပါသည်ဟု မပြောသော၊ ပြောဖို့ဝေးလံသောသူတွေကိုဆိုလျှင် သူက အတင်းလိုက်အရောဝင်ကာ “ချစ်ပါသည်” ဆိုသည့် စကားတစ်ခွန်း၊ မထွက်ထွက်လာအောင် တူးဖော်ရယူတတ်သူလည်းဖြစ်၏။ အဲသည်အခါကျ ... မြွေမသေတုတ်မကျိုးစာရင်းကလေးထဲ ဓဏထည့်ထားလိုက်တတ်ပြန်၏။ မင်းရှိန် လူရိုးခမျာ ခင်မာစက်ကွင်းထဲမှ လွတ်အောင်မရှောင်နိုင်ဖြစ်သွားရသည်။ ရိုးသောအေးသော၊ အရှက်ကြီးသော၊ ဣန္ဒြေရှိသော စိုးစိုးရီကိုတော့ ဖို့တောင် မနည်းချောင်းနေရချိန်မှာ ခင်မာက မဆွတ်ခင်က ညွတ်ချင်သလိုဖြစ်သည်။ ခင်မာသည်လည်း အချောအလှစာရင်းဝင်ပဲမို့ ...

အဲသည်အချိန်မှာ စိုးစိုးရီပင်ဆုံးသည်။ ၇၀

ရေးနှင့်မို့ စိုးစိုးရီက အိမ်တွင်းပိုအောင်းသွားသည်။ စိုးစိုးရီနှင့်ခင်မာ ... ရှေးရခက်နေသော မင်းရှိန်က ခင်မာကို ချစ်ပါသည် ... ဆိုသောအဆင့်သို့ရောက်လာ၏။

“ရွှေပြည်စိုးရယ် ... ဖိုးထိုက်က ခင်မာကို ကြိုက်လို့တဲ့ကွာ ... ငါဖြင့်အံ့ရော”

စိုးစိုးရီ အံကလေးတစ်ချက်ကြိတ်လိုက်၏။ မင်းရှိန်၏အချစ်ကို သူမ ... မျှော်လင့်ခဲ့ပါ၏။ သို့ပေမယ့် မပွင့်မိက ကြေနှင့်သောပန်းတစ်ပွင့်ကို စိုးစိုးရီ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ ခု ... ဖိုးထိုက်က ချစ်သည်ဖြစ်ပြန်တာ၊ ခင်မာ ... ဖိုးထိုက်ကိုလည်း သွားခြေပြန်ပြီထင်၏။ မင်းရှိန် အရူးအမူးဖြစ်နေတာကို လက်မခံဘဲ၊ မသေမရှင်ကလေးထားထားပြီး ဖိုးထိုက်ဘက်လှည့်ပြန်တာဟာ၊ ဖိုးထိုက်နှင့်ရွှေပြည်စိုးတို့ခင်မင်မှုကို သံသယဖြစ်လို့များ၊ သူ့ဘက်ယိမ်းအောင်ငင်လေသလား။

“သူကတော့ လက်ခံချင်မှ လက်ခံမယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှိသမျှယောက်ျားတွေ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မကြိုက်ရ၊ သူ့ကိုပဲ ကြိုက်ကြဆိုတဲ့မှုကို လက်ကိုင်ထားတယ်တဲ့၊ ကိုထွန်းသာကိုတောင် လာရောသေးတာ၊ ကိုထွန်းသာက လူရိုးဝှစာကြီးဆိုတော့ ...

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ပယောပရီလာမလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော် ပြဿနာအရှုပ်မခံနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်က သူ့ဇာဦးနဲ့ လူကြီးချင်းပြောပြီးဆိုပြီးနေပြီ ... လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။ အဲဒီလိုကြီးကျတော့လဲ အားနာ။ ရာ”

စိုးစိုးရီ ဘာတစ်ခုနဲ့မျှ ပြန်မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။ ပြောရမှာ ရှက်လွန်းလှပါသည်။ စိုးစိုးရီထံပါးမှာရှိသမျှ လိုက်လုနေသလား ... ဟု ထင်၏။ မင်းရှိန်နှင့်စိုးစိုးရီနှင့်က ချစ်သူတွေအဆင့်သို့မရောက်ခဲ့တာမို့ ကိုယ့်လူကို လုသွားပါသည်ဟု ပြောဖို့လည်းမဖြစ်။ စိုးစိုးရီ အရှက်ကြီးရှက်ကာ ခင်မာကိုပဲဖိ၍စိတ်နာခဲ့လေ၏။

“ငါ ရအောင်ဖျက်မယ်”

သိန်းသန်းထိုက်ကို မရမကဖျက်၏။ သို့ပေမယ့် သိန်းသန်းထိုက်က ...

“သူက တခြားလူတွေကိုသာ ချစ်တယ်ပြန်မပြောတာ၊ ငါ့ကိုတော့ အဖြေပေးတယ်၊ ချစ်တယ်တဲ့”

“အဲဒါ ... နင်ယုံနေလား”

“ယုံတယ်၊ ဘယ်သူမှမပေးတဲ့အဖြေကို ငါ့ကိုကျမှ ပေးတာ၊ နောက်ပြီး ... ငါယောက်ျားပီသချင်တယ်”

ရွှေပြည်စိုး၊ ငါက သူနဲ့ တရင်းတနီးဖြစ်နေပြီ”

သိန်းသန်းထိုက်က သူငယ်ချင်းမတွေ နားဝင်ချို့အောင် စကားလှလှသုံးပေမယ့် သူတို့အခြေအနေကို သဘောပေါက်လိုက်ကြ၏။ ဆန္ဒစောတတ်သော သူ့ဇာဦးက

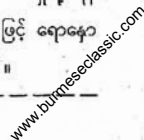
“ကလေးတွေဘာတွေရှိနေပြီလား” ... မေး

တော့၊ “မရှိသေးပါဘူး” ... တဲ့။

နောက်တော့ ... စိုးစိုးရီတို့သားအမိ ရန်ကုန်ပြောင်း၏။ ချက်ချင်းကြီးတော့မဟုတ်၊ တစ်နှစ် နှစ်နှစ်အတွင်း သူ့ဇာဦးက ကိုထွန်းသာနှင့်လက်ထပ်သည်။ သိန်းသန်းထိုက်က ခင်မာနှင့်လက်ထပ်သည်။ ထူးဆန်းတာက ခင်မာသည် သိန်းသန်းထိုက်နှင့်ကြိုက်ကြပြီးချိန်မှစ၍ မည်သူနှင့်မျှ ပယောပရီမရှိတော့ဘဲ ထူမြေ့သိက္ခာလေးနှင့် လိမ္မာသွားခြင်းပါပဲ။

“သူ လိမ္မာသွားပါပြီ ရွှေပြည်စိုးရယ်”

သူ့ဇာဦးက ခွင့်လွှတ်ပြီး ခင်မင်၏။ မခင်ချင်လို့လဲမရ။ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ထဲမှာ သူပါ အတင်းဝင်၍ လေးယောက်ဖြစ်အောင်ပေါင်းသည်။ မင်္ဂလာဆောင်ရှိလို့ ရန်ကုန်မှ ခဏပြန်လာသော စိုးစိုးရီကို အထူးသဖြင့် ရောနှောကာ အောက်ကျို့လို့တောင်ပေါင်းရှာပါလေ၏။

ဖရက်က ပုံပြင်ကို အဲသည်နေရာမှာ အဆုံး သတ်လေ၏။

“ဟာ ... မင်းပုံကလဲ၊ ဦးထွန်းသာနဲ့ဒေါ်သူဇာဦးက မင်းမိဘ၊ ငါ့အဒေါ်နဲ့ဦးလေး၊ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“နားထောင်ဦး သော်ဇင်ရ ... စိုးစိုးရီ၊ သိန်းသန်း ထိုက်နဲ့သူဇာဦးဆိုတဲ့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ကို သူဇာ ဦးရဲ့အဖေက စာမေးပွဲအောင်လို့ဆိုပြီး အရုပ်တွေဝယ် ပေးတယ်”

“အဲဒါဆန်းလား”

“ဆန်းတယ်၊ ဦးသိန်းသန်းထိုက်က ယောက်ျားရုပ်၊ ဒေါ်စိုးစိုးရီနဲ့မေမေက မိန်းမရုပ်တွေ၊ မွေးကာစက လေးအရွယ်ထက်တောင် နည်းနည်းကြီးချင်းသေးတယ်၊ အလေးချိန်ကတော့ မွေးစကလေးအရွယ်ပဲ၊ မှောက် လိုက်ရင် ငိုတယ် ...

“အဲဒါ ... ဖေဖေနဲ့မေမေက အမေရီကားကိုသွား ကာနီး၊ ဦးသိန်းသန်းထိုက်ဆီက အရုပ်နဲ့ အရုပ်ချင်း လဲခဲ့တယ်။ ဒါမှ တစ်နေ့နေမှာ လူကြီးချင်းကွဲသွား ပေမယ့် လူငယ်ချင်းပြန်တွေ့ရင် အရုပ်ကလေးတွေ ကြည့်ပြီး သိနိုင်အောင် ...

“ဦးသိန်းသန်းထိုက်ကို မေမေဆီက မိန်းမရုပ်ပေးခဲ့ တယ်၊ မေမေက ယောက်ျားရုပ်ယူခဲ့တယ်၊ မေမေ တို့က နိုင်ငံခြားသွား၊ ဒေါ်စိုးစိုးရီက ရန်ကုန်ပြောင်း ဦးသိန်းသန်းထိုက်တို့က စီးပွားရေးလုပ်တယ်တဲ့၊ အ လုပ်အကိုင်နဲ့မိသားစုနဲ့ဆိုတော့ ...

“ဟိုပြောင်းဒီပြောင်းနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ကွဲသွားကြ တယ်၊ မေမေတို့က အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်အတွင်းမှာ မြန်မာပြည်ကိုသုံးလေးခေါက် ပြန်လာပေမယ့်၊ သူ ငယ်ချင်းတွေ ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်နေမှန်း မသိ ...

“ရှုမတွေ့တော့ဘူး၊ ခု ... ငါက ယောက်ျားရုပ် ကလေးယူလာတယ်၊ မိန်းမရုပ်ကလေးရှိတဲ့သူဟာ ငါ့ ရဲ့ဖူးစာရှင်ဖြစ်တယ်လို့ မေမေက မှာလိုက်တယ်”

“အဲဒါနဲ့ အကြင်နာဝေနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

“ဟေ့ကောင် ... လိုက်မွန်မနေနဲ့”

“အောင်မယ် ... ဒီစကားကို ငါသင်ပေးလို့တတ် တာများ”

“ဘယ်သူသင်ပေးပေး၊ တတ်တာကတတ်နေပြီ၊ တွေ ကရာလူ မာန်ဖိဖို့စိတ်ကူးမရှိနဲ့ကွ၊ အဲဒီအုပ်စုထဲက

သက်နှင်းကြင်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးဆိုမှာ အရပ်ရှိတယ်၊
မင်းရဲ့အကြင်နာဝေကတောင် တောင်းနေသေးတယ်
တဲ့”

“မင်းရဲ့အကြင်နာဝေ” ... ဆိုသည့်စကားကို
သော်ဇင်ထွန်းက တော်တော်သဘောကျသွားရသည်။

“ဒါပေမယ့် ... ငါမိတ်ဝင်စားတာက ခင်ထားတင်
အသံလေးလှလို့”

“ဒီတော့ ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မသိသေးဘူး၊ မင်းရဲ့အကြင်နာဝေကတော့ ဘေးမဲ့
စာရင်းထဲပါသွားပြီ၊ ငါသွားရင် ငါ့ညီအစ်ကိုအဖြစ်
မင်းလိုက်လည်လို့ရပြီ၊ ကျေးဇူးရှင်ကို ကြိုတင်စော်
ကားထားတဲ့အတွက်၊ အကြင်နာဝေကို သိပ်တောင်
ဘေးမဲ့မပေးချင်ဘူး”

“ဘေးမဲ့၊ ဘေးမဲ့မပြောနဲ့ကွ၊ လူ။ နွားမဟုတ်ဘူး”

“အော် ... အော် ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဒါပေမယ့်နော်
တစ်ခု ရှိသေးတာက၊ သူတို့ငါးယောက်ထဲက သုံး
ယောက်အကြောင်းပဲ ငါသိရသေးတယ်၊ မေသီဂီရည်
အကြောင်းပြောတုန်းက နားထောင်ခိုင်းခွင့်မရလိုက်
ဘူး။ အကြင်နာဝေရဲ့အကြောင်းက မသိရသေးဘူး

“သိပြီးသလောက်တွေက ဦးသိန်းသန်းထိုက်၊ ဒေါ်ခင်
မာနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်တဲ့သူတွေ၊ ဒီတော့ ...
မင်းရဲ့အကြင်နာဝေဟာလဲ ... ”

“ဖရက် ... ခင်ထားတင်က အသံလေးလှတယ်ဆို”

“ထားပါတော့”

“မင်းက နယ်ပြန်ပြီး မစုံစမ်းဘူးလား”

“နေမလားကွ။ ပြီးသွားပြီ။ ဒေါ်စိုးစိုးရိက သူ့အမေ
နဲ့ ရန်ကုန်ပြောင်းတယ်။ ခုရှာလို့မတွေ့တော့ဘူး၊ သူ့
အမေဆိုတာကတော့ ဆုံးလောက်ပြီ။ ဒေါ်စိုးစိုးရိရှိ
ရင်လဲ ငါးဆယ်လောက်ရှိမယ် ...

“ဦးသိန်းသန်းထိုက်က သူ့ဇနီးဒေါ်ခင်မာရယ်၊ ခလေး
ရယ် ခရီးထွက်တုန်း၊ လမ်းမှာ ကားကိုဒမြဲတိုက်ခံ
ရတယ်။ ဒမြဲဆိုပေမယ့် ဒေါ်ခင်မာ အရင်ကရှုပ်ခဲ့
တဲ့ကိစ္စတွေကြောင့် မခံချင်တဲ့သူက အကွက်ချောင်း
ပြီး မခံချင်မိတ်နဲ့ လိုက်သတ်တာလို့လဲ ပြောကြ
တယ်”

“မသေချာဘူးလား”

“ဘုရားမှသိမှာပေါ့ကွ၊ ဒေါ်ခင်မာပွဲချင်းပြီးတယ်၊ ဦး
သိန်းသန်းထိုက်နဲ့ကလေးက မသေဘူး၊ အဝေပေးဦး

လဲ မရှိဘူး၊ ပြန်လဲရောက်မလာတော့ဘူး၊ သူ့အမျိုး
တွေဆီလဲ ရောက်မလာဘူး၊ သူ့မိန်းမဘက်က ဆွေ
မျိုးတွေဆီလဲ ရောက်မလာဘူး ... ”

“ဘယ်ရောက်သွားလဲ ... ဒါဖြင့်”

“ကလေးကို စိတ်ချရတဲ့တစ်နေရာရာပို့ခဲ့ပြီး ... သူ
က ရန်သူတွေနောက်လိုက်ရင်း ပြန်မလာပုံထောက်
တော့ ... သေပြီလို့ တွက်ရတာပဲ။ ကလေးကို
အဖေအမျိုး ... အမေအမျိုးတွေဆီ ပြန်မပို့တာက
တော့၊ ရန်သူက လာနောက်ယှက်မှာစိုးလို့ ဖြစ်နိုင်
တယ် ...

“ဒီတော့ ... ကလေးကို ဘယ်ပို့မလဲ၊ ဒေါ်စိုးစိုးပို
ဆီပို့မှာပဲ၊ ဒေါ်စိုးစိုးရီကလဲ ရှာမတွေ့တော့ဘူး”

“မွေးတဲ့ကလေးက မိန်းမလေးသေချာလား”

“ဒါတော့ သေချာတာပေါ့၊ အမျိုးတွေက သိတာပေါ့
ကွ”

“ဒီငါးယောက်ထဲကလို့ ဘယ်သူပြောလဲ၊ တခြားမှာ
လဲရှိနိုင်တာပဲ”

“ကလေးရုပ် သံလွန်စလေ”

“ဒီလိုအရုပ်မျိုးတွေ အများကြီးနေမှာ”

“မေမေက ရင်ထိုးလေးပါ ထဲ့ပေးလိုက်တယ်၊ အသဲ
ပုံရွေကွင်းလေးထဲမှာ မြကလေးနဲ့တဲ့။ ကလေးရုပ်နဲ့
ရင်ထိုးနဲ့တဲ့တွေ့ရင်”

“ဒီလောက် နှစ်တွေကြာမှ အရုပ်က ပျောက်ပျက်
ပျက်စီးသွားနိုင်တာပဲ”

“မိဘတွေက အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်လဲ ပေးထားတာ
ပဲကွာ၊ မသိတတ်ခင်မှာ လူကြီးက ထိန်းသိမ်းမှာပေါ့
သိတတ်တော့လဲ သူ့ဘာသာထိန်းပေါ့”

“ဘယ်တော့သွားမှာလဲ၊ အဲဒီအိမ်”

“မင်းသိပ်မမွန်တဲ့တစ်နေ့ပေါ့ကွာ”

ဒီတစ်ခါ ဝင်ပြောသူက လှဝင်းပါ။

“နေပါဦးကွာ ... အရုပ်ကတော့ထားပါတော့၊ ဒီလို
အရုပ်မျိုး အဲဒီခေတ်ကပေါ်ခဲ့တယ်ပဲထား၊ အခုရော
ဝယ်လို့မရဘူးလား၊ လူတကာလက်ထဲမှာရှိမနေနိုင်
ဘူးလား”

“ရှိနေနိုင်တာပဲ”

“ဒါဖြင့် ... မင်းက ဒီငါးယောက်ထဲမှာမှ ဘာဖြစ်
လို့ သဲမဲကျုံးရှာနေရတာလဲ၊ တခြားမှာရောသွားမရွေ
သင့်ဘူးလား”

“အဲဒါကတော့ ... ဒီအုပ်စုထဲကတစ်ယောက်ဆိုမှာ ဒီအရုပ်တွေတယ်လို့ မင်းပြောတဲ့သံလွန်စလေးတစ်မျှင်ထဲကို လိုက်ရတာပဲ။ ဒီမှာမှ ဒီတစ်မျှင်ရသေးတယ်၊ တခြားမှာက ... တစ်ဖုံတစ်စတောင်မရဘူး။ ဒီအရုပ်မျိုးရှိတဲ့ ဒီအရွယ်မိန်းမတစ်ယောက်ရှိလေရဲ့ဆိုတဲ့ သတင်းတောင်မကြားဖူးဘူး။ ဒီတော့ တစ်မျှင်ရတဲ့ ထဲပဲ သဲသဲမဲကျုံးရှာရတာပေါ့။ အရုပ်တွေပြီးရင် ငါ့အဖေရဲ့ မြေရင်ထိုးလဲတွေ့မှ ငါ့ရှာတဲ့မိန်းကလေးဖြစ်မှာ။ ရင်ထိုးမပါဘဲ အရုပ်ချည်းပဲဆိုလဲ ... အလကားပဲ”

“မတွေ့ဘူးတဲ့ကွာ၊ ရင်ထိုး။ မင်းရှာတဲ့မိန်းမလေးမဟုတ်ဘူးဆိုပါအော့”

“လွယ်ပါတယ် ... အဖေရေရှာမတွေ့ဘူးဆိုပြီး ကိုယ်ကြိုက်တဲ့မိန်းမ ကောက်ယူလိုက်မှာပေါ့”

“ဒါဖြင့်လဲ ဒုက္ခခံပြီး ရှာမနေနဲ့တော့”

“မိဘစကားကိုတော့ ဦးဆားပေးဖူးထောင်ချင်သေးတာပေါ့ကွာ၊ ကိုယ့်ဘာသာလုပ်ချင်တာရှိရင်တောင် အဖေခိုင်းတာလုပ်ပြီးမှ ကိုယ့်ကိုးစွကိုယ်လုပ်ချင်တယ်။ အဲဒါ သားလိမ္မာခေါ်တယ်။ အတုခိုးကြဦး”

“အတုတော့မခိုးဘူး။ ခိုးချင်းခိုးရင် အစစ်ပဲခိုးမယ်၊ မင်းအဖေရဲ့ မြေရင်ထိုးနဲ့ကောင်မလေး”

ဖရက်ကို သတိရနေသည်။ ဒီနေ့က နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ကျတီဝင်ရမည့်အလုပ်သင်ဆရာဝန်က သူငယ်ချင်းမို့ လှဝင်းလည်း နှစ်ဆယ့်လေးနာရီနေ့ဖို့ ခွင့်တောင်းထား၏။ လှဝင်းတို့ကကျတော့ ဆေးရုံမှာ စာသင်ရပါသည်။ လက်တွေ့လည်းလုပ်ရပါသည်။ အလုပ်သင်ဆရာဝန်ထက် တစ်တန်းငယ်သူဖို့ တာဝန်အတီအကျမချသေးပါ။ ကျောင်းသားပုံဖြစ်နေသေး၏။ ကျောင်းသားဘဝမှာ ရသလောက်ယူထားနိုင်မှ အလုပ်သင်ဆရာဝန်ဘဝမှာ အဆင်ပြေမည်။ အလုပ်သင်ဆရာဝန်လုပ်တော့လည်း ကိုယ့်ဆရာသမား၊ ပါရဂူပါမောက္ခတွေဆီမှ ပညာအဆီအနှစ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး လေ့လာမှတ်သားနိုင်ပါမှ ကိုယ့်တွက် ပညာပြည့်ဝမှာဖြစ်၏။

ဗဟိုအမျိုးသမီးဆေးရုံမှာ လှဝင်းက၊ ကို

ဝန်ဆောင်တွေမွေးပေးနေတာ ဆယ်ရှစ်ယောက်တောင်ရှိသွားပြီ။ ဒီည သူငယ်ချင်းနှင့် တူတူနေပေးခြင်းအားဖြင့် နှစ်ဆယ်ကျော်အစိပ်လောက်ဖြစ်သွားနိုင်၏။ ဆေးရုံမှာနေရင်းက ဖရက်ကို သတိရနေသည်။ ဒီကောင် အဆင်ပြေမှာပါ ထင်ပါရဲ့။ မေမနှင့်မို့လည်း စိတ်ချ၏။ မေမေလို အပေမျိုးက ရှားပါ၏။ မိခင်တစ်ယောက်၏ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၊ ပါခင်တာဝန်၊ မိခင်ဝတ္တရားတွေအားလုံး ကျပြန်ပြီးသည့်နောက်မှာ မေမေသည် ပေါင်းလို့အကောင်းဆုံးသူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်နေတတ်သေးသည်။ သားသူငယ်ချင်းတွေဆိုလဲ မေမေသူငယ်ချင်းတွေပဲ ဖြစ်နေသေးတာမို့ ဖရက်ကို မေမေက အနေအထိုင်မခက်အောင် ကူညီနိုင်မှာပါပဲ။

“ငါ ... မင်းတို့အိမ်မှာ တစ်ပတ်လောက်နေချင်တယ်၊ ဖြစ်မလား” ... တဲ့။

“ဖြစ်တယ်လို့ ငါကဖြေရင်၊ တကယ်ဖြစ်တာထက် နည်းနည်းလျော့နေမယ်”

“သိပ်နားမလည်ဘူးကွ”

တချို့စကားတွေကျတော့ ဖရက်က သိပ်နားမလည်ပါ။ ဒါလည်း ... အပြစ်ဆိုစရာမရှိ၊ နိုင်ငံခြားမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိ၊ မြန်မာပြည်မှာ ပြန်မွေး၊ လသားလောက်ပါ

နိုင်ငံခြားပြန်လွှက်၊ ရှင်ပြုကာနီး၊ မှတ်ပုံဘင်ကာနီးနှင့် အားလုံးပေါင်းမှ သုံးလေးငါးခေါက်လောက် ကိုယ်ပြည်ကိုယ်ပြန်ရောက်ပြီး၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် နိုင်ငံခြားမှာနေခဲ့သူက မြန်မာစကား ဒီလောက်ပြောနိုင်တာပဲ ချီးကျူးဖို့ကောင်းလှပါပြီ။

“မင်းကိုတော့ ငါက လေးစားပါတယ်”

လှဝင်းက ပြောရင်းက လက်ကိုလိမ်ပြီး နဖူးမှာကပ်လျက် အလေးပြုချင်ယောင်ဆောင်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါတွေ့ဖူးတဲ့ နိုင်ငံခြားပြန်မြန်မာတွေက ဖင်ခေါင်းစတားတွေချည်းပဲ”

“ဘာလဲ အဲဒါ ... ”

“စတားဆိုတာ ကြယ်လေကွာ၊ ယပင့်နဲ့ကျယ်လိုက်ပေါ့၊ ငါတို့အမျိုးတချို့လဲ နိုင်ငံခြားမှာရှိပါတယ်၊ ခုခေတ်မှာက အမျိုးမရှိတောင် အသိရှိတယ်၊ နိုင်ငံခြားနဲ့ကင်းတဲ့လူက ခပ်ရှားရှား မဟုတ်လား ... ”

“ငါ့ဘကြီးတစ်ယောက်က ငါ့အမေဆီ ဆွယ်တာလူကြုံနဲ့ပေးလိုက်တယ်ကွာ၊ သယ်လာပေးတဲ့သူက မြန်မာစစ်စစ်ကြီး၊ အညာသား၊ အင်္ဂလန်မှာ သုံးနှစ်ခွဲ

လောက်နေပြီး ခဏပြန်လာတယ်။ ပြန်သွားမယ်၊ ပြီး
မြင့်ထွန်းတဲ့ ...

“မေမေက လူမှုရေးလောကွတ်ပေါ့ကွာ၊ ကျွန်မတို့
အိမ်မှာ ထမင်းတစ်နပ်လောက်တော့ လာစားပါ။ ကျေး
ပါရစေပေါ့ကွာ။ အဲဒါ ... တကယ်ဆို၊ မအားလို့
ပါ။ ကြိုရင်ကြိုသလိုဝင်လည်ပါမယ်။ ထမင်းတော့
မစားပါရစေနဲ့၊ ရလာတဲ့ခွင့်ရက်နဲ့ အညာလဲပြန်ရဦး
မှာမို့ ...

“အချိန်မလောက်လို့ပါ။ ဘာညာ ... လူကြားကောင်း
အောင်ပြောပါလားကွာ”

“ဘယ်လိုပြောလို့လဲ”

“အမယ်လေး ... ဒီအမယ်လေးက ငါအော်တာ။
သူကလဲ အမယ်လေးထအော်တာပဲ။ အမယ်လေး ...
တဲ့။ မလုပ်ပါနဲ့တဲ့။ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြန့်ပြီး က
လိုက်ခါလိုက်တာ။ ဆတ်ဆတ်ကိုတုန်လို့ ...

“ဗိုက်ပျက်လို့မစားပါရစေနဲ့တဲ့ကွာ၊ ပြောပုံက သူ
ကို ထမင်းစားဖိတ်တာ၊ ချီးစားဖိတ်တာကျနေတာပဲ။
ဆွေဆွေခန့်အောင်ငြင်းတာ”

ဖရက်က သဘောကျစွာရယ်သည်။

“မင်းရော ဘာစားလဲ”

တွေ့ကာစ၊ သော်ဇင်ထွန်း မိတ်ဆက်ပေးကာ

စမို့ ဖရက်အကြောင်းမသိရသေးပါ။

“ငပိရည်စားတယ်၊ ချဉ်ရေဟင်းစားတယ်”

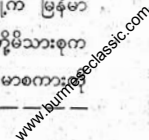
“ဟေ့ကောင် ... တကယ်လား”

“သော်ဇင်ထွန်းကို မေးကြည့်လေ”

“အေးကွ ... ငါ့အမေကတောင် သူ့မစားနိုင်မှာစိုး
လို့ ရှိစိတွေ အဖြူထည်တွေချက်တာ၊ မောင်မင်း
ကြီးသားက ငြုပ်သီးစိမ်းပေးပါ အန်တီဆိုလို့အံ့ယူ
ရော”

“ငါ့အဖေနဲ့အမေက လန်ဒန်မှာနေတာ၊ ပညာနဲ့ဥစ္စာ
နှစ်ခုရာစို့နေတာ၊ ပျော်လို့နေတာမဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ပ
ညာရာရင်း ဥစ္စာလဲစုလို့ရလို့နေတာ၊ စုမိဆောင်းမိသ
မျှပိုက်ပြီး ကိုယ့်မြန်မာပြည်မှာ ပြန်ပြီးခေါင်းချမယ်
ဆိုတဲ့စကားကို အမြဲပြောတယ်ကွ ...

“အိမ်မှာလဲ ငါတို့မြန်မာစကားပဲပြောတယ်၊ မြန်မာ
ချင်းချင်းတွေ့ရင်၊ အဲဒီက မြန်မာတချို့က မြန်မာ
စကားမပြောဘူး၊ တချို့ပြောတယ်၊ ငါတို့မိသားစုက
တော့ မြန်မာစကားပဲပြောတယ်၊ မြန်မာစကားပဲ

လုံးဝနားမလည်တဲ့ နိုင်ငံခြားသားနဲ့ပဲ အင်္ဂလိပ်လို ပြောတယ် ...

“ငါတို့ ညစာတိုင်း ထမင်းစားတယ်။ ချဉ်ရေဟင်းစားတယ်။ စိမ်းစားငစ်နဲ့ ငပိချည်ကြိုကိုး သံပုံးတွေထဲမှာ ပလပ်စတစ်အိတ်အထပ်ထပ်နဲ့ထည့်။ အလုပ်တိတ်ဂဟေဆော်ပြီး၊ ဖိုက်စတား(ကြယ်ငါးပွင့် Five Star) က သင်္ဘောကြီးတွေလာရင်ပါလာတယ် ...

“ငါတို့တွေပြေးဝယ်ထားရတာပေါ့။ ဖလက်နဲ့ အပိတ်မင် (Appartment) နဲ့နေတဲ့သူတွေ ကြိုလို့မရဘူး။ နံတယ်ဆိုပြီး အင်္ဂလိပ်တွေကပြောမှား ကိုယ့်ခြံကိုယ်အိမ်နဲ့ လုံးချင်းနေနိုင်တဲ့မြန်မာတွေက ကြိုတယ်။ ပြီးတော့ ... ဝေပေးတာပေါ့ကွာ ...

“ငါတို့အိမ်က ဟင်းကို ငြုပ်သီးဆီသပ်ချက်တော့ အိမ်ကို နံလွန်းလို့တဲ့။ ကိုရွှေအင်္ဂလိပ်တွေက၊ ငါ့အဖေကပြောတယ်။ အဲဒါ ... မြန်မာနဲ့တဲ့။ နံတာပဟုတ်ဘူး။ မွှေးတာတဲ့။ ငါ့ကို ကြော်ငြိမ်း မြန်နဲ့ပဲထားတဲ့ငါ့ကြော်နပ်ပေါ့ကွာ ...

“ငြုပ်သီးမပါဘဲ၊ ပဲငပိနဲ့ ချက်ကျွေးတော့ ကိုရွှေအင်္ဂလိပ်တွေစားလိုက်ကြတာ၊ ခေါင်းမဖော်လို့လား၊ သူ

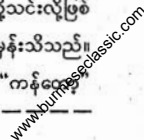
တို့က ဟင်းချက်သိပ်ညံ့တာကွ၊ စဉ်းစားကြည့် ... ပြုတ်တာတစ်မျိုးပဲ သူတို့ဆီမှာရှိတာ ... ”

“ပေါင်းတော့တို့ ချက်တာတို့”

“မထူးပါဘူး၊ ပြုတ်တာပါပဲ။ အဲဒါကို ဆော့စ် (Sauce) မျိုးနဲ့နဲ့ ဆော့စ်အားကိုးပြီး အရသာယူစားရတာ။ မြန်မာဟင်းတွေထဲမှာ ငြုပ်သီးမထဲရင် သူတို့ သေလုအောင်ကြိုက်တယ်။ ဒါတောင် အပြောက မလျော့ဘူး၊ ဟင်းကတော့ မွှေးတယ်တဲ့။ အိမ်ကတော့ နံတယ်တဲ့။ ဆီသပ်နဲ့တွေဘာတွေ၊ သူတို့နံတယ်ကွ။ ငါ့အဖေက ... သေလိုက် ... လို့ မြန်မာလိုပြောတော့၊ နားမလည်ဘဲ ရယ်ကြတယ်”

လန်ဒန်မှာ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်နေခဲ့ပေမယ့်၊

ဖရက်ဆိုသည့်နာမည်တစ်လုံးကို၊ ကျောင်းတက်ဖို့အတွက် မှည့်ထားရပေမယ့် ဖရက်သည် အင်္ဂလိပ်ကိုမှ အထင်ကြီးသော ကိုယ့်တိုင်းပြည်နှင့် ကိုယ်လူမျိုးကို အထင်သေးရှဲ့ချသော စာရင်းထဲမှာ မပါဝင်ခဲ့ပါ။ မြန်မာပြည်ကိုရောက်ရောက်ချင်း ရွယ်တူမြန်မာယောက်ျားလေးတွေနှင့် ပေါင်းလိုသင်းလိုဖြစ်သည်။ လူကြီးမိဘ ရိုသေလေးစားရကောင်းမှန်းသိသည်။ လူကြီးတွေနှင့်ဆိုလျှင် “ဆော့ရီး” အစား “ကန်ဂေ့”

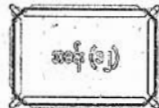

၆၇၂ နှစ်စုစုထင်မြင်

ဟု ပြောရကောင်းမှန်းသိသည်။ အဲသည်ဖရက်ကို၊ လှဝင်း
တကယ်ခင်ရပါ၏။ ပညာလိုချင်လို့သာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ
ဂျူတီသမားနှင့် ဆေးရုံတူတူလိုက်ဆင်းရတာ၊ ဖရက်ကို အိမ်
မှာတစ်ယောက်ထဲထားခဲ့ရတာ အားနာဖို့တောင်ကောင်းလေ
၏။

မြန်မာ့ကျမ်း - စာပေ
တစ်ရက်ဖက်ခ () ကျပ်
ညှစ်ပေ-ခုတ်ခြုံ-ပျောက်ဆုံးလျှင်
စာပိုဒိုးရှင်ဆေးပေးလျှင်ရမည်။

မေက ဟိုအခန်းဒီအခန်းမှာ စကားပြောခွက်
တွေ တပ်ဆင်ရတာ ဝါသနာပါ၏။ မေမေရှိတုန်းက ကျောင်း
ပိတ်ရက်မှာ အချော်သဘောသင်တန်းလည်း တက်ဖူးသည်။
ဇာတ်ကြီးတွေနှင့် သူ့ဘာသာဖန်တီးသော ကိရိယာတွေဆက်
ပြီး အသံမျိုးနုံထွက်အောင်လည်း လုပ်တတ်သည်။

ခု ... ထားက ကုံကော်ပင်ပေါ်မှာ။ ကုံကော်

ပင်ပေါ်တက်ခွင့်ရလိုက်ခြင်း၊ ကံ့ကော်ပင်ပေါ်တက်ဖြစ်လိုက်ခြင်းက ထားအဖို့ ဆယ်နှစ်လောက် ပြန်ငယ်သွားသလား ထင်ရအောင် စိတ်ပျိုပြီး ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခြင်းများစွာဖြစ်ထွန်းရသည်။ လက်ထဲမှာ မှန်ပြောင်းတစ်လက်ရှိသည်။ စကားပြောခွက်ရှိသည်။ မေနှင့်ကြော့က ခြံထဲက ဒန်းပေါ်မှာ ဒန်းလွှဲစီးနေကြ၏။ သက်နှင့်ဝေက ပန်းပင်ပုလေးတွေနားမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောနေကြသည်။ သူတို့အားလုံးမှာ စကားပြောခွက်ကလေးတွေပါသည်။ အသံထွက်သည့်ခွက်ကလေးတွေပါသည်။ မေ ... တီထွင်ထားတာလေ၊ ငါးယောက်သား အချင်းချင်းပြောလိုရအောင် လုပ်ပြီးမှ ထားက ကံ့ကော်ပင်ပေါ်တက်သွားခြင်းဖြစ်၏။

“ဘယ်ဟာမဆို အလေ့အကျင့်ပဲနော် ... မေ့ကိုအခု ကံ့ကော်ပင်ပေါ်တက်ဆို၊ ဘယ်တတ်မလဲ”

“မေကကျတော့ အုန်းသီးခွဲတတ်တယ်လေ”

“အုန်းသီးခွဲတာ သိပ်မခက်ပါဘူးကွ၊ သုံးလေးလုံးလောက်ခွဲကြည့်ပြီးရင် တတ်သွားတာပါပဲ၊ ခုထိမလုပ်တတ်တာ တစ်ခုရှိတယ်”

“ဘီလဲ”

“နာနတ်သီးမခွဲတတ်ဘူး”

“ဟင် ... ဒီလောက်လွယ်တာ”

“မသင်တာလေ။ ဘယ်လောက် ခက်တာမှတ်လို့လဲ”

ကြည့်လိုက်ရင် တတ်သွားမှာ၊ တတ်သွားရင် ခွဲနေရဦးမယ်၊ မတတ်တော့ မလုပ်ရတော့ဘူး”

“နားလည်ပါပြီ ... သက် နာနတ်သီးတွေဝယ်လာပြီထင်တယ်”

“အစစ်ပါပဲ”

နာနတ်သီးကို အခွဲခွာ၊ မျက်ကွင်းထုတ် ပါးပါးလှီးပြီး သကြားရည်နှင့်ပြုတ်ကာ အအေးခဲပြီးစား၊ ရေနှင့်သကြား၊ ကြိုချက်သည့်အချိန်၊ ဆားကလေးနည်းနည်း။ အဲဒါတွေ အစပ်အဟပ်တည့်သွားလျှင် အလွန်စားလို့ကောင်းသည်။ သက်က ဝယ်လာလျှင် ကြော့က အခွဲခွာလှီးပြီးဝေက ကျိုသည့်တာဝန်ယူ၏။

“ထားကတော့ ပါးစပ်စိုက်မယ်၊ မကုန်ကုန်အောင်စားဖို့ ထားတာဝန်” ... တဲ့။

ပလုပ်ပုလောင်းစားတတ်သူက ထားဖြစ်၏။

“ဟော ... တွေနေရပြီ၊ မှန်ပြောင်းနဲ့ကြည့်လို့ရတဲ့စက်ကွင်းထဲကို ဝင်လာပြီ ... ဟိုက်”

“ဘာဖြစ်တာလဲဟေ့”

ထားဆီမှ အသံဝင်လာ၍ စကားပြောနေသူ၊ လမ်းလျှောက်နေသူတို့အားလုံး နားထောင်ဆဲမှာ ထားထံမှ ဟိုက် ... ဆိုပြီး အသံပြတ်သွားသည်မို့ လန့်ဖျပ်သွားကြရသည်။

“သူကလဲ မှန်ပြောင်းတစ်လက်နဲ့ပဲတော့ ... ကျုပ်တို့ရှိရာအရပ်ဒေသကို မျက်နှာမူနေပါတယ်။ လုံလုံခြုံခြုံ ပိပိရိရိနေကြပါ”

“ဟာ ...”

ဒန်းပေါ် ခြေထောက်တင်ထိုင်နေသည့်ကြော့က ခြေထောက်ချလိုက်သည်။

“ရှင်တို့လေးယောက်ကိုသာမြင်မှာ ကျုပ်ကိုတော့ မြင်မှာမဟုတ်တာသေချာတယ်”

သူတို့ချင်းချင်း ... မေရေ ကြော့ရေနှင့် တယူတယကလေးတွေ ခေါ်ကြပြောကြ၏။ “နင်” “ငါ” သုံးလျက် တရင်းတနိုးပြောတာလည်းရှိသည်။ ဘယ်သူကြီးလို့ ဘယ်သူငယ်ငယ် “ရွယ်တူတန်းတူအခွင့်အရေး” ... ဟု မေက ပြဋ္ဌာန်းထား၏။ သူတို့ မကြီးမငယ်နှင့်ဆော့ချင်စိတ်ပေါက်သည့်အခါတွေမှာတော့ ရှင်တွေကျုပ်တွေဖြစ်ကုန်တော့သည်။

“မှန်ပြောင်းဟာဆိုလျှင် ဒန်းဘက်ကိုလှည့်နေပါတယ် အဲဒီပြတင်းပေါက်ကို သွားမကြည့်နဲ့လေ။ လက်ညှိုးလေးတစ်ထောင်ထောင်လုပ်နေပါတယ်။ လမ်းလျှောက်နေသူတွေဘက်ကိုလှည့်ပါတယ်။ လူရေတွက်နေပုံရတယ်ကွ။ တစ်ယောက်လိုနေတာ သိသွားပြီထင်တယ်” “ခေါင်းကုပ်တယ်။ မှန်ပြောင်းပြန်ကြည့်တယ်။ ကြည့်

တယ်။ ဘယ်ဘက်လှည့်တယ်။ ခြံထဲမှာအနံ့ ဝဲရှာတယ်။ ခေါင်းကုပ်တယ်။ ပျောက်နေတဲ့တစ်ယောက်ကို မသင်္ကာဘူးထင်တယ်။ ဒီတစ်ယောက် သစ်ပင်တက်တတ်တာ သူသိထားပြီးပြီနဲ့တူတယ်။ သစ်ပင်အုပ်တွေဆီ မှန်ပြောင်းနဲ့ လိုက်ကြည့်နေပြီ”

နေထက်က သည်အိမ်ကို ဝင်ခွင့်ထွက်ခွင့်ရသွားပြီးသူဖြစ်ပါ၏။ သူတို့ ခင်လည်းခင်နေကြပြီ။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ နေထက်က လူချစ်လူခင်ကိုများသည်။ သွားလေရာမှာ ရန်သူမရှိ၊ ခင်သူသာရှိ၏။ သူနှင့်စကားတစ်ခိုင်းလောက်ထိုင်ပြောခွင့်ရပြီးလျှင် ခင်သွားကြတာများသည်။ စကားတွေလာပြောရင်း၊ မေအကြောင်းမှလွဲ၍ ကျန်လေးယောက်အကြောင်း သူသိနေတာ ပေါ်လွင်စေလျက် မေအကြောင်းကို မသိမသာလိုလိုနှင့် သိသိသာသာကြီးမေးပြီးပြီ။ ဒီငါးယောက်အကြောင်းတွေ သူသိထားပြီးပြီဆိုတော့ ထား သစ်ပင်တက်တတ်တာလည်း သူသိထားနိုင်၏။

“တွေ့ပုံမရဘူးဗျို့။ မှန်ပြောင်းက ခြံထဲလိုက်ရွှေ့နေပြန်ပြီ။ ဟော ... ပြန်ဝင်သွားပြီ၊ မြင်ရသေးတယ်”

မှန်ပြောင်းကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်တယ်။ စားပွဲမှာထိုင်တယ်။ ဟောတော့၊ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်၊ မွေးကာစ ကလေးလောက်ရှိတယ်။ ရုပ်အင်္ကျီနဲ့ ဘောင်းဘီနဲ့ ဝတ်ထားတယ်။ ထောင်ကြည့်နေတယ်။ ဟင် ...

“ဟေ့ ... ဘာလဲကွ”

ခြံထဲမှအုပ်စုက သိလိုစိတ်ကဲစွာ အော်မေးသည်။

“အရုပ်ကလေးရဲ့ လည်ပင်းမှာ ကြိုးနဲ့ချည်ပြီး ဆွဲထားတယ်၊ လက်စွပ်ထင်တယ်ကွ၊ ဟုတ်တယ်၊ လက်စွပ်၊ အနီကြီး”

“အနီကြီးရယ်လို့ပဲကွယ် ... ပတ္တမြားလက်စွပ်လို့ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်ပြောစမ်းပါ”

“အဲဒီလိုပဲထားလိုက်”

“ဘာလုပ်နေလဲ”

“ကိုင်ကြည့်နေတယ်၊ ပတ္တမြားလက်စွပ်ကို အရုပ်ခေါင်းကချွတ်တယ်၊ ဟော ... သူ့လက်မှာစွပ်ကြည့်နေတယ်၊ လက်ချောင်းတွေကော့ပြီး ထောင်ကြည့်တယ်၊ နီနီကြီး”

“လာပြန်ပြီ ပတ္တမြားလက်စွပ်ပါဆိုမှ နီနီကြီးပေါ့၊ စိမ်းစိမ်းကြီးဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ”

“ပြန်ချွတ်လိုက်ပြီ၊ အရုပ်လည်ပင်းမှာ ပြန်ဆွဲတယ်၊ အမယ် ... သူ့က သေတ္တာနဲ့”

“ကွယ် ... သေတ္တာရှိတာ အဆန်းလား၊ သေတ္တာထဲက ဘာတွေထုတ်ယူလဲ”

“ထည့်နေတာ၊ အရုပ်ကို အရုပ်က သေတ္တာနဲ့ဘာနဲ့

ကျုပ် အလှပြင်ပစ္စည်းတွေထဲတဲ့ အိကောလက်လို သေတ္တာမျိုးကွ၊ နည်းနည်းနိမ့်ပြီး ရှည်တယ်၊ အနီရောင်၊ ပိတ်လိုက်ပြီ၊ သွားသိမ်းတယ်၊ မမြင်ရတော့ဘူး၊ ကွယ်သွားပြီ”

“ဒါဖြင့်လဲ ဆင်းခဲ့တော့”

“ပျော်လို့ကွာ၊ တရားအိပ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟယ် ... ငိုက်ပြီးပြုတ်ကျလို့ ကျိုးပဲ့ကုန်မှာ၊ အလှပြင်ဆရာမက ချိုင်းထောက်ကြီးနဲ့ဖြစ်နေဦးမယ်”

“ဝေ ... တက်ခဲ့မလား”

“ရှစ်ကြီးခိုးပါရဲ့၊ လူချင်းခင်ရင် ရေတွင်းထဲသာ တွန်းချပါ”

“အိမ်ထဲဝင်တော့မယ်၊ ရှင့်လူကို ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်ပါလား၊ နာနတ်သီးဖျော်ရည်သောက်ကြပါလို့”

“ဘယ်လိုကွယ်၊ ထားလူ၊ ကျုပ်လူဟုတ်လား၊ ကြားရတာ နားချမ်းသာလိုက်တာ”

“နားချမ်းသာရင် နားရွက်ကလေးကိုင်ပြီးဆင်းခဲ့တော့”
ဂျင်းဘောင်းဘီအစိမ်းပုပ်နှင့် မျောက်လွှဲကျော်

မလေးက စပရင်လိုခွန်လျက် ခြေနှစ်ချောင်းနုကျလာသည်။
“တော်ပါပေရဲ့”

ဝေက ပြောပြီး မှန်ပြောင်းကိုလှမ်းယူ၏။
မျက်လုံးရှေ့မှာ ကပ်သည်။

“အမလေး”

ကမန်းကတန်းပြန်လှည့်လာ၏။

“ဘာလဲ”

“သူကလဲအကြည့်၊ မှန်ပြောင်းကြီးနှစ်ခုဆုံပါရောလား”

ဝါးခနဲ ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြတော့သည်။ သူ ...

ပြတင်းပေါက်ဝ ပြန်ရောက်လာပြီး ကြည့်ပြန်ပြီထင်ပါရဲ့။ သူ့ကို တကယ်ပဲ နာနတ်သီးဖျော်ရည်သောက်ဖိတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ သူ့နုနု စကားပြောရတာ ပျော်၏။ သူ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဖွင့်ပြောတော့ ဦးသိန်းသန်းထိုက်နှင့်ဒေါ်ခင်မာ။ ဦးထွန်းသာနှင့်ဒေါ်သူစာဦး။ ပြီးတော့ ... အပျိုကြီး ဒေါ်စိုးစိုးရီတို့အကြောင်းကလည်း စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းလှသည်။ သူကတော့ ဦးထွန်းသာ ဒေါ်သူစာဦးတို့၏ သားအဖြစ်နှင့် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ကိုယ့်တို့ ငါးယောက်ထဲက ဘယ်တစ်ယောက်ကမှ ဦးသိန်းသန်းထိုက် ဒေါ်ခင်မာသမီး ဖြစ်မနေတာက ခက်၏။ ဒေါ်စိုးစိုးရီမွေးစားသမီးလည်း မဟုတ်ကြ။

သူ့အတိတ်လမ်းလေးပေါ် စိတ်ဝင်စားပြီး ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်တောင် ပြန်စုံစမ်းရမလို့ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော် စပြီးစိတ်ဝင်စားတာက၊ ဒီအိမ်က တစ်ယောက်မှာ မိန်းမရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်ရှိနေတယ်ဆိုလို့ပါပဲ”

... လို့ သူပြောထားတော့၊ အဲဒီအရုပ်က သက်မှာ ရှိနေ၏။ သူထင်သည့်အရုပ်ရော ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ အရွယ်အစားကွာနိုင်သည်။ တူတယ်ပဲထား၊ လွန်ခဲ့သည့်ဆယ့်ငါးနှစ် အနစ်နှစ်ဆယ်လောက်တုန်းက ဒီအရုပ်တွေ မြန်မာပြည်မှာရောင်းသည်ဆိုလျှင် တစ်ရုပ်နှစ်ရုပ်ထဲတော့ ဘယ်ကနိုင်ပါ့မလဲ။ ဝယ်ကစားမည့်သူတွေ ဒုနုဒေး။

သူ အော်လင့်ချက်လေးလည်း ပျက်လောက်ပါပြီ။

“ရှင်စုံစမ်းမှုကို မိန့်ချုပ်ရုပ်သိမ်းလိုက်ပေတော့၊ ရှင်ပြဿနာကလဲ၊ ကောက်ရိုးပုံထဲက ခါချဉ်တစ်ကောင် ရှာရတာထက် ခက်သေး”

မေက နေထက်ရှေ့မှာ နာနတ်သီးပန်းကန်ကို ချဉ်းလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ... ”

နေထက်က ရယ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ... ဆုတို လက်အုပ်ချီသည်။

“ဟောတော့ ... ဘာလုပ်တာလဲ”
 “ကွန်တော် ... ကိုမောင်မောင်ကို ရှာလို့တွေ့ခဲ့ပြီ”
 “ရှင်ဘယ်သူက ရှာနိုင်လို့လဲ၊ ခင်မင်မှုမပြုဘဲချင်ရင် ဒီစကားဆက်မပြောပါနဲ့ ကိုနေထက်၊ ရှင်ပြန်တော့”
 “ဆော့ဖိုး၊ ဆော့ဖိုး၊ ကန်တော့၊ ကန်တော့”

မေက တကယ်ပဲ မျက်စိမျက်နှာပျက်ယွင်းလျက် ဒေါသကြောင့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ချက်ချင်းလာသည်။
 “မလှုပ်ပါနဲ့၊ ပြန်မပြည်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း၊ ပထမဆုံးရတဲ့မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေပါ။ အခင်မင်တော့မပျက်ပါရစေနဲ့”

“ရှင် အလိုက်သိမို့ကောင်းတာပေါ့”
 “အဲဒါကြောင့် လက်အုပ်ချီထားတာပဲဗျာ”
 “ကဲကွာ ... တို့တွေရဲ့အချော်လေးကို ဈာန်ဆီးမဲ့ခေါင်းစဉ်ကိုမေ့လိုက်ကြတာပေါ့၊ ခေါင်းစဉ်ပြောင်းပြောမယ် ... ရှင် ... ကိုလှဝင်းသူငယ်ချင်းမလေးသဇင်နဲ့ တော်တော်နှီးစပ်နေပြီဆို”

“ခင်တာပါ ... အမေက၊ ကော်ရုပ်ပိုင်ရှင်ကောင်မလေးပဲယုရမယ်တဲ့”
 “ဒီလိုဆို သူကမှာရှိတယ်”
 ထားက ဝင်စ၏။

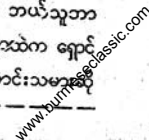
“အမလေး ... ယောကျ်ားတို့အကြောင်းများတော့

မောင်ထူးတစ်ယောက်နဲ့တင် နောက်ကြည့်လို့ လက်ရောခြေရောမြှောက်ပြီး ဆလဲတင်ထားတယ်”
 သက်က မေ့လောက်တွေ့တွေ့မခုနိပါ။ ဒေါသမထွက်ဘဲ ရယ်နေသည်။

“ယောကျ်ားဆိုတာ ... လူလိမ်လူညာသက်သက်ပဲကွ၊ သူတို့မှာ အချစ်ဆိုတာလဲမရှိဘူး၊ ရတယ်ဆိုရင် ကိုယ့်အဖေ နဖူးပေါ်တောင် ကိုယ်ပြန်ပြီး သိုက်တူးချင်ကြတယ်”

မေက မှဲ့၍ပြောလိုက်သည်။ မေ့မေ့ရာ ... မေ့စဉ်းစိမ့်တွေကို သိလို့၊ မေ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို မက်မောပြီး မေ့ရွေနေက အိမ်ထောင်ကြီးရှိပါလျက် တစ်ဖက်လှည့်နှင့် နီးစပ်ချိကြစည်ခြင်းကို ခံခဲ့ရတာလေ။ ဘယ်လောက်အသည်းနှောစိတ်နာဖို့ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

“ပြောတော့သာ ယောကျ်ားတွေ သတ္တိကောင်းသတဲ့၊ တကယ်တမ်းဆို ... နည်းနည်းကလေးမှ သတ္တိမရှိဘူး၊ ဘယ်လိုအခက်အခဲမျိုးကိုမဆို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနိုင်တဲ့အစွမ်းအစ မရှိဘူး၊ ရှုပ်ထွေးပွေလီလာပြီဆိုရင်၊ ပြဿနာကို ရောက်တဲ့နေရာမှာ ပစ်ချထားခဲ့တယ်၊ ဘယ်မျက်နှာမှ မငဲ့ကွက်ဘူး၊ ဘယ်သူဘာဖြစ်သွားမလဲ လုံးဝမစဉ်းစားဘူး၊ ပြဿနာထဲက ရှောင်ထွက်လိုက်ဖို့ပဲတတ်တဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်းသမားဆို

တာ ... ယောက်ျားတွေကို ခေါ်တာ”

ကြော့ကလည်း မှဲ့မဲ့လေးဝင်ပြောသည်။ နေထက်က ဇက်ကလေးပျံလိုက်သည်။ ယောက်ျားစိတ်နှာအုပ်စုထဲ အားနဲ့သူယောက်ျားသားလေးအဖြစ် တစ်ယောက်ထဲ ရောက်နေတော့ ရေများရေနိုင်၊ မီးများမီးနိုင်၊ သူငယ်ချင်းလှဝင်းက သူ့သူငယ်ချင်းတွေခေါ်ပြီး သော်ဇင်ထွန်း နှင့်ညီအစ်ကိုပါရောက်လာလျှင်တော့ ကိုယ့်ဘက်မှ အင်အားထား၍ တင်းနိုင်ရဲ့

“အချစ်နဲ့စည်းစိမ်ကိုယူဦးရင်၊ စည်းစိမ်ကို မခွင့်ရှိနိုင်ဘူး၊ အချစ်ကိုပစ္စနဲ့မယ်၊ အနစ်နာမဲ့နိုင်ဘူး၊ အဲဒါယောက်ျားစိတ်လိုခေါ်တယ်၊ အတ္တကြီးတယ်၊ တကယ်တော့ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုချစ်တယ်၊ လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုတာကိုက၊ သူတို့ကို ထမင်းချက်ကျွေးဖို့၊ သူ့အဝတ်လျှော်ပေးဖို့ အစေခံ လေးငါးယောက်ခေါ်မယ်အစား မိန်းမတစ်ယောက်ယူလိုက်တာပဲ၊ ဘယ်သူမှမချစ်ဘူး၊ သူတို့ကိုယ်သူတို့ပဲချစ်တယ်၊ ယောက်ျားပီသလေး၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ချစ်လေ”

နေထက်က သက်ကို အလေးတန်ချက် ပြုပြင်လိုက်သည်။

“တကယ်ဆို ထားက လူသိပ်ကြောက်တတ်တာ၊ ငယ်ငယ်ကထဲက မျက်နှာငယ်အုပ်စုမှာ လူဖြစ်ရတော့

ထား သတ္တိနည်းတာ သိကြတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်လုပ်ချင်တာတစ်ခုတော့ ဖြစ်အောင်လုပ်လိုက်ရဲတယ်၊ ထားမျှော်လင့်ခဲ့တဲ့ပုံစံ၊ ထားဟာ ဦးကျော်သူခေါ်နှင်းနှင်းတို့ခြံထဲကို ... အဖိတ်ကြားခံဧည့်သည်အဖြစ်နဲ့ တစ်ခါလောရက် မျက်နှာမော့ပြီးဝင်ဖူးရင် သေလျော်ပါပြီလိုကို တမ်းတမက်မောခဲ့ရတာ ...

“ထားဖြစ်အောင်လုပ်ခဲ့နိုင်တယ်၊ ထားကို သေလှအောင်ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ကိုကိုကြီး ... ထားနှုပ်ချေးတို့လောင်းဘဝကနေ အပျိုလေးပေါက်စဖြစ်လာချိန်ထိ သူသိတယ်၊ သူစောင့်ကြည့်နေတယ်၊ စောင့်ချစ်နေတယ်၊ ဒါပေမယ့် ... သူလက်မထပ်ရဲဘူးလေ”
“သူက ဂုဏ်ရှိငွေရှိပညာရှိ၊ သူငွေသား၊ ထားက သူတို့ရဲ့အလုပ်သမား ခြံကျူးကျော်တဲ့အိမ်စုမှာ လူဖြစ်လာခဲ့ရတဲ့သူ ဂုဏ်မရှိ၊ ငွေမရှိ၊ ဘွဲ့မရှိ၊ သူ ... လူပြောမခံနိုင်ဘူး၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုချစ်လို့မှ ချစ်ပါတယ်ဖွင့်မပြောရဲလောက်အောင် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန် သတ္တိကြောင်တာ၊ ယောက်ျားတွေပဲ”

“ထား”

နေထက်က ထားကို လှမ်းခေါ်တော့ ထားက ပုည့်ကြည့်၏။ ထားမျက်နှာက ဒေါသကလေးနှင့် ရဲနေ၏။ ထားအသံပြောချိန်လေးက ထန်နေ၏။

“အဲဒီနေ့ကဝတ်တဲ့ဝတ်စုံလေး ရှိသေးလား”

“ရှိတယ် ... ထားသိမ်းထားတယ်။ အမြဲတမ်းအတွက် ရာသက်ပန်သိမ်းထားမှာ။ ရူးကြောင်မူးကြောင်နဲ့ က ဗျာဆန်ပြီးယူထားမိတဲ့ လက်စွပ်တော့ ပြန်ပေးလိုက် ပါပြီ”

“ဘာအတွက်လဲထား၊ သိမ်းထားတဲ့ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ”

“ဒီဝတ်စုံလေးမြင်တိုင်း၊ ယောက်ျားဆိုတာ အလကား၊ သတ္တိကြောင်းတွေ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းသမားတွေဆိုတာ သတိတရဖြစ်နေအောင်လို့”

“ထားကို ကိုဗလကျော်သူက လက်ထပ်ခွင့်တောင်း စေချင်တာလား”

“ရှင်ပြန်တော့”

ထားမျက်နှာလေး တွတ်တွတ်ခဲသွားသည်။ ဒေါ သနင့်အော်၏။ နေထက်က သွားဖြူလေးနှင့် ရယ်ပြသည်။

“ဒီအိမ်က အမျိုးသမီးတွေ ငါးယောက်လုံးအသားဖြူ ကြတယ်။ ဒေါသထွက်ရင် ရဲတွတ်သွားတာပဲ။ ဒါ ပေမယ့် ရဲပုံချင်းမတူဘူး။ အဲဒါမြင်ချင်လို့ စ.တာ ဒီလောက်တော့ သည်းခံပေးဗျာ”

“ရှင်စကားက သည်းခံနိုင်တဲ့အတိုင်းအတာထက် လွန် တယ်”

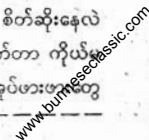
“ဒါခင်ထားတင်ပေး ... ကိုယ်ချင်းလေးလဲ စာ ကြည့်ဦးနော်။ ခင်ဗျားတို့ ယောက်ျားမကောင်းကြောင်း ပြောနေတာ။ ကျွန်တော် ... မျက်နှာတစ်ချက်ပျက် သလား”

“ရှင်ပြောတာမှမဟုတ်ဘဲ”

“ကျွန်တော်လဲယောက်ျားပဲ။ ထားတို့က ယောက်ျား ယောက်ျားနဲ့ ယောက်ျား မကောင်းကြောင်းပြောရင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်လဲ အလို အလျောက် အကျုံးဝင်သွားတာပေါ့ဗျ”

ထားက မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

အဲသည်မျက်စောင်းလေးက နေထက်ရင်ထဲထိ ဝင်၏။ နူးနစ်ခိုင်းမြဲ၏။ ထားပြောသလို “အမြဲတမ်းအတွက် ရာသက်ပန်” သိမ်းထားလိုက်ချင်၏။ ထားသည် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါသားသမီးပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေရွာခိုင်းလို့ကသောအရပ် ပိုင်ရှင်မလေးလည်း ဘယ်သူဘယ်ဝါပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ထားကိုပဲ ချစ်သည်။ ထားကိုချစ်မိပြီး ချစ်ခွင့်တောင်းသည့်နေ့မှာ ထား အသံကလေးမှစ၍ စွဲလန်းမြတ်နိုးရသည် ... ဆိုတာလေး ရှင်းပြချင်ပါသေးသည်။ လှကြတာချင်းတူတူမှာ ထားအလှ လေးပဲ ကိုယ့်မျက်စိထဲဝင်သည်။ ထားသည် စိတ်ဆိုးနေလဲ လှ၏။ နေ့ခင်းက ထား ကုံကော်ပင်ပေါ်တက်တာ ကိုယ်မှ သိဘူး သူထင်နေသည်။ လှပလှပရွှေ ရွက်အုပ်ဖားဖားတွေ

ကြားထဲ ... ကိုယ့်မှန်ပြောင်းကို ချိန်လိုက်တော့၊ သူ့များ
တွေ့သွားမလားလို့ ကိုယ်ကလေးတွန့်လိုက်ပုံရ၏။ ခက်လက်
ကလေးတွေ ယိမ်းဆိုးသွားသည်။

ထားကို သဲကွဲစွာ မမြင်ရပေမယ့် ယိမ်းထိုး
လှုပ်ရှားနေသည့် ရွက်အုပ်ဖားဖားတွေထဲမှာ ထားရှိနေတာ
ကိုယ် တစ်စွန်းတစ်စ တွေ့၏။ လိမ်မွှားကျလိုက်ရလျှင်
ကိုယ့်အလှကလေး ဖွန်းပွဲကျိုးပြတ်ကုန်တော့မည်။ "ငါ့ဆရာ
မလေး" ... ဟု ခေါ်ကာ ခေါင်းခေါက်ချင်၏။ ဝါးစိမ်း
ခက်သေးသေးလေးနှင့် ခြေသလုံးကိုရိုက်ချင်၏။ မိရွှေထား
ညကျရင် ကျုပ် ... မေမေဆီဖုန်းဆက်ခွင့်တောင်းတော့မှာ
ဟု ကြောညာလိုက်ချင်၏။ ချို့သိပ်လိုက်ပါဦးမည်လေး။

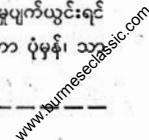
ပြီးပြီးကြီးနှင့် စူးနစ်နစ်မြဲနေသောအကြည့်
ဆိုးဆိုးရဲရဲကြီးကြောင့် ထား မျက်လွှာချရပါသည်။

"ယောက်ျားထုကြီးတစ်ရပ်လုံးကိုယ်စား၊ ဝင်နာမလေး
နေနဲ့အုံး၊ ဝေကလဲ ပြောရဦးမှာပဲ။ ဝေတစ်ယောက်ထဲ
မပြောဘဲတော့မနေနိုင်ဘူး၊ သစ္စာမဲ့ပြီး ကိုယ်ကျင့်
တရားမထိန်းတဲ့လူသားတွေတို ယောက်ျားဟုခေါ်၏
တဲ့။ ကျေးဇူးကိုဆပ်ချင်ရင် အပြတ်ဆပ်၊ မဆပ်နိုင်
ရင်အပြတ်ငြင်း။ ဆပ်သလိုလို ငြင်းသလိုလိုနဲ့ မေတ္တာ
ကြီးမားတဲ့ကျေးဇူးရှင်ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်နှိပ်စက်၊
တစ်ဖက်မှာ အကြောင်းပြကောင်းကောင်းနဲ့ စိတ်တိုင်း

ကျွန်းပဲ။ ဆွေချင်တိုင်းပွေ၊ ဆွေလိုကောင်းအောင် သူ
ဋ္ဌေးအမည်မခံဘဲ ဒရိုင်ဘာယောင်ဆောင်၊ လိုအပ်
ချိန်ကျတော့လဲ သူဋ္ဌေးမင်းအဖြစ် ကိုယ်ထင်ပြ ...
"ဘာမှန်းကို မပြောတတ်အောင် ကိုယ်ကျင့်တရား
ဖောက်လွှဲပောက်ပြန်နဲ့ မထိန်းသိမ်းတတ်တဲ့စည်းမရှိ
ကမ်းမရှိလူသားကို ယောက်ျားလို့ခေါ်တယ်။ လူတစ်
ယောက်ဟာ ကောက်ကျစ်ပြီး စဉ်းလဲပြီဆိုရင် ...
အဲဒါ ယောက်ျားပီသခြင်းရဲ့ သင်္ကေတပဲ။ ယောက်ျား
ဆိုတာ ဗြောဟ္မဗတ်မှန်ကန်ခြင်းကင်းတယ်"
"ဒေါ်ဆရာမ ... ခင်ဗျားအပေါ် ထိန်းသိမ်းဆင်ခြင်
သွားတဲ့ကျေးဇူးလေးတော့ ထောက်ပါဦး"

"မထောက်နိုင်ဘူး"
"သူ မချစ်မနှစ်သက်တဲ့ နောက်ကျပြီးသား ရေအိုင်
တွေထဲ ခြေချဆေးချင်ဆေးမယ်။ သူမြတ်နိုးတဲ့ရေ
ကြည်အိုင်လေးကျတော့ အနယ်တောင် မထစေခဲ့ဘူး
မဟုတ်လား၊ ချီးကျူးစမ်းပါ"

"ဒါ ... အထူးတလည် ချီးကျူးရမယ့်ကိစ္စမဟုတ်
တာ။ ဒါ ပုံမှန်ပဲ။ လူသားတစ်ယောက် ပုံမှန်ထိန်း
ရတဲ့ကိုယ်ကျင့်တရား။ ဒီဆောင့်ထိန်းမှုပျက်ယွင်းရင်
သာ ရှုံ့ချက်ရဲရမှပဲ ဆောင့်ထိန်းခြင်းဟာ ပုံမှန်၊ သာ
မန်ပဲ"

“ဟောဗျား”

“မဟောဗျားနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မဟောဗျားတော့ပါဘူး”

နေထက်က စရယ်၍ အားလုံးရယ်ဖြစ်သွားတော့သည်။ ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ် ယောက်ျားတွေကို ကိုယ်စီ စိတ်နာလျက်၊ အလုပ်ထဲအကိုင်ထဲနှင့် လူမှုရေးအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာသာ မဆက်ဆံမဖြစ် ဆက်ဆံပြောဆိုခြင်း ရှိခဲ့သည်။ ခင်မင်သည် ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းဆိုတာ မရှိတာကြာပြီ။ နေထက်တစ်ယောက်ကတော့ ငါးပွင့်ဆိုင် သွေးသောက်ညီအစ်မတွေရဲ့ခင်မင်မှု အဝန်းအဝိုင်းထဲသို့ ပထမဆုံး ထွင်းဖောက်ဝင်ရောက်တာခဲ့သူပါပဲ။

“လာမယ့်ဆန်းအေးမှာ ကျွန်တော့်မွေးနေ့”

“ဘယ်နှစ်နှစ်ပြည့်တာလဲ”

“မေမေပြန်မေးကြည့်ရဦးမယ်”

“မပြောချင်နေပါ”

“ဟုတ်တယ် ... မပြောချင်လို့၊ အကြောင်းရှိတယ်”

“ဘာအကြောင်းလဲ”

“ကျွန်တော် ... အဖေ”

ရှက်ရယ်ရယ်နေပြန်သည်မို့ ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြ

သည်။

“ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ကြိုက်နေလို့ချီ၊”

“အဲဒီကောင်မလေးကို သနားလိုက်ချင်သေး”

“အဲဒါ ... သူနဲ့ကျွန်တော် ... ဘယ်သူကြီးလို့ ဘယ်သူငယ်မှန်းမသိဘူး၊ ကွာလှ၊ လပိုင်းပေါ့၊ နှစ်ပိုင်းဘောင်ကွာမယ်မထင်ပါဘူး၊ တော်ကြာ ... ကျွန်တော်က ငယ်နေရင် ဒါဟာ ငြင်းစရာအချက်တစ်ခု ဖြစ်သွားမှာဦးလို့ ဘယ်နှစ်နှစ်ဆိုတာ မပြောတော့ဘူး”

“ဒီမှာပြောတာနဲ့၊ ရှင့်ကောင်မလေးဆီ ရောက်ရောလား”

“လေဆိုတာ တိုက်ချင်တဲ့အရပ်ကို တိုက်တာပဲ၊ အသံတွေလွှင့်ချောသွားနိုင်တယ်”

“ရှင့်ကတော့လေ၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်လုံး မြန်မာပြည်မှာသာ နေခဲ့ရရင်၊ ခုလောက်ဆို မြန်မာစာပါမောက္ခများ ဖြစ်နေမလားပဲ”

“မငယ်လွန်းဘူးလား”

“အော် ... ကဲ”

ဒေါသမျက်စောင်းတွေ ခုန်ထွက်လာကြသည်မို့ နေထက်က စရယ်ပေးလိုက်ရသည်။

“ရှင့်အဖေက အရုပ်ပိုင်ရှင်မလေးရှာခိုင်းလိုက်တာဆို”

“တွေ့မှမတွေ့ဘဲ”

“ရှင့်ကလဲ ကြီးစားပမ်းစားရှာမှပေါ့”

“ဒီအိမ်မှာ ဒီလိုအရပ်မျိုးလေးတစ်ရပ်ရှိတယ်ဆိုလို့ ဒီ အုပ်စုထဲဝင်ရှာတာပဲ။ အရပ်သာရှိတာ လူက ဟုတ် မှမဟုတ်တာ၊ အရပ်တောင်ဆင်တူမရှိတဲ့ဆီတွေလိုက် ရှာရင် ပိုမတွေ့တော့မှာပေါ့။”

“နည်းနည်းပါးပါး ... သည်းခံစိတ်ရှည်မှပေါ့။”

“သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။”

“အဲဒါပဲ ... အဲဒါယောက်ျားစိတ်၊ ရှင် တော်တော် ယောက်ျားပီသတဲ့လူပဲ”

“အော် ... ဗျာ ... ယောက်ျားပီသတယ်ဆိုတာ ကောင်းတဲ့နေရာ၊ မွန်မြတ်တဲ့နေရာမှာသုံးတာ၊ ခင် ဗျားတို့ဆီရောက်မှပဲ၊ အသုံးမကျတိုင်း ယောက်ျား ပီသနေရတော့တယ်”

“မှန်တာပဲဟာ”

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးတွေရမလဲ ဘောင့် ကိုကြည့်မယ်၊ စိတ်ချ”

“ငါးယောက်လုံး အပျိုကြီးလုပ်မှာ”

“ပြဿနာပဲ”

“ဘာပြဿနာလဲ”

“ရောဂါ”

“ဘာရောဂါလဲ”

“မသိဘူး၊ ဗန်းစတားက သိပ်ပြောချင်နေတာ၊ ဒါ

ကို ဆွဲခွေတယ်လို့ ပြောရင်ရလား”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

ပွဲကျသွားသည်မို့ နေထက်က သူ့မျက်နှာကို လက်ချောင်းကဲ့သို့ကော့၍ ရယ်၏။ လက်ချောင်းကဲ့များကြား မှ မျက်ဝန်းက ထားဆီရောက်သွားသည်။ ကိုယ်ကလေး သိမ်သိမ်တုန်တာ မျက်ရည်လေးတွေတောင် စို့အောင်ရယ်နေ ပုံလေး ချစ်စွဲတောင်းလိုက်ပုံမျှားလေ။

ချစ်တယ်ထားရယ်။

“လာမယ့်ဆန်းဒေး ... ကျွန်တော့်မွေးနေ့” ဆိုစေမယ့် အဲသည်နေ့မှာ မွေးနေ့ပွဲကို မလုပ်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

“ခေမေတို့ရောက်လာတာနဲ့၊ သားတောက်ထားတဲ့အိမ် ပေါ် တန်းတက်မှာ၊ လိုအပ်သမျှအကုန်ဝယ်တဲ့ထား၊ အိမ်ကိုအလှပြင်ထား၊ ရောက်ပြီး တစ်ပတ်အတွင်းမှာ အိမ်တက်နဲ့ သားမွေးနေ့ကို ရောလုပ်ပြီး၊ သားချစ် နေပြီဆိုတဲ့ကောင်မလေးလဲ မေမေကြည့်မယ်”

... ဆိုသည့်အမိန့်ကြောင့် မွေးနေ့ပွဲကို ရွှေ

ဆိုင်းလိုက်ရသည်။ ဆော့ကလို့ပြီးသွားသည့်အိမ်ကို ဆေးသုတ်ရသည်။ ခန်းဆီးတွေတပ်ရသည်။ ခုတင်တွေဝယ်ထုံး၊ မွေယာတွေ၊ အိပ်ရာခင်းတွေ၊ ဆိုက်ဘာဆက်စာတွေ၊ ဧည့်ခန်းအလှဆင်ပစ္စည်းတွေ၊ မီးဖိုချောင်သုံးပစ္စည်းတွေ။

သော်ဇင်ထွန်းအမေက အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ ရှာပေးထားလိုက်သည်။ ခြံထဲမှာ ပန်းပင်တွေ စိုက်ဖို့ကျတော့ မေကကျ၏။ မေက ပန်းပင်စိုက်တာ ဝါသနာပါသည်။ လက်ဆိပ်လည်း ကောင်း၏။ မေ့စိစဉ်ညွှန်ကြားမှုဖြင့် သစ်ခွရုံတစ်ရုံဆောက်ရသည်။ မေက ပန်းပွင့်ဆဲသစ်ခွပင်တွေ ဝယ်ထည့်ပေးသည်။ သော်ဇင်ထွန်း အမေနှင့်ပါ မေတို့အုပ်စုခင်သွားပြီး၊ သော်ဇင်ထွန်းအမေက ဒီအုပ်စုထဲမှာ ချွေးမလောင်းကြည့်သည့်အဆင့်သို့တောင် ရောက်လာ၏။

“ဂေ့ကိုကြည့်ပါမေမေ” ... တဲ့။

သော်ဇင်ထွန်းက ပူဆာထားသည်။ ရှေးလူကြီးမျက်စိနှင့်မို့ ကြော်ငြာမို့ဒယ်သရုပ်ဆောင်လုပ်တာကို သိပ်လက်မခံချင်။ “မင်းသမီးမဟုတ်ဘဲ ယောက်ျားလေးနဲ့တွဲရတာသိပ်မကြိုက်ဘူး” ... တဲ့။

“နောက်တော့ တားတာပေါ့မေမေ”

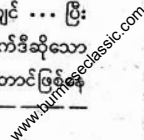
“အမလေး ကျောင်းဒကာရယ်၊ ရှင့်ကျောင်းကဆောက်ဖြစ်ပါစေအုံး”

... ဟု သားအမိနှစ်ယောက် ချစ်စနိုးရန်ပွဲလေးတွေ ကျိတ်ပြစ်နေရသည်။ နေထက် အိမ်ကို ဝိုင်းဝန်းပြင်ဆင်ရတာ၊ မေကြော့သက်ထားဝေတို့ အတွေ့အကြုံဆန်းမို့ ပျော်နေကြ၏။ ဦးထွန်းသာနှင့်ဒေါ်သူဇာဦးတို့ ရောက်လာသည့်နေ့ကလည်း သူတို့အားလုံးဆုံဖြစ်၏။ လန်ဒန်မှာနေလာခဲ့သည့်ခေတ်မီမိဘတွေမို့ ယောက်ျားလေးနှင့်မိန်းကလေးရိုးရိုးသားသားခင်မင်ရင်းနှီးတာကို မျက်စိမနောက်ဘဲ ကြည့်နိုင်သော ဒေါ်သူဇာဦးက မိန်းကလေးငါးယောက်လုံးကို ခင်သွားသည်။ နေထက်က သူ့အမေကို မျက်စိပစ်၍ ထားကိုပြ၏။ ဒေါ်သူဇာဦးက မျက်စောင်းပြန်ထိုးသည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် သိန်းသန်းထိုက်သမီးလေးကို ရှာချင်သေးသည်။

“မိန်းကလေးမွေးတယ်ဆိုတဲ့အထိပဲ သတင်းကရထားပြီး စုံးစုံးချုပ်တာပဲ”

ဦးထွန်းသာက ကောက်ရိုးပုံထဲမှအုပ်တစ်ချောင်းကိုစိတ်ရှည်စွာ စောင့်မရှုရချင်တာပဲ။ သားမှာ ဦးနောက်ရှိသည်။ သားချစ်လျှင်ပြီးရော၊ သားနှင့်ပေါင်းရမှာ၊ ကိုယ်တို့က မြန်မာပြည်ပြန်လာလို့သာ၊ မြန်မာလူမျိုးတွေမို့သာ၊ လန်ဒန်မှာသာ ဆက်လက်နေထိုင်ခြင်းမည်ဆိုလျှင် ... ပြီးတော့ အင်္ဂလိပ်မိဘတွေသာဆိုလျှင် ... ဖရက်ဒီဆိုသော သားက သူ့အိမ်သူယာနှင့် ခွဲဆင်းနေထိုင်ပြီးတောင်ဖြစ်နေ

လောက်ပြီ။

အိမ်တက်အလှူနှင့် ဆွေးနွေးပွဲအတွက်၊ မေကြော့ သက်ထားဝေတို့ လုပ်အားပေးသည်။ အလုပ်သွားရသူတွေက ကိုယ့်အလုပ်မှကိုယ့်ခွင့်ယူ၏။ နေထက်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြပြီဆိုပေမယ့် အန်တီလုက ဧည့်ခန်းဆားမှကပ်၍ နားထောင်ပေးတာကို နေထက်က ပြန်မပြောဘဲထားပေး၏။ သို့ပေမယ့် ... အန်တီလုက စိတ်မလုံတော့ပါ။ သူတို့ချင်း ရင်းနှီးပြီဆိုတော့ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့၊ ကိုယ့်အလုပ်ရှင် အိမ်ရှင်အပေါ် (သိပ်ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီး ကြံစည်တာမဟုတ်ပေမယ့်) ကိုယ် သစ္စာမရှိခဲ့တာ အိမ်ရှင်တွေသိသွားလည်း အလုပ်ထုတ်ခံရမည်တူတူ ထွက်နှင့်၏။ လူစားမရသေးခင်မှာ ပေါက်စကိုပဲ လက်တိုလက်တောင်းထားကလေး၊ မေကြော့နှင့်ဝေတို့ အားလျှင်အားသလို ချက်ကြသည်။ သက်နှင့်ထားက အားနာလွန်းသည်မို့ သူတို့အားရက်မှာ တစ်အိမ်လုံးအတွက် အဝတ်လျှော်နှင့်မီးပူတိုက်ကို တစ်ယောက်စီ တာဝန်ယူ၏။ အားလုံးမှာ မဟုတ်လျက်၊ နာကျင်ခဲ့ဖူးသော အတိတ်အိုကိုလည်း မေထူးလိုက်ကြတော့သည်။

“ထားရေ ... ပန်းအိုးထိုးပေးမှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဧည့်ခန်းမှာ စောင်းထဲမှာထိုးပေးမယ် ခြံထဲမှာတော့ အလယ်စားပွဲတစ်ခု၊ ပန်းပုံကြီး၊ နောက်စားပွဲခိုင်းတွေမှာတော့ ရိုးရိုးပဲ နှစ်ပွင့်စီလောက်စိုက်

မယ်၊ သူဒေးပြင်ထားတဲ့အစားအသောက်တွေနားမှာ ဂန္ဓမာပန်းခင်းကြီးလုပ်မယ်”

“ဟေ့ ... အလယ်စားပွဲလေးတွေမှာ မတ်တပ်ပန်းအိုးပေါက်စလေးတွေနဲ့ နှစ်ပွင့်စီလောက်ထိုးဖို့အလုပ်ကို သက်တာဝန်ယူတယ်”

“တော်တော်ကဗျာဆန်တာနော် ... စဉ်းစားအုံး”
 ဘာမှထူးထူးဆန်းဆန်းမဟုတ်သည်မို့ သက်ကိုခိုင်းဟားကြ၏။

“ဘာပန်းတွေဝယ်ရမလဲ”

“မေ ... မေ့အသိပန်းခြံက ဂန္ဓမာအဝါအိုးတွေအပွင့်နဲ့ တန်းလန်း၊ အိုးတစ်ရာလောက်ရမလား”

“အဝါချည်းမဟုတ်တောင် အဖြူနဲ့ဆိုရင် အိုးတစ်ရာပြည့်မယ်”

“ရတယ်၊ ကြော့ကတော့ စတိတ်ရှိုးအတွက် တီးဝိုင်းနဲ့အဆိုတော်တွေကို ဧည့်ခံဖို့တာဝန်ယူရမှာဆိုတော့ ပန်းမဝယ်ခိုင်းတော့ဘူးကွာ”

“သက်ဝယ်မယ်လေ”

“ခြံထဲ အလယ်စားပွဲပန်းပုံကြီးအတွက် လီလီအဖြူအပွင့်ငါးဆယ်၊ ပိန်းပန်းပန်းရောင်အထောင်အရိုးမာငါးဆယ်၊ ပြီးတော့ ဂိုးလ်ဒင်ရှာဝါ သုံးခိုင်ရရင်တော်ပြီ”

“ဂိုးလ်ဒင်းရှာပါဆိုတာ ဘာလဲကွ၊ ကြားတောင်းမ ကြားဖူးဘူး”

“ဂိုးလ်ဒင်းရှာပါဆိုတာ ဒန်းစင်းလေးဒီပဲ၊ အပွင့်ရော အရောင်ရောတူတယ်၊ ဒါပေမယ့် ... သူက အခိုင်အ ရမ်းကြီးတယ်၊ အခက်ပျော့တော့ ဝိုပြီး ခွဲနှောင်းတယ် လီလီနဲ့ပိန်းပန်း၊ ရောပြီးထိုးထားတဲ့အပေါ်က အုပ် ချဖို့”

“သိပြီ”

“စားပွဲတွေပေါ်က ခိုက်ပန်းတွေကတော့ နှင်းခဲတွေ ကောင်းတယ်၊ မျိုးစုံသွားတာပေါ့၊ စားပွဲတယ်နှစ်ဝိုင်း လဲ”

“လေးဆယ်”

နေထက်က လှမ်းပြော၏။

“ဒါဆို ... နှင်းဆီရောင်နံ့တစ်ရာ၊ ခေ့နွယ်ခင်ကစောင်း ထဲမှာကျတော့ သူ့စားအဖြူတွေချည်းထိုးမယ်၊ အ ခက်ငါးဆယ်လောက်ရမှဖြစ်မယ်၊ လီလီနဲ့ပိန်းတွေလဲ မေ့အသိခြံမှာ ဝယ်ရမှာဆိုတော့ ပန်းဝယ်တာနဲ့ ဂန္ဓ မာပန်းအိုးတစ်ရာငှားတဲ့တာဝန်ကို မေ့နဲ့သက်ယူပေါ့”

“အိုကေ”

“ဝေက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“အဆိုတော်တွေမဆိုခင် စင်ပေါ်တက်ပြီးလမ်းလျှောက်

ပေါ့၊ ခင်ဗျားက ဒီဒီဟယ်”

“ကြည့် ... ဒါစော်ကားတာလား၊ နှိပ်ကွပ်တာလား”
ဝေက နေထက်ကို မျက်စောင်းထိုးပေမယ့်

ကြားထဲကဝင်ပြီး ရင်နှင့်သွားရသူက သော်စင်ထွန်းပါ။

“ဝေက ထာမန်ကလေး”ထားက ပန်းတွေထိုးရင် ဘေး ကနေ ပန်းခိတ်ကလေးဖို့ လူတစ်ယောက်လိုတယ်”

“တို့တွေကို မိတ်ကပ်တယ်သူလိမ်းပေးမှာလဲကွ၊ ထား ကပန်းထိုးတာနဲ့ အချိန်ကုန်မှာ”

“တကူးတကမိတ်ကပ်လိမ်းရအောင်၊ ခင်ဗျားတို့က ဒီပွဲမှာ အခွဲထုတ်ဖို့ စိတ်ကူးရှိကြလို့လား”

“အောင်မယ် ... အလဲကားနေရင်း စွဲနေလို့ တကူး တကထုတ်ဖို့ နည်းနည်းကလေးမှ မလိုဘူးမှတ်ပါ”

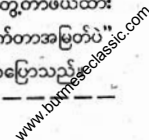
“အဲဒီအလှအပတွေကို ရောကတိုက်စားချေဖျက်သွား မှာကို နှမြောတယ်”

“သေလိုက်ပါလား”

လှဝင်းနှင့်သော်စင်ထွန်းတို့ပါ ဝင်နောက်နိုင် သည့်အဆင့်ထိ ခင်မင်ရင်းနှီးကြပြီမို့ ပျော်စရာကြီးတွေဖြစ် နေသည်။

“မေမေ ရှာခိုင်းတဲ့သူကို တွေ့တာမတွေ့တာဖယ်ထား မောင်းနှမသူငယ်ချင်းငါးယောက်ရလိုက်တာအမြတ်ပဲ”

... ဟု နေထက် ခဏခဏပြောသည်။

“ရှင်ကလဲ ဒီအုပ်စုတစ်ခုထဲပဲ လှည့်ရှာနေနော်၊ ဝီရိယလေးဘာလေးစိုတ်ပါဦး”

... ဆိုတော့ နေထက်က “တော်ပြီ” ...

တဲ့လေး။

“အဲဒီနေ့ ... နေ့ခင်းပိုင်းတော့ ခွင့်လွှတ်လော့၊ ငါမအားဘူး၊ စပယ်ရယ်လက်ချာနဲ့တယ်၊ ဒီမျက်နှာစပ်ဖြူဖြူကို ဆရာကမှတ်မိတယ်၊ မတွေ့ရင်နောက်တစ်နေ့ဆဲမှာ”

ပါတ်တူး (Part II) ဆိုတော့ ဆေးရုံမှာ အုပ်စုလေးတွေ ခွဲသင်ရသည့်အခါ၊ ကျောင်းသား နည်းသည်မို့ ကျောင်းပြေးလို့မရ၊ သိသာ၏။ ပြီးတော့ ... တစ်ချိန်လွတ်လျှင် တစ်ချိန်ဆိုသလောက်လောက် နှစ်နာ၏။

“ရတယ် ... ညနေရောက်မယ်မဟုတ်လား”

“ဝိုင်းလုပ်ပေးရမယ့်အချိန်မှာ လုံးဝမအားဘူးကွာ၊ စားရမယ့်အချိန်မှာ လုံးဝအားတယ်”

“မပူပါနဲ့၊ စားပြီးရင် ခေါက်စားပွဲတွေသိမ်းရမှာပေါ့ သေးသေးမမှတ်ပါနဲ့”

“အဲဒီအချိန်ကျရင် ဂျူတီပြန်ဝင်ရမယ်”

“ရတယ် ... သိမ်းပေးပြီးမှ ဂျူတီသွားဝင်၊ ဝင်ဖြစ်အောင်ဝင်၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့မယ်”

ညဘက် ဆေးရုံလာဆင်းလျှင် ကူဖော်လောင်

ဘက်ရသည့်မို့ လက်ထောက်ဆရာဝန်နှင့် တာဝန်ကျဆရာဝန်တွေက သိပ်သဘောကျတတ်၏။ ပင်လည်းပင်ပန်း၏။ ဒါကိုသိနေပြီဖြစ်သော နေထက်က လိုက်ပို့မည်ဆိုတော့ လှဝင်းက ရှဲ့့ခွဲနေ၏။ ပွဲလမ်းတစ်ခုအတွက် ပြင်ရဆင်ရတာကိုက ပျော်စရာကြီးလေ။

မိမိနှစ်သက်ရာ အစားအစာကို ကိုယ်တိုင်ယူစားနေစိမ့် စားပွဲဝိုင်းဆွဲမှာမင်မင်ရာဆွဲရာထိုင်၍ စားသောက်နေကြ၏။ အချော်ယမကွာက အပြင်းစားမပါ၊ ဘိယာတော့ပါ၏။ အချိုရည်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သောအနှစ်နှစ်ဆယ်က ခင်မင်ခဲ့သူတွေ ပြန်ဆုံပွဲမို့ လူကြီးဝိုင်းတွေကလည်း စကားသံဆွဲဆူညံနေသည်။ တဝါးဝါးပွဲကျတာတွေလည်း ရှိ၏။ ငယ်ကျိုးငယ်နာတွေဖော်၍ တရင်းတနီးနောက်ပြောင်နေကြတာတွေလည်းရှိသည်။

များသောအားဖြင့်က လူကြီးဝိုင်းတွေပဲဖြစ်လျက် လူငယ်ဝိုင်းက နည်းနေ၏။ ဝမ်းကွဲညီကိုမောင်နှမတွေနှင့် ဦးလေးပေါက်တွေပဲ ရှိသည်။ နေထက်မှာ ရွယ်တူထက်

သွေးသားမတော်စပ်သော သူငယ်ချင်းဆိုလို့ ယောက်ျားထဲကဆို လှဝင်းပဲရှိတာ။ လှဝင်းကိုယ်တိုင်က မလာနိုင်သေးတော့ မိန်းမသားအုပ်စုထဲကရှိသော ငါးယောက်နှင့်ပဲ အဖွဲ့ကျနေရသည်။ သို့ပေမယ့် ... နေထက်မှာ အထူးမညီသည်တွေရှိပါသည်။ နေထက်ဖိတ်ကြားထားသည်။ သူ ... တကူးတက သွားရောက်မိတ်ဆက်ထားသည်။ သူ့မွေးနေ့ပွဲသို့ လာဖို့ဖိတ်ထားသည်။ သူဖိတ်ထားသောညည်သည်က အမျိုးသားတွေ။

စုစုပေါင်း လေးယောက်

တစ်ယောက်ကိုတော့ တံမင်မဖိတ်ဘဲ ချန်ထားရစ်ခဲ့၏။ ကိုယ့်အတွက်ကြောင့်၊ မိမိအတွက်ကြောင့် တစ်ဖက်သားတည်ဆောက်ပြီးသား အသိုက်အမြှေးလေး မပြိုကွဲ မပျက်စီးသင့်ဘူးလေ။ သည်အသိုက်အမြှေးက မိမိပယောဂမပါဘဲ သူ့ဘာသာပြိုကွဲပျက်စီးမည်ဆိုလျှင်တော့ မတတ်နိုင်ပါ။ ကိုယ့်အမှားမဖြစ်ဖို့ပဲ အရှေ့ကြီးပါ၏။ တီးရိုင်းမှ မြူးကြသော သီချင်းသံတွေကြားနေရပေမယ့် ထကကြမည်သူ မရှိပါ။ လူငယ်ပိုင်းနည်း၏။ နေထက် မွေးနေ့ဆိုပေမယ့်လည်း မွေးနေ့ကိုတော့ဘာတွေ လှီးတာမဟုတ်၊ ငှပေါင်းမိတ်ဆုံစားသောက်ကြသည်သာ။ ရိုးရိုးသားသား ပျော်စရာသပ်သပ်မြစ်နေတော့သည်။

“မေ .. မှတ်မိလား၊ အန်တီမြင့်လေ၊ လှဝင်းအေး”

“အော် ... ဟုတ်ကဲ့”

ထားကို အိမ်ခေါ်ပြီး အလှပြင်ခိုင်းဖို့ လူငယ်တစ်ယောက်လို တတပ်တအားပါဝင်ကူညီခဲ့သည်မို့ လှဝင်းအမေ၏ လူငယ်စိတ်ကို သိသာနိုင်၏။ ခင်မင်စရာကောင်း၍ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါင်းလိုကောင်းသော လူကြီးသူမတစ်ယောက်အဖြစ် လေးစားရင်းနှီးရပါ၏။

“မေရေ ... အန်တီက လူကြီးဆိုတော့၊ တစ်ခါတလေလူငယ်တွေနဲ့ပေါင်းပြီး ဗရုတ်ကျချင်တာကလွဲရင် မှားမှားယွင်းယွင်းကြီးတွေတော့ အားမပေးပါဘူးကွယ်”

“ဟုံပါတယ် အန်တီရဲ့”

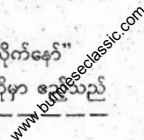
မေက အန်တီမြင့်လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ခိုတွဲလိုက်သည်။ သည်ပွဲမှာ အားလုံးပျော်နေကြသည်မို့ ဒေါ်လေးမြင့်ရောက်လာခြင်းဟာ ရွယ်တူသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်တိုးလာသလို ခံစားရသည်။

“ဘာစားမလဲ အန်တီ ... တူတူသွားယူမလား”

ဆာဆာပိုင်းတုန်းကတော့ မေကြော့သက်ထားဆီတို့ တူတူတစ်ပိုင်းထဲထိုင်နေကြသည်။ ဧည့်သည်တွေရောက်လာတော့ ဆီးကြိုရတာနှင့် ပျူပြာဧည့်ခံရတာနှင့် လူစုကွဲသွား၏။

“မေ ... ဒေါ်လေးကို ဧည့်ခံထားလိုက်နော်”

“စိတ်ချ ... သွားပါ ကိုနေထက်၊ ဟိုမှာ ဧည့်သည်

တစ်သုတ်”

အန်တီမြင့်က မေ့ဝမ်းကိုဖက်၍ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“မေ့ကို တစ်ခုပြောမလို့၊ ယုံမလားမေ”

“အန်တီပြောရင် ယုံမှာပေါ့ အန်တီရဲ့”

“တကယ်နော်၊ ပြောတော့မယ်”

“တကယ်ပါ”

“ဒါဖြင့် ပြောပြီမေ ... ကိုကျော်ရဲနီဟာ လူပျို”

“ရှင်”

မေ လန့်လို့တောင် ခုန်လိုက်မိသည်။ အန်တီမြင့်က လိုရင်းတိုရှင်းကြီးကို တစ်ခုပြောချလိုက်၏။ အသိုင်းအဝိုင်း အချိုးအပင့်တွေမပါ။ ကိုကျော်ရဲနီအကြောင်းပြောမလို့မေရေ ... ကိုမောင်မောင့်အကြောင်း ရှင်းပြမလို့မေရေ ... ဟုဆိုလျှင်၊ မေက ... မကြားပါရခေနဲ့ရှင်၊ သူ့အကြောင်းဆိုရင်တော့ မပြောပါနဲ့အန်တီ ... ဟု ပြောပါလိမ့်မည်။ ပြောပါရစေ၊ မပြောပါနင့်၊ ပြောပါရစေ၊ မပြောပါနင့်တွေ ရှုပ်ထွေးကာ လိုရင်းမရောက်ဘဲ လူချင်းတောင် အခင်မင်ပျက်သွားနိုင်၏။ အန်တီမြင့်တို့က ပစ်မှတ်ကို အဲသည်လို တန်းခနဲထိအောင် ပစ်နိုင်၏။ ဒူးတွေခွေညွတ်ကျသွားတော့မလောက်ဖြစ်သွားသည့် မေ့ကို အန်တီမြင့်ကပဲ အားစိုက်၍ တွဲလိုက်ရသည်။ နီးရာစားယုံမှာဆိုင်ဖို့ ကုလား

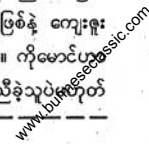
ထိုင်ပေါ်အရောက် နေရာချထားပေးရ၏။ မေက သတိလစ်နေသည့်သူတစ်ယောက်လို မျက်ဝန်းကြောင်တောင်နှင့်ဖြစ်နေ၏။ အန်တီမြင့်က မေ့ကိုကြည့်၍ အားပေးပြုံးကို ချိုချိုမြိန်မြိန်လေးပေးလေ၏။

“ဘာစားမလဲမေ ... အန်တီသွားယူလေးမယ်”

မေ ခေါင်းခါလိုက်သည်။ မျက်စိမျက်နှာပျက်ယွင်းလျက်နှင့် ... အန်တီမြင့်ကိုပဲ မော့ကြည့်ဖြစ်နေလေ၏။ သည်တော့မှ သေးခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ကျော်ရဲနီအဖြစ်နဲ့ မေ့ကိုမချစ်ရဲလို့၊ မောင်မောင်ဆိုတဲ့သူကို မန့်တီးရတယ်၊ မေ့ရင်ခွင့်တွေ သူကြိုးစားဆောင်ရွက်ပေးတာ၊ ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီချုံထွင်တယ်ဖြစ်မှာစိုးတာရယ်၊ မဖြစ်နိုင်တဲ့တူကု မေ ရဲရဲတင်းတင်း ရင်းရင်းနီးနီးဆက်ဆံရဲအောင်ရယ်၊ လူအိုလို့ညာထားတာ၊ တကယ်တော့ သူဟာလူပျို”

မေက ခေါင်းလေးငုံကျသွားသည်။ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိပါ။ နားမလည်နိုင်ခြင်းများစွာဖြစ်ထွန်း၏။ ကျော်ရဲနီအဖြစ်နဲ့ရော ဘာလို့မချစ်ရဲမှာတဲ့လဲ။ မေ့ကို သူကူညီခဲ့တာတွေ အများကြီးပါ။ သူ့ကြောင့် မေ့ရသည့်ဘက်ခြမ်းက ပိုခဲ့သည်။ သူ့ကို မေက ကျေးဇူးရင်အဖြစ်နဲ့ ကျေးဇူးတင်ပြီး ကိုမောင်ကိုတော့ မေ့ချစ်မိနေတာပါ။ ကိုမောင်ဟာလဲပဲ မေ့အကျိုးကိုလိုလားစွာ အကြံပေးကူညီခဲ့သူပဲ။

လား။ ဒီနှစ်ယောက်တူတူပဲဖြစ်ပြီး လူပျိုလူလွတ်ဆိုရင် မေက ပုံပြီးအားကိုးချစ်နဲ့ မိနဲ့လိုက်ရမှာလေ။ ကိုကျော်ရဲနီက မိန်းမနဲ့ဆိုတော့ ...

မေ ... ခေါင်းငုံ့ရင်း၊ မျက်ရည်တစ်စက်ပေါက်ခနဲကျ၏။ မေ နွဲ့ပျောင်းပြီလေ။

“သူရှင်းပြတာ နားထောင်လိုက်ပါမေ၊ နောက်တော့ ကြိုက်သလိုဆုံးဖြတ်ပေါ့။ မေ့စိတ်တိုင်းကျ မေ့အဆုံးအဖြတ်ဟာ အတည်ပဲမဟုတ်လား”

အန်တီမြင့်က မတ်တပ်ထရပ်၏။ တစ်ဖက်မှာ ဝင်ထိုင်သောလူရိုပ်ကို မြင်သည်။ မေ ... မော့မကြည့်ဘဲ သိနင့်၏။

“မေ”

အန်တီမြင့်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ဒီအချိန်မှာ “အန်တီမြင့်” မလိုတော့ဘူးလေ။ ချစ်သူချင်းရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းကြပစေတော့ပေါ့။ မေက လက်ခံနားထောင်မယ့်အဆင့်ကို ပိုပေးခဲ့ပြီးပြီပဲ။ စင်စစ် ... ကျော်ရဲနီဆိုတာ၊ မေ့မိဒွေးတင်တင်နီရဲ့မောင်ဖြစ်နေလို့၊ ကိုယ်အစ်မပြစ်ချက်ကြောင့် မေ့ကို အဖြစ်မှန်နဲ့ရင်မဆိုင်ရဲခဲ့တာ၊ အစ်မဘက်ကမရပ်ဘဲ မေ့ကိုသာ ကြင်နာနားလည်စွာ မေ့ဘက်မှရပ်ပေးခဲ့တာတွေ၊ မေ့ကိုကူညီရင်း သံယောဇဉ်ဖြစ်ရတာတွေ။

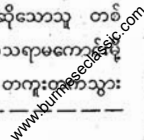
ကံမကောင်းအကြောင်းမလှလို့ သူများတကာ

မဖြစ်ချင်တဲ့ဘဝကို လျှပ်ပေါ်လော်လီခြင်းကင်းစွာ ကျရောက်ခဲ့ရသူတွေရှိသလို၊ အကျင့်ပျက်စွာ သက်ဆင်းခဲ့ကြသူတွေလည်း ရှိသည်။ တင်တင်နီ ဘယ်လိုနည်းဖြင့် မေ့မိဒွေးဖြစ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ပြဿနာမဟုတ်ပါ။ မိန်းမယူခြင်းကို ဝါသနာတစ်ခုအဖြစ်လိုက်စားတတ်သော မေ့အဖေဦးဘလှတစ်ယောက် အကျွတ်တရားရ ခြေငြိမ်ကျသွားအောင် ကြိုးကိုင်လိုက်နိုင်ခြင်းအတွက်တော့ တင်တင်နီကို ချီးကျူးရမည်။ တင်တင်နီကို ကျော်ရဲနီတို့မိသားစုက စွန့်ပစ်ခဲ့ဖူးတာတွေ ကျော်ရဲနီရှင်းပြလိမ့်မည်ပေါ့။ နောက်ဆုံး ... တင်တင်နီ တရားပြကောင်းလို့ ဖခင်ဖြစ်သူက နောက်ထပ်ပွားစီးပွားထဲကတောင် သမီးကြီးအတွက် သပ်သပ်ဖယ်ထားတာတွေ၊ လာတွေ့ချင်ပါလျက် ဖခင်ဖြစ်ပေမယ့် အပြစ်ရှိဖူးသူလိုမို့ သမီးကြီးကို တမ်းတနေရတာတွေ ... မေ အားလုံးနားလည်လက်ခံပြီး၊ သားအဖချင်း၊ ချစ်သူချင်းပြေလည်ချစ်ကြည်ဖို့ထိ၊ ကျော်ရဲနီ ... ရှေ့နေပဲ၊ ဒီလောက်တော့ လျှောက်လှံတတ်မည်ထင်ပါ၏။

“အန်တီမြင့်”

“အော် ... မောင်ထူးနောင်”

နေထက် ... ကိုကိုလေးဆိုသောသူ တစ်ယောက် ကိုသာ၊ လောကီမကောင်း သံသရာမကောင်နဲ့ ချန်လှပ်ထားခဲ့ပြီး၊ ကျန်ပုဂ္ဂိုလ်လေးဦးကို တကူးတော့သွား

၂။ နေ့ခင်းခြင်ခြင်

ရောက်မိတ်ဖွဲ့ခြင်းနှင့် ဖိတ်ကြားခြင်းများ ပြုလုပ်ထားပါသည်။
ဦး ဗလကျော်သူရောက်ရှိလာပြီး ချစ်ရလွန်းသွေခင်ထားတင်က
လေးနှင့် ပြေလည်သွားလျှင်လည်း နေထက် လည်စင်း၍ခံ
တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း ချန်မထားခဲ့
ပါ။

“သက်ရှိတယ်ခောင်တူးနောင်”

“သူ ... ကျွန်တော့်ကို လက်ခံကောင်းပြောပါ့မလား
လို့ ကျွန်တော်စိတ်ပူနေတယ်”

“စကားတော့ပြောမှာပါ။ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပဲ။ သက်
က စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့တဲ့မိန်းကလေးမဟုတ်ပါဘူး။”

ထူးနောင်တို့ သက်ခေါ်ခေါ်သွားပေးဖို့ မလိုပါ။

သူတို့ကြားထဲမှ စိတ်နာမူက နားလည်မှုလွှဲမှားခြင်းမဟုတ်၍
ကြားလှမလိုပါ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ညှိနှိုင်းဖို့ပဲ
ဖြစ်သည်။ အိမ်ကလူ၊ လူဝင်းတို့အဖေထံလျှင်တော့ မကြီး
မငယ်နဲ့ ဆတ်တော့ချင်စိတ်ကို မကုန်နိုင်ဘူးဟု အပြစ်တင်
ကာ သူပါ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး ရယ်မောနေမှာ မြင်
ယောင်ပါသေးသည်။ ကိုယ့်လုပ်ဆောင်ချက်တွေ အဖေကြီး
ကို မပြောရသေးပါ။ အဖေကြီးက သိသာသောက်ရင်း မြင့်
ကို ရယ်စရာပြောဖို့စောင့်နေပါလိမ့်မည်။

“ကြောကလေး”

“ဟော ... အန်တီမြင့်”

“မောနေပလား”

“မောတယ် ... ကိုသက်လျှင်ရောက်လာလို့ တော်
ပါသေးရဲ့။ မိန်းကလေးအဆိုတွေလဲ ပြန်ပြီဆိုတော့
ယောက်ျားအဆိုတော်တွေပဲကျန်တာ သူနဲ့လွဲထားခဲ့ပြီ”

“တေးတော့မလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အန်တီမြင့်ရော”

“တူတူသွားမယ်လေ”

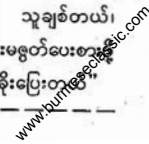
ကြောက သိပ်စားနိုင်သူမဟုတ်ပါ။ အထူးသ
ဖြင့် ဆီရွဲသောအစာဆိုလျှင်လည်း အသံအတွက် ဆင်ခြင်
ရသည်။

“ရကြော့ကို ဒေါ်လေးမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ သားအ
ကြောင်းပြောပြရဦးမယ်။ သူကလဲ သီချင်းတွေတာ
တွေသိပ်ဝါသနာပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

စားပွဲလွတ်တစ်လုံးမှာ တူတူထိုင်ဖြစ်လိုက်ကြ
သည်။

“သူက သူ့ဌေးသား၊ ဒေါ်လေးမိတ်ဆွေက
ချမ်းသာတယ် ကွယ်။ တစ်နေ့မှာ ကြော့လိုပဲ
အဆိုတော်မလေးတစ် ယောက်ကို သူချစ်တယ်။
သူ့အိမ်ကသိတော့ ဆုတာ ပေါ့။ မိန်းမဇွတ်ပေးစား
စီစဉ်တယ်။ သူက သူ့ ချစ်သူကို ခိုးပြေးတဖန်”

ကြော့မျက်နှာလေး ကွက်ခနဲပျက်ရှု၏။ ဒေါ်လေးမြင့်ထံသို့ အကြည့်တစ်ချက်ပို့ဖြစ်၏။

“အားလုံးဟာ အစီအစဉ်မရှိ ကမန်းကတန်းလုပ်ရတာလေ၊ အဲဒါ ... အိမ်ခံစားအပြန်၊ သူ့အဖေက ဟုတ်အတက် Heart Attack ရတာနဲ့ သွားတိုးနေတယ်၊ သတိလစ်နေတယ်၊ သေဖို့နဲ့ရှင်ဖို့ ... သေဖို့ကများနေတယ်၊ သူ ... သူ့ကောင်မလေးဆီမပြန်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒီမှာကလဲ အဖေ ... သေဖို့က များနေတယ်၊ ဟိုမှာက ... လူကောင်း၊ လူငယ်လဲဖြစ်တော့ ... ”

“အန်တီမြင့်”

ကြော့က လွတ်ခနဲတစ်ချက်ခေါ်ဖြစ်သည်။

“သူ့အဖေကို နည်းနည်းကလေးထားလို့ရတာနဲ့၊ အဲနောက်တစ်နေ့ညနေပေါ့၊ သူပြန်သွားတော့ သူ့ကောင်မလေးက သူ့ထားခဲ့တဲ့နေရာမှာမရှိတော့ဘူး၊ အိမ်ပြန်သွားတယ်ပဲထင်ပြီး၊ လိုက်မရှာအားဘူးကွယ်၊ အဖေကလဲ အသဲအသန်”

ကြော့က အန်တီမြင့်ကို မျက်ဝန်းချင်းရဲရဲဆုံလိုက်သည်။ ကြော့ဆိုတာ နေပူထဲလဲ နေခဲ့ပြီ။ ဆူးခင်းလမ်းလဲလျှောက်ခဲ့ပြီ။ အစ်မက နှင်ခဲ နေစရာမရှိ၊ တွယ်ရာမဲ့တာတောင် လမ်းပေါ်ရောက်ခဲ့တဲ့မိန်းမသားမဟုတ်ပါဘူးရှင်

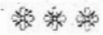
ဟု ပြောချင်၏။

“စိတ်ချလက်ချနေလို့ကိမိတဲ့အမှားတော့ရှိတယ်၊ အဖေကို စိတ်ချရလို့ လိုက်ရှာတဲ့အချိန်မှာ မိန်းကလေးအရမ်းစိတ်နာနေပြီ၊ ခုတော့ ... သူ့အမေလဲ ကျန်းမာရေးကောင်းသွားပြီ ကြော့ရဲ့၊ အဖေကျန်းမာရေးကြောင့် အိမ်က ခွတ်မိန်းမပေးစားမယ့်အစီအစဉ်လဲပျက်တယ် ... ”

“ခုတော့ ... သူ့အဖေက သူ့သားကို လိုက်လျှော့ပြီး သားရှင်နစ်သက်ကြည်ဖြူစွာကြိုဆိုသော သတို့သမီးလောင်းအဖြစ် လာတောင်းမလို့ဆိုပဲ၊ အဲဒါ ကြော့လက်ခံလိုက်နော်”

စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် ကြော့လက်ခံလေးကို ညှစ်လိုက်၏။ နည်းနည်းကလေးမှ တို့လိမထားရသေးသော သူ့စိတ်ကြိုက်တွေထဲထားသည့် ပန်းကန်ကို ဒီတိုင်းထားခဲ့သည်။ ချာခနဲလှည့်ထွက်၏။ ကြော့ ... ကြောင်ငေးနေမိဆံ့မှာပဲ၊ ကြော့ရှေ့မှာ လူတစ်ယောက်ရပ်လာ၏။ ခြေခုံကလေး။ လက်နစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်ထားသည်။ ခေါင်းငုံ့နေ၏။

“ဆန်းဆန်း”

ဘေးနည်းနည်းကျသော စားပွဲတစ်လုံးမှာ သော်
 ဇင်ထွန်း၊ ကျော်သွင်ထွန်းနှင့် မိဘနှစ်ပါး၊ ပြီးတော့ ...
 အကြင်နာဝေ။ ငါးယောက်ထိုင်၍ စားသောက်နေကြသည်။
 စကားတွေလည်းပြောနေ၏။ အန်တီမြင့်က အဲသည်စားပွဲ
 သို့သွားဖို့ စိတ်မကူးတော့ပါ။ သော်ဇင်ထွန်း၏အဖေ စီစီ
 သော်ခေါ် ကျောင်းတန်းကနာမည် မိုးရင်းသော်သည်လည်း
 မြင့်လောက် အသက်ရီ၊ မြင့်လောက်အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်
 မြင့်လောက်ပဲ စကားပြောကောင်းကာ မြင့်နည်းတူ ဇော်
 ဟတ်သူ ခေတ်မီဘာတစ်ဦးဖြစ်သည်မို့ စိတ်ချထားလိုက်ပါ
 တော့မည်။

သော်ဇင်ထွန်းလည်း အရည်အချင်းနှင့်ရိုးသား
 သောကြီးစားသော လူငယ်ကလေး။ မသကာ ... အကြင်
 နာဝေမိုးဒယ်လုပ်တာ လူကြီးတွေမကြိုက်လျှင် မလုပ်ခိုင်းရဲ
 ပေါ့။ မြင့်သာဆိုလျှင်တော့ တားဆီးပိတ်ပင်ဖို့မရှိပါ။ အ
 ရေးကြီးတာက ကိုယ်ကျင့်တရားပဲမဟုတ်လား။

“အန်တီမြင့်”

“ဟဲ့ ... သား၊ ဖရက်”

“လှဝင်းဆီက ဖုန်းလာလို့၊ သူမလာနိုင်သေးဘူးတဲ့၊
 ဆေးရုံမှာ ထူးဆန်းတဲ့လူနာတစ်ယောက်ရောက်လာ
 လို့တဲ့၊ သက်နှင်းကြင်နဲ့ခင်ထားတင်ကိုခေါ်ပြီး ဆေး
 ရုံအမြန်လိုက်ခဲ့ပါတဲ့”

ဒီလိုနေရာမှာ၊ ကြောင်နေအမ်းနေ၊ မေးခွန်း
 တွေထုတ်နေတာမျိုး အန်တီမြင့်မလုပ်ပါ။ လူကိုမရွှေ့ဘဲ စား
 ပွဲဝိုင်းတွေဆီ၊ မျက်စိကို ဝေခနဲဝဲပစ်လိုက်သည်။

“ဟိုမှာ ... သက်နှင်းကြင်၊ ခေါ်လိုက်”

သက်က အန်တီမြင့်ဆီ ခပ်မှန်မှန်ကလေး
 လျှောက်လာနေ၏။

“ထားရော ... သက်”

“လာနေပြီ”

ထားကလည်း လာနေ၏။ အိမ်ထဲမှ ပြေးလွှား
 ဆင်းလာသည့်နေထက်ကို မြင်၍ ဘာကူညီရမလဲ ... သူ
 ရှိနေရာမှ ထလာခဲ့ခြင်းပါ။

“လာ ... လာ ... ”

အန်တီမြင့်က တစ်ယောက်ကို လက်တစ်ဖက်
 စီ ဆွဲယူလိုက်၏။

“ဆေးရုံသွားရမယ်၊ အရေးကြီးလို့၊ ကိုယ့်လူတွေဘာမှ
 ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ သားလှဝင်းက ခေါ်လို့”

ခွဲခွဲပြေးပြေးထွက်ခဲ့တာ၊ နေထက်မိဘတွေ
 ကို နှုတ်ဆက်ဖို့တောင် သတိမရပါ။ နေထက်က ကား
 မောင်းရင်း၊ လှဝင်းဖုန်းဆက်တာကို ထပ်ရှင်းပြသည်။

“ဒီနှစ်ယောက်ထဲတုလား”

“အေး”

“ဘယ်သူမှန်းမသိဘူးနော်”

“အမေရိကားက သူဌေးတစ်ယောက်၊ ဒီနှစ်ယောက်ကိုမှ အမွေပေးချင်လို့ မသေခင် အတင်းခေါ်ခိုင်းသလားမှမသိတာ”

ကိုယ့်လူတွေအားလုံးက ဒီဥဲမှာ လူနဲ့တက်စုံဖို့ ထူးဆန်းသောလူနာဆိုတာကို စိတ်ဝင်စားပေမယ့် သိပ်စိတ်မပူဖြစ်ကြပါ။ သက်တစ်ယောက်ပဲ မျက်နှာနည်းနည်းပျက်ချင်၏။ လူနာကို ဘယ်သူမှန်းမသိဘဲ ခိုးရိမ်နေလို့လား ထူးနောင်နှင့်စကားပြောခဲ့ရလို့လား မသိပါ။

“မောင်ထူးနောင်က ဘာတဲ့လဲသက်”

သက်ထံက “ဟွန်း” ဆိုသော မစိုးမစန့်ရယ်သံတစ်ချက် ထွက်သည်။

“သူ ... စည်းစိမ်မစွန့်နိုင်ပါဘူး အန်တီ”

“အော်”

“သက်ဘက်ကလဲ ဆုံးဖြတ်ချက်မပြောင်းပါဘူး၊ အစကတော့ စွန့်လာတဲ့တစ်နေ့မှာ ကြိုဆိုဖို့အသင့်ပါ၊ ခုတော့ ... သက်ဘဝထဲက ငယ်သူငယ်ချင်းနောင်ထူးဆိုတာပါ သေဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ”

အော် ... သူတို့ချင်းက ဘယ်တော့မှ နီးစပ်ဖို့ မရှိတော့တာပဲ။

“ကိုနေထက် ... ရှင် လူတကာကို လျှောက်ဖိတ်

ထားသလား”

“အေး”

သက်အမေးကို နေထက်က ရှက်ရယ်နှင့်ဖြေ၏။

“ဦးဖလကျော်သူကိုလဲ ဖိတ်ထားတာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ သွားဖိတ်ရတာလဲ”

“ဆောရီးပဲထား၊ ထားတွေ့ချင်မလားလို့၊ ဒါပေမယ့် သူမလာဘူး၊ ဆောရီးပဲထားရယ်”

နေထက် ... တကယ်ပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။

“ရှင်မှားနေပြီ၊ သူမလာတဲ့အတွက် ထားက ဝမ်းမနည်းပါဘူး။ သူတို့ပိုင်မြေပဲဖြစ်ပေမယ့် ... ထားတို့နေရာတဲ့နေရာနဲ့ သူတို့နေတဲ့နေရာက ဆယ့်ငါးပေလောက်ကွာတယ်၊ သူတို့က ချောက်ထိပ်မှာ၊ ထားတို့က ချောက်ထဲမှာ၊ အလယ်ခေါင်မှာ ရေစီးမြောင်းတစ်ခုခြားနေတယ် ...

“သူရဲအားနဲ့ ညှိဖို့ သူ့ဆယ့်ငါးပေကိုလဲ သူက မြို့မချနိုင်ဘူး၊ ထားကလဲ ဆယ့်ငါးပေအမြင့်ကို ခုန်တက်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူး၊ ထားက သူတို့ဒရိုင်ဘာရဲ့ မြေး၊ ဝက်သားတုတ်ထိုးသယ်ရဲ့သမီး၊ ခုဆို ... အမေကလဲ နောက်ယောက်ျားနဲ့ ...

“တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ထားတစ်ယောက်ထဲ မိန်းမရယ်လို့

ကျန်နေရင်တောင်၊ သူ့ပကာသနခြံစေခင်ကြီးအောက်
က ရုန်းမထွက်ဘဲ လူမျိုးကြီးလုပ်သွားတော့မယ့်သူ
မျိုးရှင် ...

“ထားကလဲ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ဆင်နွဲကြည့်ချင်ခဲ့ဖူး
ပေမယ့် ခုချိန်မှာ ဘာသံယောစဉ်မှ မရှိဘူး”

ထားက မာနကလေးနှင့်ပြောရင်း ငိုချင်စိတ်
ကလေးတော့ ဖြစ်ရပါသေးသည်။ ကိုကိုလေးကို တမင်မ
ဖိတ်တာဟု သိလိုက်ရပြီး၊ ကိုကိုကြီး ဗလကျော်သူကိုလဲ
ချန်ထားခဲ့မှာမဟုတ်၊ ဖိတ်မှာ ... ဟု ယုံကြည်ပြီးသား။
သူများတွေ ရောက်လာချိန်မှာ ကိုကိုကြီးကတော့ ရောက်
မလာခဲ့ပါ။ ခင်ထားတင်ဆိုသောကောင်မလေးကို ဒေါက်
တာဗလကျော်သူ၏ “ကတော်”အဖြစ်၊ သူ ပွဲလယ်ထုတ်ဖို့
ခုထိ ဝန်လေးဆဲပါ။

ထား ... အသည်းထဲက နာလိုက်တာမှ ဆတ်
ဆတ်ခါ။ ရှက်လည်းရှက်၏။ သံယောဇဉ်အပိုင်းအစလေး
တစ်စတစ်မျှင် ကျန်ရစ်သေးသည်ဆိုလျှင်တောင် သူ့ရောက်
မလာသည့်အတွက် ရှက်စိတ်နာကြည်းစိတ်ဖြင့် အပိုင်းပိုင်း
ခုတ်လှီးဖြတ်ပြီးဖြစ်သွားရပါမကတော့သည်။

အမလေး ... ဝမ်းသာလိုက်တာ ... ဟု
အော်ပြောလိုက်ချင်သူက နေထက်ပါ။ ဦးဗလကျော်သူခင်ဗျား
လူကြီးမင်းရောက်မလာတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ... ဒီနေရာ

ကနေမှန်းပြီး မှီခိုလိုက်ပါတယ် ... ဟုတောင်ပြောချင်၏။
ချစ်သောခင်ထားတင်ကလေး၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ချေ
ကန်ပိုးတော့မယ်ဗျ ... ဟု ပြောချင်၏။

“ဟင် ... ဆေးရုံကြီးလား၊ အမျိုးသမီးဆေးရုံမဟုတ်
ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အမျိုးသမီးဆေးရုံမှာ ကလေးဘယ်နှစ်
ယောက်လဲမသိဘူး၊ မွေးပြီးပြီတဲ့၊ အခုက ဆေးရုံ
ကြီးမှာတဲ့”

ကားရပ်ပြီး လှုပ်ငါးပြောသည့်အတိုင်း တက်
လာခဲ့ကြသည်။

“သား ... လှုပ်ငါး”

“ဟော ... မေမေလဲပါလာတာကိုး။ ကောင်းတယ်
လာ ... သက်၊ ထားလဲလာ”

လှုပ်ငါးက ဆီးကြို၏။ နေထက်ကိုတော့ လက်
ပြု၍ပဲခေါ်သည်။ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးရှိနေသော ခုတင်သို့
ရောက်လေ၏။

“ညနေတုန်းက ကားတိုက်ခံရပြီးရောက်လာတဲ့လူနာ
သွေးထွက်များပြီး သတိဇာတ်လစ်သွားသေးတယ်၊
သွေးသွင်းထားရတယ်၊ သူ့သတ်ရလာတော့ ကျွန်တော်
လဲ ပြန်မယ့်ဆဲဆဲ၊ နောက်ရောက်လာမယ့်သူကို တာ
ဝန်လွှဲရင်း ဒီမှာ သူ့နားရပ်ပြီး အခြေအနေပြောပြ

နေတုန်း၊ သူက အကုအညီဘောင်းတာ”

လှဝင်းက ခုတင်ခုံနည်းနည်းခွာ၍ အကျိုး
အကြောင်းအရင်ရှင်းပြသည်။

“သူက လိပ်စာတစ်ခုပြောတယ်။ အဲဒါ အမျိုးသမီး
ငါးယောက်ထဲနေတဲ့အဆောင်ပါ ... တဲ့။ အဲဒီက
သက်နှင်းကြုံးနဲ့ခင်ထားတင်ကို ခေါ်ပေးပါတဲ့။ ကျွန်
တော်လဲ အံ့နဲ့သွားတာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲမေးတော့
မဖြေဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကူညီပါပဲပြောတယ်”

“ခု ... ဘာဟိုနယ်နေသေးလဲ”

သက်က တပ်မေးသည်။

“သက်သာတယ်ပြောရမှာပေါ့။ ခြေထောက်တော့ ကျိုး
သွားတယ်။ မသေနိုင်တော့ဘူး။ ဇောဇောတုန်းကတော့
သွေးသာအချိန်မီမသွင်းနိုင်ရင်။ အဲဒါနဲ့ ဒုက္ခရောက်
နိုင်တယ်။ သူကလဲ သူ့ကိုယ်သူ သေမယ်များထင်
သလားမသိဘူး။ ဘာပြောချင်တယ်မသိဘူး။ သွား
လိုက်ကြတော့”

သက်နှင့်ထားတို့ ခုတင်နားကပ်လိုက်ကြသည်။

“အန်တီ ... ဒီမှာ သက်နှင်းကြင်နဲ့ခင်ထားတင်
ရောက်ပါပြီ”

အမျိုးသမီးကြီးက မျက်စိဖွင့်ကြည့်သည်။ ကြီး

စား၍ ယဲ့ယဲ့ပြုံးရှု၏။

“သက်နှင်းကြင်”

“ရှင်”

“ဒီဘိုမရုပ်လေးရှိသေးလား”

“ရှင် ... ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

“မစိန်မြကိုပေးခဲ့ကထဲက ဒီဘိုမရုပ်ကလေးတော့ မ
ပျောက်စေနဲ့လို့ အမေမှာခဲ့တယ်။ မဖြစ်လို့ပေးလိုက်ရ
တာပါ။ သမီးအဖေက အဖေ့ကို လက်မထပ်ဘူး”

ထားနှင့်နေထက်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်
ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သက်က မျက်နှာလေးမဲ့ကျ
သွားသည်။ စကားလုံးသိပ်မများပေမယ့် ဆိုလိုရင်းပေါ်၏။
သက်က ဉာဏ်ပြေးသည်။ ခုတင်ခြေရင်းရှိ လူနာမှတ်တမ်း
မှ လူနာ၏နာမည်ကို ဖတ်လိုက်သည်။ ဒေါ်စိုးစိုးရီ ...
တဲ့။

အမေ။ ဒါဟာ သမီးရဲ့ အမေရင်းပဲပေါ့။ အ
ဖေ ဒေါ်စိန်မြဟာ သမီးကို မွေးစားခဲ့တာပေါ့။ မွေးစားအဖေ
ကလဲ ဇောဇောကထဲက ကွယ်လွန်ပါတယ်အမေ။ အမေဒေါ်
စိန်မြက သမီးကို မွေးစားသမီးလို့ တစ်ခါမှပြောမပြခဲ့ပါ
လားအမေရယ်။ ဒီဘိုမရုပ်ကလေးကိုတော့ သေချာသိမ်း ...
တဲ့။ မပျောက်စေနဲ့တဲ့။ အမေတို့မှာ ဆွေချမ်းသာမျိုးချမ်း
သာတွေရှိတယ်တဲ့။ ဒီဘိုမရုပ်ကလေးကို တွေ့ရင် သမီးကို
သူတို့ အမျိုးမှန်းသိမှာ ... တဲ့။ တစ်နေ့နေ ... တို့

ဆက်သွယ်လာရင် ဒီဘုံမရုပ်ကလေးကို ထုတ်ပြပါ ... တဲ့။

အမေ။

ရိုးရိုးသားသားမှာခဲ့တယ်ပဲ ထင်မိပါတယ် အမေရယ်။ ခုတော့ ... သမီးရဲ့မိခင်ရင်းနဲ့ ပြန်ဆုံနိုင်ဖို့ ဒီဘုံမရုပ်ကလေးက ကြားခံသက်သေပစ္စည်းကလေးဖြစ်နေခဲ့တာပေါ့နော်။

“အမေ့ကို စိတ်မနှာပါနဲ့။ သမီးကိုခွေးစို့ အိမ်က ထွက်သွားစရာနဲ့က သမီးရဲ့အဘွားက အမေ့ကို နှင်ချမိတဲ့အတွက် အဲဒီစိတ်နဲ့ဆုံးရှုရတယ်။ ပြန်လာတော့ အမေ ဘာပစ္စည်းမှ သိပ်မရတော့ဘူး။ ဆွေမျိုးတွေ ယူလို့ ကုန်ပြီ။ မစိန်မြကိုပေးပြီးတဲ့သမီးကို အမေ ပြန်မတောင်းတဲ့အတွက် အမေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါသမီးရယ် ...

“အမေ့သမီးကို မျက်ခြေမပြတ်အမြဲကြည့်နေတာပါ။ သမီးဘယ်အရွယ်ရောက်လို့ ဘယ်မှာတာဖြစ်နေပြီလဲ ဆိုတာ သိသလို၊ ခင်ဗာ့သမီးကလေး ခင်ထားတင်လဲ ...”

“ဟင်” “ရှင်”

အဲဒါသံလေးနှစ်ခု ပြိုင်တူထွက်လာသည်။

“ခင်ထားတင်ကို မသန်းစိန်ဆီမှာ ပေးပစ်ခဲ့တာ အရုပ်ကလေးတောင် ထုံမပေးလိုက်ဘူး။ အမေက ခင်

မာ့ကို မုန်းတယ်”

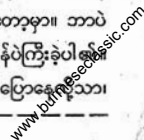
လူကြီးမို့ ဒီနေရာရောက်တော့ ရှက်ရှာ၏။ တိတ်တခိုးဆတ္တာနှင့် မျှော်လင့်ခဲ့ရပါလိမ့်မည်။ သို့ပေမယ့် အိပ်မက်ကလေးတွေ ပျက်ပျယ်ခဲ့သည်။ ကိုယ်မုန်းတီးသူ၏ သွေးက ကိုယ့်ဆီရောက်လာသည်။ ဒါကို ဘယ်သူမှမသိဘူးဆိုလျှင် ကိုယ်တ ဘာဖြစ်လို့အမှိုက်ခံပြီးမွေးရမှာလဲ ... ဆိုသောစိတ်နှင့် ဒေါသဖြစ်ခဲ့ရပါလိမ့်မည်။

“ခင်ဗာ့သမီးကို သူများပေးပစ်မိတဲ့အပြစ်အတွက် အမေက အမေ့သမီးကို ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်မမွေးနိုင်ဘဲ သူများကိုပေးရတဲ့အပြစ်ခိုင်းနဲ့ကြိုရတယ်။ ခွင့်လွှတ်ကြပါ ... ခွင့်လွှတ်ကြပါကွယ်”

ထားမျက်ရည်ကျလေ၏။ စိတ်မာသောသက်တ အံကလေးကြိတ်ထားသည်။

“သမီးသက်နှင်းကြင်ကို မစိန်မြက မွေးစားတာမှန်းကို ဘာချစ်နဲ့ မမုန်းရှင်တို့သိတယ်”

အော် ... ဟု သက်ရင်ထဲ နာကြင်သွားရပြန်၏။ ဦးဘချစ်၊ ဒေါ်စန်းရှင်ဆိုတာ၊ မောင်ထူးရဲ့မိဘတွေလေ။ သူတို့ချမ်းသာပြီဆိုတဲ့အခါမှာ၊ ဒေါ်စိန်မြရဲ့မွေးစားသမီးကို သူတို့ရဲ့သားနဲ့ သဘောတောင်တူချင်မှတူကြတော့မှာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမေဒေါ်စိန်မြကျေးဇူးကတော့ အလွန်ပဲကြီးခဲ့ပါ၏။ အမေဒေါ်စိန်မြရဲ့သက် သက်သေသက်ကာယနှင့်ပြောနေရုံသာ။

နားရှိလိုကြားလိုက်ရသည်။ အမေဒေါ်စိန်မြဟာ မိခင်ရင်း နှင့်မခြားသော မေတ္တာကိုပေးခဲ့သူဖြစ်ပါ၏။

“သမီးခင်ထားတင်၊ သမီးရဲ့အမေ၊ ခိုးထိုက်ဟာ တကယ်ပဲ ပြန်မလာတော့တာပါ။ ကွယ်လွန်ပြီလို့ပဲယူဆရတော့မယ်သမီးရယ်”

ထား ... အင့်ခန့်ရှိက်သည်မို့ အန်တီမြင့်က ပန်းလေးကိုပျံ့လိုက်ရသည်။ ထားအမေ ဒေါ်သန်းစိန်ဟာ ထားကို လူလားပြောက်အောင်ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့ပေမယ့်၊ ဆယ်သန်းရတော့၊ နောက်အိမ်ထောင်ပြုပြီး ငွေတွေယူသွားခဲ့တာ၊ သမီးဖြစ်သူကို ပြန်လှည့်မကြည့်တော့တာ၊ ခုတော့လဲ နားလည်နိုင်စရာတွေဖြစ်လာခဲ့ရပြီ။

“အမေပြောတာတွေ ယုံကြပါကွယ်။ ကိုဘချစ်နဲ့မစန်းရှင်ကိုလဲ မေးပါ။ မသန်းစိန်ကိုလဲမေးပါ”

မေးနေဖို့မလိုတော့အောင် ယုံကြည်သွားရပြီဆိုတာ ဖွင့်မပြောဖြစ်ကြပါ။

“ဘယ်သူတွေ ဘယ်ရောက်လဲ အမြဲကြည့်နေတာပါ။ သက်နှင်းကြင်နဲ့ခင်ထားတင် တစ်နေရာထဲမှာနေဖြစ်ကြပြီဆိုကထဲက၊ တစ်နေ့ ဒီကိစ္စပေါ်တော့မယ်ဆိုပြီး တစ်နေ့မှ စိတ်မချမ်းသာခဲ့ရဘူး၊ ခွင့်လွှတ်ကြပါကွယ်”

“အမေ ... စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့လေ၊ သက်နဲ့တူတူနေမှာပေါ့၊ အမေက အခု ဘယ်သူနဲ့နေတာလဲ”

“တစ်ယောက်ထဲပဲ၊ တောင်ဥက္ကလာမှာ၊ အိမ်လေးကို တစ်ခြမ်းခြမ်း၊ လူငှားတင်ထားပြီး အဖော်လုပ်နေရတယ်”

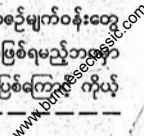
“ဒေါ်စိုးစိုးရီ ဘာမှအားမငယ်နဲ့တော့၊ အဲဒီဆရာဝန်လောင်းဆေးကျောင်းသားက ကျွန်မသား၊ သက်နှင်းကြင်ရဲ့သူငယ်ချင်းပဲ၊ ဒေါ်စိုးစိုးရီ ဆေးရုံကဆင်းတဲ့အခါ စည်းစည်းလုံးလုံး ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေကြတာပေါ့”

“ဆင်းရဲတော့မယ်မထင်ဘူး”

“မဟုတ်ဘူးအန်တီ၊ စောစောတုန်းက သွေးထွက်များသွားလို့ပါ၊ အခုက တော်တော်ကောင်းလာပြီ၊ ဒီလောက်စကားတွေတောင် အများကြီးပြောနိုင်တာ”

“အေ့”

လူဝင်းက ကိုယ်တော်ချင်နေသည့်ယောက္ခမလောင်းက ကိုယ့်လူနာလာဖြစ်နေသော တိုက်ဆိုင်မှုကြောင့် အားတက်ရလေ၏။ ဒေါ်စိုးစိုးရီကျတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေမည်ထင်လို့ ကိုယ်ပေါင်ကိုယ်လှန်ထား၊ ကိုယ့်အစုတ်ထုပ်ကိုယ်ဖြေပြသလို လုပ်မိခဲ့တာ၊ မသေနိုင်တော့ဘူးဆိုမှ အရှက်ကြီးရှက်ရလေတော့သည်။ ဆရာဝန်လောင်းကလေး မျက်နှာက သမီးသက်နှင်းကြင်အပေါ် သံယောဇဉ်မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်နေတာမြင်ရပြန်တော့ ယောက္ခမဖြစ်ရမည့်ဘဝမှာ သမက်အပေါ် အရှက်ပိုရပြန်၏။ ကိုယ့်မိုက်မြစ်ကြောင့်ကိုယ်

သမီးလေးအရှက်ရကာ မျက်နှာငယ်တော့မှာဆွေးမိပြီး ပြော
မိတာမှားပြီ ... ဟု နောင်တရပြန်၏။

ကိုယ့်ခမီးခမက်တော်ရခိုင်သည့်သူ၊ ဆရာဝန်
လောင်းအမေပုံစံကြည့်ရတာတော့ သဘောထားကြီးစွာ ခွင့်
လွှတ်ပုံနှင့် သဘောကောင်းပုံလည်းရသည်။ ခင်မာသမီးက
မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျပြီး ကိုယ့်သမီးက အကြိတ်ထားတာ
မြင်ရပြန်တော့ ရင်ထဲနာရပြန်၏။ မယုံလို့လား၊ ရှက်လို့
လား။ နာကျင်နာကျင်ပြီးသွားတာလား။

“ခင်ထားတင် ... သမီးရဲ့အရုပ်ကလေး၊ အမေ
ဆေးရုံကဆင်းမှပေးမယ်။ ဘိုမရပ်ချင်းတော့ ဆင်တူ
ပဲ။ ခင်ထားတင်ရဲ့အရုပ်က သူ့စာပေးထားတာဆိုတော့
သူ့ဇာရင်ထိုးလေးပါတယ်။ မြဲနဲ့လုပ်ထားတဲ့အသံပုံ
လေး၊ သူ့စာ နိုင်ငံခြားမထွက်ခင် သိန်းသန်းထိုက်နဲ့
အရုပ်ချင်းလဲကြတယ်တဲ့။ သူ့ဇာဆိုမှာ ယောကျ်ားရုပ်
ကလေးပါသွားတယ်။ သိန်းသန်းထိုက်ရဲ့ ပတ္တမြားလက်
စွပ်ကို လည်ပင်းမှာဆွဲထားတယ်တဲ့”

ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လို နားထောင်နေသည့်နေထက်
က ရှေ့သို့တိုးလာ၏။

“အန်တီ ... ကျွန်တော့် ဦးထွန်းသာ ဒေါ်သူဇာဦး
ရဲ့သား ... နေထက်ပါ”

“အော် ... ပြန်ဆုံကုန်ကြပြီကိုး”

“အန်တီ ဘာမှအားမငယ်ပါနဲ့ ဖေဖေနဲ့မေမေလဲ ပြန်
ရောက်နေပြီ။ မသိကြလို့သာ။ သိရင်ပြေးလာမှာ။ မေ
မေက သူ့သူငယ်ချင်းမိုးမိုးရဲ့ဆိုတာကို ညီအစ်မအ
ရင်းထက်ပိုချစ်ပါတယ်တဲ့”

“အော် ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

“အန်တီစကားတွေပြောရတာ သိပ်များသွားပြီ။ ပင်လဲ
ပင်ပန်းပါပြီ။ အိပ်ပါတော့။ သက်တို့ထားတို့လဲ ပြန်
ရင်ပြန်ကြလေ။ မနက်ကျမှ တစ်ခေါက်လာပေါ့”

ဆရာဝန်လောင်းက လူနာကို နားစေချင်ပြီ။

“ထိုလှောင်း ... သက်အောင့်ရင်ရမလား”

“အခုလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရတော့ရပါတယ်။ သက် ပင်ပန်းနေမှာပေါ့။ ဘာမှ
လဲပြင်ဆင်မလာရတော့ ... စားရောစားခဲ့ပြီးရဲ့လား”

“ရပါတယ် ... သက် မပြန်တော့ဘူး။ မနက်ဖြန်
မပါယ်ရှယ်နုနဲရတော့မှ သက် ခဏပြန်နားမယ်။
ကိုလှောင်းဖြစ်နိုင်ရင် ကူညီပါ”

“ရတယ် ... ဖြစ်တယ်။ လုပ်ပေးမယ်။ မေမေ ...
ကျွန်တော်လဲ မပြန်တော့ဘူး။ ဒီမှာ ဖြစ်သလိုစားလိုက်
တော့မယ်”

အန်တီမြင့်က သားဖြစ်သူကို မျက်နှာငင်းထိုး

တာ သက်မြင်ပါ၏။ သို့ပေမယ့် ဒေါသမျက်စောင်းမဟုတ်
သည်မို့ ရှိနေသည်။ ဒေါ်စိုးစိုးရီက သမီးဖြူသူက ကိုယ့်
ကို စိတ်မနာဘဲ ညမအိပ်ဘဲစောင့်ဦးမည်ဆို၍ ဝမ်းသာသွား
ရသည်။ သွေးပုလင်းတစ်ရာသွင်းတာလောက် အေးတက်၏။
အမေရင်းနှင့် ပြန်ဆုံခန်းကို ယုံကြည်ပေးမယ့် မျက်ရည်
တစ်စက်မကျသောသမီး၏သတ္တိကိုလည်း ချီးကျူး၏။ ဒီ
သတ္တိ ဒီမာနတွေကြောင့် မောင်ထူးအောင်နဲ့လှည့်ချော်ပြီး ဆရာ
ဝန်ကတော်ဖြစ်ဖို့ ကြိုလာတာယုံဟုတွေးကာ ပီတိလည်းဖြစ်ရ
ပါသေးသည်။ သမီးသက်က ငြင်းဆန်နေလျှင်တောင် တစ်
သက်လုံးခွဲနေခဲ့ရသည့်အမေ့ကို သနားရင် အမေ့စကားမှား
ထောင်ပါ ... ဟု နားချလိုက်တော့မည်။

“ကျွန်တော်တို့ ပြန်မယ်အန်တီ၊ မနက်ကျရင် မေမေ
လဲလာမှာပါ။ ဒီညတောင် တစ်ခါကလို့ကိုပိုချီပြော
မလားမသိဘူး၊ ဒီလိုမှန်းသိရင် တစ်ခါထဲခေါ်လာခဲ့
ပါတယ်”

ပြောရင်း ... လှဝင်းလက်မောင်းကို ကျိတ်
ဆိတ်လိုက်၏။ အန်တီမြင့်က “သွားမယ်” ... ဟုဆိုကာ
ရှေ့ဆုံးမှထွက်သည်။ နေထက်က ထားလက်ဖျားလေးကို
လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ဟောဗျ ... အေးစက်နေလိုက်တာ
ရေခဲတုံးလားထင်ရသည်။

“သွားမယ်လေထား... မျက်ရည်တွေ့သုတ်ဆုံး”

ထားက တုန်တုန်ရိုရိုကလေးဖြစ်နေသည်။ နေ
ထက်လက်ထဲမှ ကိုယ့်လက်ကို ကျိတ်ရုန်းနေပေမယ့် မရ။
နာလာတာသာ အဖတ်တင်လျက် ပြုတ်တုနှင့်ညှပ်ထားသ
လားထင်ရသည်။ နောက်ဘက်မှာ အန်တီစိုးစိုးရီ၊ ကိုလှ
ဝင်းနှင့်သက်တို့ လှမ်းကြည့်နေမှာ ... ဟု တွေးမိတိုင်း
ရှက်စိတ်ကြောင့် ပိုရုန်းမြစ်လေ၏။

“ဘာလို့ရုန်းနေတာလဲ”

“ဘာလို့မရုန်းရမှာလဲ”

“ဟာကွာ ... ချစ်လို့ပေါ့၊ ကိုယ်လက်ထပ်မယ့်ခန်း
လောင်းလက်ကို ကိုယ်ဆွဲတာ၊ တရားစွဲချင်သေးလို့
လား”

အမေလေး။ ထားနားရွက်တွေ ပူထူမွန်တက်
ကာ ရှက်လိုက်ရပါဘိခြင်း။ စောစောတုန်းကဖြင့်၊ သူပဲ
ဦးဗလကျော်သူကို သွားပိတ်ထားပြီ။ ဦးသိန်းသန်းထိုက်၊ ဒေါ်
ခင်မာသမီးဖြစ်ရုံနဲ့ မြေရင်ထိုးလေးပါတဲ့ ဘိုမရုပ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်
ရုံနဲ့ လက်ထပ်မယ်ဆိုတာများတော့ လက်မခံနိုင်ပေင်။

“ဆွဲဆိတ်ပစ်လိုက်မယ်”

ဒီတစ်ခါရုန်းတော့၊ နေထက်က လှည့်ကြည့်
ပြီး ကျိတ်မာန်၏။

“ကျွန်မတို့က ချော်လဲတာနဲ့ရောထိုင်တတ်တဲ့အဖေ
ထဲကမဟုတ်ဘူး”

၇၂၈ ❀ နေ့နွယ်ခင်မြင့်

“ဟာကွာ ... အကျယ်ကြီးအော်ပြောလိုက်ရမလား၊ အစောကြီးကထဲက သေလုအောင်ချစ်နေတဲ့ဟာကို၊ ဒီည ဖွင့်ပြောဖို့ပဲ၊ မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ်ကို၊ ထားရဲ့အချစ်ကိုပေးပါလို့ တောင်းမလို့ ... တောက် ... ဒေါ်စိုးစိုးရဲ့ဆိုတဲ့အမျိုးသမီးက ဦးသွေးတယ်ကွာ တောက်”

တောက်နှစ်ချက်ခေါက်တော့ အန်တီမြင့်က လှည့်ကြည့်၏။ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေသောထားကိုကြည့်ကာ ပြုံး၏။

“မြန်မြန်သွား ... ဟိုမှာ အန်တီမြင့်စောင့်နေပြီ”
“ဟုတ်ကဲ့”

ထားကဆုတော့ နာယူပစ်လိုက်၏။ နေထက်ဆိုတဲ့ ဖရက်ဒီ။ ငယ်နာမည်တင်ညွန့်၊ ကဗျာဆန်တဲ့နေရဲ့ နာမည်မျိုးစုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကို ခင်ဗျားလေး တစ်သက်လုံး ကြည့်ရှုဆူပူမာန်မပြီး ကောင်းမယ်ထင်သလိုသာ စိမ့်ပါတော့ မခင်ထားတင်ကလေးရေ။

စာချစ်သူတိုင်းကိုချစ်တဲ့
နေ့နွယ်ခင်မြင့်

BURMESE CLASSIC .COM

တောက်
ဒေါ်စိုးစိုးရဲ့ဆိုတဲ့အမျိုးသမီးက ဦးသွေးတယ်ကွာ

ထား
အန်တီမြင့်စောင့်နေပြီ

ဟဲ့...လဲ...လဲ...
အန်တီမြင့်စောင့်နေပြီ
တောက်

အန်တီမြင့်စောင့်နေပြီ
တောက်
ဒေါ်စိုးစိုးရဲ့ဆိုတဲ့အမျိုးသမီးက ဦးသွေးတယ်ကွာ

BURMESE
CLASSIC
.com